MIA SHERIDAN

Autoare de bestselleruri *NEW YORK TIMES* şi *USA Today*

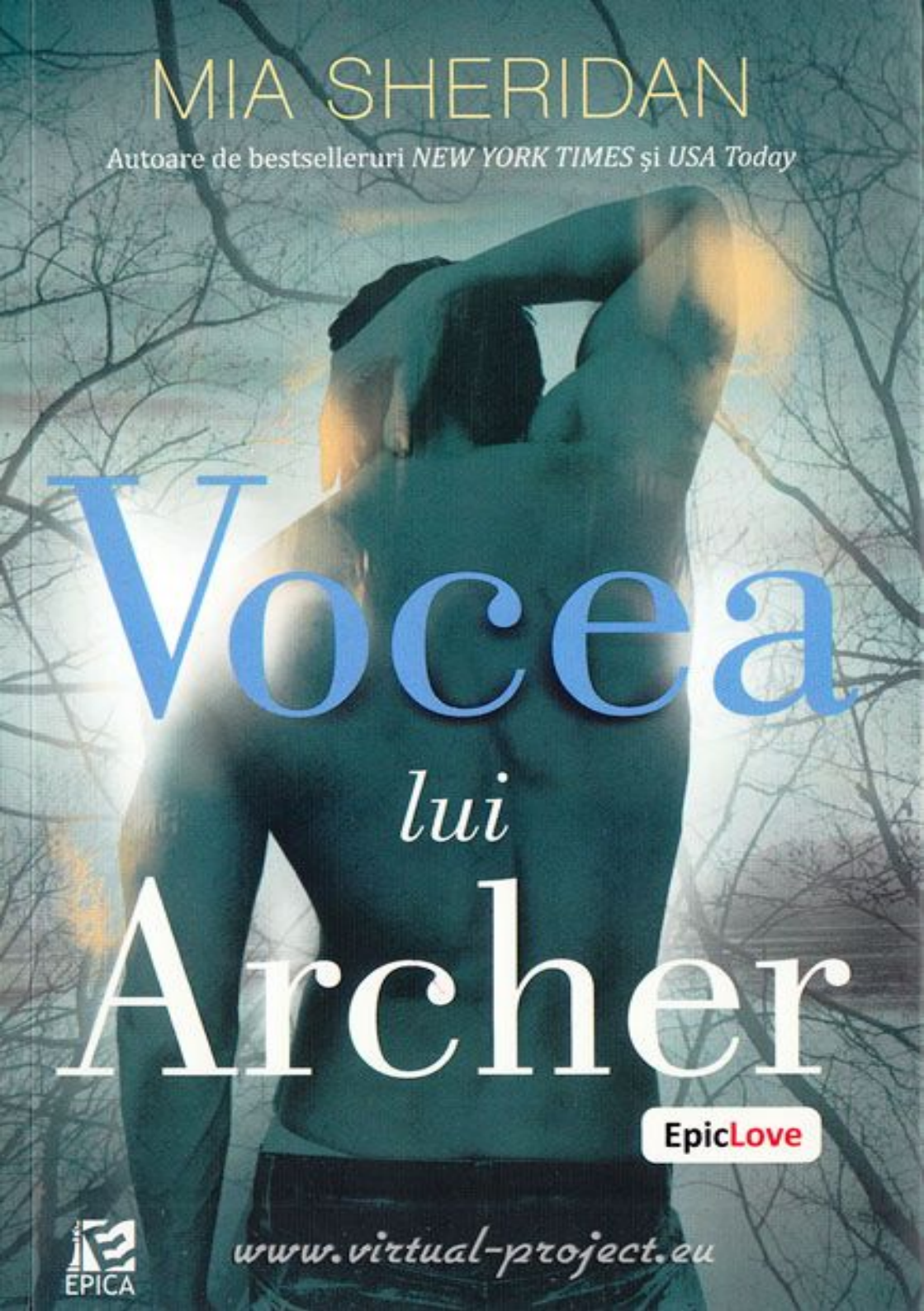

Vocea *lui* Archer

EpicLove

www.virtual-project.eu

EPICA

MIA SHERIDAN

VOCEA LUI ARCHER

Original: *Archer's Voice* (2014)

Traducere din limba engleză şi note:
ADINA PINTEA

virtual-project.eu

Editura: EPICA
2017

Această carte este dedicată fiilor mei, Jack, Cade şi Tyler. Lumea are nevoie de cât mai mulţi bărbaţi buni. Sunt mândră că am crescut trei. Fraţi până la capăt.

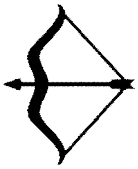

Legenda lui Chiron

Centaurii, ca popor legendar, erau cunoscuţi ca fiind ostili cu oamenii, dedaţi beţiilor, scandalurilor şi desfrâului. Chiron, însă, nu era ca toţi ceilalţi. El era numit „Centaurul cel bun şi „Vindecătorul rănit" şi era mai înţelept, mai bun şi mai drept decât cei din neamul său.

Din nefericire, a fost rănit din greşeală de Hercule în genunchi cu o săgeată otrăvită atunci când Hercule se lupta cu ceilalţi centauri. Chiar dacă era cunoscut drept vindecător, el nu şi-a găsit leac niciodată pentru propria durere, şi, pentru că era nemuritor, durerea era veşnică. Astfel, a cerut zeilor să-l facă muritor şi să-i curme suferinţa.

În cele din urmă, Chiron l-a întâlnit pe Prometeu, care şi el trăia o durere insuportabilă. Prometeu fusese condamnat de zei la chinuri eterne şi a fost legat de stânci unde, în fiecare dimineaţă, un vultur era trimis să-i mănânce ficatul, care, seara, îi creştea la loc.

De bunăvoie, Chiron a vrut să renunţe la nemurire în schimbul vieţii lui Prometeu, reuşind astfel să se elibereze amândoi de chinurile veşnice. Astfel, Chiron a căzut mort la picioarele lui Prometeu. Datorită bunătăţii şi sacrificiului său, Zeus i-a redat nemurirea lui Chiron, oferindu-i drept recunoştinţă o constelaţie, cea a Centaurului (Săgetătorului), pentru ca frumuseţea sa să poată fi admirată mereu.

Rana lui Chiron simbolizează puterea tămăduitoare a suferinţei, modul în care durerea personală, fie ea fizică sau emoţională, poate deveni sursa unei extraordinare forţe morale şi spirituale.

CAPITOLUL UNU

Archer, şapte ani
Aprilie

— Prinde-mă de mână! Te ţin bine, am spus cu multă blândeţe, în timp ce elicopterul se ridica de la pământ şi, în acelaşi timp, Duke îl prinse de mână pe Ochi de Şarpe.

Încercam să fac cât mai puţină gălăgie în timp ce mă jucam, fiindcă mama era din nou supărată şi nu voiam s-o trezesc, dormea, sus, la ea în cameră. Îmi spusese să mă uit la desene animate în pat, lângă ea, şi făcusem asta o vreme, dar când am văzut că adormise, am coborât să mă joc cu figurinele G.I. Joe.

Elicopterul aterizâ şi oamenii mei săriră şi se refugiară sub scaunul pe care aşezasem un prosop ca să-l transform într-un buncăr subteran. Am luat elicopterul de jos şi l-am ridicat în aer făcând *vâj, vâj, vâj.* Mi-am dorit să pot pocni din degete şi să-mi transform elicopterul într-unul adevărat. Apoi aş urca-o pe mama în el şi am pleca departe, departe de el, de ochi învineţiţi şi de lacrimile mamei mele. Nu mi-ar păsa unde am ajunge, atâta timp cât am fi departe, cât mai departe.

Am intrat de-a buşilea înapoi în buncăr şi, câteva minute după aceea, am auzit cum se deschide şi închide uşa de la intrare, după care cineva se îndreptă cu paşi greoi prin hol, pe coridor, spre locul în care mă jucam eu. Mi-am iţit capul şi am zărit o pereche de pantofi negri, strălucitori şi manşetele unor pantaloni, care ştiam că erau de uniformă.

Am ieşit cât ai zice „unchiule Connor”, iar el se lăsă pe vine şi mă aruncă în braţele lui, cu grijă, să nu mă lovesc de locul în care-şi ţinea pistolul şi lanterna de poliţist.

— Salut, micuţule, îmi zise şi mă strânse la piept. Ce mai face eroul meu?

— Bine. Vezi ce fortăreaţă subterană am construit? l-am întrebat, dându-mă într-o parte şi arătând mândru cu degetul peste umăr fortul pe care îl făcusem sub masă din pături şi prosoape.

Era chiar fain.

Unchiul Connor zâmbi şi-şi aruncă privirea peste umărul meu.

— Sigur că văd. Ai făcut o treabă grozavă, Archer. N-am mai văzut până acum o fortăreaţă care să pară atât de nepătruns ca aceasta, după care îmi făcu şmechereşte cu ochiul şi zâmbi larg.

Am început să rânjesc.

— Te joci cu mine? l-am întrebat.

Îmi ciufuli părul, zâmbind.

— Nu chiar acum, prietene. Mai târziu, bine? Unde e mama ta?

M-am schimbat la faţă.

— Hm, nu se simte prea bine. Stă întinsă.

L-am privit direct în faţă pe unchiul Connor, direct în ochii lui căprui deschis. Deodată, îmi veni în minte imaginea unui cer înainte de furtună: întunecat şi cam înfricoşător. M-am dat uşor un pas înapoi, dar la fel de rapid se limpezi şi privirea unchiului Connor şi mă trase din nou la el în braţe, strângându-mă cu putere.

— E în regulă, Archer, e în regulă.

Mă aşeză apoi în faţa lui, mă prinse de braţe şi privirea lui îmi iscodi chipul. Am surâs şi el mi-a zâmbit la rândul său.

— Ai zâmbetul mamei tale, ştii?

Faţa mi se înseninâ de bucurie. Îmi plăcea zâmbetul mamei mele: era blând şi minunat şi mă făcea să mă simt iubit.

— Dar semăn cu tata, i-am răspuns, mutându-mi privirea în pământ. Toată lumea îmi spunea că am ceva din aerul lui Hale.

Mă privi ţintă, cu ochii larg deschişi, ca şi cum nu era sigur dacă să spună ceva sau nu, dar se răzgândi apoi.

— Ei bine, amice, asta e un lucru bun. Tatăl tău e un tip arătos.

Îmi zâmbi, însă surâsul nu-i ajunse în priviri. Îl priveam dorindu-mi să semăn cu unchiul Connor. Mama îmi zise odată că era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse în viaţa ei. Păruse apoi foarte

vinovată, de parcă nu ar fi trebuit să spună aşa ceva. Poate fiindcă nu era tatăl meu, m-am gândit eu. Şi-apoi, unchiul Connor era ofiţer de poliţie, un erou. Când mă făceam mare, aveam să fiu la fel ca el.

Unchiul Connor se ridică în picioare.

— Mă duc să văd dacă mama ta s-a trezit. Joacă-te în continuare cu eroii tăi şi cobor imediat înapoi, bine, amice?

— Bine, am dat din cap.

Îmi ciufuli din nou părul, după care se îndreptă spre scări. Am aşteptat vreo două minute, apoi m-am dus tiptil după el. Am ferit fiecare treaptă care scârţâia ţinându-mă de balustradă ca să înaintez. Ştiam cum să păstrez liniştea în casa aceea.

După ce am ajuns în capul scărilor, m-am postat în faţa uşii de la camera mamei mele ca să ascult. Uşa nu era decât puţin întredeschisă, dar era destul cât să aud.

— Sunt bine, Connor, vorbesc serios! se auzi vocea blândă a mamei.

— Nu eşti deloc bine, Alyssa, izbucni el printre dinţi, într-o voce atât de puternică încât m-am speriat. Dumnezeule! Îmi vine să-l omor. Nu mai pot, Lys. Nu mai suport atitudinea asta de martir. Poate că tu ai impresia că meriţi aşa ceva. Însă *Archer Nu Merită,* zise în continuare, rostind atât de apăsat ultimele trei cuvinte, încât mi-am dat seama că avea gura încleştată, la fel cum îl mai văzusem şi altădată. De regulă când era tata prin preajmă.

Preţ de câteva minute nu am auzit nimic altceva decât plânsul înfundat al mamei mele, apoi vocea unchiul Connor, care vorbi din nou. De data aceasta cu o voce seacă, parcă fără nicio emoţie.

— Vrei să ştii unde e acum? A plecat de la bar acasă cu Patty Nelson. I-o trage cu foc de trei zile, de duminică, la ea în rulotă. Am trecut pe acolo şi i-am auzit chiar din maşină.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Connor! se auzi vocea gâtuită a mamei. Vrei să mă faci să mă simt mai rău?

— Nu, tună vocea lui şi am tresărit uşor. Nu, spuse din nou, mai blând. Încerc să te fac să înţelegi că e destul. *Destul.* Dacă ai impresia

că trebuia să ispăşeşti vreun păcat, gata, s-a terminat! Nu îţi dai seama? Nu a fost cazul să gândeşti aşa, dar să zicem că e aşa, de dragul discuţiei. Ţi-ai plătit toate păcatele! De mult! Acum plătim şi noi! Dumnezeule! Vrei să ştii cum m-am simţit când am auzit zgomotele din rulota aceea? Îmi venea să dau buzna peste ei şi să-l omor în bătaie pentru că te umileşte în halul ăsta şi pentru că nu te respectă deloc. Şi partea a naibii de frumoasă e că ar trebui să fiu fericit că e cu altcineva şi nu cu tine, cu oricine altcineva şi nu cu femeia care mi-a intrat în suflet, şi de acolo nu pot s-o mai scot oricât de mult aş încerca, în schimb, m-am simţit ca naiba. Ca naiba, Lys. Pentru că nu se poartă cu tine cum ar trebui să se poarte, cu toate că, dacă lucrurile ar sta aşa, asta ar însemna că nu ai mai fi a mea niciodată.

Din încăpere nu se mai auzi niciun sunet câteva minute şi am vrut să arunc o privire înăuntru pe furiş, dar nu am făcut-o. Nu auzeam decât plânsul înăbuşit al mamei şi foşnete uşoare.

În cele din urmă, unchiul Connor vorbi din nou, de data aceasta mai blând, cu o voce duioasă.

— Lasă-mă să te duc de aici, iubito, te rog, Lys. Dă-mi voie să vă protejez, pe tine şi pe Archer. Te rog.

Am putut ghici ceva în vocea lui, dar nu mi-am dat seama ce anume. Am tras uşor aer în piept. Voia să ne ducă undeva departe de aici?

— Cum rămâne cu Tori? întrebă mama în şoaptă.

Trecură câteva secunde până când unchiul Connor îi răspunse:

— O să îi spun lui Tori că o părăsesc. Va trebui să ştie. Oricum căsnicia noastră nu mai merge de câţiva ani. Va trebui să înţeleagă.

— Nu va înţelege, Connor, îi răspunse mama, părând speriată. O să se răzbune. Întotdeauna m-a urât.

— Alyssa, nu mai suntem copii. Nu discutăm de un rahat de competiţie. Vorbim de viaţa noastră. De faptul că te iubesc. Că merităm o viaţă împreună. Este vorba despre mine, despre tine şi despre Archer.

— Şi Travis?

Linişte.

— O să rezolv asta cu Tori, zise el. Nu trebuie să-ţi faci griji.

După o tăcere şi mai lungă, mama zise:

— Ce se va întâmpla cu serviciul tău, cu cei din oraş...

— Alyssa, spuse unchiul Connor cu o voce blajină. Nu-mi pasă de nimic din toate astea. Dacă nu te am lângă mine, nimic nu mai contează. Nu ţi-ai dat seama până acum? O să-mi dau demisia, o să vând pământul. Vom avea viaţa noastră. Vom fi fericiţi. Departe de aici, departe de locul acesta. Un loc pe care să-l putem numi al nostru. Iubito, nu vrei asta? Spune-mi că da.

Se lăsă din nou linişte, nu se auzeau decât nişte sunete imperceptibile, ca şi cum se sărutau. Îi mai văzusem sărutându-se când mama nu ştia că îi urmăream pe furiş, aşa cum făceam şi acum. Ştiam că era ceva greşit, că mamele nu ar fi trebuit să se sărute cu bărbaţii care nu erau soţii lor. Dar ştiam şi că taţii nu trebuiau să vină acasă băuţi şi să-şi pălmuiască soţiile, iar mamele nu trebuiau să-i privească pe unchi cu acea privire blajină pe care o recunoşteam în ochii mamei mele ori de câte ori unchiul Connor venea pe la noi. Totul era încâlcit şi neclar, iar eu nu mai ştiam ce să mai pricep. De aceea îi urmăream pe furiş, ca să înţeleg.

În cele din urmă, după ceea ce păru o eternitate, mama spuse ceva în şoaptă, că abia-abia am auzit.

— Da, Connor, du-ne de aici. Du-ne departe, cât mai departe. Eu, cu tine şi cu Archer. Haide să fim fericiţi. Vreau asta. Te vreau pe tine. Doar pe tine te-am dorit întotdeauna.

— Lys... Lys... Lys a mea... l-am auzit pe unchiul Connor, rostind cuvintele printre respiraţii dese şi greoaie. M-am îndepărtat pe furiş, înapoi, pe scări, ocolind treptele care scârţâiau, mişcându-mă fără să scot un sunet, în linişte deplină.

CAPITOLUL DOI

Bree

Mi-am aruncat rucsacul pe umăr, am luat cuşca pentru transportat câini de pe scaunul din dreapta şi am închis portiera de la maşină. Am rămas în picioare nemişcată pentru un minut doar ca să aud cântecul din zori al greierilor, răsunând în jur, acoperind, dar nu în întregime, foşnetul uşor al copacilor ce fremătau în vânt. Cerul de deasupra mea era de un albastru viu şi am reuşit să zăresc în depărtare, printre cabanele din faţa mea, luciul unui lac ce strălucea în lumina soarelui. Am aruncat o privire spre căsuţa albă, cea care încă avea în geamul din faţă semnul „De închiriat". Se vedea că era mai veche şi cam dărăpănată, însă avea un farmec ce mă cuceri pe loc. Mă şi vedeam stând seara, pe verandă, uitându-mă la copacii din jur, legănându-se în briza serii, în timp ce luna se ridica din lacul din spatele meu, simţind parcă în aer mirosul de pin şi de apă de lac. Am zâmbit în sinea mea. Speram ca şi interiorul căsuţei să aibă acelaşi aer fermecător sau, dacă nu, măcar unul *curat.*

— Ce părere ai, Phoebs? am întrebat încet.

Phoebe pufni aprobator din cuşca de transport.

— Da, şi eu cred la fel, i-am răspuns.

Un Sedan vechi opri lângă Volkswagenul broscuţă şi din el coborî un bărbat în vârstă, care veni spre mine.

— Bree Prescott?

— Eu sunt.

Am zâmbit şi am făcut câţiva paşi în întâmpinarea lui, întinzându-i mâna.

— Vă mulţumesc că aţi acceptat să ne întâlnim aşa din scurt, domnule Conninck.

— Spune-mi George, te rog, îmi răspunse zâmbind şi am pornit amândoi spre căsuţă, ridicând praf şi ace uscate de brad cu fiecare

pas. Nu e nicio problemă să ne vedem. Sunt pensionar, aşa că nu am un program de care să mă ţin. E numai bine.

Am urcat împreună cele trei trepte de lemn până la verandă şi el scoase din buzunar un inel cu chei şi începu să o caute pe cea potrivită.

— Gata, zise băgând cheia în uşă şi deschizând-o.

Mă întâmpină mirosul de praf, combinat cu un iz de mucegai. Am început să mă uit în jurul meu.

— Soţia vine aici cât de des poate ca să şteargă praful şi să mai cureţe pe cât posibil, dar, după cum vezi, i-ar prinde bine o ferchezuială bună. Norma nu se mai descurcă aşa cum o făcea pe vremuri, are probleme cu şoldul, cu artrita. Casa a stat nelocuită toată vara.

— E în regulă.

I-am zâmbit, am aşezat cuşca lui Phoebe lângă uşă, apoi m-am dus să văd bucătăria. Era nevoie de mai mult decât de puţină curăţenie, mai degrabă o lustruială serioasă. Dar mi-a plăcut pe loc. Avea un aer vechi şi era plină de farmec. În momentul în care am ridicat câteva pânze ce acopereau mobilierul, am remarcat că acesta era vechi, dar elegant şi de bun-gust. Podelele din lemn erau late şi erau încântător de rustice, iar culorile în care erau vopsiţi pereţii erau subtile şi liniştitoare.

Aparatele din bucătărie erau vechi, dar oricum nu aveam să folosesc prea multe lucruri în bucătărie. Nici măcar nu eram sigură dacă mai voiam să gătesc vreodată.

— Dormitorul şi baia sunt în spate, începu să spună domnul Connick.

— O iau, l-am întrerupt, apoi am început să râd şi să dau din cap. Bineînţeles dacă mai este disponibilă şi dacă sunteţi de acord, o iau.

El începu să râdă pe înfundate.

— Păi, da, e grozav. Aduc acum contractul de închiriere din maşină şi rezolvăm totul acum. Am trecut acolo ca avans chiria pe două luni, dar ne înţelegem noi, dacă asta este o problemă.

Am dat din cap.

— Nu e nicio problemă. Totul e în regulă.

— Bine, atunci. Vin imediat, zise în timp ce se îndrepta spre uşă.

Am profitat de minutul în care ieşi în curte şi m-am plimbat puţin pe hol ca să arunc o privire prin dormitor şi baie. Amândouă încăperile erau micuţe, dar îmi erau de ajuns, aşa cum bănuisem. Un lucru îmi atrase atenţia, însă, geamul imens din dormitor care dădea spre lac. Nu m-am putut stăpâni să nu zâmbesc în timp ce-mi desfătam privirea cu imaginea micului doc care ducea spre apa liniştită, ca oglinda, de un albastru ce strălucea uimitor în lumina caldă a dimineţii.

În depărtare se vedeau două bărci, nu mai mari decât două puncte negre la orizont.

Şi cum stăteam şi priveam apa, am avut dintr-odată strania senzaţie că îmi venea să plâng, dar nu de supărare, ci de *bucurie.* Senzaţia mă părăsi la fel de discret cum mă copleşise, lăsându-mă pradă unei nostalgii de neînţeles.

— Gata, strigă domnul Connick, şi am auzit cum uşa se trânti în urma lui.

Am ieşit din cameră ca să semnez actele pentru ceea ce urma să numesc de acum înainte, cel puţin pentru o bucată de vreme, casa mea, sperând totuşi că acela avea să fie locul în care puteam să mai găsesc puţină linişte.

Norma Connick lăsase în căsuţă toate produsele pentru curăţenie, aşa că după ce mi-am scos valiza din maşină şi am pus-o în dormitor, m-am apucat de treabă. Trei ore mai târziu, mi-am dat la o parte o şuviţă umedă de păr şi mi-am admirat rezultatele muncii. Podelele din lemn erau acum curate şi fără urmă de praf, mobila era descoperită în întregime şi toată casa strălucea de curăţenie. În dulapul de pe hol găsisem aşternuturi de pat şi prosoape pe care le-am spălat şi le-am uscat în maşina de spălat şi uscătorul stivuite lângă bucătărie, apoi am făcut patul. Bucătăria şi

baia erau curate şi dezinfectate şi am deschis toate geamurile ca să las să intre briza caldă de vară ce adia dinspre lac. Nu aş fi vrut să mă obişnuiesc prea mult cu locul acesta, dar deocamdată eram mulţumită.

Am despachetat câteva articole de toaletă pe care le aruncasem în geamantan, le-am aşezat în dulăpiorul de medicamente, apoi m-am răsfăţat cu un duş lung, făcând să se şteargă toate orele de curăţenie şi mai multe orele de călătorie, odată cu apa. Făcusem drumul de şaisprezece ore de acasă din Cincinnati, Ohio, în două etape de câte opt ore, petrecând o noapte într-un motel mic de la marginea drumului şi continuând apoi drumul ca să ajung aici dis-de-dimineaţă. Mă oprisem cu o zi înainte la un internet café în New York şi am căutat online chiriile disponibile în oraşul spre care mă îndreptam. Orăşelul din Maine pe care îl alesesem ca destinaţie era o atracţie turistică binecunoscută, aşa că, după mai bine de o oră de căutări, cea mai bună variantă pe care am găsit-o a fost proprietatea de pe malul lacului, în acest orăşel care se numea Pelion.

După ce m-am uscat, am luat pe mine o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou curat, apoi am sunat-o pe cea mai bună prietenă a mea, Natalie. Mă sunase de mai multe ori după ce îi trimisesem mesajul în care îi spuneam că plec şi nu îi răspunsesem decât prin mesaje. Îi datoram să ne auzim cum se cuvenea la telefon.

— Bree? răspunse Nat, care abia se auzea din cauza vocilor din fundal.

— Salut, Nat, poţi vorbi?

— Stai puţin să ies. Acoperi apoi cu mâna telefonul şi spuse cuiva ceva, apoi reveni. Sigur că pot vorbi! Abia am aşteptat să pot vorbi cu tine! Am ieşit la prânz cu mama şi cu mătuşa mea. Pot să aştepte câteva minute. Am fost îngrijorată, zise pe un ton uşor acuzator.

Am oftat.

— Ştiu şi îmi pare rău. Sunt în Maine.

Îi spusesem că acolo aveam de gând să merg.

— Bree, nu-mi vine să cred că ai plecat pur şi simplu.

Dumnezeule! Ai reuşit măcar să-ţi împachetezi ceva?

— Câteva lucruri. Suficiente.

Oftă din tot sufletul.

— Bine. Şi, când te întorci acasă?

— Nu ştiu. Mă gândeam că aş putea să rămân aici o vreme. Oricum, Nat, nu ţi-am spus asta, dar cam rămân fără bani. Tocmai ce am cheltuit o sumă importantă pentru chirie. Trebuie să-mi găsesc ceva de lucru, cel puţin pentru următoarele două luni, ca să câştig suficient să mă pot întoarce acasă şi să-mi acopăr cheltuielile câteva luni odată ce sunt înapoi.

Nat făcu o pauză.

— Nu mi-am dat seama că e atât de grav. Dar Bree, draga mea, ai o diplomă. Vino acasă şi foloseşte-te de ea. Nu e nevoie să-ţi duci viaţa ca un vagabond într-un oraş în care nu cunoşti pe nimeni. Deja îmi e dor de tine. Lui Avery şi lui Jordan le e dor de tine. Dă-le voie prietenilor tăi să te ajute să-ţi recâştigi viaţa, te iubim. Îţi pot trimite eu bani dacă asta înseamnă că te întorci mai repede acasă.

— Nu, nu, Natalie. Serios. Am... am nevoie de răstimpul acesta, înţelegi? Ştiu că mă iubeşti. Ştiu asta, am spus mai mult şoptit. Şi eu te iubesc. Doar că trebuie să fac asta.

Tăcu din nou.

— E din cauza lui Jordan?

Mi-am muşcat buzele pentru o clipă.

— Nu, nu numai din cauza lui. Adică, poate că a fost picătura care a umplut paharul, dar nu, nu fug de Jordan. Pur şi simplu era ceva ce am simţit nevoia s-o fac, înţelegi? Totul începuse să devină... prea mult.

— Of, draga mea, ai ajuns la limită. Aşadar, neaşteptata excursie dă deja roade?

Mi-am dat seama că zâmbea.

Am râs şi eu încet.

— Poate că da, din unele puncte de vedere. Din altele, nu încă.

— Deci nu au dispărut încă? mă întrebă blând.

— Nu, Nat, nu încă. Dar am un sentiment plăcut faţă de locul acesta. Vorbesc serios, am zis, încercând să par binedispusă.

Nat făcu din nou o pauză.

— Draga mea, nu cred că e din cauza locului.

— Nu asta am vrut să spun. Ziceam doar că pare să fie un loc bun în care să evadezi pentru o vreme... Of, Dumnezeule, trebuie să închizi. Mama şi mătuşa ta te aşteaptă. Mai putem vorbi despre asta altă dată.

— Bine, zise şovăind parcă. Aşadar eşti în siguranţă?

Am ezitat uşor. Nu m-am simţit niciodată în deplină siguranţă. Se va întâmpla, oare, vreodată?

— Da, iar aici este foarte frumos. Am găsit o căsuţă chiar pe malul lacului.

Am aruncat o privire pe geamul din spatele meu, desfătându-mă încă o dată cu imaginea apei în depărtare.

— Pot veni în vizită?

Am zâmbit.

— Stai să-mi pun şi eu ordine în lucruri. Poate înainte să mă întorc?

— În regulă, aşa facem. Chiar îmi e dor de tine.

— Şi mie mi-e dor de tine. Te sun din nou în curând, bine?

— Bine. Te pup, draga mea.

— Te pup, Nat.

Am închis telefonul, m-am dus la geamul mare şi am tras draperiile din noul meu dormitor, apoi m-am urcat în patul proaspăt făcut. Phoebe se instală la picioarele mele. Am adormit în secunda în care am pus capul pe pernă.

Mă trezi ciripitul de păsărele şi sunetul îndepărtat al apei ce se lovea de mal. M-am rostogolit şi m-am uitat la ceas. Era trecut de şase după-masa. M-am întins şi m-am ridicat, încercând să-mi dau seama unde eram.

M-am dat jos din pat, cu Phoebe bălăbănindu-se pe lângă mine şi

m-am spălat pe dinţi în baia micuţă. După ce m-am clătit, m-am uitat cu atenţie în oglinda dulăpiorului. Cearcănele de sub ochi se mai vedeau, chiar dacă nu mai erau atât de adânci după cele cinci ore de somn pe care le apucasem. M-am ciupit de obraji ca să le dau puţină culoare, mi-am zâmbit în oglindă, mai degrabă am rânjit penibil şi fals, după care am dat din cap.

„Totul va fi bine, Bree. Eşti puternică şi vei fi fericită din nou, ai auzit? Locul acesta are o energie bună. Simţi asta?" Am înclinat capul într-o parte şi m-am mai privit cu atenţie preţ de un minut. Mulţi oameni se încurajează în faţa oglinzii. Este cât se poate de normal. Am pufnit în râs şi am dat uşor din cap. M-am spălat pe faţă, apoi mi-am prins rapid părul într-un coc lejer la ceafă.

Am intrat în bucătărie şi am deschis frigiderul în care pusesem mâncarea congelată pe care o adusesem în gheaţă, în lada frigorifică de maşină. Nu prea avusesem ce să iau cu mine, doar nişte lucruri pe care le aveam acasă în frigider: mâncare semipreparată pentru microunde, lapte, unt de arahide, pâine şi nişte fructe. Plus o jumătate de sac de mâncare de câini pentru Phoebs. Dar ar fi trebui să ajungă câteva zile, până găseam un magazin în zonă.

Am trântit rapid o tăviţă cu paste în cuptorul cu microunde de pe blat şi am mâncat apoi cu o furculiţă de plastic, din picioare. M-am uitat pe geam în timp ce mâncam şi am observat o femeie în vârstă, într-o rochie albastră şi cu părul scurt, alb, ieşind din căsuţa de lângă şi îndreptându-se spre veranda mea cu un coş în mână. Când am auzit ciocănitul ei surd în uşă, am aruncat la gunoi tăviţa goală şi m-am dus să deschid.

În prag stătea o doamnă în vârstă care îmi zâmbea afectuos.

— Bună, draga mea. Mă numesc Ann Cabbott. Se pare că eşti noua mea vecină. Bine ai venit în cartier!

I-am zâmbit şi eu şi am luat coşul pe care mi-l oferise.

— Bree Prescot. Mulţumesc. E frumos din partea dumneavoastră.

Am ridicat un colţ al prosopului cu care era acoperit coşul şi mirosul de brioşe cu mure mi-a dezmierdat nările.

— Vai, miros delicios, i-am spus. Doriţi să intraţi?

— De fapt, aveam de gând să te întreb dacă ţi-ar plăcea să bei cu mine nişte ceai cu gheaţă pe verandă. E proaspăt făcut.

— Ah, am ezitat, bine, sigur că da. Lăsaţi-mă o secundă să mă încalţ cu ceva.

Am intrat înapoi în casă, am lăsat brioşele pe blatul din bucătărie, apoi m-am dus în dormitor, unde îmi aruncasem şlapii.

Când am revenit, Anne mă aştepta stând pe marginea verandei.

— E o seară atât de frumoasă. Încerc să ies în fiecare seară şi să mă bucur de aerul curat. În curând o să mă plâng că e prea frig.

Am pornit spre căsuţa ei.

— Locuieşti aici tot timpul anului? am întrebat-o aruncându-i o privire fugară.

Încuviinţă printr-o mişcare a capului.

— Majoritatea dintre noi, cei care locuim pe partea aceasta a lacului, suntem rezidenţi permanenţi. Turiştii nu sunt interesaţi de oraş, aşa cum este acum. Uite acolo – făcu din cap un semn spre marginea îndepărtată a lacului, care abia se zărea în depărtare – acolo sunt toate atracţiile pentru turişti. Celor mai mulţi oameni din oraş nici nu le pasă, ba chiar le place. Evident că totul are să se schimbe. Cea care are majoritatea afacerilor din oraş, Victoria Hale, are în plan să dezvolte nişte proiecte care să aducă turişti şi aici.

Oftă în timp ce urcam treptele verandei ei şi se aşeză într-unul din scaunele de răchită. Eu m-am aşezat în leagănul de două persoane şi m-am lăsat pe spate, sprijinindu-mă de perne.

Veranda ei era minunată şi intimă, plină de scaune din răchită albă cu perne albastre-deschis şi galbene. Unde te uitai vedeai numai ghivece cu flori: petunii şi iasomie căţărătoare se revărsau pe margini în adevărate cascade.

— Ce părere ai despre faptul că vrea să aducă turişti aici?

Se încruntă uşor.

— Ei bine, mie îmi place orăşelul nostru liniştit. Eu zic să-i lăsăm să stea în cealaltă parte. Şi aşa, pentru gustul meu, avem parte de

destui turişti. În plus, îmi place aerul de oraş de provincie pe care îl degajă. Dacă presupunem că aici se vor construi apartamente, atunci nu vor mai exista căsuţe pe malul lacului.

M-am încruntat.

— Of, îmi pare rău, i-am zis, dându-mi imediat seama că, de fapt, îmi spunea că trebuia să se mute.

Dădu nepăsătoare din mână.

— Voi fi în regulă. Mă îngrijorează mai mult faptul că se vor închide afacerile din oraş din cauza extinderii.

Am dat din cap, tot încruntată. Am rămas amândouă tăcute pentru o clipă, apoi i-am spus:

— Veneam în vacanţe cu ai mei în partea aceea a lacului, când eram mică.

Ridică ceainicul de pe măsuţă, turnă în pahare şi îmi întinse unul.

— Da? Şi ce te aduce înapoi acum?

Am luat o înghiţitură de ceai, trăgând intenţionat de timp. În cele din urmă, i-am răspuns:

— Am venit pentru puţin timp. Acum ceva vreme, vara, am petrecut clipe foarte fericite aici.

Am ridicat din umeri. Am încercat să zâmbesc, dar faptul că vorbeam despre familia mea tot îmi provocă inima să mi se strângă în piept. M-am mulţumit să zâmbesc plăcut.

Mă privi cu atenţie o clipă în timp ce luă o înghiţitură din ceaiul ei. Apoi dădu din cap.

— Ei bine, draga mea, cred că e un plan bun. Şi mai cred că dacă locul acesta ţi-a adus odată fericire, îţi poate aduce din nou. Cred că unele locuri chiar sunt pe sufletul oamenilor.

Îmi zâmbi cu căldură şi i-am zâmbit şi eu. Nu i-am spus că celalalt motiv pentru care eram aici era că acesta fusese ultimul loc în care familia mea fusese cu adevărat fericită şi lipsită de griji. Mama a fost diagnosticată cu cancer la sân imediat după ce ne întorseserăm din acea călătorie. A murit şase luni mai târziu. De atunci, nu am mai rămas decât eu şi tata.

— Cât timp te-ai gândit să stai? mă întrebă Anne, trezindu-mă din reverie.

— Nu sunt sigură. Nu am un plan. Va trebui totuşi să-mi găsesc ceva de lucru. Ştii cumva pe cineva care face angajări?

Îşi aşează paharul pe masă.

— Chiar ştiu. Restaurantul-vagon din oraş are nevoie de o chelneriţă pentru programul de dimineaţă. Programul lor e pentru micul-dejun şi amiază. Am fost pe acolo zilele trecute. Fata care lucra acolo a născut şi s-a hotărât să rămână acasă cu bebeluşul. Este chiar pe strada principală, Restaurantul lui Norm. Nu ai cum să nu-l vezi. E un loc plăcut şi mereu aglomerat. Spune-le că te-a trimis Anne, îmi zise şi îmi făcu cu ochiul.

— Mulţumesc, i-am zâmbit. Aşa am să fac.

Am rămas aşa, fără să ne mai spunem nimic, sorbind din ceai, în cântecul greierilor ce se auzea în fundal şi în bâzâitul ţânţarilor ce îmi treceau pe la ureche. Din depărtare se auzeau vocile celor care erau cu bărcile pe lac, pregătindu-se probabil să se îndrepte spre mal şi să încheie încă o zi, şi clipoceala leneşă a apei ce atingea malul.

— E linişte aici.

— Draga mea, sper să nu mă consideri prea îndrăzneaţă, dar am impresia că ţi-ar prinde bine o doză zdravănă de linişte.

Am oftat adânc şi am început să râd.

— Te pricepi să citeşti oamenii, i-am zis. Nu te înşeli deloc.

Râse şi ea.

— Întotdeauna am ştiut să-i desluşesc, ca pe o carte deschisă. Bill al meu mereu spunea că nu putea să ascundă nimic de mine şi să fi încercat. Bineînţeles că se întâmplă asta şi când iubeşti pe cineva şi petreceţi mult timp împreună. Ajungi într-un punct în care cealaltă persoană devine practic o parte din tine şi nu te poţi ascunde de tine însăţi. Deşi, presupun, că unii se pricep la asta.

Am înclinat uşor capul.

— Îmi pare rău. De cât timp nu mai e soţul tău printre noi?

— Oh, sunt zece ani deja. Însă tot îi simt lipsa.

Melancolia îi străbătu precum o umbră trăsăturile, înainte să-şi îndrepte umerii şi să facă un semn din cap spre paharul meu. Îi plăcea să-şi pună puţin whiskey în ceai. Îl făcea mai jucăuş. Evident că nu mă supăram. Îl făcea să zâmbească şi nu-mi lua mult timp.

Tocmai luasem o înghiţitură de ceai şi mi-am dus rapid mâna la gură ca să nu-l scuip. După ce am înghiţit, am început să râd, iar Anne îmi zâmbi larg.

După o secundă am dat din cap.

— Presupun că aşa sunt bărbaţii.

Anne zâmbi.

— Noi, femeile, învăţăm asta de tinere, nu-i aşa? Pe tine te aşteaptă vreun băiat, acolo acasă?

Am dat din cap.

— Nu. Am câţiva prieteni dragi, dar nu mă aşteaptă nimeni.

În timp ce cuvintele mi se rostogoleau din gură, realitatea propriei singurătăţi pe lumea aceasta mă izbi precum o lovitură sub centură. Nu era nicio noutate, dar rostirea acelor cuvinte mă făcu să le înţeleg adevărata însemnătate. Am golit paharul încercând să înghit nodul care mi se pusese în gât din pricina emoţiilor.

— Ar trebui să plec, i-am zis. Mulţumesc foarte mult pentru ceai şi pentru companie.

I-am zâmbit şi ea mi-a întors zâmbetul, în timp ce se ridica de pe scaun.

— Oricând, Bree. Dacă ai vreodată nevoie de ceva, indiferent de ce, ştii unde sunt.

— Îţi mulţumesc, Anne. Eşti tare drăguţă. Vai! Chiar trebuie să ajung la o farmacie. E vreuna prin oraş?

— Da. Se numeşte Haskell. Te întorci spre oraş pe drumul pe care ai venit şi ai s-o vezi pe partea stângă. Este chiar înainte de semafor. Nu ai cum s-o ratezi.

— Perfect, minunat! Mulţumesc, din nou, i-am zis coborând scările şi făcându-i cu mâna.

Anne clătină din cap, zâmbindu-mi şi făcându-mi şi ea cu mâna.

În timp ce mă întorceam să-mi iau poşeta din casă, am zărit în curte o păpădie albă, singuratică, plină de puf. M-am aplecat s-o rup şi am dus-o în dreptul buzelor, închizându-mi ochii şi amintindu-mi cuvintele lui Anne. Un minut mai târziu, am şoptit *tihnă*, apoi am suflat şi am urmărit puful cum se înalţă şi dispare în văzduh, sperând că, poate, vreuna din seminţele ce-mi purtau şoapta să poată ajunge la acel ceva sau cineva care avea puterea să transforme dorinţele în realitate.

CAPITOLUL TREI

Bree

Cerul tocmai începea să se întunece când am intrat în Pelion, o zonă liniştită a oraşului, aproape încremenită în timp. Majoritatea afacerilor păreau să fie de familie sau ale micilor antreprenori şi copacii înalţi împrejurau trotuarele largi, pline de trecători care se plimbau în aerul proaspăt al crepusculului de vară târzie. Îmi place la nebunie momentul acesta din zi. Are ceva magic, ceva plin de *speranţă*, ce pare să spună *nu credeai că o să mai apuci, dar uite că ai mai prins încă o zi.*

Am zărit Haskell şi am parcat într-un loc din parcarea aflată în partea dreaptă a magazinului.

Nu aveam nevoie de mâncare, cel puţin deocamdată, însă aveam mare nevoie de nişte produse de primă necesitate. Era motivul pentru care ieşisem, de fapt, din casă. Deşi apucasem să dorm vreo cinci ceasuri, mă simţeam obosită şi eram nerăbdătoare să mă cuibăresc din nou în pat cu o carte.

În zece minute am intrat şi am şi ieşit din Haskell, îndreptându-mă spre maşină în lumina crepusculară tot mai adâncă. Luminile de pe stradă porniseră să scânteieze cât am stat în magazin şi aruncau acum o strălucire magică în parcare. Mi-am tras poşeta pe umăr şi am dat să mut plasa de plastic dintr-o mână în alta, când fundul acesteia s-a rupt şi tot ce cumpărasem ajunse pe asfalt, rostogolindu-se mai departe de cât puteam eu să le prind.

„Rahat!" am înjurat printre buze în timp ce mă aplecam să-mi ridic lucrurile de pe jos.

Mi-am deschis poşeta încăpătoare şi am început să arunc în ea şamponul şi balsamul pe care mi le cumpărasem, când am observat pe cineva cu coada ochiului şi am tresărit. Mi-am ridicat privirea tocmai când un bărbat se aplecă, puse un genunchi pe asfalt şi îmi

întinse sticluţa cu Advil care se rostogolise şi ajunsese, se pare, exact în faţa lui. Nu-mi puteam lua ochii de la el. Era tânăr, cu un păr castaniu, ciufulit, lung, uşor ondulat, ce avea mare nevoie de o vizită la frizer şi cu o barbă ce părea mai degrabă neîngrijită decât aranjată să pară aşa. Poate era chiar chipeş, dar nu prea aveai cum să-ţi dai seama cum arăta la faţă cu toată barba aceea şi părul care îi cădea pe frunte. Era îmbrăcat cu o pereche de blugi şi cu un tricou albastru care stătea să-i pleznească peste pieptul larg. Tricoul avusese cândva imprimat un mesaj, însă acum era atât de şters şi de uzat, încât oricine putea doar să-şi imagineze ce fusese odată scris acolo.

Am băgat de seamă toate acestea în cele câteva secunde de care avusesem nevoie ca să iau din mâna lui întinsă cutia cu medicamente, moment în care privirile parcă ni s-au încrucişat. Căutătura lui era una profundă, cu irizaţii de culoarea coniacului şi umbrită de gene lungi, negre. Era *frumos.*

Cum nu-mi puteam lua ochii de la el, mi s-a părut că un schimb de energii avusese loc între noi, de parcă ar fi trebuit să întind mâna şi să apuc aerul care ne înconjura corpurile, ca şi cum degetele mele ar fi putut cuprinde ceva tangibil, ceva moale şi cald. M-am încruntat, tulburată, fără să îmi pot dezlipi ochii de la el, de îndată ce el şi-a retras privirea. Cine era acest bărbat ciudat şi de ce am rămas încremenită în faţa lui? Am scuturat uşor din cap şi m-am trezit din reverie.

— Mulţumesc, i-am zis luându-i cutia de medicamente din mâna încă întinsă.

A rămas tăcut şi mi-a evitat privirea.

„Rahat”, mi-am zis din nou în şoaptă, întorcându-mi atenţia asupra cumpărăturilor pe care le scăpasem pe jos.

Am făcut ochii cât cepele când am observat cutia de tampoane care se deschisese şi conţinutul se împrăştiase cât colo. „Omoară-mă acum!”

El ridică o parte din ele, mi le întinde, iar eu le îndes rapid în

poşetă în timp ce îi arunc o privire pe furiş exact în momentul în care se uită şi el la mine. Totuşi, pe faţa lui nu citesc nicio reacţie. Din nou, privirea lui se mută fulgerător în altă direcţie. Simt că mi se colorează obrajii, aşa că încerc să fac puţină conversaţie în timp ce el îmi tot întinde din tampoane, pe care eu le înhaţ rapid ca să le fac pierdute în geantă. Încerc din răsputeri să-mi înăbuş hohotele de râs.

— Sacoşe afurisite, am spus pe nerăsuflate, vorbind repede, oprindu-mă apoi ca să trag aer adânc în piept şi să continui de data aceasta mai rar. După ce că nu sunt bune pentru mediu, nici nu te poţi baza pe ele.

Bărbatul îmi întinse un baton de marţipan Almond Joy şi un tampon, pe care le-am luat şi le-am aruncat în geantă, bombănind în sinea mea.

— Am încercat să fiu fată bună şi să folosesc plasele mele refolosibile. Mi-am cumpărat unele chiar foarte simpatice, cu modele haioase... *paisley* sau cu buline, însă mereu le uit în maşină sau acasă, zic dând din cap, băgând în geantă şi ultimul tampon cules de pe jos.

Am dat din nou din cap când bărbatul mi-a întins încă două batoane de marţipan Almond Joy.

— Mulţumesc, i-am zis. Cred că mă descurc cu restul.

Mi-am fluturat mâna spre celelalte patru batoane care zăceau împrăştiate. M-am uitat din nou la el, cu obrajii aprinşi.

— Erau la reducere, am început să-i explic. Nu că aş avea de gând să le mănânc pe toate.

Nici măcar nu se uită la mine când ridică batoanele, dar pot să jur că am văzut o mişcare abia sesizabilă în colţul buzelor. A dispărut într-o clipă. M-am uitat la el cu coada ochiului în timp ce îi luam batoanele de marţipan din mână.

— Îmi place să am dulciuri la îndemână, ca să mă mai răsfăţ din când în când. Astea ar trebui să-mi ajungă vreo două luni.

Minţeam. Tot ce cumpărasem îmi ajungea pentru două zile, *poate*

nici atât. Poate aveam să mănânc câteva din ele chiar în maşină, în drum spre casă.

Bărbatul s-a ridicat în picioare. M-am ridicat şi eu şi mi-am potrivit poşeta pe umăr.

— În regulă, mulţumesc pentru ajutor, pentru că m-ai salvat pe mine... şi chestiile mele personale... şi ciocolata cu nucă de cocos şi... marţipanul.

Am început să râd scoţând nişte sunete sfioase şi jenate, dar apoi m-am încruntat uşor.

— Ştii, m-ar ajuta foarte mult dacă ai spune ceva şi nu m-ai mai lăsa să mă perpelesc toată aici.

M-am hlizit la el, dar am redevenit serioasă imediat ce i-am văzut faţa lungă pe care o făcuse şi ochii lipsiţi de strălucire, trădând o privire goală, care o înlocuia pe cea plină de căldură pe care puteam să jur că o zărisem cu câteva clipe mai devreme.

S-a răsucit pe călcâie şi a început să se îndepărteze.

— Stai, aşteaptă! am strigat pornind după el.

M-am oprit, însă, încruntându-mă, în timp ce el s-a îndepărtat cu mişcări graţioase, parcă, spre stradă. Un straniu sentiment de pierdere m-a năpădit de îndată ce nu l-am mai putut vedea.

M-am urcat în maşină şi am stat nemişcată câteva clipe, pusă pe gânduri de întâlnirea bizară. Când, în cele din urmă, am pornit motorul, am observat ceva pe parbriz. Am vrut să pornesc ştergătoarele, însă m-am oprit şi m-am aplecat ca să mă uit mai de-aproape.

Pe tot parbrizul era împrăştiat puf de păpădie şi, când o pală de vânt începu să adie, se lăsă în voia curentului de aer, ridicându-se de pe parbriz şi, dansând lin după ce îşi luă zborul, îndepărtându-se de mine, în direcţia în care se îndreptase bărbatul.

A doua zi de dimineaţă, m-am trezit devreme, m-am dat jos din pat, am deschis jaluzelele de la geamul din dormitor şi am privit în depărtare lacul peste care se revărsau razele de soare, care îl făceau

să pară de un auriu orbitor. O pasăre mai mare şi-a luat zborul şi tot ce puteam zări era o singură barcă, în apropierea malului îndepărtat. „Da, m-aş putea obişnui cu asta."

Phoebe a sărit din pat şi a venit să mi se aşeze la picioare.

— Ce părere ai, fetiţo? i-am şoptit.

Ea a început să caşte.

Am tras adânc aer în piept şi am încercat să mă adun.

— Nu în dimineaţa aceasta, am şoptit. În dimineaţa aceasta eşti bine.

M-am îndreptat agale spre duş, relaxându-mă cât de cât, simţind speranţa care îmi înflorea în suflet cu fiecare pas. Când m-am întors însă să îmi iau spray-ul, lumea din jurul meu se stinsese, iar apa de la duş devenise sunetul stropilor de ploaie răpăind pe acoperiş. Mă cuprinse groaza şi am încremenit când bubuitul unui tunet îmi sparse urechile şi am simţit senzaţia rece a metalului trecut peste sânii mei goi. M-au înfiorat atingerile bruşte ale armei care îmi trasa conturul sfârcurilor, transformându-le în pietricele, în timp ce lacrimile mi se rostogoleau cu repeziciune pe obraji. În cap îmi vuia sunetul strident al scârţâitului unui tren ce frâna brusc pe şinele de metal. *Ah, Dumnezeule! Ah, Dumnezeule!* Mi-am ţinut respiraţia, aşteptând ca arma să se descarce în timp ce fiori de groază reci ca gheaţa îmi curgeau prin vene. Am încercat să mă gândesc la tatăl meu care zăcea în propriul său sânge în camera de dincolo, însă propria-mi frică mă mistuia într-atât că nu mă puteam concentra la nimic altceva. Am început să tremur fără să mă pot controla, iar ploaia continua să bată în...

Portiera unei maşini se trânti şi mă aduse la realitate, acolo şi atunci. Stăteam în picioare în faţa duşului curgând, iar apa se adunase băltoacă acolo unde perdeaua era dată la o parte. Pe gât îmi năvăli voma şi am reuşit să mă întorc la timp spre vasul de toaletă. Am stat aşa minute în şir, respirând greu şi tremurând, încercând să-mi controlez corpul. Lacrimile ameninţau să şiroiască, dar nu le-am lăsat. Am închis ochii strâns şi am numărat înapoi de

la o sută. Când am ajuns la unu, am mai tras o dată adânc aer în piept, m-am ridicat în picioare clătinându-mă şi am înşfăcat un prosop ca să şterg balta de apă care se făcea tot mai mare în faţa duşului.

M-am dezbrăcat de haine şi am intrat sub jetul de apă caldă, lăsându-mi capul pe spate şi închizând ochii, încercând să mă relaxez şi să revin în prezent, încercând să-mi controlez tremuratul.

„Eşti bine, eşti bine, eşti bine", am început să-mi spun sacadat, înghiţindu-mi sentimentele puternice, vina, în timp ce corpul îmi tremura încă. „O să fiu" bine. Ştiam asta, dar mereu aveam nevoie de puţin timp ca să scap de sentimentul că eram din nou *acolo,* în acel loc, în acel moment de suferinţă şi teroare de neînchipuit, pentru ca apoi să mai treacă poate alte câteva ore până să mă părăsească şi tristeţea, dar nu de tot.

Amintirile îmi reveneau în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară mă simţeam mai puternică. În fiecare dimineaţă, în zori, aveam speranţa că *acea* nouă zi va fi ziua care mă va elibera şi pe care voi reuşi să o trec fără să trebuiască să îndur din nou durerea noaptea, care mereu va separa *atunci* de *acum.*

Am ieşit de la duş şi m-am şters. Privindu-mă în oglindă, m-am gândit că arătam mai bine decât am arătat în majoritatea dimineţilor de până acum. În ciuda faptului că amintirile continuau să mă terorizeze şi aici, dormisem bine, ceea ce nu se mai întâmplase în ultimele şase luni şi am simţit un soi de mulţumire pe care am pus-o pe seama lacului pe care îl vedeam de la geamul dormitorului meu. Ce putea fi mai liniştitor decât sunetul apei ce se loveşte lin de malurile de nisip? Eram sigură că ceva din asta mi se va strecura în suflet sau, cel puţin, îmi va linişti atât de necesarul somn din timpul nopţii.

M-am dus înapoi în dormitor, am tras pe mine o pereche de pantaloni scurţi kaki şi un tricou negru cu nasturi şi cu mâneca foarte scurtă. Aveam de gând să merg în oraş la acel restaurant de care pomenise Anne şi voiam să fiu prezentabilă dacă tot mă

interesam despre postul care speram să fie încă liber. Începusem să rămân fără bani. Aveam nevoie de o slujbă cât mai repede.

Mi-am uscat părul cu föehnul şi l-am lăsat liber, apoi mi-am pus un minimum de machiaj. M-am încălţat cu sandalele negre şi am ieşit pe uşă, simţind cum aerul cald îmi dezmierda pielea în timp ce încuiam uşa.

Zece minute mai târziu, am oprit maşina în faţa restaurantului lui Norm. Arăta ca un restaurant clasic, tipic oraşelor mici. M-am uitat prin geamul mare de sticlă şi am văzut că deja era pe jumătate plin într-o zi de luni, dimineaţa la opt. Semnul pe care scria „angajăm personal" era încă în geam. *Super! Excelent! Da!*

Am deschis uşa şi mă întâmpină mirosul de cafea şi cel de şuncă prăjită, împreună cu murmurul pălăvrăgelilor şi râsetelor celor din separeuri şi de la mese.

M-am dus drept înainte şi m-am aşezat la tejghea lângă două femei în pantaloni scurţi de blugi, decupaţi şi în maiou, care, evident, nu intrau în rândul celor care se opreau acolo pentru micul dejun în drum spre birou.

În momentul în care m-am aşezat pe taburetul rotitor acoperit cu vinil roşu, femeia care stătea acum lângă mine mă privi şi îmi zâmbi.

— Bună dimineaţa, i-am spus, zâmbind şi eu.

Am luat meniul din faţa mea şi chelneriţa, o femeie mai în vârstă, cu păr cărunt, care stătea în picioare lângă geamul de la bucătărie se uită peste umăr la mine şi zise:

— Vin imediat, scumpo!

După cum îşi răsfoia carneţelul pentru comenzi, părea să fie epuizată. Locul nu era decât pe jumătate plin, dar era clar că era singură şi că abia de mai făcea faţă. Clienţii care veneau de dimineaţă voiau să fie serviţi cât mai repede ca să poată ajunge la timp la serviciu.

— Nu e grabă, i-am spus.

Câteva minute mai târziu, după ce duse comanda câtorva clienţi

şi veni la mine, mă întrebă absentă:

— Cafea?

— Te rog. Pari terminată. Nu o să-ţi dau de lucru şi o să comand numărul trei, aşa cum scrie aici.

— Să-ţi dea Dumnezeu sănătate, scumpo! începu să râdă. Se pare că ştii ce înseamnă să fii chelneriţă.

— De fapt, am zâmbit şi i-am înapoiat meniul, chiar ştiu şi mai ştiu că nu e poate cel mai nimerit moment, dar am văzut semnul „angajăm personal" în geam.

— Vorbeşti serios? mă întrebă. Când poţi să începi?

Am început să râd.

— Cât mai curând posibil. Pot să vin mai târziu să completez o cerere sau...

— Nu e nevoie. Ai experienţă de chelneriţă, ai nevoie de o slujbă, eşti angajată. Întoarce-te mai târziu ca să completăm actele necesare, dar Norm e soţul meu. Am autoritatea să mai angajez încă o chelneriţă şi tocmai te-am angajat pe tine.

Mi-a întins mâna:

— Eu sunt Maggie Jensen, apropo.

Am zâmbit larg.

— Bree Prescott. Îţi mulţumesc tare mult.

— Tocmai mi-ai înveselit dimineaţa, îmi strigă în timp ce se îndreaptă să umple cănile de cafea ale celor care stăteau la tejghea.

Ce să mai spun, a fost cel mai simplu interviu la care am fost vreodată.

— Eşti nou-venită în oraş? mă întrebă tânăra care stătea lângă mine.

M-am întors spre ea zâmbind.

— Da, tocmai ce m-am mutat aici ieri, de fapt.

— În cazul acesta, bine ai venit în Pelion. Eu sunt Melanie Scholl, iar ea este sora mea, Liza.

Fata din dreapta ei se aplecă înainte şi îmi întinse mâna. I-am strâns şi eu mâna şi i-am spus:

— Mă bucur de cunoştinţă.

Am observat şnururile de la costumele de baie ce se vedeau din maiouri şi le-am întrebat:

— Sunteţi aici în vacanţă?

— Ah, nu! începu Melanie să râdă. Noi lucrăm pe malul celălalt. Suntem salvamari în următoarele săptămâni, când timp sunt turiştii în zonă, apoi ne întoarcem să lucrăm în pizzeria pe care o deţine familia noastră.

Am dat din cap, sorbind din cafea. Păreau de vârsta mea. Poate Liza să fi fost ceva mai tânără. Semănau mult, amândouă aveau părul şaten-roşcat şi ochi albaştri, la fel de mari.

— Dacă ai vreo întrebare despre oraş, putem să te ajutăm, spuse Liza. Este treaba noastră să ştim tot ce mişcă, spuse şi-mi făcu cu ochiul. Îţi putem spune şi cu cine să îţi dai întâlniri sau pe cine să eviţi. Îi ştim pe toţi, din ambele oraşe, ca pe buzunarul nostru, suntem un car de informaţii!

Am râs.

— Perfect! Voi ţine minte! Mă bucur mult că v-am întâlnit, fetelor.

Am dat să mă întorc, când îmi veni o idee.

— Staţi aşa, că totuşi am o întrebare legată de cineva. Mi-au căzut din plasă ieri nişte lucruri în parcare, lângă farmacie, şi un tânăr s-a oprit să mă ajute să le ridic. Înalt, subţirel, nu a scos un cuvânt... şi avea o barbă mai lungă...

— Archer Hale, sări Melanie. Sunt şocată însă că s-a oprit să te ajute. De obicei, nu prea bagă în seamă pe nimeni, zise, după care făcu o pauză. Şi nimeni nu-l prea bagă în seamă pe el.

— Mă rog, nu cred că a avut de ales. Lucrurile mele s-au rostogolit practic la picioarele lui.

Melanie ridică din umeri.

— Tot nu e firesc. Crede-mă. Oricum, cred că e surd. De aceea cred că nici nu vorbeşte. A avut un accident în copilărie. Noi aveam doar cinci sau şase ani când s-a întâmplat, chiar la ieşirea din oraş,

pe autostradă. Au murit atunci părinţii lui, dar şi şeful poliţiei din oraş, unchiul său. Cred că atunci şi-a pierdut şi auzul. Stă în capătul drumului Briar. Pe vremuri, locuia cu celălalt unchi al său, care l-a educat acasă, dar a murit şi el acum câţiva ani, aşa că acum locuieşte acolo singur. Până să moară unchiul său, nici măcar nu ieşea în oraş. Acum îl mai vedem din când în când. Dar e un singuratic.

— Uau! am exclamat încruntându-mă. E atât de trist.

— Da, interveni Liza, mai ales că ai văzut ce corp are? Bineînţeles că asta e din familie. Dacă n-ar fi atât de sălbatic, m-aş cam da la el.

Melanie îşi dădu ochii peste cap, iar eu mi-am acoperit repede gura cu mâinile ca să nu mi se reverse cafeaua.

— Mă laşi, fufo, i-o întoarse Melanie, te-ai băga în seamă cu el şi numai dacă s-ar uita o dată în direcţia ta.

Liza rămase o clipă pe gânduri, apoi dădu din cap.

— Mă îndoiesc că are habar ce poate face cu corpul acela al lui. Mare păcat!

Melanie îşi dădu din nou ochii peste cap, apoi privi rapid spre ceasul de deasupra geamului unde se dădeau comenzile.

— Fir-ar să fie, trebuie să plecăm, dacă nu, întârziem.

Îşi scoase portmoneul şi strigă spre Maggie:

— Îţi las banii pe tejghea, Mags!

— Mulţumesc, scumpo! strigă şi Maggie în timp ce mergea grăbită, cu două farfurii în mână.

Melanie scrise repede ceva pe un şerveţel şi mi-l întinse:

— Acesta este numărul nostru de telefon. Vrem să organizăm cât de curând o seară a fetelor, în partea cealaltă a lacului. Poate vrei să vii?

Am luat şerveţelul.

— Ah, bine, sigur, poate voi veni, am zis zâmbind.

Am mâzgălit şi eu numărul meu de telefon pe un şerveţel şi i l-am dat.

— Mulţumesc mult. E drăguţ din partea voastră.

Eram surprinsă de cât de însufleţită începusem să mă simt după

ce discutasem cu cele două fete de vârsta mea. Poate că de asta aveam nevoie, m-am gândit, să îmi amintesc că eram o tânără care avea prieteni şi o viaţă până a intervenit cruntul destin. Era atât de uşor să simt că întreaga mea existenţă începuse şi se sfârşise în ziua aceea îngrozitoare. Dar asta nu era adevărat. Aveam nevoie să-mi reamintesc lucrul acesta cât se putea de des.

Bineînţeles că prietenii mei de acasă încercaseră să mă scoată în oraş de câteva ori în lunile ce urmară după ce tata murise, însă nu avusesem dispoziţia potrivită. Poate că era mai bine dacă ieşeam cu nişte oameni care nu ştiau nimic despre tragedia prin care trecusem. La urma urmei, nu era acesta rostul călătoriei mele? O evadare pentru o perioadă de timp? Nădejdea că un loc nou ar putea însemna posibile vindecări. Apoi, aş putea găsi puterea să iau din nou viaţa în piept.

Liza şi Melanie se îndreptară grăbite spre uşă în timp ce făceau cu mâna şi vorbeau cu cei care erau în restaurant. După un minut, Maggie îmi aşează farfuria în faţă.

În timp ce mâncam, mă gândeam la ceea ce îmi spuseseră despre Archer Hale. Era cât se putea de clar: era surd. Mă mir cum de nu m-am gândit la asta până acum. De asta nu spusese nimic. Era clar, însă, că putea citi pe buze. Reuşisem chiar să-l insult atunci când i-am spus că era cazul să spună ceva. Din cauza asta făcuse faţa aceea lungă şi plecase imediat. Mi se strânse stomacul.

„Bravo, Bree", mi-am spus încet în timp ce am muşcat din felia de pâine prăjită.

Devenise misiunea mea să-mi cer iertare când aveam să îl întâlnesc data viitoare. Mă întreb dacă ştie cumva limbajul semnelor. O să-i spun că eu îl ştiu, în caz că vrea să vorbească vreodată cu mine. Cunoşteam bine limbajul semnelor. Tatăl meu a fost surd.

Era ceva anume la Archer Hale ce mă intriga, ceva ce nu puteam identifica. Ceva mai presus de faptul că nu putea să audă, să vorbească sau că eram mai mult decât obişnuită cu o astfel de

dizabilitate. M-am gândit bine la asta preţ de mai multe minute în şir, însă nu am reuşit să găsesc vreun răspuns.

Am terminat de mâncat, iar Maggie m-a trimis la plimbare când i-am cerut nota de plată.

— Angajaţii nu plătesc pentru mâncare, strigă ea în timp ce umplea din nou cu cafea cana cuiva din cealaltă margine a tejghelei. Întoarce-te după ora două ca să facem actele de angajare.

I-am zâmbit cu gura până la urechi.

— Foarte bine, atunci, am zis. Ne vedem după-masă.

Am lăsat bacşişul pe tejghea şi m-am îndreptat spre uşă. „Nu e rău", mi-am spus în sinea mea. Sunt doar de o zi în oraş şi am casă, mi-am găsit de lucru şi am legat un soi de prietenie în vecini cu Anne, poate chiar şi cu Melanie şi cu Liza. Mersul meu spre maşină avea, parcă, un plus de sprinteneală.

CAPITOLUL PATRU

Bree

Am început să lucrez la restaurant a doua zi dis-de-dimineaţă. Norm muncea şi el prin bucătărie şi cam era cu capsa pusă, aşa că bombănea nemulţumit şi nu-mi vorbea prea mult, însă l-am surprins aruncându-i lui Maggie nişte priviri care nu pot fi descrise altfel decât pline de adoraţie. Mi-am dat seama că de fapt era un sentimental; nu eram intimidată câtuşi de puţin. Mai ştiam şi că eram o ospătăriţă pricepută şi că nivelul de stres al lui Maggie scăzuse semnificativ la o oră după ce am început să lucrez, aşa că mi-am dat seama că eram bine şi în ochii lui Norm.

Restaurantul fremăta de atâta lume, sarcinile nu erau complicate, iar localnicii care mâncau acolo erau agreabili. Nu mă puteam plânge. Primele zile au trecut rapid şi totul mergea ca pe roate.

Miercuri, după ce am ieşit de la serviciu, m-am dus acasă, am făcut un duş, m-am schimbat într-un costum de baie, o pereche de pantaloni scurţi de blugi şi un maiou alb cu intenţia să mă duc la lac şi să explorez împrejurimile. I-am pus lui Phoebe lesa şi am încuiat uşa în urma mea.

În timp ce mă pregăteam să plec, am auzit-o pe Anne strigându-mă din curte, unde îşi uda tufele de trandafiri. M-am îndreptat spre ea zâmbind.

— Cum te-ai acomodat? mă întrebă, lăsând din mână stropitoarea şi apropiindu-se de gardul în dreptul căruia stăteam.

— Bine. Am vrut să vin până la tine şi să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai zis de postul disponibil de la restaurant. Am obţinut slujba şi acum sunt chelneriţă acolo.

— Ah, minunat! Maggie e o comoară. Nu-l lăsa pe Norm să te intimideze. Doar gura e de el.

Am început să râd.

— Mi-am dat repede seama de asta, îi zic, făcându-i cu ochiul. Nu m-am speriat, a fost în regulă. Voiam să merg cu maşina până la lac şi să mă plimb puţin pe acolo.

— Aha, foarte bine. Pe pontoanele de aici nu te prea poţi plimba, sunt sigură că ţi-ai dat seama deja. Dacă mergi pe drumul Briar poţi urmări indicatoarele ca să ajungi la plaja cea mică.

Mi-a dat câteva indicaţii, apoi a spus:

— Dacă vrei, am o bicicletă pe care nu o mai folosesc. Nu mă mai pot ţine bine de ghidon din cauza artritei şi nu mă simt în siguranţă pe ea. E ca nouă şi are chiar şi un coşuleţ pentru căţeluşa ta.

Coborî privirea către căţeluşa în discuţie.

— Salut, cum te cheamă? o întrebă pe Phoebe, zâmbind.

Phoebe pufăi zgomotos fericită, învârtindu-se de câteva ori în jurul cozii.

— Salută frumos, Phoebe, am spus zâmbind.

— Ce fetiţă drăguţă eşti tu, zise Anne aplecându-se puţin, cât să o lase pe Phoebe să-i lingă mâna.

Se ridică apoi şi spuse:

— Bicicleta este în dormitorul pe care nu-l folosesc. Vrei să o vezi?

Am rămas tăcută timp de o clipă.

— Eşti sigură? Vreau să spun că mi-ar plăcea mult mai mult să merg la lac cu bicicleta decât cu maşina.

— Sigur, sigur, mi-a spus, în timp ce mă îndemna s-o urmez. Mi-ar plăcea să văd că o foloseşte cineva. Pe vremuri, mergeam cu ea la cules de mure. Cresc pe toate coclaurile. Ia cu tine vreo două plase să le pui în coşuleţ după ce le umpli. Faci prăjituri?

— Hm, am început eu în timp ce o urmam în casă. Obişnuiam să fac asta, mai demult. Dar nu am mai făcut prăjituri de ceva vreme.

Îmi aruncă o privire peste umăr.

— În cazul acesta, poate că murele te vor inspira să pui din nou mâna pe un şorţ de bucătărie. Zâmbi în timp ce deschise uşa unei camere chiar de lângă sufragerie.

Căsuţa ei era modest decorată, cu mobilă învechită, acoperită cu huse, cu tot felul de flecuşteţe şi fotografii înrămate. În aer plutea un miros de eucalipt. M-am simţit imediat confortabil şi fericită.

— Uite aici, îmi zice, scoţând bicicleta afară din camera în care intrase cu câteva secunde mai devreme.

Nu mi-am putut ascunde rânjetul de pe faţă. Era una din acele biciclete de modă veche, cu un coş mare în faţă.

— Ah, Doamne! Este fantastică! Eşti sigură că vrei s-o folosesc eu?

— Nimic nu m-ar face mai fericită, dragă! De fapt, dacă îţi place, poţi s-o păstrezi.

I-am zâmbit şi am scos bicicleta pe verandă.

— Îţi mulţumesc foarte mult. E tare drăguţ din partea ta. Chiar... îţi mulţumesc mult.

M-a condus până în faţa casei, ajutându-mă s-o cobor pe scări.

— Cu plăcere. Mă bucur să văd că va fi folosită cu plăcere.

Am zâmbit din nou, admirând bicicleta, când mi-a venit deodată o idee.

— Ah. Pot să te întreb ceva? M-am întâlnit cu cineva în oraş şi altcineva, cu care tot aşa m-am întâlnit, mi-a zis că locuieşte în capătul drumului Briar. Archer Hale. Îl cunoşti?

Anne se încruntă, căzând pe gânduri.

— Da, am auzit lucruri despre el, de fapt. Chiar vei trece pe lângă proprietatea lui în drum spre plajă. Nu ai cum să o ratezi, este singura proprietate de pe terenul acela.

Păru să cadă din nou pe gânduri, după care adăugă:

— Da, Archer Hale... Mi-l amintesc de când era un băieţel dulce. Nu mai vorbeşte acum, oricum. Presupun că e din cauză că nu aude.

Mi-am înclinat capul.

— Ştii cumva ce i s-a întâmplat?

Am şovăit puţin.

— A fost un accident la ieşirea din oraş cam în perioada în care

Bill a primit diagnosticul. Nu cred că am dat atenţie prea mare detaliilor, aşa cum au făcut-o ceilalţi din oraş. Dar am suferit împreună cu ei. Ştiu doar că părinţii lui Archer şi unchiul lui, Connor Hale, şeful poliţiei şi proprietarul oraşului, au murit în ziua aceea şi că indiferent ce îl tulbură pe Archer are legătură cu ceva ce s-a întâmplat atunci. Hm, acum lasă-mă să mă gândesc...

Tăcu pentru câteva momente.

— S-a dus să locuiască la celălalt unchi al său, Nathan Hale. Dar acesta a murit acum trei sau patru ani, parcă din cauza unui cancer din câte îmi aduc aminte.

Privi în gol câteva secunde, parcă prin mine:

— Unii din oraş spun că nu e în toate minţile. La Archer mă refer. Dar nu ştiu ce să zic despre asta. Poate că doar a preluat personalitatea unchiului său. Sora mea mai mică a fost colegă de şcoală cu Nathan Hale şi niciodată nu a părut să fie în regulă. Extrem de deştept, dar mereu destul de ciudat. Şi după ce a venit acasă din armată, s-a purtat şi mai... diferit.

Am privit-o încruntându-mă.

— Şi cu toate acestea au trimis un băieţel să locuiască cu el?

— Păi, ce să zic? Presupun că s-a prezentat bine în faţa oficialităţilor din oraş. Şi, oricum, din câte ştiu eu, el era singura rudă pe care o mai avea băiatul.

Tăcu din nou pentru o clipă.

— N-am mai vorbit despre băieţii din familia Hale de mulţi ani. Mereu au reuşit să creeze vâlvă în jurul lor. Hmmm.

Tăcu din nou pentru câteva secunde.

— Acum că mă gândesc mai bine, chiar că este tristă situaţia tânărului Hale. Câteodată, în oraşele mici, oamenii care se ştiu de prea multă vreme devin oarecum... parte din decor. În timp ce toţi din oraş încercau să treacă peste tragedia petrecută, Archer cred că s-a pierdut tot mai mult printre ceilalţi. Mare păcat!

Anne căzu din nou pe gânduri, prinsă parcă în trecut, aşa că m-am gândit că ar fi mai bine să plec.

— Bine atunci, am spus zâmbind, mulţumesc pentru informaţii. Trec mai târziu pe la tine.

Anne se luminã la faţă şi păru să revină cu picioarele pe pământ.

— Da, mi-ar plăcea. Să ai o zi bună!

A zâmbit, s-a întors cu spatele la mine şi a luat stropitoarea pe care o lăsase pe scările verandei în timp ce eu ieşeam cu bicicleta pe poartă.

Am aşezat-o pe Phoebe în coşuleţ şi, în timp ce am urcat pe bicicletă şi am început să pedalez uşor spre drumul Briar, m-am gândit la ce îmi povestise Anne despre fraţii Hale şi despre Archer Hale. Parcă nimeni nu mai ştia ce se întâmplase cu Archer. Sau era posibil să fi fost uitate detaliile. Eu ştiam ce înseamnă să-ţi pierzi ambii părinţi, e drept, nu dintr-o singură lovitură. Cum ar putea cineva să facă faţă unei asemenea situaţii? Oare îţi dă voie mintea să procesezi fiecare pierdere în parte? Nu cumva ţi-ai pierde minţile de câtă durere îţi inundă dintr-odată inima? Erau zile când simţeam că abia îmi mai puteam controla sentimentele ce mă copleşeau de la o secundă la alta. Presupun că ne-am descurcat fiecare în felul nostru: durere şi tămăduire, sentimente binecunoscute celor care le-au trăit.

Vederea casei lui m-a trezit la realitate. Totul era înconjurat de un gard înalt şi nu reuşeai să vezi nimic peste vârfurile copacilor mult prea deşi şi prea numeroşi. Mi-am lungit gâtul ca să văd cât de mult se întindea gardul, însă nu puteai să îţi dai seama de pe şosea şi pădurea se întindea şi de o parte şi de alta a drumului. Mi-am întors privirea spre poarta gardului, unde am văzut un zăvor, dar acesta era încuiat.

Nu eram sigură de ce stăteam acolo în picioare, uitându-mă la gard, în bâzâitul ţânţarilor. După câteva minute, însă, Phoebe a lătrat uşor şi am continuat să merg de-a lungul drumului până la intrarea pe plajă, aşa cum mă îndrumase Anne.

Am petrecut câteva ore pe malul lacului, înotând şi încălzindu-mă la soare. Phobe stătea întinsă pe un colţ de prosop, la umbră, dormind mulţumită. Era o zi fierbinte de august, însă briza care

bătea dinspre lac şi umbra copacilor din spate o făceau suportabilă. Mai erau nişte oameni mai în jos, pe bucata de plajă mai mică, dar în rest era pustiu. M-am gândit că poate era aşa din cauză că în partea aceea a lacului veneau doar cei de prin partea locului. M-am întins pe prosopul pe care îl adusesem şi priveam în sus spre vârfurile copacilor care se legănau în bătaia vântului şi spre peticele de cer albastru senin, ascultând ritmul apei ce se lovea de mal. După câteva minute am închis ochii, cu intenţia să mă relaxez, însă am adormit.

L-am visat pe tata. Doar că de data aceasta nu murise chiar pe loc. S-a târât în bucătărie cât să apuce să îl vadă pe bărbatul care a ţâşnit pe uşa din spate.

— Trăieşti! am spus încercând să mă ridic de pe podea, de unde mă lăsase bărbatul acela.

Încuviinţă dintr-o mişcare a capului, zâmbind cu blândeţe.

— Te simţi bine? l-am întrebat, împleticindu-mă, cu teamă.

— Da, îmi răspunse şi am tresărit, fiindcă tata nu îşi folosise niciodată vocea, doar mâinile.

— Poţi să vorbeşti, am şoptit.

— Da, îmi răspunse râzând uşor. Bineînţeles.

Am zărit apoi, însă, că buzele nu i se mişcau.

— Te vreau înapoi, tati, i-am zis cu ochii plini de lacrimi. Mi-e atât de dor de tine.

Faţa îi redeveni serioasă şi părea că distanţa dintre noi sporea cu toate că niciunul dintre noi nu se mişca din loc.

— Îmi pare atât de rău că nu ne poţi avea pe amândoi, micuţă Bee, îmi spuse folosindu-mi numele de alint.

— Pe amândoi, am şoptit perplexă, urmărind cum distanţa dintre noi creştea şi mai mult.

Dintr-odată, se făcu nevăzut şi m-am trezit singură. Plângeam şi ochii îmi erau închişi, dar simţeam o prezenţă deasupra mea.

M-am trezit tresărind, simţind cum lacrimi calde îmi alunecau pe obraji, franjurii visului transformându-se în ceaţă. Şi cum stăteam

acolo, încercând să-mi discern sentimentele, jur că am auzit sunetul făcut de cineva care se îndepărta, prin pădurea din spatele meu.

Am intrat în restaurant a doua zi dimineaţă, devreme. Deşi dormisem bine, am avut parte în dimineaţa aceea de un flashback cu adevărat îngrozitor şi nu am reuşit deloc să scap de starea de tristeţe profundă ce mă apăsa.

Am plonjat în agitaţia de dimineaţă fără să atrag atenţia şi m-am concentrat să iau comenzile clienţilor, să le aduc mâncarea şi să le umplu cănile cu cafea. Pe la nouă, când localul a început să se golească, mă simţeam deja mai bine, mai senină.

Tocmai reumpleam sticluţele cu condimente de pe tejghea când s-a deschis uşa şi un tânăr îmbrăcat în uniformă de poliţist a intrat în restaurant. Şi-a dat chipiul jos, şi-a trecut mâna prin părul castaniu, scurt şi ondulat înainte să-i facă un semn lui Maggie care i-a răspuns cu un zâmbet şi l-a strigat pe nume:

— Trav!

Privirea i s-a mutat asupra mea în timp ce s-a îndreptat spre tejghea şi ochii ni s-au întâlnit pentru o fracţiune de secundă. Faţa i s-a luminat de un zâmbet ce i-a dezvăluit dinţii perfecţi, alb strălucitori în timp ce s-a aşezat pe un scaun în faţa mea.

— Ei bine, presupun că tu eşti motivul pentru care Maggie e cu zâmbetul pe buze în dimineaţa aceasta, spuse întinzându-mi mâna. Eu sunt Travis Hale.

Ah, încă un Hale. I-am zâmbit şi i-am dat mâna.

— Bună, Travis. Bree Prescott.

Se aşează pe scaun, aranjându-şi picioarele lungi sub tejghea.

— Îmi pare bine să te cunosc, Bree. Ce te aduce în Pelion?

Mi-am ales cu grijă cuvintele, nevrând să par un nomad ciudat. Deşi asta eram, dacă era să fiu sinceră cu mine însămi.

— Ce să-ţi spun, Travis, tocmai am terminat şcoala şi am hotărât să-mi iau puţin lumea în cap, am zâmbit. Aşa am ajuns aici, în minunatul vostru oraş.

Zâmbi.

— Să explorezi cât poţi, zise el, îmi place ideea. Îmi doresc să fi făcut şi eu mai mult asta.

I-am zâmbit şi i-am întins meniul exact în momentul în care Maggie a apărut în spatele meu. A înşfăcat meniul şi l-a aruncat pe tejghea.

— Travis Hale îl ştie deja pe dinafară, îmi zise, făcându-mi cu ochiul. Vine aici de când trebuia să-l aşezăm în scaun înălţător ca să ajungă la masă. Că tot veni vorba, ce mai face mama ta?

El zâmbi.

— Ah, bine. Ştii cum e, tot timpul ocupată cu ceva şi nelipsită din cercurile ei de prieteni. În plus, acum este ocupată până peste cap cu planurile de dezvoltare a oraşului.

Maggie a strâns din buze, dar a răspuns:

— Să-i transmiţi că o salut, zise ea şi zâmbi cu amabilitate.

— Aşa voi face, spuse Travis, întorcându-se din nou spre mine.

— Aşadar te cheamă Hale, i-am zis. Înseamnă că eşti rudă cu Archer Hale.

Travis se încruntă uşor şi, pentru o secundă, păru încurcat.

— Archer? Da, e vărul meu. Îl ştii?

— Ah, nu, i-am răspuns scuturând din cap. L-am întâlnit în oraş zilele trecute şi doar am întrebat... Părea mai...

— Ciudat? îmi termină Travis propoziţia.

— Diferit, l-am corectat, cugetând. Am dat din mână. Nu am întâlnit decât câţiva oameni, el fiind unul dintre ei şi... adică nu am făcut cunoştinţă cu el, de fapt, dar...

Am înşfăcat cana din aparatul de făcut cafea şi am ridicat-o, uitându-mă la el întrebător. El a dat din cap şi am început să-i torn în ceaşcă.

— E dificil să faci cunoştinţă cu cineva care nu vorbeşte, zise Travis.

A căzut pe gânduri o fracţiune de secundă.

— Am încercat şi eu să vorbesc cu el în toţi aceşti ani, dar nu

reacţionează prea bine la amabilităţi. El e în lumea lui. Regret că a făcut parte din comitetul tău de întâmpinare. Oricum, mă bucur să te avem printre noi, a zis, după care a zâmbit şi a luat o gură de cafea.

— Mulţumesc, i-am răspuns. Aşadar, eşti ofiţer de poliţie aici în Pelion?

L-am întrebat ceva ce era deja evident, dar făceam conversaţie.

— Da, răspunse.

— În curând şeful poliţiei, ne-a întrerupt Maggie. La fel ca tatăl lui. I-a făcut cu ochiul, în timp ce s-a îndreptat spre măsuţa de lângă tejghea pe care o foloseam în pauze.

Travis a ridicat din sprâncene şi a zâmbit.

— Vom vedea, zise el, dar nu păru deloc neîncrezător că nu va fi aşa.

I-am zâmbit şi mi-a surâs şi el. Nu i-am mai spus că Anne îmi povestise despre tatăl lui, care presupuneam eu, a fost Connor Hale. M-am gândit că i s-ar fi părut ciudat să afle că mă interesasem deja de familia lui. Ori despre natura tragediei prin care trecuseră cu toţii.

— Unde stai? mă întrebă.

— Ah, chiar lângă lac, i-am răspuns. Pe Rockwell Lane.

— Într-una din casele de închiriat ale lui George Connick?

Am dat afirmativ din cap.

— În cazul acesta, Bree, mi-ar plăcea să-ţi arăt împrejurimile, într-o zi dacă ai timp.

Ochii de culoarea whiskey-ului mă măsurară în întregime. Am zâmbit, studiindu-l cu atenţie. Arăta bine, nu era nicio îndoială. Eram convinsă că îmi dăduse o întâlnire, nu era doar prietenos. Din păcate, însă, în momentul acela nu era chiar o idee grozavă să ies la întâlniri.

— Îmi pare rău, Travis, lucrurile sunt destul de... complicate în momentul acesta.

M-a privit fix câteva secunde şi obrajii au început să-mi ardă de

atâta intensitate.

— Sunt un tip cât se poate de simplu, Bree, spuse el, făcându-mi cu ochiul.

Am început să râd, fericită că detensionase situaţia. Am pălăvrăgit cât se poate de relaxaţi în timp ce şi-a băut cafeaua şi eu am umplut recipientele cu condimente de pe tejghea şi am făcut curăţenie.

Norm a ieşit din bucătărie exact când Travis s-a ridicat să plece.

— Flirtezi cu noua mea chelneriţă? mormăi Norm.

— Trebuie, răspunse Travis. Din nu ştiu ce motiv, Maggie nu te părăseşte ca să fim împreună.

Travis i-a făcut cu ochiul lui Maggie, care ştergea o masă de lângă tejghea.

— Cred totuşi că o să se dea pe brazdă într-una din aceste zile. Nu pot decât să sper.

Norm a pufnit în râs şi şi-a şters mâinile de şorţul plin de pete de grăsime ce-i atârna peste burta rotundă.

— Ia uite la ce se întoarce în fiecare seară, zise el. De ce ar vrea să fie cu tine?

Travis a chicotit şi s-a întors să plece, dar nu înainte de a-i striga lui Maggie:

— Vino la mine după ce te saturi de clonţosul ăsta crizat!

Maggie râdea, în timp ce îşi netezea buclele scurte şi cărunte, iar Norm o dădea înainte cu bombănitul în drumul lui înapoi în bucătărie. Când ajunse în dreptul uşii, Travis se întoarse spre mine şi îmi zise:

— Oferta este încă valabilă, Bree.

I-am zâmbit şi el a închis uşa în urma lui.

— Ai grijă, îmi zise Maggie. Cu arma lui, băiatul ăsta îţi ajunge direct sub fustă.

Dar a zâmbit când a spus asta.

Am râs, scuturând din cap şi privind pe geam cum Travis Hale se urcă în maşina de poliţie şi se îndepărtează de bordură.

În seara aceea, mi-am luat bicicleta, am coborât din nou spre drumul Briar şi am cules mure de pe marginea drumului. După ce am umplut geanta pe jumătate şi vârfurile degetelor îmi erau deja pătate cu mov închis, am pornit spre casă. La întoarcere, m-am proptit pe bicicletă la marginea drumului prăfuit, în faţa proprietăţii lui Archer şi mă uitam la gardul din faţă, fără niciun motiv – sau cel puţin fără vreun motiv pe care mi l-aş fi putut explica. După câteva minute, am pedalat înapoi spre casă.

În noaptea aceea am visat că stăteam întinsă pe malul lacului. Chiar simţeam nisipul pe pielea dezgolită, granule aspre ce-mi muşcau din carne în timp ce mă tăvăleam deasupra lor, întâmpinând cu plăcere o binevenită apăsare a unui bărbat. Nu era vorba despre teamă, nu era vorba despre suferinţă, voiam ca el să fie acolo. Apa îmi urca pe picioare precum un văl mătăsos, revigorant, dezmierdându-mi pielea şi calmând iritaţia provocată de nisipul aspru.

M-am trezit gâfâind, cu sfârcurile pietrificate frecându-se dureros de tricou în timp ce-mi simţeam sângele pulsând ritmic între picioare. M-am zvârcolit pe toate părţile până când am reuşit să adorm, înspre ziuă.

CAPITOLUL CINCI

Bree

Eram liberă a doua zi. Când m-am trezit şi m-am uitat la ceas, era opt şi şaptesprezece minute. Am tresărit uşor. Nu mă mai trezisem atât de târziu de luni şi luni de zile, însă am presupus că era din cauză că nu dormisem bine în noaptea aceea.

M-am ridicat încet în capul oaselor şi camera a început să prindă contur. M-am simţit greoaie şi buimacă în momentul în care am pus picioarele pe podea. Nici nu mi s-a limpezit bine capul, când am auzit un zgomot ce venea de afară, probabil că nu era decât o creangă căzută sau sunetul unui motor de barcă ce dădea rateuri în depărtare, dar creierul meu l-a înregistrat şi m-a catapultat direct într-un coşmar cât se putea de real, de prezent: am îngheţat şi spaima mi-a luat în stăpânire muşchii, în timp ce creierul a început să strige.

Priveam prin geamul micuţ de sticlă din uşa care mă separa de tata. El mă văzuse cu coada ochiului şi începuse să-mi spună încontinuu, în limbajul semnelor, *ascunde-te,* în timp ce bărbatul striga la el să nu-şi mai mişte mâinile. Tata nu-l putea auzi, iar mâinile lui continuau să se mişte doar pentru mine. Corpul mi se zgudui când am auzit împuşcătura. Am strigat şi mâna mi-a zburat la gură ca să înăbuşe sunetul ce voia să iasă în timp ce mă împleticeam, mergând cu spatele, cuprinsă dintr-odată de şoc şi groază.

M-am împiedicat de marginea unei cutii şi am căzut pe spate, trăgându-mi picioarele sub mine, încercând să mă fac cât se putea de mică. Nu aveam telefon acolo în spate. Ochii îmi parcurseră razant încăperea, căutând ceva după care să mă ascund, un loc în care mă puteam târî. Acela a fost momentul în care uşa s-a izbit de perete.

Realitatea deveni tot mai prezentă pe măsură ce lucrurile din jurul meu începeau să prindă contur şi am simţit cearşaful între degetele încleştate. Am oftat, cu răsuflarea întretăiată, ridicându-mă nesigură pe picioare şi grăbindu-mă să ajung la toaletă. *Dumnezeule, nu puteam să fac asta la nesfârşit.* Totul trebuia să se oprească. *Nu plânge, nu plânge.*

Phoebe stătea jos, la picioarele mele, gemând uşor.

După câteva minute, m-am liniştit.

— E în regulă, fetiţo, i-am spus, mângâind-o pe cap ca să o îmbărbătez. Pe ea, dar şi pe mine.

M-am îndreptat împleticindu-mă spre duş şi douăzeci de minute mai târziu, după ce mi-am tras pe mine costumul de baie, pantalonii scurţi şi un tricou bleumarin, m-am simţit mai bine. Am tras adânc aer în piept, am închis ochii şi m-am adus înapoi la realitate. Eram bine.

După un mic dejun rapid, mi-am pus sandalele, am înşfăcat cartea şi prosopul, am strigat-o pe Phoebe şi am ieşit în aerul cald, înăbuşitor, cu ţânţarii ce începuseră deja să îmi dea târcoale şi un broscoi ce orăcăia undeva, prin apropiere.

Am luat o gură zdravănă de aer proaspăt, umplându-mi plămânii cu mirosul de pin şi de apă proaspătă de lac. Doar după ce m-am urcat pe bicicletă, cu Phoebe în coşuleţul din faţă, am fost în stare să-mi reglez respiraţia.

Am coborât din nou pe drumul Briar, ca să stau pe plaja pe care am mers cu câteva zile înainte. M-am cufundat în lectura romanului pe care îl luasem cu mine şi, fără să îmi dau seama, am terminat, şi cele două ore parcă zburară. M-am ridicat, m-am întins, privind în depărtare luciul calm al apei, strângând din pleoape ca să văd bărcile şi jet schiurile care agitau apa în cealaltă parte a lacului.

Mi-am împăturit prosopul şi m-am gândit la norocul pe care l-am avut când am nimerit pe partea asta a lacului. Liniştea şi pacea de aici erau exact ceea ce aveam eu nevoie.

Am aşezat-o pe Phoebe înapoi în coşuleţ şi am început să împing

bicicleta la deal, spre drum, pedalând apoi relaxată spre gardul lui Archer Hale.

Am tras pe marginea drumului, când, pe lângă mine a trecut un camion de poştă. Şoferul mi-a făcut cu mâna. Cauciucurile au ridicat atâta praf că am început să tuşesc şi să dau la o parte cu mâna aerul plin de nisip în timp ce mă întorceam pe şosea.

Am mai mers vreo treizeci de metri, am tras pe dreapta şi m-am uitat din nou la gard. Astăzi, datorită felului în care soarele lumina pieziş, am observat în lemn mai multe urme pătrate, deschise la culoare, ca şi cum acolo au fost atârnate mai demult nişte plăcuţe, dar care apoi au fost date jos.

Când eram pe cale să pornesc din nou la drum, am observat că poarta era uşor întredeschisă. M-am oprit şi m-am uitat lung la ea o clipă. Probabil că poştaşul făcuse o livrare aici şi o lăsase deschisă.

Am tras bicicleta mai în faţă şi am sprijinit-o de gard, apoi am deschis mai mult uşa şi am vârât capul-înăuntru.

Am inspirat adânc, bucurându-mi privirea cu minunata alee pavată cu pietre ce ducea spre o casă mică, albă, cam la treizeci de metri de unde stăteam eu. Nu ştiam la ce ar fi trebuit să mă aştept, dar sigur nu la ceea ce vedeam. Totul era aranjat, curat şi bine îngrijit, un colţ verde smarald, iarbă proaspăt cosită zărindu-se printre nişte copaci, într-o parte a aleii, şi o grădină mică, pe paleţi de lemn, direct în partea stângă.

M-am tras înapoi, gata să închid uşa, când Phoebe a sărit din coşul de la bicicletă şi s-a strecurat prin deschizătura îngustă.

— *Rahat!* am bolborosit în barbă. *Phoebe!*

Am deschis din nou poarta, doar puţin, şi m-am iţit înăuntru. Phoebe stătea la capătul aleii şi se uita la mine, gâfâind.

— Câine rău ce eşti, i-am şoptit. Vino înapoi!

Phoebe m-a privit, şi-a întors coada şi a tulit-o mai departe. Am oftat adânc. *Ei bine, la naiba!* Am intrat pe poartă, lăsând-o uşor deschisă în urma mea, strigând-o în continuare pe Phoebe, care, probabil, s-a gândit că pot să o pup oricât sub coada ei de patruped,

că tot n-avea de gând să mă asculte.

M-am apropiat tot mai mult şi am observat o verandă construită din piatră şi o alee amenajată de o parte şi de cealaltă şi decorată cu vase pline de verdeaţă.

În timp ce ochii mei măsurau împrejurimile, am devenit tot mai conştientă de sunetul unui bubuit ce se auzea puternic la interval de câteva secunde. Tăia cumva cineva lemne? Oare asta se auzea?

Phoebe a tulit-o după casă şi s-a făcut nevăzută.

Mi-am înclinat uşor capul ascultând, lăsându-mi greutatea când pe un picior, când pe celălalt. Ce ar fi trebuit să fac? Nu o puteam lăsa pe Phoebe aici. Nici nu puteam să mă întorc la poartă şi să strig după Archer să vină să deschidă, nu m-ar fi auzit.

Trebuia să mă duc după ea. Archer era acolo. Nu eram o fată dispusă să se arunce în situaţii periculoase. Nu că nu aş mai fi făcut-o; totuşi, pericolul dăduse oricum peste mine. Dar chiar şi aşa. Nu mi-era totuna să mă plimb pe teren necunoscut. *La naiba, căţel mic şi obraznic.*

Cum stăteam acolo şi analizam situaţia, adunându-mi curajul să plec după Phoebe, gândul mi-a zburat la Archer. Instinctele îmi spuneau că nu era periculos. Asta ar fi trebuit să conteze. Aveam să-l las pe acest bărbat ciudat să mă facă să-mi pun la îndoială propriile instincte pentru tot restul vieţii?

M-am gândit cum mi se făcuse pielea de găină când auzisem clopoţelul de la uşa de la intrare în seara aceea. Ceva, în interiorul meu, ştiuse atunci, iar acum, ceva în interiorul meu îmi spunea că nu eram în pericol. Picioarele mele au făcut un pas înainte.

Mergeam agale pe alee, adulmecând mirosul înţepător de grădină proaspăt săpată şi de iarbă tunsă, strigând-o în continuare pe Phoebe.

Am luat-o pe aleea de piatră ce înconjura casa, plimbându-mi degetele peste lemnul pictat. M-am uitat pe furiş în spatele casei şi l-am văzut, stând cu spatele dezgolit spre mine, în timp ce ridica un topor deasupra capului, cu muşchii încordându-i-se atunci când l-a

rotit şi l-a coborât despicând, exact la mijloc, un buştean aşezat în picioare, făcând să zboare toate cele trei bucăţi pentru ca apoi să aterizeze pe jos, în praf.

S-a aplecat să le adune şi să le aşeze într-o stivă de lemne aranjate cu grijă, sub un copac, şi acoperite într-o parte cu o prelată.

Când s-a întors spre buturuga pe care tăia bucăţile mai mici de lemn, m-a văzut, a tresărit şi a rămas nemişcat. Am încremenit amândoi, uitându-ne unul la celălalt, eu cu gura uşor căscată, el cu ochii mari. O pasăre şi-a slobozit trilurile undeva în apropiere şi răspunsul a răsunat de undeva dintre copaci.

Am închis gura şi am zâmbit, dar Archer a mai rămas câteva secunde fără să clipească, apoi mă măsură din priviri din cap până în picioare oprindu-se pe faţa mea, de data aceasta încruntându-se.

Ochii mei zăboviră şi ei puţin asupra lui, pe pieptul său bine definit, tot numai muşchi acoperiţi de o piele fină şi un abdomen sculptat. Nu mai văzusem niciodată „pătrăţele", până în momentul acela, atât de aproape. Mă gândeam că până şi cei mai excentrici şi taciturni pustnici nu sunt scutiţi de un fizic excepţional. *Bravo lui!*

Era îmbrăcat în ceva ce părea să fie o pereche de pantaloni militari, tăiaţi la genunchi şi legaţi în talie cu... *chestia aceea era cumva o sfoară?* Mi-am coborât privirea spre bocancii pe care îi avea în picioare, apoi am ridicat-o din nou. El îşi înclină capul într-o parte în timp ce ne studiam unul pe celălalt, dar expresia feţei era aceeaşi: precauţie.

Barba îi era la fel de nepieptănată ca prima dată când ne întâlnirăm. După câte îmi dădeam seama, talentul său de a aranja grădina nu includea şi părul de pe faţă. Care chiar ar fi avut nevoie de un tuns serios. La cât de mare era, probabil că o avea de ceva vreme, câţiva ani, probabil.

Mi-am dres vocea.

— Bună. I-am zâmbit şi m-am apropiat ca să poată să-mi citească bine de pe buze. Regret că, hm, te deranjez. Câinele meu a intrat aici. Am strigat după ea, dar nu m-a ascultat.

Am privit în jur, nici urmă de Phoebe.

Archer îşi dădu la o parte părul mult prea lung de pe ochi şi se încruntă la cuvintele mele. Se întoarse, ridică toporul şi îl priponi în buturugă, apoi se întoarse spre mine. Am înghiţit în sec.

Dintr-odată, un ghem alb de lână ieşi glonţ din pădure şi alergă spre Archer, aşezându-se, gâfâind, la picioarele lui.

Archer s-a uitat la ea, apoi s-a aplecat şi a mângâiat-o. Phoebe l-a lins entuziasmată pe mână, a scheunat după mai multă atenţie după ce el s-a retras, apoi a sărit în picioare. „Trădătoare mică."

— Ea este, am zis, punctând ceva ce era evident.

El continua să mă privească fix.

— Hm, casa ta, am continuat să spun, făcând gesturi largi cu mâna şi arătând spre toată proprietatea lui, e foarte frumoasă.

El continua să mă privească fix. În cele din urmă, mi-am înclinat capul într-o parte.

— Îţi mai aminteşti de mine? În oraş? Batoanele de ciocolată? am întrebat zâmbind.

El continua să mă privească fix.

Dumnezeule, trebuia să plec de acolo. Era ciudat ce se întâmpla. Mi-am dres vocea.

— Phoebe! am strigat. Vino aici, fetiţo!

Phoebe se holba la mine, fără să se urnească de lângă picioarele lui Archer.

Îmi mutam privirea când la Archer, când la Phoebe. Amândoi stăteau nemişcaţi, două perechi de ochi aţintite asupra mea.

Aşa, carevasăzică!

Mi-am oprit privirea asupra lui Archer.

— Mă înţelegi? Înţelegi ce spun? l-am întrebat.

Mi se păru că vorbele mele îi atrăseseră puţin atenţia. Se uită la mine o secundă, apoi îşi strânse buzele şi oftă, părând să fi luat o decizie. Mă ocoli şi porni spre casă, cu Phoebe îndeaproape pe urmele lui. M-am întors şi m-am uitat după el, derutată, când se întoarse, mă privi şi îmi făcu semn cu mâna să îl urmez.

Am presupus că mă conducea spre poartă. M-am grăbit să-l ajung din urmă, mergând repede ca să reuşesc să ţin ritmul cu paşii lui mari, în timp ce mica trădătoare, cunoscută şi sub numele de Phoebe, a rămas tot timpul cu Archer, dar uitându-se în urmă, lătrând înnebunită, ca să fie sigură că veneam şi eu.

După ce am reuşit să ajung unde el a rămas ca să mă aştepte, i-am zis:

— Nu eşti unul dintre acei ucigaşi cu toporul, nu-i aşa?

Glumeam, însă îmi pică fisa, din nou, că dacă aş fi strigat, nu era nimeni prin preajmă ca să-mi sară în ajutor. „Ai încredere în instinctele tale, Bree", mi-am spus în sinea mea.

Archer Hale ridică din sprâncene şi făcu semn spre panta lină unde îşi lăsase toporul, înţepenit în buştean. M-am uitat încolo, apoi din nou la el.

— Mda, mi-am zis, treaba cu ucigaşul cu toporul nu prea funcţionează dacă nu ai toporul.

Acelaşi zâmbet, aproape imperceptibil, din colţul buzelor, pe care îl observasem şi în parcarea magazinului, m-a ajutat să mă hotărăsc. L-am urmat pe ultima porţiune de drum spre intrarea în casă.

A deschis uşa de la intrare, iar eu am rămas fără aer când m-am uitat înăuntru şi am văzut un şemineu imens, din cărămidă, flancat şi de o parte şi de cealaltă de două biblioteci până în tavan, pline de cărţi cu coperte cartonate şi unele broşate. Am început să merg înspre ele ca un robot cu mintea paralizată, iubitor de lectură, dar am simţit mâna lui Archer pe braţul meu şi m-am oprit. A ridicat un deget ca să-mi spună că va lipsi un minut şi a intrat în cameră. Când s-a întors după câteva secunde, avea în mână un carneţel şi scrisese ceva în el. Am aşteptat şi, când l-a întors spre mine, am văzut scris îngrijit şi cu litere mari:

DA, TE ÎNŢELEG.

MAI AI NEVOIE DE CEVA?

L-am străfulgerat cu privirea şi am dat să deschid gura ca să răspund, dar am închis-o brusc înainte să apuc să zic ceva. Cam

nepoliticoasă întrebare, apropo. Lăsând însă asta la o parte, oare aveam nevoie cu adevărat de ceva? Mi-am muşcat buzele preţ de câteva clipe, mutându-mi greutatea de pe un picior pe celălalt, timp în care el se uita la mine, aşteptând să-i răspund. Avea o privire precaută şi vigilentă, fiindcă habar n-avea dacă aveam de gând să-i răspund sau să-l muşc şi era pregătit pentru ambele situaţii.

— Ăăă, eu doar... ştii, zilele trecute, când ne-am întâlnit, m-am simţit prost. Nu am ştiut că tu nu... vorbeşti şi voiam să ştii că nu a fost cu intenţie... ce am spus... Am vrut doar să... sunt nou venită în oraş şi... „Ce să mai spun, mă descurcam de minune! Doamne!" Vrei să ieşim la o pizza sau poate să luăm altceva?

Am scos porumbelul pe gură, cu ochii cât cepele. Nu era exact ceea ce mi-am dorit să spun, dar s-a întâmplat. Îl priveam aşteptând încrezătoare un răspuns.

El s-a uitat la mine de parcă eram o problemă de matematică superioară pe care nu o putea rezolva.

M-a privit încruntat, apoi a ridicat pixul pe carneţel fără să-şi dezlipească ochii de pe mine. În cele din urmă, şi-a coborât privirea în timp ce a început să scrie şi a ridicat spre mine carneţelul:

NU

Nu m-am putut abţine să nu izbucnesc în râs. El nu a zâmbit deloc, doar a continuat să mă privească precaut. Râsul mi-a pierit de pe buze. Am şoptit:

— Nu?

O umbră de nehotărâre i-a traversat faţa când s-a uitat la mine, apoi a ridicat din nou carneţelul şi a mai scris ceva. Când l-a ridicat, am observat că mai adăugase un cuvânt sub primul pe care îl scrisese. Acum am citit:

NU,

MULŢUMESC.

Am răsuflat adânc, simţind cum îmi luau obrajii foc.

— Sigur că da. Înţeleg. În cazul acesta, îmi pare rău, încă o dată, pentru neînţelegerea din parcare. Şi... îmi pare rău că am năvălit aşa

peste tine azi... deoarece câinele meu... am zis ridicând-o pe Phoebe în braţe. Mi-a părut bine să te cunosc. Ah! Apropo, de fapt nu am făcut cunoştinţă aşa cum trebuie. Ştiu cum te numeşti. Eu sunt Bree. Bree Prescott. Şi găsesc singură ieşirea.

Am arătat grăbită peste umăr cu degetul mare în timp ce am început să merg cu spatele, după care m-am răsucit rapid pe călcâie şi m-am îndreptat cât am putut de repede pe alee, spre poartă. I-am auzit paşii în spate, îndreptându-se în direcţia opusă, înapoi spre grămada de lemne, am presupus.

Am deschis poarta, dar nu am închis-o de tot. Am rămas în schimb de cealaltă parte, cu mâna nemişcată pe lemnul încins. „Ei bine, a fost cam ciudat ce s-a întâmplat. Şi penibil. Ce mi-a venit să-l invit la o pizza?" Mi-am ridicat privirea spre cer şi mi-am pus mâna pe frunte, în timp ce făceam feţe-feţe.

Cum stăteam şi mă tot gândeam la ce se întâmplase, mi-am amintit ceva. Intenţionasem să-l întreb pe Archer dacă ştia limbajul semnelor, însă în toată stângăcia mea, uitasem. Apoi scoase el carneţelul acela. Acum însă mi-am dat seama că Archer Hale nu se uitase, o clipă la buzele mele când am vorbit. Mă privise în ochi.

M-am întors, am intrat din nou pe poartă şi m-am îndreptat spre grămada de lemne din spatele casei lui, cu Phoebe tot în braţele mele.

Era acolo, cu toporul în mână, în faţa unui lemn aşezat pe buturugă, dar nu se pregătea încă să-l taie. Se uita fix la bucata de lemn, încruntat şi căzut pe gânduri. Când m-a zărit, privirea i-a trădat surprinderea, apoi ochii i s-au cufundat în aceeaşi circumspecţie.

La vederea lui, Phoebe a început din nou să schelălăie şi să pufăie de încântare.

— Tu nu eşti surd, i-am zis. Auzi foarte bine.

A rămas încremenit pentru o clipă, apoi a înfipt toporul în buturugă, s-a uitat în urmă la fel ca prima dată şi mi-a făcut un semn să îl urmez. Asta am şi făcut.

A intrat şi a ieşit cu acelaşi carneţel şi pix în mână.

A ridicat după un timp carneţelul:

NU ŢI-AM SPUS CĂ SUNT SURD.

Am făcut o pauză.

— Aşa este, i-am spus cu blândeţe. Dar poţi vorbi?

S-a uitat la mine, a ridicat carneţelul şi a scris în el preţ de câteva secunde, după care, l-a întors spre mine:

POT SĂ VORBESC, DOAR CĂ-MI PLACE NESPUS SĂ MĂ DAU MARE CU CALIGRAFIA MEA.

M-am holbat la acele cuvinte, încercând să le rumeg, încruntându-mă, apoi m-am uitat la el.

— Aşa eşti tu când vrei să pari amuzant? l-am întrebat, tot încruntată.

A ridicat din sprâncene.

— Am înţeles, i-am răspuns, înclinându-mi capul într-o parte. Ei bine, poate ar trebui să mai lucrezi la asta.

Am rămas aşa, uitându-ne unul la celălalt câteva secunde, când, dintr-odată, el a oftat adânc, a luat din nou carneţelul şi a scris:

MAI E ŞI ALTCEVA?

M-am uitat la el.

— Ştiu limbajul semnelor, i-am zis. Te-aş putea învăţa. Ce vreau să spun e că nu vei mai putea face paradă cu caligrafia ta, ha ha ha, dar ar fi un mod mai rapid de comunicare.

I-am zâmbit, încercând să-l fac şi pe el să zâmbească. A zâmbit? Oare chiar era în stare să facă asta?

M-a privit uimit câteva clipe înainte să pună uşor jos, lângă el, carneţelul şi pixul, şi şi-a îndreptat spatele, şi-a ridicat mâinile şi mi-a spus prin semne: Ştiu deja limbajul semnelor.

Am rămas uşor uimită şi am simţit un nod în gât. Nimeni nu mai comunicase cu mine în limbajul semnelor de mai bine de şase luni şi asta mi-l readusese pe tatăl meu atunci şi acolo.

— Ah, am spus dintr-o suflare, folosindu-mi vocea, deoarece Phoebe era în braţele mele. Aşa este. Probabil că în felul acesta te

înţelegeai cu unchiul tău.

S-a încruntat, întrebându-se probabil cum de ştiam de unchiul său, însă nu mi-a pus nicio întrebare. În cele din urmă, mi-a făcut semn că *Nu.*

M-am uitat la el pieziş şi, după un minut, mi-am dres vocea:

— Nu? l-am întrebat.

Nu, repetă el.

Tăcere.

Am oftat.

— Ei bine, ştiu că pare stupid, dar mă gândeam că poate am putea fi... prieteni.

Am ridicat din umeri şi am început să râd stânjenită.

Archer s-a încruntat din nou, însă de data aceasta doar m-a privit, fără să mai scrie nimic.

M-am uitat când la el, când la carneţel, dar când mi-am dat seama că nu avea de gând să „zică" nimic, am şoptit:

— Cu toţii avem nevoie de prieteni.

„Cu toţii avem nevoie de prieteni? Serios, Bree? Dumnezeule, eşti penibilă."

El mă privea în continuare.

Am oftat, simţindu-mă iar stânjenită, dar şi dezamăgită.

— Foarte bine, cum vrei, presupun. Acum o să plec.

Ca să fiu sinceră, de ce eram dezamăgită? Travis avusese dreptate, tipul acesta pur şi simplu nu era receptiv la politeţuri.

Mă fixa din priviri, fără să se clintească, străfulgerându-mă cu ochii pătrunzători, de culoarea whiskey-ului, când am dat să mă întorc. Am vrut să dau la o parte toată claia aceea de păr şi să-l scap de tot părul de pe faţă ca să văd cum arăta cu adevărat. Chiar părea să aibă o înfăţişare plăcută sub toată coama aceea zbârlită.

Am oftat din rărunchi.

— Bine. În cazul acesta, cred că o iau din loc...

„Mai taci odată, Bree şi DU-TE! Este clar că această persoană nu vrea să aibă de-a face cu tine."

L-am simţit urmărindu-mă cu privirea când m-am întors pe călcâie şi am plecat pe alee spre poartă, pe care, de data aceasta, am închis-o bine. M-am sprijinit de ea câteva minute, scărpinând-o absentă pe Phoebe sub bărbie, întrebându-mă ce era cu mine. Ce rost avusese totul? De ce nu-mi luasem câinele şi apoi tălpăşiţa?

— Câine afurisit! am spus scărpinând-o mai tare.

Mă linse pe faţă, hămăind uşor. Am râs şi am pupat-o şi eu. Când m-am urcat pe bicicletă şi am plecat spre casă, am auzit din nou sunetul toporului tăind lemne.

CAPITOLUL ŞASE

Archer, şapte ani,
Mai

Unde eram? Parcă înotam în sus, ca să ies la suprafaţă în piscina de la YMCA, care părea să fie la kilometri depărtare. Au început să-mi răsune tot felul de sunete în urechi şi mă durea gâtul, o durere pe care o simţeam şi înăuntru şi în afară. Am încercat să îmi amintesc cum mă rănisem, dar mintea îmi era împăienjenită de umbre. Am încercat să le îndepărtez.

Unde eram?

Mama? O voiam pe mama.

Îmi simţeam lacrimile, fierbinţi şi grele, cum îmi curgeau din ochii închişi, pe obraji. Am încercat să nu plâng. Bărbaţii puternici nu ar trebui să plângă. Bărbaţii puternici ar trebui să-i protejeze pe ceilalţi, aşa, ca unchiul meu, Connor. Doar că el plânsese. Plânsese atât de tare, urlând spre cer şi căzând în genunchi, acolo, pe şosea.

Ah, nu. Ah, nu. Nu te gândi la asta.

Am încercat să-mi mişc corpul, însă mă simţeam ca şi cum cineva mă legase de mâini şi de picioare, chiar şi de degetele de la mâini şi de la picioare. Credeam că aş putea să mă mişc puţin, dar nu eram sigur.

Am auzit o voce de femeie spunând:

— Şt, se trezeşte! Să îl lăsăm să o facă treptat. Să-l lăsăm să se trezească singur.

Mama, mama. Te rog, fii şi tu aici. Te rog să fii bine. Te rog să nu zaci la marginea drumului.

Din ochi începură să mi se prelingă şi mai multe lacrimi calde.

Dintr-odată, am început să mă simt ca şi cum corpul îmi era împuns cu tot felul de ace încinse. Am încercat să strig după ajutor, însă nici măcar nu cred că mi-am separat buzele. Ah, Dumnezeule,

durerea părea să fie tot mai vie peste tot, asemenea unui monstru care se trezeşte la viaţă în întuneric, sub patul meu.

După câteva minute în care doar am respirat, apropiindu-mă doar tot mai mult de ceea ce simţeam eu că ar fi fost suprafaţa apei, am deschis pleoapele, mijind ochii, deoarece, chiar deasupra mea, strălucea o lumină orbitoare.

— Fă lumina mai mică, Meredith, am auzit în stânga mea.

Am deschis din nou ochii, lăsându-i să se adapteze la lumină şi am zărit o asistentă mai în vârstă, cu păr scurt şi blond, care se uita la mine.

Am întredeschis buzele:

— Mama, am încercat să spun, dar nu ieşi niciun sunet.

— Şşş, spuse asistenta. Nu încerca să vorbeşti. Ai avut un accident. Eşti în spital, Archer, iar noi avem mare grijă de tine, bine? Eu mă numesc Jane, iar ea e Meredith.

Zâmbi cu tristeţe şi arătă spre o asistentă mai tânără, care stătea în spatele ei şi verifica ceva la un aparat de lângă patul meu.

Am dat din cap. Unde era mama? Mai multe lacrimi începură să curgă pe obraji.

— Aşa, eşti un băiat bun, spuse Jenny. Unchiul tău, Nathan, este chiar aici pe coridor. Îl chem imediat. Se va bucura mult că te-ai trezit.

Stăteam întins acolo, uitându-mă fix în tavan, câteva minute, până se deschise uşa, se închise şi unchiul Nate mă privea cum stăteam întins în pat.

— Bine ai revenit, soldăţelule.

Ochii îi erau roşii de jur împrejur şi arăta de parcă nu se spălase de ceva vreme. Dar unchiul Nate arăta mereu mai ciudat, într-un fel sau altul. Erau zile când îşi lua cămaşa pe dos, în altele se încălţa cu pantofi diferiţi. Mie mi se părea amuzant, îmi spunea că era din cauză că mintea lui era ocupată să rezolve treburi mai importante şi nu avea timp să se gândească dacă era îmbrăcat cum trebuie sau nu. Mi se păru un răspuns bun. Îmi plus, îmi mai strecura chestii

interesante cum ar fi bomboane sau bancnote de zece dolari. Mă sfătuise să-mi fac o ascunzătoare într-un loc unde nimeni nu va putea să-mi găsească banii. Îmi spuse că o să-i mulţumesc mai târziu şi îmi făcuse cu ochiul ca şi cum aveam să îmi dau eu seama când era acel „mai târziu”.

Am deschis din nou gura, însă şi Jenny şi unchiul Nate au dat din cap, iar Jenny s-a întins după ceva ce era pe măsuţa de lângă ea. S-a întors cu un carneţel şi cu un creion pe care mi le-a întins.

Le-am luat şi am scris un singur cuvânt:

MAMA?

Jenny s-a uitat în altă direcţie şi unchiul Nate şi-a coborât privirea. În momentul acela, accidentul mi-a revenit asurzitor în minte, atât de intens încât mi-am trântit capul înapoi pe pernă, încleştându-mi dinţii.

Am deschis gura şi am început să strig şi să strig şi să strig, dar încăperea a rămas cufundată în linişte.

CAPITOLUL ŞAPTE

Bree

Sâmbătă, tocmai când îmi terminam treaba la restaurant am observat că sunt sunată de un număr necunoscut.

— Alo? am răspuns.

— Alo, Bree? Sunt Melanie. Ne-am întâlnit la restaurant săptămâna trecută, mai ştii?

— Aha, salut! i-am spus în timp ce i-am fluturat un „la revedere" lui Maggie în timp ieşeam pe uşă. Da, sigur că îmi amintesc.

Maggie mi-a zâmbit şi mi-a făcut şi ea cu mâna.

— Ah, bine, zise ea. Ei bine, sper că nu te-am prins într-un moment nepotrivit, dar ies cu Liza diseară şi voiam să ştim dacă ai vrea să vii şi tu cu noi.

Am păşit afară, în soarele înăbuşitor al după-amiezii şi am pornit-o spre maşină. Mi-am amintit cum mă gândisem să încerc să fiu din nou o fată ca oricare alta, să fac lucruri pe care le fac fetele de obicei.

— Ăăă, da, sigur că da, pare o idee grozavă. Sigur, mi-ar plăcea tare mult.

— În regulă, grozav! Te luăm noi. La ora nouă, da?

— Da, e bine! Voi fi gata.

I-am dat adresa şi a ştiut exact unde era, aşa că ne-am luat la revedere şi am închis telefonul.

Exact în momentul în care am băgat cheia în broască, am observat un grup de băieţi, cam de zece, doisprezece ani, care râdeau extrem de zgomotos peste drum. Cel mai mare dintre băieţi îl împingea pe unul mai mic care avea ochelari şi o grămadă de cărţi la subraţ. Când băiatul cel mare i-a dat un brânci mai puternic, copilul s-a împleticit şi cărţile i s-au împrăştiat pe trotuar. Ceilalţi băieţi au început să râdă şi mai tare şi au plecat care încotro, unul

dintre ei strigând din urmă:

— Grozavă mişcare, ciudatule!

Chiar şi de peste drum am putut simţi valul de ruşine care a năpădit obrajii băieţelului înainte să se aplece să-şi ridice cărţile.

Ticăloşi mici. Dumnezeule, îi uram pe cei care îşi băteau joc de alţii.

M-am îndreptat spre stradă, ca să-l ajut pe băieţel.

Când am ajuns, m-a privit circumspect, cu bărbia tremurându-i uşor. Am observat că avea o cicatrice de-abia vizibilă acolo unde avusese probabil o operaţie pentru corectarea „gurii de lup".

— Salut, i-am spus încet, zâmbindu-i timid în timp ce m-am aplecat ca să-l ajut să-şi ridice cărţile. Eşti bine?

— Da, răspunse şi el, abia auzit, în timp ce m-a privit fulgerător, apoi şi-a mutat ochii în altă direcţie şi s-a înroşit la faţă.

— Îţi place să citeşti, nu-i aşa? l-am întrebat, înclinând capul în direcţia cărţilor.

Dădu din cap, încă ruşinat.

M-am uitat la cartea din mâna mea.

— Harry Potter... O carte bună. Ştii de ce îmi place atât de mult cartea aceasta?

Ochii lui îi întâlniră pe ai mei şi făcu semn din cap că nu, dar nu-şi feri apoi privirea.

— Pentru că este despre un puşti nedreptăţit, în care nu credea nimeni, un băieţel care arăta caraghios cu ochelarii lui rotunzi şi care locuia în debaraua de sub scara din casa mătuşii şi a unchiului său. Dar fii atent! Ajunge să facă nişte chestii extraordinare, chiar dacă totul pare să îi fie împotrivă. Nu este nimic mai grozav decât să vezi că cineva în care nimeni nu crede că va învinge, va ajunge pe primul loc, nu-i aşa?

Ochii băieţelului s-au mărit şi a început să dea din cap.

Ne-am ridicat amândoi. În timp ce îi întindeam cărţile pe care i le adunasem de pe jos, i-am spus:

— Citeşte în continuare! Fetelor le place asta.

I-am făcut cu ochiul şi faţa i s-a luminat de un zâmbet larg. I-am zâmbit şi eu, apoi m-am întors ca să plec când am observat că Archer Hale stătea în prag, câteva magazine mai încolo, şi ne privea, cu o mină intensă, indescifrabilă.

I-am zâmbit, înclinând uşor capul într-o parte, şi am simţit din nou că se petrecea ceva între noi. Am clipit şi Archer m-a ignorat, s-a întors şi a plecat. S-a întors după mine o singură dată în timp ce mergea, dar când şi-a dat seama că l-am văzut, s-a răsucit imediat pe călcâie şi a plecat mai departe.

Am rămas pe loc câteva clipe, uitându-mă după Archer care mergea într-o direcţie, apoi mi-am întors capul după băiat, care se ducea în direcţia opusă. Am oftat cât de tare am putut şi am traversat înapoi strada, întorcându-mă la maşină.

Când am plecat din centru, m-am oprit pe la pepiniera din oraş ca să iau flori, nişte pământ şi câteva ghivece din plastic.

După ce am ajuns acasă, m-am schimbat în pantaloni scurţi şi într-un tricou şi timp de câteva ore am schimbat ghivecele la flori, le-am aranjat frumos pe verandă şi am pus în ordine grădina, inclusiv cu plivit buruieni şi măturat treptele din faţă. Una dintre ele era cam şubredă şi era gata-gata să se rupă, dar eram o adevărată catastrofa când venea vorba să repar ceva prin casă. Trebuia să-l chem pe George Connick.

Când m-am dat un pas în spate ca să-mi admir munca, nu mi-am putut stăpâni un zâmbet mulţumit privindu-mi căsuţa. Era adorabilă.

Am intrat şi am făcut un duş lung, curăţând cu periuţa pământul de sub unghii, după care m-am epilat. Am dat apoi drumul la radioul mic şi am ascultat un post de radio local în timp ce, fără să mă grăbesc, m-am spălat pe cap, m-am uscat şi mi-am aranjat părul cu ondulatorul, ca să fie lung şi ondulat. M-am machiat cu atenţie şi apoi m-am dat cu cremă pe picioare, ca să arate bine în rochia cu spatele gol, tricotată, mulată pe corp şi de culoare gri închis. Era o rochie de zi, nimic formal, dar era sexy şi speram să fie potrivită

pentru locul în care urma să mergem. Am reuşit să mă fac să arăt şi mai puţin protocolar, încălţându-mă cu sandalele joase, negre.

Ultima dată îmbrăcasem această rochie cu ocazia petrecerii de absolvire organizată la cămin. Am băut suficientă bere, am râs împreună cu celelalte fete de pe etajul meu şi m-am sărutat cu un tip despre care mereu spusesem că arăta bine, dar cu care nu vorbisem până în seara aceea. Nu săruta prea bine, dar băusem suficient de mult cât să nu-mi pese.

În timp ce stăteam acolo şi mă lăsam în voia amintirilor, gândindu-mă la fata care fusesem odată, mi s-a făcut dor de ea. Mi s-a făcut dor de cea care am fost. Nu am fost o persoană stigmatizată de tragedie. Nu am fost vreo credulă. Ştiam că nu aveai nicio garanţie şi că viaţa nu era întotdeauna justă. Însă tata şi cu mine reuşiserăm să trecem împreună peste boala mamei mele şi să fim puternici. Nici pentru o secundă nu mă gândisem că avea să-mi fie răpit într-o clipă, într-un moment absurd, dar care avea să mă lase singură pe lume şi năucită. Şi care nu mi-a îngăduit să-mi iau la revedere.

Poate că această călătorie în care plecasem nu era răspunsul pe care sperasem să-l obţin. Cu toate acestea nu fusese o alegere luată cu luciditate.

În Ohio, totul îmi amintea de tatăl meu, de durerea, de teama şi de singurătatea mea. După câteva luni în care fusesem ca paralizată după noaptea aceea, mi-am împachetat lucrurile într-o valiză mică, am pus-o pe Phoebe în cuşca de transport, m-am urcat în maşină şi am plecat. Părea să fie singura opţiune. Tristeţea era sufocantă, claustrofobă. Trebuia să fug.

M-am forţat să ies singură din starea aceea, înainte să mă afund şi mai mult în frică şi tristeţe. Era sâmbătă seara. În weekend. Iar în weekend, fetele normale ies în oraş cu prietenele lor şi se distrează. Meritam să am puţin parte de aşa ceva, nu-i aşa... „Nu-i aşa?”

Melanie şi Liza au ajuns în faţa casei câteva minute după ora nouă şi, când le-am văzut farurile de la maşină, am ieşit şi am

încuiat uşa.

Portiera de la Honda cea micuţă s-a deschis larg şi o melodie a lui Justin Timberlake a răsunat în întuneric, tulburând liniştea nopţii.

Le-am zâmbit larg Melaniei şi Lizei când am tras de portieră ca să o deschid să intru şi le-am salutat cu căldură.

— Arăţi trăsnet! zise Liza, uitându-se peste umăr, în timp ce Melanie porni maşina.

— Mersi, le-am spus zâmbind. Şi voi.

Amândouă erau îmbrăcate în pantaloni scurţi şi maiouri şi m-am simţit uşurată că am ales să mă îmbrac cu ceva asemănător de lejer.

Tot drumul de treizeci de minute până în cealaltă parte a lacului am vorbit vrute şi nevrute despre jobul meu de la restaurant, despre cum m-am acomodat până acum în Pelion, iar Melanie şi Liza mi-au povestit şi ele câte ceva despre experienţa lor de salvamar din vara aceea.

Am oprit în faţa unui bar care se numea *The Bitter End Lakeside Saloon,* o structură mică, din lemn, construită la marginea drumului, cu o parcare în faţă. În timp ce coboram din maşina lui Melanie, mi-am dat seama că partea din faţă era decorată cu undiţe, cuşti pentru homari, semne pentru navigaţie, cutii cu momeli şi alte lucruri legate de lac.

Am intrat în atmosfera îmbibată cu miros de mere şi de popcorn, sunetele râsetelor, ale conversaţiilor zgomotoase şi al pocnetului mingilor de biliard lovindu-se unele de celelalte. Barul părea mult mai mare pe dinăuntru decât părea de dinafară. Îmi dădea în acelaşi timp senzaţia unei bombe amărâte şi a unui local la modă, cu şi mai multe obiecte şi indicatoare pentru pescuit ce atârnau de pereţi.

Am arătat cărţile de identitate namilei de la intrare şi ne-am aşezat la o masă lângă bar. Până să primim rândul de băuturi, era deja coadă la intrare.

Primele douăzeci de minute au fost pline de voie bună, râsete şi poveşti. Melanie şi Liza i-au filat pe toţi tipii care li se păreau drăguţi, încercând să facă asta cât mai discret. Melanie a remarcat

aproape imediat pe cineva şi a pornit în misiunea de a-i atrage atenţia. Aparent a funcţionat, căci, după câteva minute, el s-a înfiinţat la masa noastră şi a invitat-o la dans.

Ea l-a urmat pe ringul de dans, uitându-se peste umăr şi făcându-ne cu ochiul, în timp ce Liza şi cu mine dădeam aprobator din cap, râzând. Am făcut semn chelneriţei să ne mai aducă un rând de băuturi. Deja mă distram de minune.

În timp ce îi dădeam bacşiş pentru bere, un tip care tocmai intră în bar îmi atrase atenţia. Era cu spatele la mine, dar i-am remarcat umerii laţi şi picioarele lungi şi musculoase „ambalate" într-o pereche de blugi cu aspect uzat. Ah, uau! Doar simpla lui vedere, construcţia lui atletică, părul şaten, ondulat, mă făcură să clipesc şi să-l urmăresc din priviri în timp ce făcu o mişcare să se întoarcă. Se întoarse spre mine, râzând la ceva ce îi spusese tipul de lângă el şi privirile ni se întâlniră. Travis Hale. Ochii îi străfulgerară pentru o clipă şi zâmbetul i se întinse pe toată faţa când veni spre masa noastră.

Două fete care băleau după el s-au oprit, părând tare demoralizate că se îndreaptă spre mine. S-au întors spre grupul din spatele lor.

— Bree Prescott, îmi zise, coborându-şi ochii asupra sânilor mei, doar pentru o clipă înainte să mă privească din nou în ochi.

— Travis Hale, i-am răspuns zâmbind şi am luat o înghiţitură de bere.

Îmi zâmbi cu gura până la urechi.

— Nu am ştiut că vii aici în seara aceasta.

S-a uitat în direcţia Lizei şi a salutat-o scurt.

— Liza.

Ea a băut puţin din berea pe care o avea în faţă şi i-a răspuns:

— Salut, Trav.

Liza s-a ridicat şi a zis:

— Mă duc la toaletă. Mă întorc repede.

— Aha, bine. Vrei să vin cu tine? am întrebat-o dând să mă ridic

de pe scaun.

Travis a pus o mână peste braţul meu.

— Sunt sigur că se descurcă, îmi zise.

— Sigur, nu e nevoie, răspunse Liza, zăbovind cu privirea pe mâna lui Travis pe braţul meu. Mă întorc repede.

Zicând asta, se întoarse şi plecă. Travis se uită din nou la mine.

— Credeam că *eu* ar fi trebuit să fiu cel care să-ţi ofere turul de întâmpinare.

Am râs, apoi am ridicat din umeri, privindu-l printre gene.

El a zâmbit din nou cu toată gura. Avea un zâmbet frumos. Ca de prădător, aş fi zis, dar să fi fost asta un lucru atât de rău? Depinde. Aveam însă două băuturi la bord deja, aşa că, pentru moment, era bine. Am mai luat o înghiţitură din băutura mea.

El a dat din cap.

— Crezi că vei rămâne prin zonă?

Am zâmbit.

— Depinde, am răspuns, încruntându-mă uşor.

— De ce?

— Dacă o să mă mai simt în siguranţă aici.

Cuvintele mi-au ieşit din gură pe neaşteptate. Nu avusesem de gând să spun asta, însă berea îmi căzuse ca o cărămidă în stomacul gol, intrându-mi în sânge ca un ser al adevărului.

Am oftat şi am început să râcâi cu unghia marginea etichetei de pe sticla mea de bere, simţindu-mă deodată expusă.

Travis mă studie intens câteva secunde, apoi zâmbi galeş.

— Păi, asta e bine, fiindcă, până una alta, protecţia şi siguranţa sunt specialitatea mea.

Am ridicat ochii şi m-am uitat la el fără să-mi pot stăpâni râsul când i-am văzut expresia înfumurată.

— Oh, dar tare am impresia că specialitatea ta e orice altceva în afară de siguranţă, ofiţer Hale.

Se prefăcu rănit şi se strecură în scaunul eliberat de Liza câteva minute mai devreme.

— Ei bine, chestia asta mă răneşte profund, Bree. De ce ai spune aşa ceva?

Am început să râd.

— Pentru început, i-am spus aplecându-mă spre el, dacă blondele acelea care au venit cu tine ar fi putut arunca săgeţi otrăvite din priviri, aş fi fost moartă acum cincisprezece minute. Apoi, roşcata din stânga mea nu şi-a luat o secundă ochii de la tine de când ai intrat aici. Cred că am zărit chiar şi un strop de salivă în colţul gurii. Am impresia că toate şi-au făcut planuri cu tine în seara aceasta.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

El nu-şi luă ochii de la mine, mă privi fără să clipească. Se lăsă pe spate în scaun, iţindu-şi capul şi punându-şi un braţ după ceafă.

— Nu pot controla ideile pe care şi le fac unii. Şi oricum, ce se întâmplă dacă planurile mele sunt altele? Dacă planurile mele au legătură cu tine? întrebă, zâmbind alene.

Dumnezeule, tipul ăsta chiar era bun. Numai şarm şi încredere în sine. Dar mă simţeam bine să flirtez inocent cu cineva, m-am bucurat că nu uitasem complet cum era.

I-am zâmbit şi am luat o înghiţitură de bere, fără să-mi iau ochii de la el.

Miji ochii asupra buzelor mele care se rotunjiră asupra gâtului sticlei de bere şi i-am ghicit o flacără în priviri.

— Joci biliard? l-am întrebat după câteva clipe, schimbând subiectul.

— Mă joc orice vrei tu, răspunse relaxat.

Am izbucnit în râs.

— Bine, atunci impresionează-mă cu cunoştinţele tale de geometrie, i-am zis, ridicându-mă.

— Categoric, îmi spune, luându-mă de mână.

Ne-am mutat la masa de biliard şi Travis a mai comandat un rând de băuturi cât am aşteptat să ne vină rândul. După o vreme, Melanie, Liza şi tipii pe care îi întâlnise Liza ni s-au alăturat şi ei şi ne-am petrecut restul serii distrându-ne şi jucând biliard. Travis era

mult prea bun la biliard şi câştiga cu uşurinţă fiecare partidă, făcând evident paradă cu talentele lui.

Liza trecuse de mult pe apă, ca să ne poată duce cu maşina acasă şi am făcut şi eu acelaşi lucru pe la miezul nopţii. Nu voiam să-mi petrec a doua zi, ziua mea liberă, mahmură, în pat.

Când becurile au început să se stingă şi să se reaprindă, atenţionându-ne că barul urmează să se închidă, Travis m-a tras strâns lângă el şi mi-a zis:

— Dumnezeule, Bree, eşti cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată. Vocea lui era moale ca mătasea.

— Dă-mi voie să te invit la cină, săptămâna aceasta.

Aburii alcoolului pe care îl băusem mai devreme începură să se risipească, aşa că mă simţeam uşor stânjenită de avansurile subtile şi flirtul vădit.

— Ăăăă, am zis, chircindu-mă precum un arici.

Mi-a sunat telefonul. Era Liza.

— Eşti gata, Bree?

Travis i-a aruncat o privire iritată.

— Toată lumea trebuie să mănânce, s-a oferit Travis, uitându-se spre mine, zâmbindu-mi cuceritor.

Am râs şi, fără prea multă tragere de inimă, mi-am scris numărul pe un şerveţel pentru Travis, cu gândul să nu uit să-mi cumpăr minute. Îmi lăsasem vechiul telefon în Cincinnati când plecasem şi îmi cumpărasem unul din acelea cu cartelă. Era numai bun pentru mine, însă uitam mereu să-l încarc cu minute.

Am spus tuturor noapte bună şi am plecat împreună cu Liza şi Melanie, fiind numai un râs şi-o voie bună până la maşină.

Odată ajunse pe şosea, Melanie a început:

— Travis Hale, Bree? Dumnezeule, dar ai intrat în Marea Ligă a întâlnirilor din Pelion, draga mea. Ba, pe naiba, în Marea Ligă a statului Maine.

Am început să râd.

— Serios? Aşa este văzut Travis Hale?

— Păi, da. Adică, zboară cam din floare în floare, dar nu poţi să-l învinovăţeşti pentru asta. De obicei, fetele i se aruncă la picioare, încercând să pună mâna pe el. Poate că tu eşti cea care până la urmă va reuşi asta.

Îmi făcu cu ochiul şi Liza începu să râdă.

— Voi, fetelor, aţi...

— Oh, nu, nu, izbucniră amândouă deodată.

Apoi, Liza continuă:

— Prea multe prietene de-ale noastre au fost cu el şi apoi au crezut că s-au îndrăgostit. Am văzut ce efecte distructive lasă el în urmă. Ai grijă!

Am zâmbit, însă nu am spus nimic. Grija era a doua mea natură zilele astea. Cu toate acestea, deşi avansurile lui Travis începură să mă cam agaseze pe la sfârşitul serii, eram mândră de mine că reuşisem să fac câţiva paşi în direcţia aceea. Şi mă simţisem bine.

Am mai pălăvrăgit puţin despre tipii pe care i-am întâlnit şi, până să mă dumiresc, am ajuns în faţa casei mele.

M-am dat jos din maşină, şoptind, ca să nu trezesc vecinii:

— Noapte bună! Vă mulţumesc mult.

— Te sunăm, strigară ele, făcându-mi cu mâna, apoi plecară.

M-am spălat pe faţă şi pe dinţi şi, în noaptea aceea, m-am dus la culcare zâmbind, gândindu-mă, sperând că, poate, zâmbetul îmi va fi pe buze şi a doua zi.

CAPITOLUL OPT

Bree

M-am trezit fără suflare. Până să dau să mă ridic în capul oaselor am fost catapultată în coşmarul tuturor flashbackurilor. Avea tăria şi intensitatea acelora pe care le avusesem imediat după ce tata fusese omorât, cu tot cu imaginea tatălui meu zăcând într-o baltă de sânge, cu ochii lipsiţi de viaţă, pironiţi în tavan. Am apucat strâns între degete cearşaful încercând să trec peste momentul de criză, în timp ce acelaşi sunet ascuţit metalic îmi scrâşnea în creier până când, în cele din urmă, realitatea a preluat controlul şi totul în jurul meu s-a limpezit.

Câteva minute mai târziu, m-am aplecat deasupra vasului de toaletă cu ochii scăldaţi în lacrimi:

„De ce?" am gemut copleşită de autocompătimirea, durerea şi suferinţa provocate de amintiri.

Mai târziu, am tras de mine să mă ridic din pat şi, tremurând, m-am dus la duş, refuzând să-mi petrec restul zilei în pat, aşa cum simţeam nevoia să fac şi aşa cum o făcusem luni de zile, după noaptea aceea.

Coşmarul reuşise pe deplin să-mi taie entuziasmul ce mă animase cu o seară înainte.

Am făcut un duş scurt, mi-am luat pe mine costumul de baie, pantalonii scurţi şi tricoul. Nu ştiam de ce, dar faptul că îmi petreceam timpul pe plaja mică de pe malul lacului, la capătul drumului Briar, îmi dădea un anume sentiment de mulţumire. Într-adevăr, avusesem acolo visul despre tata, însă, în ciuda tristeţii cauzate de dorul pentru tata şi a faptului că visul reînviase acel sentiment, mă trezisem totuşi plină de speranţă. Mi-a plăcut acolo.

M-am urcat pe bicicletă, cu Phoebe în coşul din faţă. Dimineaţa era senină şi aerul începuse să se încingă. Era sfârşitul lui august. Habar n-aveam când avea să vină toamna în Maine, dar,

deocamdată, era încă vară.

Am cotit-o spre drumul Briar şi am lăsat bicicleta să alunece singură la vale după ce mi-am ridicat amândouă picioarele în lateral. Pentru câteva secunde mi-am luat mâinile de pe ghidon şi am lăsat bicicleta să meargă singură, săltând peste pietricelele de pe drum şi râzând în hohote. Phoebe a lătrat de câteva ori, vrând parcă să spună: *Fii atentă, împieliţată mică.*

— Ştiu, drăguţă! N-o să ne prăbuşim, Phoebs.

Când am ajuns la lac, mi-am întins prosopul şi am aşezat lada frigorifică în locul meu obişnuit, şi am intrat în apă, în timp ce Phoebe mă urmărea de pe mal. Apa era încântătoare, clipocindu-mi alene pe picior în timp ce înaintam fără grabă. Am intrat cu totul sub apă şi am început să înot, apa alunecându-mi pe corp precum o mângâiere înviorătoare.

Când m-am întors, am auzit un animal, cel mai probabil un câine mare urlând ca şi cum ar fi fost chinuit de o mare durere. Phoebe începu să latre nerăbdătoare, alergând încoace şi-ncolo pe plajă. Am ieşit de tot din apă şi m-am oprit ca să ascult. Urletul se auzea din partea stângă, din direcţia proprietăţii lui Archer Hale.

M-am întrebat dacă era posibil ca terenul lui să se întindă până în apropiere de această plaja mică. Am presupus că era foarte posibil. M-am dus până la marginea pădurii şi când am dat la o parte nişte rugi de măceş, încercând să văd ceva printre copaci, nu am reuşit să văd altceva decât şi mai mulţi copaci. Totuşi, pe la vreo treizeci de metri, am văzut o tufă imensă de mure. Am tras adânc aer în piept, plină de entuziasm. Tata obişnuia să facă o prăjitură minunată cu mure, o nebunie. Mi-am dorit să poată vedea şi el bogăţia de fructe care era chiar în faţa mea. Am pornit spre tufele bogate, însă când o ramură mi s-a agăţat de abdomen, am tras puternic aer printre dinţi şi m-am tras înapoi. Nu eram îmbrăcată pentru cules mure. Trebuia să las asta pe altă zi.

M-am întors la prosop, m-am uscat şi m-am întins cu faţa la soare. Am rămas acolo mai multe ore, citind şi stând la soare, după

care m-am pregătit să plec acasă împreună cu Phoebe. Ca de obicei, am făcut o pauză scurtă în dreptul porţii lui Archer, întrebându-mă din nou ce o fi fost scris pe urmele acelea decolorate de soare.

„Îl mai hărţuieşti mult, Bree?" mi-am şoptit.

În timp ce mă îndepărtam pedalând, am auzit din nou urletul chinuit al câinelui. Mi-am pus speranţele că indiferent ce ar fi fost, Archer putea găsi o soluţie.

M-am dus acasă, m-am schimbat şi apoi m-am dus cu maşina în centru, la Biblioteca Publică din Pelion. Am stat acolo o oră ca să-mi aleg mai multe cărţi nou apărute. Din nefericire, îmi lăsasem e-readerul acasă, în Cincinnati, aşa că m-am întors la cărţile în format fizic. Aproape că uitam cât de mult îmi lipsise mirosul de pagină tipărită şi felul în care mă simţeam când ţineam o carte în mână. De asemenea, nu mai intrasem pe Internet, nu mai făcusem nicio actualizare pe reţelele sociale. Nu mai intrasem pe Facebook de mai bine de şase luni şi nu îmi lipsea deloc chestia asta.

Mi-am pus teancul de cărţi pe scaunul din dreapta şi m-am îndreptat spre magazinul alimentar, ca să-mi fac aprovizionarea săptămânală.

Am zăbovit destul pe la fiecare raion în parte, citind etichete şi încărcându-mi căruciorul. Când am terminat şi eram gata să plec spre casă, geamurile mari din faţa casei de marcat îmi dezvăluiră că afară era deja întuneric.

— Bună, i-am zâmbit tinerei de la casa de marcat.

— Salut, îmi răspunse aceasta, pocnindu-şi guma de mestecat. Ceva cupoane?

— Ah, nu, i-am răspuns, dând din cap. Nu am înţeles niciodată cum se folosesc. De câte ori am încercat, m-am trezit cu câte douăsprezece cutii de ceva ce nici măcar nu am mâncat sau cu detergent lichid de rufe care lăsa urme mari de...

Mi-am înghiţit vorbele când mi-am dat seama că fata din faţa mea îmi trecea pe bandă cumpărăturile cu o mână, în timp ce cu

cealaltă scria mesaje pe telefonul mobil care era pe casa de marcat. Nu asculta nimic din ce îi spuneam eu. În regulă, fie.

— Şaizeci şi doi şi optzeci şi şapte, îmi zise, pocnindu-şi din nou guma de mestecat.

Mi-am scos banii din portmoneu. Şaizeci de dolari. Fix. „Rahat!"

— Dumnezeule mare! i-am zis, în timp ce obrajii mi se încinseră tot mai tare. Îmi pare atât de rău. N-am fost atentă. Nu am decât şaizeci de dolari. Trebuie să renunţ la ceva.

Ea oftă şi-şi dădu ochii peste cap.

— La ce vrei să renunţi?

— Ăm, am început să cotrobăiesc prin plasele deja pline de cumpărături, ce spui de ăsta? Nu am neapărată nevoie de el.

I-am întins buretele pe care-l cumpărasem ca să-l înlocuiesc pe cel de acasă.

— Ăsta nu e decât şaizeci şi patru de cenţi, zise ea.

Am privit-o printre gene şi cineva din spatele meu, de la rând, mormăi ceva.

— Aha, of, atunci să vedem... Am scotocit mai adânc prin plase. Aha! Dar astea? Chiar nu am nevoie de ele.

I-am întins pachetul de lame de ras pe care tocmai mi-l luasem, ca să mă rad pe picioare. Ea dădu să mi-l ia, însă l-am luat înapoi.

— Stai aşa, dacă mă gândesc mai bine, cam am nevoie de asta. Îmi creşte ca la un bărbat şi toate alea... am zis şi am râs agitată, dar fata de la casă nu a râs deloc.

Mi-am vârât capul în sacoşă, remarcând şi mai multe bodogăneli în spatele meu.

— Aha, mersi, am auzit-o pe fata de la casă spunând şi, când m-am uitat la faţa ei nedumerită, îmi zise, arătând cu capul spre dreapta:

— Te-a ajutat el.

Nedumerită, m-am aplecat în faţă şi am privit pe după bătrânul ursuz de lângă mine, ca să-l văd pe Archer Hale, stând în spatele lui, cu ochii aţintiţi asupra mea. Era îmbrăcat într-un tricou cu

mânecă lungă, cu gluga pe cap, cu toate că afară nu era deloc răcoare.

Am zâmbit, dând uşor din cap. Casieriţa şi-a dres vocea, atrăgându-mi atenţia. Am luat bonul din mâna ei şi m-am mutat la capătul benzii de marcat.

— Îţi mulţumesc mult, Archer, am spus.

Archer nu şi-a dezlipit ochii de pe mine. Casieriţa şi bătrânul se uitau când la mine, când la Archer, o pereche de priviri confuze.

— O să-ţi dau banii înapoi, bineînţeles, am zâmbit din nou, dar el nu schiţă nici măcar un surâs.

Am dat uşor din cap privind în jur şi am remarcat că toată lumea de la casele de marcat, şi din partea stângă şi din partea dreaptă, ne priveau.

Bătrânul plăti cele două produse ale sale şi, după un minut, trecu de mine, iar Archer aşează pe bandă o pungă mare de mâncare pentru câini.

— Ah, am început să spun. Am fost ieri la lac şi mi s-a părut că aud de la tine un câine urlând. Părea să îl doară ceva.

Se uită spre mine în timp ce îi întinse nişte bancnote casieriţei. M-am uitat din nou în jurul meu şi am observat că toate privirile erau încă aţintite asupra noastră. Archer Hale nu părea să observe ce se întâmpla în jur.

Am oftat şi i-am făcut semn lui Archer.

— Oamenii ăştia sunt cam nervoşi, nu-i aşa?

Zâmbet în colţul buzei. Privire furişă. Şi se duse.

Şi-a luat cumpărăturile şi a trecut pe lângă mine. M-am întors şi am plecat cu căruciorul în spatele lui, simţindu-mă din nou stupidă şi ruşinată. Am dat din cap şi m-am îndreptat spre maşină. M-am mai uitat pentru ultima dată în direcţia lui Archer şi am văzut că şi el se uita în direcţia mea.

M-a lăsat cu gura căscată când a ridicat mâna şi mi-a făcut un semn: *Noapte bună, Bree.* S-a întors şi, după câteva secunde, a dispărut. M-am sprijinit cu spatele de maşină şi am rânjit ca o

fraieră.

CAPITOLUL NOUĂ

Archer, paisprezece ani

Mă plimbam printre hăţişuri, călcând prin locuri pe care le cunoşteam pe dinafară, printre crengi care ştiam că mai mult ca sigur aveau să mă înhaţe dacă mă apropiam prea mult. Cunoşteam pământul acesta ca pe buzunarul meu. Nu-l părăsisem de şapte ani de zile.

Irena îşi căuta şi ea drum în dreapta mea, ţinând pasul cu mine, dar explorând lucrurile ce păreau interesante pentru un nas de câine. Pocneam din degete sau băteam din palme dacă voiam să o strig să vină după mine. Era un câine bătrân, totuşi, şi nu mă asculta decât jumătate din timp şi nu eram sigur dacă asta se întâmpla pentru că nu auzea bine sau pentru că era încăpăţânată.

Am găsit capcana din plasă pe care unchiul Nat mă pusese să-l ajut să o instaleze cu două zile în urmă şi m-am apucat să o dau jos. Puteam să înţeleg că astfel de lucruri aveau darul să liniştească acele voci pe care unchiul Nate părea să le audă în capul lui, puteam să înţeleg chiar că astfel de proiecte îmi ocupau timpul, însă nu puteam suporta să aud cum sunt prinse animalele mici în miezul nopţii. Aşa că mă plimbam de-a lungul şi de-a latul terenurilor, demontând ceea ce fixaserăm doar cu câteva zile mai înainte şi căutându-le pe cele pe care le pusese Nate de unul singur.

Chiar când mă pregăteam să termin, am auzit voci, râsete şi bălăceli dinspre lac. Am pus jos lucrurile pe care le adunasem în mâini şi am luat-o, într-o doară, în direcţia din care se auzea gălăgia făcută de cei pe care îi auzisem că se jucau pe plajă.

Cum am ajuns la marginea copacilor, am zărit-o. Amber Dalton. Am crezut că scosesem un geamăt, dar, fireşte, nu s-a auzit niciun sunet. Era în costum de baie negru şi ieşea din apă, udă leoarcă. Am simţit cum mi se întăreşte în pantaloni. Minunat. Părea să mi se

întâmple mereu asta, dar, cumva, se întâmpla mai ales când o vedeam pe Amber şi asta mă făcea să mă simt ciudat, ruşinat.

În ciuda faptului că eram îngrozit de toată treaba aceasta, încercasem să-l întreb pe unchiul Nate despre ce era vorba anul trecut când împlinisem treisprezece ani, însă el mi-a aruncat nişte reviste cu femei goale în ele şi a plecat în pădure să mai pună nişte capcane. Revistele nu mi-au explicat mare lucru, dar mi-a plăcut să mă uit la ele. Probabil că mi-am petrecut prea mult timp uitându-mă la ele. Apoi mi-am strecurat mâna în pantaloni şi m-am mângâiat până când am început să gem de plăcere. Nu ştiam dacă era bine sau nu, dar mă simţeam prea bine ca să mă opresc.

Eram atât de absorbit de Amber, urmărind-o cum râdea, storcându-şi apa din părul ud, aşa că nu l-am văzut venind *pe el.* Deodată, o voce puternică, masculină, zise:

— Ia uită-te la ăsta! Prin pădure bântuie un Peeping Tom[1]! De ce nu spui nimic, Peeping Tom? Ai ceva de spus? apoi murmură ca pentru sine: „ciudatul naibii!"

Travis. Vărul meu. Ultima dată când îl văzusem fusese chiar imediat după ce îmi pierdusem vocea. Eram încă la pat, acasă la unchiul Nate, când Travis şi mama lui, mătuşa Tori, veniseră să mă viziteze. Ştiam că ea nu venise decât ca să vadă dacă aveam de gând să spun ceva despre ce aflasem în ziua aceea. Nu spusesem nimic. Nu mai conta, oricum.

Travis trişase la jocul *Go Fish*, apoi s-a smiorcăit maică-sii că eu trişasem de fapt. Eram prea obosit şi suferam prea tare, din toate punctele de vedere, ca să îmi mai pese. M-am întors cu capul spre perete şi m-am prefăcut că dorm până au plecat.

Iar acum din nou el, pe plajă, cu Amber Dalton. La auzul cuvintelor lui, faţa mi s-a aprins de atâta ruşine. Toţi ochii s-au întors spre mine, eu care rămăsesem ţintuit locului, expus şi umilit. Mi-am dus mâna la cicatrice ca să o ascund, nu ştiam din ce motiv,

[1] Persoană care se uită pe furiş atunci când se dezbracă cineva.

dar aşa am făcut. Nu voiam ca ei să o vadă, dovada că eram vinovat şi tulburat sufleteşte, *urât.*

Amber ţinea ochii în pământ, jenată şi ea, dar o secundă mai târziu şi-a ridicat privirea spre Travis şi a zis:

— Haide, Travis, nu fi rău. Are o infirmitate. Nici măcar nu poate *vorbi.*

Ultima propoziţie o spuse aproape în şoaptă, de parcă ceea ce spunea era un fel de secret. Câteva perechi de ochi mă ţintiră cu milă, apoi se feriră când îmi întâlniră privirea, iar altele scăpărară de nerăbdare, abia aşteptând să vadă ce avea să urmeze.

Simţeam cum toată faţa îmi pulsa de umilinţă pentru că toţi rămaseră cu privirile pironite la mine. Am rămas ca de gheaţă. Sângele îmi vuia în urechi şi mă simţeam sleit de puteri.

Până la urmă, Travis a trecut lângă Amber şi a cuprins-o pe după talie, trăgând-o spre el şi sărutând-o umed pe buze. Ea părea ţeapănă, stânjenită când el îşi apăsă faţa în a ei, cu ochii deschişi, aţintiţi asupra mea.

Acesta a fost imboldul de care avusesem nevoie ca să-mi mişc picioarele. M-am răsucit pe călcâie, dar m-am împiedicat de o piatră mică, aflată chiar în spatele meu, şi am aterizat pe jos cât eram de mare. Pietrele de sub acele de pin îmi scobiră palmele şi o creangă mi-a zgâriat obrazul când am căzut. Hohote de râs au izbucnit în spatele meu şi m-am ridicat precipitat, luând-o la goană spre casa mea, spre siguranţa pe care mi-o oferea. Tremuram de ruşine, furie şi mi se păru că şi de suferinţă. Cu toate că nu ştiam exact de ce aş fi putut suferi în momentul acela.

Eram un ciudat. Eram izolat aici, singur, dintr-un motiv. Eu eram vinovat pentru atâta tragedie, pentru atâta suferinţă.

Eram un *nimic.* Păşeam apăsat prin pădure şi, când îmi dădură lacrimile, am lăsat să-mi scape un strigăt mut şi am ridicat o piatră pe care am aruncat-o spre Irena, care nu se dezlipise de mine când cei de pe plajă începură să îşi bată joc de mine.

Irena lătră şi sări într-o parte când piatra îi atinse crupa din spate,

dar veni apoi imediat înapoi la mine.

Nu ştiu de ce, dar faptul că prostănacul acela de câine venise lângă mine după ce mă purtasem cu cruzime faţă de el a fost motivul pentru care lacrimile începură să-mi şiroiască pe obraz. Pieptul mi se înălţa şi cobora în ritmul alert al respiraţiei, iar eu mi-am şters toate lacrimile ce-mi curgeau pe faţă.

M-am prăbuşit la pământ, am luat-o pe Irena în braţe, am strâns-o cu drag, i-am mângâiat blana, spunându-i „îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău" la nesfârşit în mintea mea, sperând că patrupedele aveau darul să citească mintea oamenilor. Era tot ce îi puteam oferi. Mi-am îngropat capul în blana ei, sperând să mă ierte.

Câteva minute mai târziu, respiraţia începu să mi se liniştească şi lacrimile mi se uscară. Irena continua să mă gâdile cu nasul ei pe faţă, scheunând uşor când mă codeam să o mai mângâi.

Am auzit ace de pin scrâşnind sub greutatea paşilor cuiva, în spatele meu şi am ştiu că era unchiul Nate. Mi-am păstrat privirea drept înainte când s-a apropiat de mine, aşezându-se şi el pe vine.

Am rămas amândoi aşa, minute bune, fără să ne spunem nimic, privind doar înainte, singurele sunete care se auzeau fiind răsuflarea şi scheunatul ocazional al Irenei.

După câteva minute, unchiul Nate mi-a luat mâna într-a lui şi mi-a strâns-o. Mâna lui era aspră şi uscată, însă era caldă şi eu aveam nevoie de atingerea cuiva.

— Ei nu ştiu cine eşti, Archer. Habar nu au. Şi nici nu merită să ştie. Nu-i lăsa să te rănească.

I-am ascultat cuvintele, răsucindu-le pe toate feţele în mintea mea. Trebuise să-mi dau seama că văzuse cumva scena. Nu am înţeles chiar în întregime ce a vrut să-mi spună – oricum nu prea înţelegeam ce spunea unchiul Nate de obicei – însă cuvintele lui m-au liniştit oarecum. Întotdeauna părea să fie pe punctul de a spune ceva profund, însă nimeni, în afară de el, nu părea să poată pătrunde sensul adânc al gândurilor sale. Am clătinat din cap, fără să mă întorc.

Am mai rămas puţin acolo, apoi ne-am ridicat şi am mers la cină, iar după mi-am bandajat obrazul tăiat.

Râsetele şi zarva bălăcelilor în lac se auzeau tot mai slab şi mai slab în depărtare, până nu se mai auziră deloc.

CAPITOLUL ZECE

Bree

La câteva zile după ce Archer Hale mi-a făcut cu mâna în parcarea magazinului, eram în schimbul de zi la restaurant şi, când am ajuns acasă după-amiaza aceea, am văzut-o pe Anne stând pe verandă.

— Ceai cu gheaţă, draga mea?

Am deschis zăvorul de la poarta ei, am intrat şi am urcat scările.

— Bună idee. Dacă suporţi miresmele pe care le eman: zoaie şi grăsime.

Râse.

— Mă descurc. Cum a fost tura?

M-am prăbuşit pe leagănul de pe verandă, lăsându-mă pe spate şi aplecându-mă în direcţia ventilatorului mic pe care îl instalase lângă ea. Am scos un geamăt de plăcere.

— Bine, i-am răspuns. Îmi place slujba.

— Oh, asta e bine, îmi zise întinzându-mi paharul cu ceaiul pe care tocmai mi-l turnase. Am luat o înghiţitură reconfortantă, apoi m-am lăsat înapoi pe spate.

— Am văzut că fetele Scholl au venit după tine seara trecută şi m-am bucurat să văd că ţi-ai făcut nişte prieteni. Sper să nu te superi că ai o vecină atât de băgăcioasă.

A zâmbit gingaş şi eu am făcut la fel.

— Nu, nu, deloc. Într-adevăr, am fost împreună cu ele pe partea cealaltă a lacului. Ne-am întâlnit cu Travis Hale şi am fost împreună la *The Bitter End.*

— Ah, i-ai întâlnit aşadar pe toţi băieţii Hale.

Am început să râd.

— Da, sunt mai mulţi?

Zâmbi.

— Nu, doar Travis şi Archer din generaţia tânără. Mă gândesc că Travis este singurul care ar putea duce numele mai departe.

— De ce spui asta?

— Păi nu prea îl văd pe Archer Hale să iasă prea des la întâlniri cu fete, cu atât mai puţin să se însoare, dar încă o dată, nu ştiu prea multe lucruri despre el în afară de faptul că nu vorbeşte.

— Vorbeşte, i-am zis eu. Am vorbit eu cu el.

Anne păru surprinsă şi înclină puţin capul.

— Eh, n-am avut nici cea mai mică idee. Nu l-am auzit niciodată să spună vreun cuvânt.

Am dat din cap.

— Ştie limbajul semnelor, i-am spus. Şi eu îl ştiu. Tata era surd.

— Ah, înţeleg. Nu m-am gândit niciodată la asta. Presupun că şi-a creat imaginea cuiva care nu prea vrea să aibă de-a face cu cei din jurul său, cel puţin aşa am avut impresia în puţinele dăţi când l-am văzut prin oraş.

Se încruntă uşor.

— Nu cred că cineva a încercat vreodată cu adevărat să vorbească cu el, am spus, ridicând din umeri. Nu e nimic în neregulă cu el, totuşi, poate doar faptul că nu se pricepe să se poarte cu oamenii şi că nu vorbeşte, am adăugat privind peste umărul ei, imaginându-mi-l pe Archer. Şi câteva aspecte legate de stilul de a se îmbrăca, am rânjit.

Zâmbi.

— Într-adevăr, se îmbracă interesant, nu-i aşa? Bineînţeles, mă gândesc că dacă s-ar aranja ar fi chiar prezentabil. Se trage dintr-o familie în care toţi au arătat bine. Ce spun eu, toţi bărbaţii din familia Hale arătau atât de bine, de parcă veneau din altă lume.

Râse ca o fetişcană, iar eu i-am zâmbit din tot sufletul.

Am băut îndelung, apoi mi-am lăsat capul într-o parte.

— Nu-ţi aminteşti ce s-a întâmplat mai exact cu ceilalţi doi fraţi în ziua în care a avut Archer accidentul?

Ea dădu din cap.

— Nu, doar ce-am auzit prin oraş. Nu ştiu ce s-a întâmplat între ei de s-a ajuns la o asemenea tragedie. Încerc să mi-i amintesc aşa cum erau, cum fiecare fată de pe o rază de o sută de kilometri era leşinată după ei. Evident că băieţii au şi profitat de asta, până şi Connor, cel mai puţin scandalagiu dintre ei trei. Însă din câte îmi aduc aminte, singura fată care le stârnise cu adevărat interesul era Alyssa McRae.

— La toţi trei? am întrebat făcând ochii mari. *Asta* chiar era o poveste adevărată.

— Hm, începu ea privind îndelung în zare. Era ca într-un serial de televiziune cu ei aici, mai ales când era vorba despre Connor şi Marcus Hale. Băieţii aceia mereu se luptau pentru ceva. Dacă nu era vorba despre sport, atunci era despre fete şi când Alyssa a venit în oraş, nu a mai existat decât o fată pentru care se războiau. Nici Nathan Hale nu s-a jenat să arate că era şi el interesat de ea, însă presupun că ceilalţi doi nu s-au prea sinchisit de el. Aşa cum am mai spus, mereu a fost mai neobişnuit.

— Cine a câştigat-o până la urmă? am şoptit.

Anne clipi şi mă privi zâmbind.

— Marcus Hale. S-a măritat cu el, nuntă forţată i s-a zis atunci. Familia nu era de acord cu ea. Dar a pierdut copilul şi au trecut mulţi ani până a rămas din nou însărcinată, cu Archer. Dădu din cap. După ce s-a căsătorit cu Marcus, fata aceea a fost mereu tristă. La fel şi Connor Hale. Mereu am crezut că amândoi au ştiut că ea nu a făcut alegerea corectă. Bineînţeles, cu toate beţiile şi infidelităţile lui Marcus Hale, chiar şi după ce el şi Alyssa s-au căsătorit, cât de curând tot oraşul a ştiu că a făcut alegerea greşită.

— Apoi Connor Hale a devenit şeful poliţiei.

— Da, aşa e. Apoi s-a însurat şi el, încercând să-şi continue viaţa, probabil. L-a avut pe Travis.

— Uau! Şi apoi totul s-a sfârşit într-o asemenea tragedie!

— Da, da... foarte trist! Se uită la mine. Însă, draga mea, să reuşeşti să vorbeşti cu Archer Hale, ei bine, cred că asta este

minunat!

Clătină uşor din cap.

— Mă face să înţeleg cât de puţin am făcut cu toţii pentru copilul acela.

Părea tristă şi pierdută în propriile gânduri.

Am rămas amândouă tăcute câteva clipe, bând ceai, apoi eu am spart tăcerea:

— Ar trebui să merg să fac un duş şi să mă schimb. Vreau să mă duc cu bicicleta până la lac azi.

— Aha, ce bine. Mă bucur că îţi place bicicleta. Stai lângă lac şi simte-te bine cât de mult poţi. În curând se schimbă vremea.

Am zâmbit şi m-am ridicat în picioare.

— Aşa am să fac. Îţi mulţumesc, Anne. Şi îţi mulţumesc pentru discuţia plăcută.

— Mulţumesc, draga mea. Aduci un zâmbet pe chipul unei bătrâne.

I-am zâmbit şi i-am făcut cu mâna în timp ce coboram scările şi ieşeam pe poartă.

O oră mai târziu eram cu bicicleta pe drumul Briar, cu o sticlă de apă, un prosop şi simpatica şi năzdrăvana mea căţeluşă în coşul din faţă.

Când am ajuns în faţa casei lui Archer am oprit bicicleta, punând frână cu picioarele. Poarta era uşor întredeschisă. M-am uitat bine, oprindu-mă de tot. Nu văzusem niciun camion de poştă pe drum. Să fi lăsat chiar Archer poarta deschisă? Mi-am lăsat capul într-o parte, cântărind bine situaţia. Îmi băteam buzele cu un deget, gândindu-mă. Ar fi fost chiar atât de nepotrivit să mai intru neinvitată pe proprietatea lui? Ori lăsase el poarta întredeschisă în semn de invitaţie? Sau era ridicol şi numai să mă gândesc la asta? Probabil.

Mi-am dus bicicleta şi am sprijinit-o de gard, apoi am luat-o în braţe pe Phoebe şi mi-am vârât capul pe poarta întredeschisă, vrând

doar să arunc o privire rapidă. Archer mergea spre casă, dar când auzi scârţâitul porţii se întoarse şi mă privi, fără să fie deloc surprins.

Am intrat.

— *Salut,* i-am zis, punând-o jos pe Phoebe. *Sper din toată inima că poarta deschisă înseamnă că nu te deranjează să intru şi că nu îţi încalc proprietatea din nou. Ar fi jenant.*

M-am strâmbat, ridicându-mi palmele în dreptul obrajilor, ţinându-mi respiraţia în aşteptarea răspunsului său.

Mă fixă câteva secunde cu privirea sa adâncă, de chihlimbar, în timp ce culoarea îmi urcă în obrajii tot mai aprinsă şi expresia feţei lui devenind mai blândă.

Era într-o pereche de blugi ce păreau să se dezintegreze, atâtea găuri aveau, un tricou pe corp, prea mulat, şi în picioarele goale.

— *Am vrut să-ţi arăt ceva*, îmi zise.

Am respirat uşurată, fără să-mi pot stăpâni zâmbetul ce mi se întinse de la o ureche la cealaltă. Apoi, însă, l-am privit dintr-o parte, spunându-i, nedumerită:

— Ştiai că aveam să vin?

— *M-am gândit că s-ar putea. Am văzut urmele de bicicletă,* spuse dând uşor din cap.

M-am îmbujorat din nou.

— Aha, am spus-o dintr-o suflare, fără să fac niciun semn...

Ăăă...

— *Vrei să vezi sau nu?*

M-am uitat puţin la el, apoi am încuviinţat:

— *Bine. Stai puţin, unde îţi este toporul?*

Ridică scurt din sprânceană şi mă privi fix:

— *Aşa eşti tu când vrei să pari amuzantă?*

Am început să râd, bucurându-mă de faptul că se referise la ultima noastră conversaţie. „Touché", am zâmbit mânzeşte.

— *Ce vrei să-mi arăţi?*

— *Sunt chiar aici.*

— *Sunt?* l-am întrebat în timp ce mergeam alături de el pe alee, printre copaci.

El dădu din cap, dar nu-mi mai zise nimic.

Phoebe zări o pasăre zburând peste gazon şi fugi după ea cu toată viteza de care erau în stare lăbuţele ei.

Am ajuns în dreptul casei sale şi am făcut câţiva paşi pe veranda suficient de încăpătoare pentru un balansoar alb şi o cutie care adăpostea câteva lucruri.

Mută puţin balansoarul şi mi se tăie respiraţia:

— Doamne, Dumnezeule! am spus trăgând aer în piept şi făcând un pas înainte.

— *Sunetul pe care ziceai că l-ai auzit zilele trecute? Era Kitty, care năştea.*

Zâmbeam în timp ce o priveam pe mămica adormită, împreună cu cei trei pui micuţi, maronii, care atârnau amorţiţi pe burtică, după o masă copioasă, căzuţi parcă într-o comă a laptelui. M-am încruntat apoi după ce mi-am dat seama ce îmi spusese şi m-am uitat la el.

— *Pe căţeaua ta o cheamă Kitty*[2]*?*

Îşi dădu uşor părul la o parte de pe faţă, privindu-mă.

— *E o poveste lungă. Unchiul meu mi-a mărturisit că animalele din curtea noastră sunt spioni care au lucrat pentru el, iar el le-a dat numele corespunzător. Numele ei complet este Kitty Storms. A fost antrenată de Serviciile Secrete Ruse, iar acum lucrează pentru mine.*

Hopa, asta nu era de bine.

— *Înţeleg,* i-am răspuns. *Şi tu crezi asta?*

L-am măsurat precaută din priviri.

— *Păi, operaţiunile ei constau în principal din urmărirea veveriţelor şi, după câte îţi poţi da seama,* făcu un gest larg spre locul în care ea dormea împreună cu puiuţii, *în întâlniri sub acoperire cu masculi fertili.*

---

[2] Pisicuţă.

În ochi îi dansa jucăuş ceva ce părea să semene a amuzament.

Am izbucnit în râs şi apoi am scuturat din cap.

— *Deci unchiul tău era puţin...*

— *Paranoic,* răspunse el. *Însă era inofensiv. A fost un om bun.*

Mi se păru că o umbră de tristeţe îi străbătuse faţa până să-şi întoarcă privirea înspre pui.

L-am atins pe Archer pe braţ, iar el tresări şi se întoarse spre mine.

— *Am auzit că unchiul tău a murit acum câţiva ani. Îmi pare rău.*

Mă privi, ochii săi analizându-mi fiecare colţişor de pe faţă. Dădu din cap, insesizabil, apoi se întoarse din nou spre puii de câine.

I-am studiat profilul puţin, remarcând cât de frumos era, cel puţin atât cât puteam vedea. Apoi m-am aplecat ca să mă uit mai de aproape la pui.

M-am uitat zâmbind la Archer, care se ghemui şi el lângă mine.

— *Pot să iau unul în braţe?* l-am întrebat.

El încuviinţă din cap.

— *Sunt băieţi sau fetiţe?*

— *Doi băieţi şi o fetiţă.*

Am ridicat cu grijă, în braţe, un corp mic, moale şi cald, pe care l-am dus la piept, legănându-i moliciunea adormită şi gâdilându-i cu nasul blăniţa pufoasă. Puiul scânci şi începu să-mi împingă obrazul cu năsucul lui umed şi mă făcu să chicotesc.

M-am uitat la Archer care mă privea de aproape, cu un zâmbet discret pe buze. Era primul pe care îl obţinusem, ceea ce mă surprinse. M-am uitat fix la el, iar privirile ni s-au întâlnit exact ca în prima zi. Mă simţeam derutată, mai ales că totul în mine era cuprins într-un vârtej. Mă uitam la el şi îmi frecam absentă obrazul de moliciunea catifelată a burticii dolofane a puiului.

După un minut, am pus căţeluşul jos, ca să pot face semne cu mâinile.

— *Îţi mulţumesc că mi i-ai...*

El se întinse şi-mi opri mâinile, uitându-se în ochii mei. L-am

privit curioasă, apoi m-am uitat la mâna lui mare care era peste a mea. Avea mâini superbe, puternice, dar elegante. L-am privit din nou.

Ridică ambele mâini şi îmi spuse prin semne:

— *Poţi vorbi normal. Te pot auzi, mai ştii?*

Am clipit şi după câteva secunde am ridicat şi eu mâinile.

— *Dacă nu ai nimic împotrivă, mi-ar plăcea să comunicăm în limbajul semnelor,* am zis prin semne după care am zâmbit timid.

Înainte să se ridice, mă privi atent cu o expresie pe care nu am putut-o descifra.

— *Trebuie să mă întorc la treabă,* zise.

— *Treabă?* am întrebat.

Dădu din cap, dar preferă să nu-mi ofere explicaţii. Ei bine, în acest caz, am înţeles.

— *Aşadar, cred că ar trebui să plec.*

Nu răspunse, ci doar se uită la mine.

— *Pot să mai vin?* am întrebat. *Ca să văd căţeluşii.*

Se încruntă puţin, dar apoi îmi făcu semn din cap că da. Am respirat uşurată.

— *Bine. Dacă poarta este descuiată, atunci voi şti că pot intra.* Făcu din nou semn din cap, de data aceasta unul mai discret, abia observabil.

Ne-am mai privit unul pe celălalt câteva secunde până când am zâmbit, m-am întors cu spatele şi am plecat pe alee. Am chemat-o pe Phoebe, care de data aceasta veni alergând, şi am ridicat-o în braţe. Când am ajuns la poartă, m-am întors şi am privit în urmă, iar el era în acelaşi loc, uitându-se la mine. I-am făcut puţin cu mâna şi am închis poarta în urma mea.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Bree

A doua zi, mergeam cu paşi şovăitori pe drumul spre casa lui Archer, muşcându-mi buza. Am auzit un sunet ce părea să fie lovituri în piatră, care venea de undeva din spatele casei lui. Am dat colţul şi m-am uitat pe furiş la Archer, care, fără tricou, stătea în genunchi şi aşeza pietre pentru ceea ce părea să fie o terasă laterală.

— Salut, am spus încet, iar el ridică brusc capul.

Păru uşor surprins, dar... încântat? Poate? Fără îndoială, nu era tipul pe care îl puteai citi cu uşurinţă, mai ales că nu îi puteam distinge toate trăsăturile sub barba şi părul ce îi cădeau peste frunte.

Dădu din cap şi ridică mâna, arătându-mi o piatră mare, chiar lângă ceea ce făcea şi se întoarse la treabă.

Plecasem de la restaurant la două şi mă dusesem acasă pentru un duş scurt, apoi m-am urcat pe bicicletă şi am plecat spre Archer. O lăsasem pe Phoebe cu Anne, fiindcă nu ştiam dacă era cazul ca alţi câini să fie în preajma puilor.

Când am ajuns în dreptul porţii lui Archer, nu mi-am putut stăpâni zâmbetul când am văzut că era uşor întredeschisă.

M-am dus spre piatra pe care mi-o arătase şi m-am aşezat pe marginea ei, uitându-mă la el fără să spun nimic.

Făcea pe pietrarul în timpul liber? Probabil că el pietruise aleea întinsă până la casă şi verandă. Tipul ăsta era plin de surprize, una după cealaltă. Nu am putut să nu observ cum se flexau şi cum i se încordau muşchii atunci când ridica şi aşeza fiecare piatră la locul ei. Nici nu era de mirare că tipul arăta atât de bine. Nu făcea altceva decât să muncească.

— Aşadar, am făcut o listă, i-am spus în timp ce îl măsuram din priviri şi mă fâţâiam pe piatră, încercând să-mi găsesc o poziţie mai comodă.

Archer se uită la mine, ridicând din sprâncene.

Îmi foloseam vocea ca să vorbesc cu el ca să poată continua să lucreze fără să se uite la mine.

El se ridică însă în genunchi, punându-şi mănuşile pe coapsele lui musculoase, şi se uită la mine. Purta o pereche de pantaloni scurţi uzaţi, genunchiere şi ghete de lucru. Pieptul îi era bronzat şi se ghicea pe el o brumă de transpiraţie.

— *O listă?* întrebă el.

Am dat din cap, punând lista pe genunchi.

— *Cu nume. Pentru căţeluşi.*

Îşi lăsă capul într-o parte.

— *Bine.*

— *Aşa că, poţi să te opui, dacă vrei,* i-am zis. *Vreau să zic că înţeleg că sunt căţeii tăi, dar m-am gândit că Ivan, Graniţe, Hawk Stravinski şi Oksana Hammer ar putea fi variante foarte demne de luat în considerare.*

Se uită fix la mine. Apoi, pe faţa lui se citi ceva uimitor. Un zâmbet larg.

Mi se tăie respiraţia şi l-am privit cu ochii ieşiţi din orbite.

— *Îţi plac?* l-am întrebat în cele din urmă.

— *Da, îmi plac,* îmi răspunse.

Am dat din cap, zâmbind alene.

— *E bine atunci.*

Am mai rămas puţin acolo, bucurându-mă de lumina strălucitoare a soarelui de vară şi de prezenţa lui în timp ce-l urmăream la treabă, admirându-i trupul puternic ce muta pietrele şi le aşeza acolo unde voia.

Îşi ridică privirea spre mine de câteva ori şi îmi zâmbi discret, timid. Nu am schimbat prea multe cuvinte după aceea, însă tăcerea era plăcută, agreabilă.

În cele din urmă, m-am ridicat şi am spus:

— Trebuie să plec, Archer. Vecina mea, Anne, are o întâlnire şi trebuie să o iau pe Phoebe de la ea.

Archer se ridică şi el, ştergându-şi mâinile de pantaloni, dând din

cap.

— *Mulţumesc,* îmi făcu semn.

Am zâmbit, am făcut şi eu semn din cap şi m-am îndreptat spre poartă. Am plecat spre casă cu un zâmbet discret de fericire pe faţă.

Două zile mai târziu, am trecut din nou pe lângă casa lui Archer când mă întorceam de la plaja de lângă lac şi poarta era uşor deschisă.

Am simţit un fior de bucurie când m-am dat jos de pe bicicletă. Am intrat pe poartă şi am coborât pe alee cu Phoebe în braţe.

Am bătut la uşă, dar nu a răspuns nimeni, aşa că m-am luat după lătratul de câine ce se auzea din direcţia lacului. Când am intrat în pădure, i-am zărit pe Archer şi pe Kitty mai la vale, aproape de lac. M-am apropiat de el şi când m-a văzut a zâmbit timid şi m-a salutat.

I-am zâmbit, uitându-mă la el printre gene din cauza luminii orbitoare a soarelui. Am pus-o pe Phoebe jos şi i-am zis:

— *Bună.*

Ne-am plimbat puţin pe mal, într-o tăcere plăcută. Cu cât petreceam mai mult timp împreună, chiar şi fără să spunem un cuvânt, cu atât mă simţeam mai bine în compania lui. Simţeam că şi el se simţea tot mai bine în compania mea.

Archer luă o piatră de jos şi o azvârli în lac. Piatra sări pe luciul apei întruna, întruna, fără măcar să ridice un strop din apa liniştită. Am început să râd.

— *Arată-mi cum ai făcut asta!*

Archer se uită la mâinile mele, apoi pe malul nisipos, căutând o piatră.

Găsi una pe placul său şi mi-o dădu.

— *Cu cât e mai plată, cu atât e mai bună,* zise el. *Acum arunc-o la fel ca pe un disc, astfel încât suprafaţa plată să alunece pe apă.*

Am dat din cap şi m-am apropiat de apă ca să-mi pregătesc aruncarea. Am aruncat-o şi am urmărit cum patinează pe suprafaţa apei, după care se înalţă puţin şi loveşte din nou apa. Am chiuit şi

Archer a zâmbit.

A ridicat o altă pietricică şi a azvârlit-o în lac. A lovit suprafaţa şi a sărit... a sărit... a sărit de aproape douăzeci de ori.

— *Te dai mare,* am bombănit.

Mi-am ridicat privirea şi i-am văzut faţa amuzată.

— *Eşti bun la tot ce faci, nu-i aşa?* l-am întrebat, aplecându-mi jucăuş capul într-o parte, privindu-l printre gene.

Căzu puţin pe gânduri înainte să-mi răspundă:

— *Da.*

Am început să râd. El a ridicat din umeri.

După un minut l-am întrebat:

— *Unchiul tău a făcut şcoala cu tine acasă?*

Se uită la mine.

— *Da.*

— *Probabil a fost foarte deştept.*

Se gândi o clipă la ce îi spusesem.

— *Era. Se pricepea mai ales la matematică şi la tot ce era legat de ştiinţele exacte. Mintea i-o lua câteodată razna, însă m-a învăţat tot ce am avut nevoie să ştiu.*

Am dat din cap, amintindu-mi că Anne îmi spusese că Nathan Hale a fost unul dintre elevii deştepţi.

— Înainte să vin aici am întrebat despre tine, i-am zis, fără prea multă îndrăzneală.

Archer mă privi cu atenţie şi se încruntă uşor.

— *De ce?*

Am clătinat din cap şi m-am gândit.

— *După ce ne-am întâlnit prima dată... ceva m-a atras la tine,* i-am mărturisit şi mi-am muşcat buza. *Am vrut să te cunosc.*

Obrajii mi s-au încălzit.

Archer mă privi o clipă ca şi cum ar îi încercat să înţeleagă ceva. Apoi, ridică o altă piatră plată şi o aruncă în apă, făcând-o să sară de atâtea ori încât o pierdusem din priviri.

Am clătinat uşor din cap.

— *Dacă ei ar şti?*

Se întoarse cu tot corpul spre mine.

— *Dacă ei ar şti ce şi care ei?*

— *Toată lumea. Ştii, unii au impresia că nu eşti întreg la cap.* Am râs uşurel. *E ridicol.*

El ridică din umeri, apoi luă de jos un băţ pe care i-l aruncă lui Kitty care venea spre noi, pe malul apei.

— *De ce îi laşi să creadă aşa ceva?*

Oftă şi privi fix lacul câteva secunde înainte să se întoarcă spre mine.

— *E mai simplu aşa.*

M-am uitat fix în ochii lui, apoi am oftat şi eu.

— *Nu îmi place asta.*

— *E aşa de mult timp, Bree, e în regulă. E bine aşa pentru toată lumea.*

Nu înţelegeam eu foarte bine, însă am văzut tensiunea ce îi încorda tot corpul când pomeneam despre oraş, aşa că am renunţat să mai vorbesc despre asta, pentru că voiam ca el să se simtă din nou bine cu mine.

— *Şi, ce altceva mai poţi să mă înveţi?* l-am tachinat, schimbând subiectul.

Ridică o sprânceană şi mă privi în ochi. Mi se strânse stomacul şi un stol ciudat de fluturi îşi luă zborul dinăuntrul coastelor mele.

— *Ce poţi „tu”* să mă înveţi? întrebă el.

Am început să dau uşor din cap, bătând cu arătătorul peste buze.

— *Probabil că ceva, ceva aş putea să te învăţ şi eu.*

— *Ah, da? Ce anume?*

Ochii îi străfulgerară parcă puţin, dar se uită apoi în altă parte.

Am înghiţit în sec.

— Ăăă, am murmurat, însă am continuat în limbajul semnelor pentru ca el să se uite înapoi la mine. *Pe vremuri făceam mâncare foarte bună.*

Nu eram sigură de ce spusesem asta. Nu aveam nici cea mai mică intenţie să gătesc pentru cineva sau să învăţ pe careva să gătească.

În acel moment, însă, a fost primul lucru care îmi venise în minte şi am vrut să scap de stinghereala ce intervenise între noi.

— *Vrei să mă înveţi să gătesc?*

Am încuviinţat uşurel din cap.

— *Doar dacă nu este unul dintre lucrurile pe care îl faci deja la perfecţie.*

Zâmbi. Nu mă obişnuisem încă să primesc atâtea zâmbete, iar acesta chiar că îmi făcu inima să o ia puţin la galop. Părea că le dăruieşte ca pe nişte cadouri preţioase. L-am înhăţat şi l-am adăpostit undeva în interiorul sufletului meu.

— *Mi-ar plăcea asta*, îmi răspunse după câteva secunde.

Am dat din cap zâmbind, iar el îmi mai oferi un zâmbet cadou.

Ne-am plimbat o oră pe malul lacului, căutând pietre şi aruncându-le în apă până am găsit şi eu o piatră pe care s-o fac să sară de trei ori.

Când am ajuns acasă, mi-am dat seama că nu mă mai simţisem atât de bine de multă vreme.

A doua zi, am pus la pachet câteva sandvişuri, m-am dus acasă, am făcut duş şi m-am schimbat, am pus-o pe Phoebe în coşul bicicletei şi am plecat din nou spre Archer. Cu toate că eu eram cea care apărea la uşa lui şi făcea primul pas ca să petrecem timpul împreună, simţeam că făcea şi el un efort pentru asta, doar îngăduindu-mi să-l vizitez.

— *Şi Archer,* am început eu, *dacă unchiul tău nu ştia limbajul semnelor, cum te înţelegeai cu el?*

Eram pe iarba din faţa casei sale, Kitty şi căţeluşii ei erau cu noi pe pătură, puii grăsuni rostogolindu-se orbecăind de colo-colo înainte ca mama lor să îi aducă înapoi cu boticul.

Phoebe stătea şi ea lângă noi. Arătase o oarecare curiozitate faţă de pui, dar nu le dădea prea multă atenţie.

Archer se uită la mine de unde stătea în capul oaselor. Se ridică încet ca să-şi poată folosi mâinile.

— *Nu vorbeam prea mult,* spuse şi ridică din umeri. *Scriam dacă era ceva important. Altfel, doar ascultam.*

L-am privit fără să spun nimic, dorindu-mi să-i pot vedea faţa mai bine, dar era ascunsă de tot părul acela neîngrijit.

— *Cum ai învăţat limbajul semnelor?* l-am întrebat până la urmă.

— *Singur.*

L-am privit dintr-o parte, muşcând din sandvişul cu pastramă de vită, pe care-l aveam în mână. Archer rase sandvişul lui în mai puţin de treizeci de secunde, dar împărţind cu Kitty bucăţele de păstramă. Am pus sandvişul jos.

— *Cum? Dintr-o carte?*

El făcu un semn din cap că da.

— *Ai un computer?*

Mă privi, uşor încruntat.

— *Nu.*

— *Ai curent electric acasă?*

Mă privi amuzat.

— *Da, am curent electric, Bree. Nu are toată lumea?*

Am ales să nu-i spun că lăsa mai degrabă impresia unei persoane care nu profita neapărat de comodităţile vieţii moderne. Mi-am înclinat capul în cealaltă direcţie.

— *Televizor ai?* l-am întrebat după câteva secunde.

El scutură din cap.

— *Nu, am cărţi.*

Am dat din cap, cu apreciere faţă de omul din faţa mea.

— Şi toate proiectele tale, grădinărit, pietruit, pentru toate ai învăţat de unul singur?

Ridică din umeri.

— *Oricine poate învăţa orice dacă are timp. Eu am timp.*

Am clătinat din cap, luând o bucăţică de şuncă ce ieşea pe marginea sandvişului meu şi am ronţăit-o o secundă, înainte să-l întreb:

— *Cum ai făcut rost de toate pietrele pentru alee şi pentru curtea*

interioară?

— Pe unele le-am luat de lângă lac, pe celelalte le-am cumpărat din oraş, de la magazinul cu produse pentru grădinărit.

— Şi cum le-ai adus până aici?

— Le-am cărat, răspunse, uitându-se la mine de parcă i-aş fi pus o întrebare nebunească.

— Deci nu conduci? l-am întrebat. *Mergi pe jos peste tot?*

— Da, îmi răspunse, ridicând din umeri. *În regulă,* continuă, *gata cu tirul de întrebări. Ce-mi poţi spune despre tine? Ce faci în Pelion?*

M-am uitat cu atenţie la el, ochii lui brun-aurii erau aţintiţi asupra mea, aşteptând răspunsul.

— Călătoresc, aş putea spune.

Am tăcut.

— Nu, ştii ceva? De fapt am fugit, i-am zis. *Tatăl meu... a murit şi... s-au mai întâmplat şi alte lucruri pe care nu am ştiut cum să le gestionez, aşa că am intrat în panică şi am fugit.*

Am oftat.

— Acesta e adevărul. Nu sunt sigură de ce ţi-am spus toate aceste lucruri, dar acesta este adevărul.

Mă privi intens mai mult decât mă simţeam confortabil, cât să mă simt expusă, aşa că am privit în altă direcţie.

Când am văzut cu coada ochiului că îşi mişcă mâinile, m-am uitat din nou la el.

— Şi te ajută? mă întrebă.

— Să mă ajute? am întrebat în şoaptă.

— Să fugi, întrebă el. *Te ajută?*

M-am uitat direct în ochii lui.

— În mare parte, nu, am răspuns în cele din urmă.

Dădu din cap, privindu-mă îngândurat înainte să privească în altă parte.

M-am bucurat că nu a încercat să spună ceva încurajator. Câteodată, o tăcere plină de compasiune e mai bine-venită decât câteva platitudini.

Am privit de jur împrejurul curţii extrem de curate, către casa mică, înghesuită, dar bine întreţinută. Am vrut să-l întreb de unde avea banii ca să locuiască acolo, dar am considerat că nu ar fi politicos din partea mea. Probabil că avea nişte bani din vreo poliţă de asigurare lăsată de unchiul său... sau poate de părinţii săi. Dumnezeule, pierduse atâta!

— *Aşadar, Archer,* am spus într-un sfârşit, ducând conversaţia într-o altă direcţie, *acea lecţie de gătit de care am pomenit... Eşti liber sâmbătă? La tine acasă? La ora cinci?,* am întrebat ridicându-mi o sprânceană.

Zâmbi din colţul buzelor.

— *Ştiu şi eu? Trebuie să verific cu secretara care se ocupă de agenda mea.*

Am pufnit în râs.

— *Eşti amuzant, nu?*

Ridică o sprânceană.

— *E mai bine,* i-am zis.

Zâmbi mai tare.

— *Mulţumesc. Mă străduiesc.*

Am început să râd. Ochii îi lucirăşi se opriră asupra buzelor mele. Fluturaşii aceia îşi luară din nou zborul şi amândoi am privit în altă direcţie.

Puţin mai târziu, mi-am adunat lucrurile şi câinele, i-am spus la revedere lui Archer şi am pornit-o pe alee.

Când am ajuns la poartă am făcut pauză, privind în urmă spre casa cea mică din spatele meu. Îmi veni brusc în minte faptul că Archer Hale învăţase un limbaj întreg, dar nu avusese pe nimeni cu care să-l folosească.

Până am apărut eu.

A doua zi duceam un sandviş Reuben cu cartofi prăjiţi lui Cal Tremblay şi un sandviş cu şuncă, salată şi roşii, alături de o salată de cartofi lui Stuart Purcel la masa trei, când sună clopoţelul de la

uşă şi l-am văzut intrând pe Travis, îmbrăcat în uniformă. Îmi zâmbi larg şi gesticulă în direcţia tejghelei, întrebând dacă serveam şi acolo. I-am zâmbit şi am dat din cap, spunându-i încet că vin imediat.

Am dus mâncarea pe care o aveam în mâini, am umplut paharele cu apă clienţilor, apoi m-am întors la tejghea, unde mă aştepta Travis.

— Hei! l-am salutat zâmbind. Ce mai faci?

Am pus mâna pe cana de cafea şi am ridicat din sprâncene.

— Te rog, îmi răspunse referitor la cafea şi am început să-i umplu ceaşca. Am încercat să te sun, îmi zise. Încerci să mă eviţi?

— Să te evit? Ah, la naiba! Am rămas fără minute. Fir-ar să fie! Mi-am dus palma la frunte. Îmi pare rău, am un telefon cu cartelă şi îl folosesc foarte rar.

El ridică din sprâncene.

— Nu ai familie acasă cu care să ţii legătura?

Am dat din cap.

— Câţiva prieteni, dar tata a murit acum şase luni şi nu... chiar nu am.

— Iisuse! Îmi pare rău, Bree, îmi zise, îngrijorarea citindu-i-se pe faţă.

Am trecut cu vederea sentimentul. Nu îmi plăcea să devin emotivă la serviciu.

— Nu-i nimic, nu-i nimic.

În general eram foarte bine, câteodată eram doar bine. Zilele acestea mă simţeam mult mai bine.

Mă privi foarte atent o fracţiune de secundă.

— Ei bine, te-am sunat ca să te întreb dacă ieşim la cina despre care am povestit.

M-am sprijinit de tejghea şi i-am zâmbit.

— Aşadar m-ai urmărit, după ce nu ţi-am răspuns la telefon?

Rânji.

— Păi, nu aş numi-o neapărat o operaţiune de calibru a unui

spion profesionist.

Am început să râd, însă felul în care îşi alese cuvintele îmi aminti de Archer şi, fără să ştiu de ce, un sentiment ce aducea a vină îmi agită stomacul. Despre ce să fi fost vorba? Nu aveam nici cea mai mică idee. Prietenia noastră înflorea, dar el încă nu se deschisese cu totul. Am înţeles asta, presupun, şi mă înfuria atât de mult faptul că întregul oraş îl ignora când, de fapt, el era incredibil de deştept, un om excepţional de bun care, din câte puteam eu să spun, nu făcuse nimănui rău vreodată. Nu era cinstit.

— Alo, Pământul către Bree! spuse la un moment dat Travis şi mă aduse cu picioarele pe pământ.

Rămăsesem cu privirea pierdută în zare, pe geam. Am dat uşor din cap.

— Îmi pare atât de rău, Travis. M-am pierdut în propriile mele gânduri pentru o clipă. Câteodată, creierul meu poate deveni o adevărată gaură neagră. Am început să râd încet, stânjenită. Oricum, ăăă, ieşim împreună la cină.

Îşi ridică ambele sprâncenele.

— Păi, încearcă să nu te bucuri atât de tare!

Am început să râd din nou, dând din cap.

— Nu, îmi pare rău, eu... doar cina, da?

Râse mânzeşte.

— Deh, poate un aperitiv... sau poate chiar desert...

Am început să râd de-a binelea.

— În regulă.

— Vineri seară?

— Da, bine, am zis şi am ridicat degetul către un cuplu care tocmai se aşezase în partea de restaurant de care eram responsabilă, iar ei îmi zâmbiră. Trebuie să mă întorc la treabă, dar ne vedem vineri?

I-am scris în grabă adresa pe o foaie din carneţelul meu pentru comenzi şi i-am dat-o zâmbind.

— Da, ce zici, vin să te iau pe la şapte?

— Perfect, i-am răspuns, zâmbindu-i din nou.

Când m-am îndepărtat de tejghea ca să mă îndrept spre masă, l-am văzut lăsându-se pe spate ca să se uite după mine.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Bree

Vineri lucrasem de dimineaţă, devreme, aşa că mă îndreptam spre casă ca să mă pregătesc pentru întâlnirea cu Travis.

Am făcut un duş lung şi fierbinte şi m-am preocupat mult mai mult timp să-mi aranjez părul şi să mă machiez, încercând să găsesc ceva din entuziasmul fetei ce urma să plece la întâlnire.

Dacă o să mă sărute? Fluturii începură să mi se zbată din nou în stomac. În mod bizar, Archer îmi reveni din nou în minte, la fel şi acel vag sentiment de vină. Era o prostie, Archer nu era decât un prieten. Am crezut că, poate, era totuşi ceva între noi, doar că nu prea îmi dădeam seama ce putea să fie acel ceva. Era derutant şi bizar, un teritoriu necunoscut. Avea o faţă plăcută, din câte îmi puteam da seama, dar eram oare atrasă de el? M-am încruntat la reflexia mea din oglindă, oprindu-mă din conturarea ochiului cu tuş. Categoric avea un corp frumos. Nu, să uităm că am spus asta, un corp minunat, numai bun să jinduieşti la el şi să i-l admiri întruna, dar atrasă? Cum se putea să fiu atrasă de cineva complet diferit faţă de toţi de care fusesem atrasă până atunci? Cu toate acestea, nu-i puteam nega şarmul. Când mă gândeam la el, imaginându-mi zâmbetul timid şi ochii săi care mereu se desfătau cu cele mai neînsemnate detalii ce aveau legătură cu mine, simţeam fluturi în stomac. Da, era ceva, însă ce anume, nu eram sigură.

Pe de altă parte, era foarte uşor să fii atrasă de Travis. Avea tot ce era nevoie: făcea avansuri subtile şi avea trăsături frumoase pe care orice fată în toate minţile le-ar găsi atrăgătoare. Pare-se că nu eram chiar în toate minţile. Dar poate faptul că îmi dădeam un imbold era un lucru bun, un lucru necesar. Trecuseră deja şase luni...

Mi-am terminat machiajul. Nu era cazul să mă dau peste cap. Nu era decât o întâlnire. O întâlnire cu un tip drăguţ, cu un tip grozav.

Şi nu trebuia să fiu atât de agitată. Nu eram neexperimentată şi nu eram virgină. Avusesem trei prieteni semi-serioşi în facultate şi, pe unul dintre ei chiar crezusem că îl iubeam. Se dovedise mai apoi că el le iubea pe toate fetele de pe etajul meu de cămin sau, cel puţin iubea să le intre în pantaloni fără ca eu să ştiu, iar povestea nu s-a încheiat bine deloc. Cu alte cuvinte, nu aveam niciun motiv să am emoţii legate de Travis Hale. Era doar o întâlnire, mai mult decât atât, nu era decât prima întâlnire. Şi dacă nu voiam să mă mai întâlnesc cu el, nu mă mai întâlneam. Pur şi simplu.

Travis ciocăni la uşa mea la ora şapte fix şi arăta încântător în pantaloni de stofă şi cămaşă încheiată la ultimul nasture. Eu alesesem o rochie neagră, petrecută, care-mi îmbrăca foarte bine cele câteva linii apetisante pe care le aveam şi o pereche de pantofi argintii cu toc. Mi-am lăsat părul liber şi mi-am făcut nişte bucle lejere cu ondulatorul. Mă privi mult prea apreciativ şi îmi oferi buchetul de trandafiri roşii pe care îl avea în mână şi care erau deja într-o vază de sticlă.

— Arăţi grozav, Bree.

Am dus florile la nas şi le-am mirosit.

— Îţi mulţumesc, i-am spus, aşezând vaza pe măsuţa de lângă uşă şi luându-l apoi de braţ în timp ce ne îndreptam spre camioneta argintiu închis.

Mă ajută să urc în maşină şi, în drumul spre restaurant, am început să povestim despre cum m-am acomodat în Pelion.

Mă duse într-un loc care se numea *Cassell's Grill,* de pe partea cealaltă a lacului, despre care auzisem deja că era cel mai drăguţ restaurant din oraş. Ceea ce auzisem păru să fie suficient: lumina era difuză, atmosfera romantică şi de la geamurile imense puteai admira plaja de pe malul lacului.

Când ne-am aşezat la masă şi eu am remarcat cât de frumos e restaurantul, Travis mi-a zis:

— În curând nu va mai trebui să vin în partea aceasta a lacului pentru locuri ca acesta. Vom avea destule dintre care să alegem

chiar în Pelion.

Mi-am ridicat ochii din meniu.

— Înţeleg că eşti de acord cu schimbările propuse.

Aprobă printr-o mişcare a capului.

— Într-adevăr. Nu doar că vor moderniza oraşul, dar vor creste şi veniturile tuturor, inclusiv ale familiei mele. Cred că toată lumea va fi mulţumită până la urmă.

Am dat din cap, întrebându-mă dacă va fi într-adevăr aşa. Din ce auzisem ici-colo în restaurant, cei mai mulţi nu erau deloc încântaţi că Pelion se transformă şi el într-o staţiune turistică modernă.

— În plus, continuă el, voi prelua în curând terenurile pe care este construit oraşul, aşa că am lucrat împreună cu mama la câteva planuri de dezvoltare.

M-am uitat la el, surprinsă:

— Oh, nu mi-am dat seama.

Dădu din cap, fără să poată ascunde o uşoară infatuare. Luă o înghiţitură de apă şi spuse:

— Pământul pe care este construit oraşul este al familiei mele de când au ajuns aici primii locuitori. A fost mereu transmis din generaţie în generaţie, de la primul băiat născut la următorul, în momentul în care acesta împlinea douăzeci şi cinci de ani. Nu din luna februarie a acestui an, ci de la anul eu voi fi cel care va ţine frâiele pe aici.

Am dat din cap. Până să mă mut în Pelion nu avusesem nici cea mai mică idee că oamenii pot *deţine* oraşe întregi.

— Înţeleg. Păi, este nemaipomenit, Travis. Şi mai ales faptul că ai călcat pe urmele tatălui tău şi ai devenit poliţist... este un lucru pe care îl admir foarte mult.

Travis păru încântat, iar conversaţia deveni degajată şi amuzantă. Când eram în mijlocul cinei, mă întrebă cum mă mai distrasem, în afară de seara în care ieşisem cu Melanie şi Liza. Am făcut o pauză scurtă înainte să-i răspund, apoi am zis:

— Ştii, am petrecut ceva timp şi cu Archer.

Se înecă şi se şterse cu şervetul la gură.

— Cu Archer? Cred că glumeşti, nu-i aşa?

Am făcut semn din cap că nu, încruntându-mă.

— Nu. Ştiai că foloseşte limbajul semnelor?

— Hm, nu, răspunse el. Nici măcar nu mi-a dat de înţeles că mă vede ultima dată când ne-am întâlnit în oraş.

L-am privit cu atenţie.

— Hm, ei bine, poate că nu e cea mai de încredere persoană, dar cred că are un motiv ca să fie aşa. Poate ar trebui să te străduieşti mai mult.

Mă privi peste marginea paharului de vin, înainte să ia din el o înghiţitură.

— Într-adevăr. Bine, zise şi făcu o pauză. Şi ce aţi făcut voi mai exact?

— Păi, am vorbit, în general, i-am răspuns. Şi eu ştiu limbajul semnelor, tata a fost surd.

Pentru o clipă a părut surprins.

— Ei bine, asta da coincidenţă. Şi ce a avut Archer de spus, mai exact?

Am ridicat din umeri.

— Am povestit despre multe lucruri. E un tip simpatic şi deştept şi... interesant. Îmi place de el.

Travis se întunecă uşor la faţă.

— În regulă atunci, Bree, ai grijă cu el, bine? Nu este tocmai... echilibrat. Sunt sigur de asta. Crede-mă.

— Se uită la mine cu îngrijorare în priviri. Nu aş vrea să facă ceva care să te rănească.

Am dat din cap.

— Nu îmi fac griji în legătură cu asta, i-am zis cu blândeţe.

Nu l-am întrebat nimic despre tatăl lui şi nici despre tatăl lui Archer, cu toate că ştiam câte ceva despre presupusa rivalitate dintre cei doi. Dintr-un motiv straniu, voiam să-mi povestească despre asta Archer, nu Travis. Nu eram sigură din ce cauză. Poate

pentru că formasem deja cu Archer o prietenie mult mai profundă decât cea pe care o aveam cu Travis.

Oricum, Travis a schimbat după aceea subiectul şi am trecut la altele mai lejere. După ce a achitat nota de plată şi ne-am urcat în maşină, mi-a luat mâna într-a lui şi a ţinut-o aşa, între scaune, până am ajuns acasă.

M-a condus la uşă şi fluturaşii au început din nou să mi se zbată în stomac. Când am ajuns pe verandă şi m-am întors către el, mi-a luat faţa între mâini şi şi-a apăsat buzele peste ale mele. I-am simţit limba făcându-şi loc printre buzele mele şi am înlemnit, dar el a continuat să apese şi după câteva secunde m-am relaxat. M-a sărutat abil, mâinile alunecându-i de pe umerii mei pe spate fără ca eu să-mi dau seama, până când am simţit că îmi cuprinde fesele şi mă trage înspre el. L-am simţit excitat prin pantaloni şi am oprit sărutul, îndepărtându-mă uşor, amândoi respirând greu când am privit în ochii săi plini de dorinţă. Am simţit că nu era ce trebuia. Dar era probabil din vina mea. Trebuia să iau lucrurile mai încet. Ultima dată când un bărbat m-a privit turbat de dorinţă a fost un moment extrem de traumatic pentru mine. Aveam nevoie să fac paşi mici.

I-am zâmbit lui Travis.

— Îţi mulţumesc pentru o seară foarte plăcută, i-am spus.

Îmi răspunse cu un zâmbet şi mă sărută uşor pe frunte.

— Te voi suna. Noapte bună, Bree!

S-a întors şi a coborât treptele, iar când a pornit motorul, am intrat în casă şi am încuiat uşa.

A doua zi m-am trezit dimineaţă devreme cu un flashback bizar (pare-se că întâlnirile romantice cu un tip drăguţ nu reuşeau să le oprească) şi m-am târât în bucătărie ca să-mi fac un ceai fierbinte.

Când mi-am amintit că astăzi era ora de gătit cu Archer, fericirea mi-a fremătat în stomac, înlocuind sentimentul de groază de după amintirea întunecată. Trebuia să mă gândesc ce ar trebui să îi arăt să

facă. O emoţie surdă începu să-mi izbească pieptul când m-am gândit la gătit. Oare era o idee bună? Îmi spusesem cu o seară înainte că trebuia să fac paşi mici în viaţa personală, poate că trebuia să fac paşi mici şi dacă era vorba de gătit. Nu că ar fi urmat să mă afund în vreo reţetă sofisticată. Aveam să îi arăt lui Archer cum să pregătească ceva simplu. Era perfect. Mă încânta ideea. Şi abia aşteptam să îmi petrec timpul cu el.

Stăteam lângă chiuvetă, înmuindu-mi pliculeţul de ceai în apa fierbinte şi sorbind cu grijă din lichidul aburind în timp ce mă gândeam la toate aceste lucruri şi simţindu-mă deja mai bine. Flashbackul fusese unul urât, dar aveam să fiu bine. Până mâine, când avea să se întâmple din nou. M-am sprijinit pe chiuvetă, luptându-mă să nu îngădui acestui gând deprimant să mă copleşească.

Din fericire, am fost foarte ocupată la restaurant şi ziua parcă a zburat. M-am dus acasă, am făcut un duş, am tras pe mine o pereche de pantaloni scurţi de blugi şi un maiou, apoi m-am aşezat la masa din bucătărie ca să fac o listă cu ingrediente. După ce am terminat, mi-am înhăţat poşeta, cheile şi am sărit în sandale.

Zece minute mai târziu m-am oprit în parcarea magazinului din centru. Am zâmbit în sinea mea în timp ce mă îndreptam spre uşa de la intrare, amintindu-mi ultima dată când fusesem aici şi cum mă simţisem când Archer s-a întors spre mine şi mi-a spus noapte bună. Mă simţeam ca una dintre acele persoane care deschid uşa şi o echipă de la loterie o aşteaptă afară. Două cuvinte de la băiatul tăcut, cadoul meu neaşteptat. M-am cutremurat de emoţie.

De data aceasta venisem cu bani suficienţi, Slavă Domnului, apoi m-am întors acasă cu maşina.

Bărbaţilor le place friptura cu cartofi. Iar Archer locuia de unul singur. M-am gândit să-i arăt cum să gătească o friptură desăvârşită, cu cartofi gratinaţi şi garnitură de fasole verde prăjită cu parmezan.

Cum mă gândeam şi la oferta de fructe pentru desert, îmi amintisem de tufele de mure de lângă casa lui Anne. Nu aveam

nimic altceva de făcut până când trebuia să mă văd cu Archer, aşa că m-am gândit că nu ar fi rău să culeg câteva mure pentru un *cobbler*. Am împachetat totul şi am plecat spre lac pe la patru jumătate ca să am măcar o jumătate de oră să culeg ce aveam nevoie. Măcar să profit de fructele de vară cât mai puteam. În plus, era o muncă ce nu necesita aşa mare efort şi care avea un rezultat minunat. Îmi plăcea.

După ce am ajuns acasă, am pregătit totul, le-am pus în cutii de plastic, apoi în cutia frigorifică. Trebuia să o pun în spatele bicicletei şi peste coş, dar m-am gândit că nu era nicio problemă.

Phoebe trebuia să rămână acasă de data aceasta, dar avea să supravieţuiască. O s-o scot la o plimbare lungă a doua zi pe malul lacului.

Am ieşit în aerul cald, doar puţin înăbuşitor, şi am zâmbit, fericirea copleşindu-mă pe de-a-ntregul. De ce eram mai emoţionată acum că mergeam să-i arăt băiatului meu ciudat şi tăcut cum să gătească decât atunci când mă sărutasem aseară cu cel mai dorit bărbat din oraş pe veranda din faţa casei mele? *Off!* M-am oprit şi am rămas în picioare lângă bicicleta mea o secundă. Băiatul *meu* ciudat şi tăcut? Ce faci, Bree? Urcă-te pe bicicletă şi du-te să-i arăţi prietenului tău cum să-şi gătească singur o mâncare bună.

Mi-am lăsat bicicleta sprijinită de un copac, la intrarea pe plajă, ca de obicei şi m-am dus în zona împădurită de lângă mal. Am mişcat cu atenţie crengile şi tufele în timp ce căutam cu atenţie. Uite-le, o tufă mare de mure, plină cu fructe zemoase, coapte, numai bune de cules. Ar fi fost păcat să le laşi să putrezească şi să cadă pe pământ.

Am intrat între tufe cu băgare de seamă şi încet, evitând ramurile care se întrezăreau, gata să străpungă. Odată ce am trecut de zona năpădită de tufişuri, am zărit un luminiş prin care puteam ajunge uşor la fructe.

M-am îndreptat spre ele şi am cules o mură moale, coaptă, direct din tufiş şi am aruncat-o direct în gură. Am închis ochii în timp ce sucul aromat mi-a explodat şi mi-a inundat papilele gustative şi am

gemut de plăcere. Dumnezeule, cât era de gustoasă. Aveam să fac o prăjitură minunată cu fructele acestea.

Am început să le culeg cu multă grijă şi să le pun în coşul mic, pe care îl adusesem cu mine. După un timp, am început să fredonez o melodie în timp ce culegeam. În locul acesta era mai răcoare, copacii ţinând departe arşiţa soarelui de după-masă, doar câteva raze reuşind să răzbată spărturile ivite printre trunchiurile lor, căldura mângâindu-mi braţele în timp ce mergeam printre ei.

Am intrat mai adânc în pădure spre un tufiş de mure singuratic, aplecat de abundenţa fructelor. Am întins mâna, în timp ce colţurile buzelor mi s-au ridicat schiţând un zâmbet, când, dintr-odată, glezna mi s-a răsucit cu brutalitate şi am simţit cum am fost prinsă cu putere de la spate, braţe apucându-mă de peste tot şi capul izbindu-mi-se de pământ, înainte de a simţi cum corpul îmi este catapultat în aer, printre norii de praf ridicat.

Am strigat, am strigat şi am strigat fără întrerupere, dar el nu voia să îmi dea drumul. Mă găsise, venise după mine. Şi de data aceasta avea să mă omoare. M-am luptat, m-am zvârcolit şi am strigat, dar strânsoarea lui devenea tot mai puternică.

Se întâmpla din nou. Dumnezeule, Dumnezeule, Dumnezeule, se întâmpla din nou!

CAPITOLUL TREISPREZECE

Archer

Am aşezat şi ultimele pietre la locul lor şi m-am dat un pas înapoi ca să-mi admir munca. M-a mulţumit ce am văzut. Modelul circular se dovedise destul de solicitant, dar totul se redusese până la urmă la matematică. Am pus configuraţia mai întâi pe hârtie, desenând schema şi spaţiile înainte să aşez prima piatră. Folosisem apoi sfoară şi araci ca să mă asigur că panta era suficient de înclinată pentru ca apa de ploaie să se scurgă la distanţă de casă. Arăta bine. Mâine o să adun nişte nisip de pe plajă, o să îl pun între pietre şi o să-l ud ca să se aşeze.

Acum, însă, trebuie să fac un duş şi să mă pregătesc pentru întâlnirea cu Bree, *Bree.* Un val de căldură îmi subjugă pieptul. Încă nu eram sută la sută convins care îi erau motivele, însă îmi îngăduisem să încep să cred că nu îşi dorea nimic altceva decât prietenia noastră. De ce cu mine? Nu ştiam. Totul începuse cu limbajul semnelor şi, poate, pentru ea, asta însemna ceva. Am vrut să o întreb de ce voia să-şi petreacă timpul cu mine, dar nu eram sigur cum mergeau treburile astea cu relaţiile din ziua de azi. Eram în stare să desluşesc scheme avansate de zidărie, însă când era vorba de alţi oameni eram o cauză pierdută. Era mult mai simplu să îi ignor de tot.

Bineînţeles că trecuse atâta vreme, că nu mai eram sigur de unde pornise totul: cei din oraş erau cei care se purtau de parcă aş fi fost invizibil sau eu eram cel care le transmitea că *voia* să fie invizibil. Indiferent cum era, mă împăcasem deja cu ideea. Iar unchiul Nate făcuse la fel.

„E bine, Archer, îmi spusese în timp ce îşi trecea mâna peste cicatricea mea. Nimeni de pe această planetă albastră lăsată de Dumnezeu nu are dreptul să te tortureze şi să încerce să te

iscodească. Le arăţi cicatricea şi te prefaci că nu înţelegi despre ce este vorba şi te vor lăsa în pace." Şi exact aşa am şi făcut şi nu a fost deloc greu. Nimeni nu dorea să creadă altceva. Nimănui nu-i păsa.

Şi acum, după ce trecuse atât de mult timp, simţeam că nu mai avea rost să încerc să procedez altfel. Totul a fost bine până când a intrat ea ca un fulger în viaţa mea. Şi acum, îmi veneau în minte tot soiul de idei nepoftite, care mai de care mai nebuneşti. Dacă aş merge să o văd în restaurantul în care lucrează? Să stau pur şi simplu într-un colţ şi să beau o cafea, ca un om obişnuit?

Apropo, şi cum fac dacă vreau să comand o cafea? Arăt cu degetul ca un copil de trei ani în timp ce alţii râd şi-l compătimesc pe bietul mut? Asta nu se va întâmpla niciodată. Numai gândul mă neliniştea profund.

Tocmai ieşeam de la duş, când am auzit strigătele îndepărtate. Am sărit ca ars, am tras rapid pe mine blugii, luându-mi tricoul în timp ce ieşeam pe uşă. Pantofi... pantofi... M-am uitat în jurul meu în timp ce ţipetele continuau. Părea să fie Bree. Am lăsat naibii papucii. Am ieşit în fugă din casă şi m-am îndreptat spre pădure.

Am luat-o în direcţia ţipetelor ei pline de suferinţă, prin tufişuri, în direcţia lacului, spre plajă, la marginea proprietăţii mele. Când am văzut-o, încurcată în plasă, zvârcolindu-se şi dând din mâini şi din picioare, cu ochii închişi, plângând şi strigând, am simţit un cuţit în inimă. Unchiul Nate şi afurisitele lui de capcane. Dacă nu ar fi fost mort deja, l-aş fi ucis eu atunci, pe loc.

Am alergat spre Bree şi am atins-o prin firele încurcate. Tresări şi începu să plângă înăbuşit, aducându-şi mâinile deasupra capului şi făcându-se ghem cum putu între firele capcanei. Era ca un animal rănit. Îmi venea să urlu de câtă furie simţeam în momentele acelea pentru că eram incapabil să o liniştesc. Nu puteam să-i spun că eram eu. Am degajat capătul capcanei. Ştiam cum funcţionau chestiile acelea. Construisem destule pe vremea când stăteam împreună cu Nate, el gândindu-se că aşa punea la cale securitatea locuinţei sale.

Bree se cutremura violent de frică acum, scâncind abia auzit şi încordându-se de câte ori o atingeam. Am lăsat-o uşor pe pământ şi am dat la o parte frânghiile de jur împrejurul ei. Am ridicat-o apoi în braţe şi am pornit înapoi spre casă prin pădure.

Pe la jumătatea drumului, deschise ochii şi mă privi fix, în tip ce lacrimi grele îi şiroiau pe obraji. Inima îmi bătea puternic în piept, nu din cauza efortului că o duceam în braţe urcând dealul – era ca o pană în braţele mele, iar eu eram plin de adrenalină –, ci din cauza groazei şi a sfârşelii ce erau adânc decupate în trăsăturile ei frumoase. Pe frunte avea un semn mare, roşu, în locul în care se lovise probabil când capcana o ridicase de la pământ. Nu era de mirare că era atât de răvăşită. Mi-am încleştat dinţii, jurându-mi încă o dată să îi ard una lui Nate când aveam să mă întâlnesc cu el pe lumea cealaltă.

Când Bree îşi ridică ochii spre mine, păru să mă recunoască, citindu-mi fiecare trăsătură din priviri. Dar se schimbă imediat la faţă şi începu să hohotească, luându-mă de după gât şi lipindu-şi faţa de pieptul meu. Plânsetul îi răvăşea trupul. Am strâns-o şi mai tare în braţe când am intrat pe gazonul din faţa casei.

Am dat un picior uşii de la intrare, am intrat şi m-am aşezat pe canapea, cu Bree încă la mine în braţe, plângând pe rupte, lacrimile ei înmuindu-mi tricoul.

Nu eram sigur ce trebuia să fac, aşa că am rămas nemişcat, strângând-o în braţe, în timp ce plângea în hohote. După un timp, mi-am dat seama că o legănam şi că buzele mele îi atingeau creştetul capului. Aşa obişnuia să facă mama când mă răneam sau când eram supărat.

Bree plânse pentru multă, multă vreme, însă, până la urmă, plânsetul ei se linişti şi simţeam cum i se domoleşte respiraţia.

— Nu m-am luptat cu el, îmi zise încet după câteva momente.

Am îndepărtat-o de mine cât să-mi vadă privirea întrebătoare.

— Nu m-am luptat cu el, repetă, dând uşor din cap. N-aş fi fost în stare să lupt cu el, chiar dacă ar fi stat şi nu ar fi fugit.

Închise ochii, dar îi deschise câteva secunde mai târziu, privindumă îndurerată.

Am ridicat-o uşor şi am întins-o pe canapea, cu capul sprijinit de perna din margine. Braţele mă dureau şi amorţisem din cauză că o ţineam în aceeaşi poziţie de atâta timp, dar nu îmi păsa. Aş fi ţinut-o în braţe toată noaptea, dacă vedeam că avea nevoie să fac asta.

Am sorbit-o din priviri, atât era de frumoasă, în ciuda durerii ce o chinuia, cu părul auriu, lung, ondulat uşor şi ochii verzi, înecaţi în lacrimi.

— *Cu cine să te lupţi, Bree?*

— *Cu cel care a încercat să mă violeze,* îmi zise în limbajul semnelor şi am simţit cum mi s-a oprit inima pentru o secundă înainte de a începe să bată din nou ca nebuna. *Cel care l-a ucis pe tatăl meu.*

Nu ştiam ce să cred, ce să simt. Cu atât mai mult nu ştiam ce să zic.

— *Nu m-am luptat cu el, repetă ea. Nici când l-a ameninţat pe tata cu pistolul, nici când a venit după mine. Tata mi-a zis să mă ascund şi asta am făcut. Nu m-am luptat,* zise plină de ruşine. *Poate aş fi reuşit să-l salvez,* continuă. *L-a omorât pe tata şi, când m-a prins, tot nu m-am luptat.*

Am privit-o cu atenţie, încercând să o înţeleg. În cele din urmă, i-am spus:

— *Te-ai luptat, Bree. Ai supravieţuit. Te-ai luptat să supravieţuieşti. Şi ai reuşit. Asta ţi-a spus tatăl tău să faci. Nu ai fi făcut acelaşi lucru pentru cineva pe care îl iubeşti?*

Clipi şi ceva din expresia ei păru să se relaxeze în timp ce ochii ei mă măsurau. Şi ceva din mine se linişti, deşi nu ştiam exact ce anume.

Lacrimile lui Bree începură să curgă din nou, dar agonia din privirile ei păru să se stingă tot mai mult. Am luat-o în braţe şi am ţinut-o strâns în timp ce plângea domol şi mai încet de data aceasta. După un timp, mi-am dat seama că respiraţia ei devenea tot mai profundă. Adormise. Am întins-o pe canapea şi m-am dus să iau o

pătură cu care am acoperit-o. Am rămas acolo cu ea mult timp, uitându-mă pe geam, urmărind cum soarele cobora sub orizont. M-am gândit la cât de diferiţi eram... şi totuşi cât de mult semănam unul cu celălalt. Ea ducea în suflet povara vinei că nu se luptase atunci când credea că ar fi trebuit să o facă, în timp ce eu eram marcat de urmele a ceea ce se întâmplă atunci când te lupţi. Amândoi reacţionaserăm diferit într-un moment teribil şi totuşi amândoi sufeream încă. Poate că, atunci când vine vorba despre durere şi despre ce cum se învinovăţeşte fiecare, lucrurile nu pot fi privite în bine sau rău, alb şi negru, ci în nenumărate nuanţe de gri.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Bree

M-am trezit şi m-am chinuit să-mi deschid ochii. Am simţit că-mi erau umflaţi. Lumina din cameră era slabă, doar o lampă cu picior lângă peretele cu biblioteca. Stăteam întinsă pe o canapea din piele tocită, iar în faţa mea era o măsuţă de cafea şi mai veche, din lemn. Perdelele de la fereastră erau trase de-o parte şi am văzut că soarele apusese complet.

Am dat la o parte pătura de pe mine. Probabil că Archer făcuse asta. Mi se strânse inima. *Archer.* Avusese grijă de mine. Mă salvase.

M-am ridicat din pat şi, deşi mă dureau ochii, iar lovitura de pe frunte era sensibilă la atingere, mă simţeam bine în rest, eram odihnită. Lucru surprinzător după ce mă transformasem într-un animal sălbatic când plasa căzuse peste mine. Eram vag conştientă de ce mi se întâmplase atunci când Archer o dăduse jos de pe mine. Nu eram sigură de ce ar fi fost o astfel de capcană pe proprietatea lui, dar m-am gândit că ar fi putut avea legătură cu unchiul lui.

Dumnezeule, îmi ieşisem complet din minţi. Acum, îmi era ruşine. Dar mă simţeam şi uşurată, oarecum. Mă simţeam cumva... cu inima mai uşoară. Când mi-am dat seama că eram purtată pe braţe şi m-am uitat în ochii plini de îngrijorare ai lui Archer, am simţit că eram în siguranţă, aşa că lacrimile se eliberară în sfârşit.

Mi-am întrerup şirul gândurilor când, în spatele meu, am auzit paşii lui Archer, care se întorcea în cameră.

M-am întors ca să-i mulţumesc, zâmbind încurcată, însă când l-am văzut am rămas încremenită. Sfântă mamă a tuturor celor sfinte! Îşi pieptănase părul pe spate şi se bărbierise!

Şi era... *frumos!*

Am rămas cu gura căscată.

Nu, nu frumos! Era suficient de masculin încât să îndulcească

ceea ce altfel ar fi fost frumuseţe masculină în adevăratul sens al cuvântului. Linia bărbiei îi era dură, uşor colţuroasă, dar nu exagerată. Buzele îi erau mai degrabă mari decât pline şi aveau o culoare frumoasă, roz pal.

Cu părul aranjat şi cu barba rasă, puteam acum să văd cum ochii şi nasul i se integrau perfect în portretul feţei. De ce să le fi ascuns până acum? Bănuisem eu că undeva, sub toată coama aceea neîngrijită, stătea ascunsă o faţă frumoasă, dar nu mă aşteptasem la *aceasta.*

Când am deschis gura să spun ceva, s-a apropiat de mine, în lumină, şi atunci am văzut cicatricea de la baza gâtului, roz şi strălucitoare, piele ridicată pe alocuri, dar uniformă în altele. Ieşea izbitor în evidenţă în contrast cu frumuseţea trăsăturilor de deasupra ei.

— Archer, am îngăimat, nefiind în stare să-mi iau ochii de la el.

Se opri din mers, dar nu zise nimic. Stătea pe loc, nehotărârea citindu-i-se pe faţă şi în felul cum stătea, rigid şi nemişcat. Nu eram în stare să fac nimic altceva decât să stau şi să mă holbez la el, vrăjită de frumuseţea lui. Ceva se contorsiona puternic în mine. El nu avea nici cea mai mică idee. Habar n-avea.

— *Vii aici?* i-am zis arătându-i un loc lângă mine pe canapea.

M-am întors când el ocoli canapeaua şi se aşează lângă mine.

M-am uitat direct în ochii lui.

— *De ce ai făcut-o?*

Nu spuse nimic câteva clipe, stătea cu ochii în pământ şi îşi muşcă buza de jos înainte să-şi ridice mâinile şi să spună:

— *Nu ştiu.*

Căzu pe gânduri, mă privi în ochi şi continuă:

— *Atunci când erai prinsă în capcană, n-am putut să-ţi vorbesc, să te liniştesc. N-am avut ce să fac.*

Privi în jos o secundă, apoi se uită din nou la mine:

— *Dar, de acum, vreau să mă vezi,* zise şi, pentru o clipă, avu un aer extrem de vulnerabil. *Acum poţi să mă vezi.*

Mi se strânse inima. Am înţeles. Am priceput. Era felul său de a mă face să mă simt mai bine că îi dezvăluisem o parte din mine, făcând acelaşi lucru. Mi-am ridicat mâinile şi i-am făcut semn:

— *Da, acum pot să te văd. Îţi mulţumesc, Archer.*

Simţeam că pot să stau şi să îl privesc pentru totdeauna.

După câteva clipe, am expirat profund şi i-am zis:

— *Şi îţi mulţumesc... pentru ce ai făcut mai devreme. Am dat uşor din cap. Mă simt jenată. M-ai salvat. Am fost vraişte.*

Mi-am ridicat privirea spre el:

— Îmi pare r...

Mi-a luat mâinile într-ale lui ca să mă oprească, apoi şi-a îndreptat spatele:

— *Nu, mie îmi pare rău,* îmi zise privindu-mă intens. *Unchiul meu a pus capcane peste tot. Am încercat să le găsesc pe toate şi să le demontez, dar mi-a scăpat aceea,* adăugă şi îşi îndreptă privirea în altă parte. *A fost vina mea.*

Am scuturat din cap.

— *Nu, Archer Nu a fost vina ta. Nu. Şi, oricum, indiferent de cât de rău îmi pare că am răbufnit în halul acela,* am râs, jenată, iar Archer zâmbi discret, *poate că aveam nevoie de asta. Nu ştiu.*

Se încruntă.

— *Vrei să-mi povesteşti?*

M-am lăsat pe spate pe canapea şi am oftat din toţi rărunchii. Nu vorbisem despre noaptea aceea cu nimeni altcineva în afară de poliţiştii care anchetaseră cazul. Cu absolut nimeni. Nici cu cei mai buni prieteni ai mei. Nu ştiau decât că tatăl meu fusese împuşcat de un hoţ şi că eu am fost de faţă, nimic altceva. Fără niciun motiv anume, însă, simţeam că acum puteam vorbi în siguranţă despre asta. Mă simţeam în siguranţă cu Archer. În plus, mi s-a părut că era ceva liniştitor în faptul că povesteam despre asta folosindu-mi mâinile.

— *Ne pregăteam să închidem în seara aceea*, am început să povestesc. *Tipul care servea la tejghea de obicei în magazinul nostru de delicatese*

plecase deja şi tata era acolo ca să facă nişte acte contabile. Eu eram în spate şi făceam pâine pentru a doua zi. Am auzit clopoţelul de la uşă şi mi-a luat un minut să mă spăl pe mâini şi să mă şterg. Imediat după ce am făcut asta şi m-am dus spre uşa de la bucătărie, am văzut prin gemuleţ că un tip îl ameninţa pe tata cu o armă.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, dar am continuat:

— Tata m-a văzut cu coada ochiului şi mi-a spus încontinuu prin semne „ascunde-te". Bărbatul striga la el să-i dea banii. Tata nu-l putea auzi, însă, aşa că nu i-a răspuns.

Am tras adânc aer în piept în timp ce Archer mă privea cu ochii aceia cărora nu le scăpa nimic, sorbindu-mi cuvintele, sprijinul său tăcut dându-mi putere să povestesc mai departe:

— Până să mă dezmeticesc, arma s-a descărcat.

M-am oprit din nou, retrăind acel moment, scuturând apoi din cap uşor, aducându-mă înapoi în prezent, înapoi la privirea plină de compasiune a lui Archer.

— Am aflat mai târziu că l-a nimerit pe tata direct în inimă. A murit pe loc.

Lacrimi amare începură să-mi curgă pe obraji. Cum de mai aveam lacrimi? Am mai tras o dată aer în piept să mă liniştesc.

— Am încercat să mă ascund în bucătărie, dar eram în stare de şoc, m-am împiedicat şi am căzut, iar el probabil că m-a auzit. A venit după mine – m-am cutremurat doar amintindu-mi de asta înainte să continui – *era cu ochii injectaţi, dilataţi şi tremura... Sigur luase ceva.*

M-am oprit, muşcându-mi buza.

— Se uita la mine într-un fel anume şi am ştiu ce avea de gând să facă. Am ştiut.

M-am uitat la Archer, iar el stătea nemişcat, sfredelindu-mă cu privirea. Am inspirat adânc din nou.

— Mi-a zis să mă dezbrac, apoi a început să-mi plimbe pistolul pe faţă. A coborât apoi pe sâni. Mi-a spus că o să mă... violeze cu pistolul. Am încremenit.

Am închis ochii pentru puţin timp şi am dat capul într-o parte, în

altă direcţie, evitând privirea lui Archer. I-am simţit degetele pe bărbie. Mi-a întors faţa înapoi spre el şi în gestul acesta era ceva atât de tandru încât am izbucnit într-un plâns înăbuşit. Parcă îmi spunea că nu aveam de ce să-mi fie ruşine, că nu trebuia să mă feresc de el. M-am uitat din nou în ochii lui.

— Era cât pe ce să se întâmple, dar mai apoi am auzit sirenele... şi se apropiau. A fugit. A fugit pe uşa din spate afară, în furtună.

Am închis ochii o clipă, apoi i-am deschis din nou.

— Acum urăsc furtunile... tunetul, fulgerele. Îmi amintesc mereu de acel moment.

Am mai inspirat o dată adânc, tremurat. Tocmai povestisem tot ce se întâmplase în noaptea aceea şi supravieţuisem.

— Bree, începu Archer, dar nu părea să ştie ce să spună mai departe.

Nici nu aveam nevoie să ştie. Doar faptul că-mi purta numele atât de tandru în palme mă făcea să mă simt mai împăcată.

Ochii lui Archer mă analizară atent înainte ca el să mă întrebe:

— Acesta este motivul pentru care ai plecat? De aceea ai venit până aici?

Am dat din cap.

— După ce tata a fost ucis, am aflat că şi-a neglijat plăţile pentru poliţa de asigurare de viaţă. Îi scăpaseră mai multe lucruri din atenţie cât timp am fost eu plecată la facultate. Nu am fost chiar atât de surprinsă. Tatăl meu era pâinea lui Dumnezeu, cel mai cumsecade om pe care ai putea să-l întâlneşti vreodată, însă era extrem de împrăştiat.

Am râs uşor în timp ce am oftat o dată.

M-am uitat la Archer şi m-a încurajat din priviri să continui. Era ceva în felul în care mă privea, avea în ochi un soi de înţelegere care mă liniştea, mă făcea mai puternică.

— Când am aflat că trebuia să vând magazinul de delicatese ca să plătesc cheltuielile de înmormântare şi alte datorii ale magazinului, pur şi simplu am... paralizat. Nu a durat mult până am primit o ofertă pentru afacere, dar m-a durut incredibil de tare când am semnat actele, abia

puteam respira.

Am dat din nou din cap, nevrând să mă întorc la acea zi, nici măcar cu gândul. Parcă mai pierdeam ceva din tata. Avusese toată viaţa acel magazin de delicatese. Practic crescusem în el.

Archer îmi luă mâna în a lui pentru o secundă, apoi îi dădu drumul spunând:

— *Îmi pare rău.*

Mai auzisem acele cuvinte, însă, privindu-l pe Archer în acel moment, am ştiut că nu avuseseră niciodată atâta greutate ca în momentul în care le spusese el.

— *L-au arestat pe cel care l-a omorât pe tatăl tău?*

Am dat din cap.

— *Nu. Poliţiştii mi-au spus că tipul care l-a împuşcat pe tata era probabil un drogat în sevraj, care mai mult ca sigur nici nu avea să-şi mai amintească a doua zi ceea ce făcuse.*

M-am oprit o clipă şi am rămas pe gânduri. Ceva nu se lega în toată povestea asta, dar... poliţiştii erau experţii. Şi, totuşi, câteodată, fără să-mi dau seama, mă trezeam că privesc peste umăr în urmă.

Archer dădu din cap, încruntându-se. Îl sorbeam din priviri, simţindu-mă eliberată, ca şi cum mi se ridicase o piatră de pe inimă, o povară pe care nici nu-mi dădusem seama că o purtasem. Am schiţat un zâmbet:

— *Minunat mod să-ţi dau peste cap lecţia de gătit, nu?*

Archer se opri şi-mi zâmbi şi el, cu toţi dinţii lui drepţi şi strălucitori. Am remarcat acum că unul dintre ei crescuse strâmb, ceea ce făcu să-mi placă şi mai mult zâmbetul lui. Nu eram sigură din ce cauză, poate doar pentru că era acea imperfecţiune perfectă. Avea câte o cută în fiecare obraz, nu erau chiar gropiţe, ci doar forma pe care o luau muşchii feţei atunci când zâmbea. Mă holbam la acele cute de parcă erau nişte unicorni gemeni care se ascunseseră de mine sub barba lui. *Magic.* Am coborât privirea şi m-am oprit asupra buzelor lui pentru o clipă. Când l-am privit în cele din urmă în ochi, am observat că făcu ochii mari şi îşi mută privirea în altă

parte.

— *Am fost să-ţi aduc bicicleta şi cutiile frigorifice cât timp ai dormit,* zise el. *Am pus totul în frigiderul meu. Cred că nu e nicio problemă. Au fost la gheaţă.*

— *Îţi mulţumesc,* i-am răspuns. *Lăsăm lecţia de gătit pe altă dată?* Am râs, punându-mi palma pe frunte, oftând adânc. *Asta doar dacă mă laşi să mai intru pe proprietatea ta.*

Îmi zâmbi doar şi nu scoase niciun cuvânt câteva clipe. În cele din urmă, ridică mâinile şi spuse:

— *Mi-ar plăcea asta. Şi îţi promit că nu o să te atârn de niciun copac data viitoare.*

Am început să râd.

— *În regulă, rămâne stabilit?*

Zâmbi larg şi frumuseţea zâmbetului său mă făcu să cad pe spate, apoi zise:

— *Rămâne stabilit.*

Mă hlizeam la el ca o neroadă. Cine naiba să fi crezut că ziua de astăzi avea să se termine cu mine râzând? În niciun caz fata care căzuse în capcană şi fusese prinsă în funii în pădure şi care îşi pierduse minţile în faţa tânărului chipeş – după cum se dovedi – şi fără voce.

Mi-am revenit din gânduri şi mi-am mutat privirea spre cicatricea de la baza gâtului. Am întins mâna ca să o ating cu grijă, Archer se trase înapoi, dar rămase liniştit după aceea. M-am uitat în ochii lui şi mi-am lăsat degetele să alunece uşor peste pielea rănită.

— Ce ţi s-a întâmplat? am şoptit în timp ce încă aveam mâna pe cicatricea lui.

Înghiţi în sec, fără să-şi dezlipească ochii de la mine, ca şi cum ar fi încercat să se hotărască dacă să-mi răspundă sau nu. În cele din urmă, ridică mâinile şi zise:

— *Am fost împuşcat. Când aveam şapte ani. Am fost împuşcat.*

Am făcut ochii mari şi mi-am dus mâna la gură. O clipă mai târziu, am exclamat răguşită de uimire:

— Împuşcat? De cine, Archer?

— *De unchiul meu.*

Îmi îngheţă sângele în vine.

— *Unchiul tău?* l-am întrebat derutată. *Cel care a locuit aici, în casa aceasta?*

— *Nu, celălalt unchi. În ziua în care mi-am pierdut părinţii, unchiul meu m-a împuşcat.*

— Nu... nu înţeleg. De ce? am întrebat ştiind că pe faţă mi se putea citi sentimentul de oroare ce mă copleşise. Intenţionat? De ce ar...?

Archer se ridică şi îşi eliberă părul din chestia pe care o folosise ca să şi-l prindă. Se duse spre o măsuţă din spatele canapelei şi luă de acolo un tub mic cu ceva în el. Când se întoarse înapoi, pe canapea, se aşeză lângă mine punându-şi tubul în braţe.

— *Îţi voi pune pe răni puţin unguent cu antibiotic ca să nu se infecteze,* îmi zise.

Am presupus că terminase de povestit despre el. Am vrut să insist, dar nu am făcut-o. Ştiam mai bine decât oricine că dacă nu eşti pregătit să vorbeşti, nimeni nu ar trebui să te forţeze să faci asta.

Mi-am privit braţele şi picioarele. Unele zgârieturi erau mici, dar erau şi unele mai mari. Usturau puţin, dar nu era nimic serios. I-am făcut semn din cap lui Archer că era OK.

Deschise tubul şi începu să ungă cu degetul fiecare zgârietură.

Când se aplecă spre mine, i-am simţit mirosul proaspăt de săpun, un amestec bărbătesc şi propriu lui Archer deopotrivă. Mâna i se opri, mă străfulgeră cu privirea, apoi se uită lung în ochii mei. Timpul păru să stea în loc şi inima începu să-mi bată mai repede chiar înainte ca Archer să întrerupă momentul şi să-şi mute privirea în altă parte, în timp ce punea înapoi capacul tubului şi tubul în braţe.

— *Asta va ajuta,* zise în timp ce se ridică de pe canapea.

Atunci i-am observat picioarele şi mi s-a tăiat respiraţia.

Erau pline de tăieturi, mai mari, mai mici, şi erau roşii şi

inflamate.

— *Dumnezeule! Ce s-a întâmplat cu picioarele tale?* am întrebat.

El le privi ca şi cum abia atunci ar fi observat că erau rănite.

— *Nu mi-am găsit pantofii când te-am auzit strigând,* zise. *N-am nimic.*

— *Of, Archer,* am spus, privind în jos. *Îmi pare atât de rău. Ar trebui să le bandajezi. Dacă ai o faşă, aş putea eu să le...*

— *Nu e nevoie. O să pun nişte unguent. O să fie bine mâine-dimineaţă.*

Am oftat. Sigur că antibioticul avea să ajute. Dar nu îl vindeca peste noapte. Nu nişte răni care arătau atât de rău. Picioarele lui erau de-a dreptul sfâşiate. Doamne, alergase peste pietre, aşchii şi pământ plin de ghimpi ca să mă salveze.

M-am ridicat.

— *Pot să merg până la baie?*

Dădu din cap, arătându-mi spre o uşă, imediat lângă camera principală.

Am trecut pe lângă el şi am intrat în baia micuţă. Şi aici totul era curat şi pus la locul lui, chiuveta şi oglinda străluceau de curăţenie, iar în aer se simţea miros de lămâie. Nu puteam să comentez nimic despre felul în care îşi gospodărea locuinţa, asta era clar. Pe măsuţa de toaletă, pe de o parte era un săpun, iar de cealaltă parte găseai orice formă de produs pentru igiena dentară la care te puteai gândi: o periuţă de dinţi electrică, aţă dentară, diverse sticle cu apă de gură, sonde dentare şi, am luat în mână o sticluţă – tablete de fluor. Carevasăzică, tipul lua mult prea în serios igiena orală. Nu-l puteam învinui nici pentru asta, nu-i aşa?

După ce am terminat în baie m-am întors în cameră la Archer. I-am zâmbit.

— *Văd că te ocupi foarte serios de dinţii tăi,* i-am spus, tachinându-l.

Îmi zâmbi şi el, clătinând uşor din cap, ducându-şi o mână după ceafă. Părul îi căzuse peste faţă şi îmi venea să i-l strâng din nou ca înainte ca să îi mai văd o dată trăsăturile atât de frumoase.

— *Unchiul meu nu avea încredere în doctori sau în dentişti. Spunea că*

îţi implantează tot felul de dispozitive de urmărire. Şi-a scos sub ochii mei un molar stricat cu un patent, zise şi se strâmbă. *Imediat după aceea, dinţii mei au devenit o prioritate.*

M-am strâmbat şi eu.

— Ah, Doamne! Ce groaznic! Să-şi scoată singur dinţii! Dar, chiar şi aşa, să ai grijă de dinţii tăi este un obicei cât se poate de bun.

Nu m-am putut abţine să nu râd puţin, iar el zâmbi, mult mai relaxat.

După o secundă, mă întrebă:

— Ţi-e foame?

— Sunt lihnită.

Dădu din cap.

— Nu am prea multe. Aş putea să fac o supă.

— E o idee grozavă, i-am zis. *Lasă-mă să o fac eu. Ţi-am promis o masă îmbelşugată şi ţi-am oferit în loc o cădere nervoasă. Adevărată mojicie, ca să zic aşa.*

Mi-am muşcat buza, apoi am început să râd uşor, ridicând din umeri ca să mă scuz.

Se uită la mine şi începu să chicotească, diafragma mişcându-se vizibil pe sub tricou, însă fără să se audă niciun sunet din gura lui. Era pentru prima dată când făcea ceva ce aducea a râs în preajma mea. L-am privit captivată, bucurându-mă de acele cute simpatice care i se formau în obraji.

Am pregătit cina în bucătăria lui mică şi nesurprinzător de curată. Supă cu tăieţei şi chifle. După ce am aruncat o privire în frigider, m-am întors spre el.

— Unt de arahide, dulceaţă, gem de mere. Ai cumva şase ani? am rânjit.

Nu zâmbi. Totuşi, mă privi doar câteva secunde ca şi cum se gândea la întrebare.

— Din unele puncte de vedere, da, Bree. Din altele, nu.

Îmi pieri zâmbetul de pe faţă.

— Ah, Dumnezeule! Îmi pare rău... A fost complet deplasat, dar îmi

luă mâinile în ale lui şi am rămas aşa câteva momente, uitându-ne lung la palmele noastre împreunate.

În cele din urmă, îmi dădu drumul şi zise:

— *Pentru prieteni, în dulapul de acolo, am paie încolăcite. Putem să suflăm în ciocolată caldă şi să facem bulbuci.*

Îşi lăsă capul într-o parte, arătând spre un dulap din spatele meu.

M-am răsucit încet pe călcâie, apoi m-am întors din nou spre el şi l-am văzut râzând cu gura până la urechi. Mi-am lăsat capul într-o parte.

— *Aşa eşti tu când vrei să fii amuzant?*

El râdea în continuare.

— *Te descurci bine,* i-am zis, făcându-i cu ochiul.

Archer îmi arătă unde avea oalele şi tigăile şi m-am apucat să prepar supa. Aparatura era veche, dar Archer instalase cel mai frumos blat din piatră. Văzusem ceva asemănător odată într-o emisiune la televizor, dar nu era nici pe departe atât de frumos ca cel făcut de el. În timp ce se încălzea apa, mi-am plimbat mâna peste el, admirând măiestria cu care fusese executat.

Am mâncat la măsuţă, apoi am strâns, făcând totul într-o tăcere agreabilă. Nu am putut să nu-l observ cum se mişca prin bucătărie, cu trupul înalt, zvelt, ferindu-l pe al meu. Îi vedeam fiecare muşchi sub tricou şi-i urmăream braţele care se încordau când spăla şi ştergea vasele pe care le folosiserăm în timp ce eu mă făceam că şterg blatul care era deja curat.

După ce termină, se întoarse spre mine, ţinând încă în mână cârpa de vase. Îşi şterse mâinile în timp ce ne uitam unul la celălalt şi atmosfera din jurul nostru parcă începu să sfârâie. Am înghiţit în sec şi am văzut că şi el a făcut acelaşi lucru, iar ochii mi-au hoinărit pe cicatricea lui preţ de o clipă.

M-am uitat înapoi la el şi i-am zis:

— *Ar trebui să plec.*

A pus prosopul jos, a dat din cap, după care a zis:

— *Nu te pot lăsa să pleci cu bicicleta pe întuneric, iar eu nu pot să merg*

o distanţă atât de mare acum.

Privi la picioarele lui, indicând rănile.

— *Voi fi bine dimineaţă şi te conduc atunci.*

Am dat din cap.

— Hm... am zis, apoi i-am răspuns prin semne. *Bine. Pot să dorm pe canapea.*

Archer dădu din cap.

— *Nu, poţi să dormi în patul meu.*

Când a văzut că fac ochii mari, s-a albit la faţă şi a închis ochii pentru câteva clipe.

— *Am vrut să zic că eu voi dormi pe canapea, iar tu o să dormi în pat,* lămuri el lucrurile.

Pete colorate îi apărură pe obraji şi am putut să jur că am simţit cum mi se dădu o dată inima peste cap.

— Nu aş putea să fac asta, am şoptit.

— *Ba da, poţi,* îmi zise în timp ce trecu pe lângă mine şi ieşi din bucătărie.

M-am dus după el în camera care era peste drum de baie şi m-am uitat la mobila aşezată ici-colo: un pat, un dulăpior şi un scaun mic, în colţul camerei. Fără alte fleacuri, fără fotografii.

— *Am spălat aşternuturile acum două zile. Sunt... curate,* zise ferindu-şi privirea, acele pete colorate de pe obraji apărându-i din nou.

Am dat din cap.

— *Bine,* i-am răspuns. *Îţi mulţumesc, Archer. Pentru tot. Mulţumesc!*

A făcut un semn din cap şi am rămas pierduţi unul în privirea celuilalt, iar când umerii ni s-au atins la ieşirea din cameră, am simţit cum a tresărit uşor. A închis uşa în urma lui.

Am mai aruncat o privire prin cameră şi am observat că de fapt avea o fotografie, aşezată pe dulăpior. M-am apropiat şi am ridicat-o cu grijă. Era fotografia unei fete frumoase, cu păr şaten, lung, lăsat liber pe spate care-i zâmbea larg persoanei din spatele aparatului de fotografiat. Era senină şi fericită. Părea îndrăgostită. Mi-am dat

seama din ce cauză mi se păruse cunoscut zâmbetul. Era zâmbetul lui Archer. Mai mult ca sigur că era mama lui, Alyssa McRrae, mi-am zis. Am întors fotografia şi pe verso era scris *Frumoasa mea Lys, te voi iubi mereu, C. C. Connor.* Unchiul lui Archer. Bărbatul care-l împuşcase. Dar era eroul oraşului şi oamenii nu trebuiau să afle că îşi împuşcase nepotul. Dar cum era posibil? Am întrebat-o încet pe fata din fotografie. Ochii ei zâmbeau în continuare, fără să îmi dea niciun indiciu. Am pus fotografia la loc.

M-am dezbrăcat repede, rămânând în chiloţi şi sutien, am tras cuvertura şi m-am urcat în patul lui Archer. Avea mirosul lui: săpun şi un iz bărbătesc.

Întinsă în pat, gândul îmi zbură la el şi la cum stătea pe canapea, probabil cu picioarele atârnându-i pe dinafară din cauza înălţimii. Am tras adânc în piept mirosul lui, păstrat de aşternuturi, mi l-am imaginat fără cămaşă, cu razele lunii lucind pe pieptul său gol şi m-am cutremurat. Era la doar câţiva zeci de centimetri de mine, de partea cealaltă a peretelui.

Era puţin riscant să mă gândesc aşa la Archer, nu ştiam dacă era o idee bună. Gândindu-mă la asta acum, mi-am dat seama că între noi existase o atracţie încă de la bun început. Fusese greu de identificat din cauză că era el atât de diferit. Şi tot mă simţeam derutată. Evident, însă, corpul meu nu era deloc derutat, fiindcă toţi hormonii mi-o luaseră razna, un val de căldură revărsându-se în fiecare vas de sânge, mintea nefiind în stare să şteargă imaginea mea şi a lui, înlănţuiţi printre cearşafuri, el privindu-mă cu ochii săi plini de pasiune, de culoarea whiskey-ului.

M-am întors şi mi-am aranjat perna, bombănind uşor în ea şi ţinând ochii strânşi ca să mă forţez să adorm. După puţin timp, cu toate că dormisem multe ore mai devreme în seara aceea, m-am cufundat într-un somn liniştit şi nu m-am mai trezit până când lumina soarelui, domolită de copacii din jurul casei, s-a revărsat în toată camera.

M-am ridicat şi m-am întins, uitându-mă prin camera lui Archer la lumina zilei. Mi-am tras pe mine pantalonii scurţi şi maioul şi am scos capul pe uşă. Nu l-am văzut nicăieri, aşa că m-am dus pe hol, direct în baie. Am făcut ce am avut de făcut, mi-am folosit degetul pe post de periuţă de dinţi şi am făcut gargară cu apa lui de gură. M-am spălat pe faţă şi m-am privit în oglindă. Arătam bine. Ochii îmi mai erau puţin umflaţi, însă, în afară de asta, nu mi s-a părut că ieşirea mea de cu o zi înainte m-a făcut să arăt prea rău. Mi-am netezit părul şi m-am sprijinit de chiuvetă.

Gândul la criza mea de ieri îmi aduse în minte de flashbackul care trebuia să se întâmple de la o secundă la alta, ca în fiecare dimineaţă. Ar fi fost mult mai bine să se întâmple cât timp eram singură, acum, departe de privirile lui Archer. Probabil mă credea deja aproape dusă cu pluta. Dacă se întâmpla să fie martor al episodului meu de stres post-traumatic, m-ar fi crezut complet dusă.

Am mai rămas câteva minute lângă chiuvetă, cu ochii închişi, dorindu-mi ca flashbackul să apară în cea mai urâtă formă a sa cât timp eram izolată acolo, în spatele uşilor închise. Nu se întâmplă nimic.

Am dat drumul la apă şi mi-am imaginat că era ploaia care cădea în jurul meu, exact ca în noaptea aceea. Nu se întâmplă nimic. Am încercat să suprim speranţa ce mi se înfiripase în suflet, fiindcă sperasem, nu demult, că flashbackurile se opriseră, dar asta se întâmplase înainte să redevin protagonista unuia dintre ele.

Am închis ochii şi m-am gândit la noaptea dinainte, la ceea ce îmi spusese Archer după ce îi povestisem cea mai cruntă ruşine a mea, faptul că nu am făcut nimic când tatăl meu a fost împuşcat şi eu am fost ameninţată cu violul. Nu mă privise cu dezgust, ci, mai degrabă, cu înţelegere. Mă copleşi un sentiment de uşurare, doar amintindu-mi acest lucru.

Şi plânsesem mai mult decât credeam că am lacrimi. Vărsasem râuri de lacrimi... pentru tata, pentru golul pe care îl simţeam în

fiecare zi după ce îl pierdusem pe prietenul meu cel mai bun, pe *celălalt eu* al meu... pentru că mă pierdusem pe mine, undeva, pe parcurs, pentru că dădusem bir cu fugiţii.

Am deschis ochii, rozându-mi unghia şi ridicând din sprâncene. De asta avusesem nevoie? Acesta fusese de fapt scopul flashbackurilor? Să mă forţeze să-mi dau seama de ce fugisem? Aveam sentimentul că aşa trebuise să fie. Însă nu era decât un aspect. Poate că aveam nevoie să mă simt în siguranţă şi acceptată în durerea mea înainte să fiu eliberată din acest chin zilnic. Avusesem nevoie de cineva care să înţeleagă şi să mă strângă în braţe când plângeam.

Avusesem nevoie de Archer.

Am deschis larg uşa de la baie şi am luat-o la picior prin casă, strigându-l. Nu era înăuntru. Am fugit afară şi l-am strigat. După câteva minute, l-am văzut venind din direcţia lacului printre copaci şi a rămas pe loc, privindu-mă mirat.

— *Nu am crezut că te trezeşti atât de dimineaţă,* îmi zise.

Am alergat la vale şi m-am oprit exact în faţa lui, cu gura până la urechi, pleznind de entuziasm. Am început să râd, privindu-i trăsăturile frumoase. Încă nu mă obişnuisem să-l văd complet la faţă. Mă rog, cea mai mare parte a ei. Avea totuşi nevoie disperată de o tunsoare.

— *Nu am avut niciun flashback acum de dimineaţă,* i-am spus, gesticulând rapid.

S-a încruntat şi m-a privit derutat.

Am dat din cap, râzând uşor.

— *Aproape că nu-mi vine să cred... Vreau să spun că în fiecare dimineaţă am unul. În fiecare zi. Am avut câte unul în fiecare zi, timp de şase luni,* i-am spus cu mâinile mişcându-se rapid de tot şi cu ochii plini de lacrimi.

Archer se uită la mine şi în privirea lui am regăsit înţelegere, iar pe chipul său îşi făcuse loc empatia.

— *Trebuie să merg să o scot afară pe Phoebe şi să îi dau de mâncare,* am

spus, ştergându-mi abil lacrimile.

M-am mai uitat o dată la Archer şi bucuria mă copleşi din nou. Îmi dăruise un cadou incredibil şi eram buimacă. Voiam să-mi petrec ziua cu el şi nu-mi păsa că eu eram cea care făcea mereu primul pas.

— Pot să revin mai târziu? am întrebat, privindu-l nerăbdătoare.

Ochii săi îmi scrutară intens faţa câteva clipe, apoi încuviinţă. Am zâmbit.

— Bine, am spus dintr-o răsuflare.

Am făcut un pas înainte, iar el făcu ochii mari, dar nu se mişcă din loc. L-am luat în braţe şi l-am strâns cu putere. El nu mă îmbrăţişă, însă mă lăsă să-l îmbrăţişez eu pe el.

O clipă mai târziu, am făcut un pas înapoi şi am zâmbit.

— *Mă întorc.*

— *În regulă.*

— *În regulă,* am repetat, zâmbind mai mult.

Un zâmbet încercă să se strecoare şi pe buzele lui, însă clătină doar din cap.

M-am întors şi am început să alerg pe poteca împădurită, apoi pe aleea ce ducea de la casa lui spre stradă. Bicicleta era înăuntru, sprijinită de gard. Am dus-o până la poartă, apoi am urcat pe ea şi am plecat acasă. Din când în când, îmi ridicam picioarele de pe pedale şi mă lăsam să alunec în voie pe drum, cu privirea spre cer, simţindu-mă fericită, simţindu-mă vie, simţindu-mă *liberă.*

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Bree

După ce am ajuns acasă, i-am dat drumul afară lui Phoebe. Mă simţeam cu inima uşoară, mai fericită, ca şi cum mă lepădasem de lanţurile ce mă ţinuseră prizonieră în durere şi suferinţă în ultimele şase luni. Cum stăteam în lumina strălucitoare a soarelui, aşteptând-o pe Phoebe, un sentiment profund de linişte interioară se revărsă asupra mea. Nu aveam să-l uit pe tata niciodată. O parte din el avea să fie cu mine mereu, pentru tot restul vieţii mele. Faptul că mă eliberasem din lanţurile durerii nu însemna că mă eliberasem de el. Tata mă iubea. Şi-ar fi dorit să fiu fericită.

Sentimentul de alinare ce mă inundă în momentul acela aproape că mă făcu să plâng în hohote. Mi-am înăbuşit emoţiile şi am strigat-o pe Phoebe în timp ce intram înapoi în casă.

După ce i-am dat de mâncare, m-am aşezat pe un scaun şi am băut un ceai. M-am gândit la tatăl meu tot timpul, amintindu-mi momentele speciale trăite împreună, gândindu-mă la clipele noastre fericite, amintindu-mi fiecare trăsătură a chipului său. M-am gândit mult la ceea ce avusesem, la ceea ce unii oameni nu au avut niciodată, nici măcar pentru o clipă. Îl avusesem în viaţa mea timp de douăzeci şi unu de ani. Am fost *norocoasă...* am fost binecuvântată. Când m-am ridicat să-mi pun cana în chiuvetă, zâmbeam.

M-am dus în baie, am dat drumul la duş şi m-am dezbrăcat. Zgârieturile mele arătau mult mai bine. Părea că unguentul cu antibiotic pe care îl folosise Archer avusese efect.

„Archer...", am oftat, atâtea sentimente derutante şi emoţii ce mă stăpâniseră precum un turbion. Simţeam în piept o căldură ori de câte ori mă gândeam la el.

Voiam să-i ştiu povestea. Voiam să ştiu totul despre el. Instinctul

îmi spunea, însă, să nu insist prea mult asupra a ceea ce se întâmplase în ziua în care îl împuşcase unchiul său. Şeful Poliţiei, *unchiul său,* l-a împuşcat. Dumnezeule, cum te-ai putea împăca cu un asemenea gând? Şi ce dracu' se întâmplase înainte ca lucrurile să ducă la aşa ceva?

O jumătate de oră mai târziu eram îmbrăcată în pantaloni scurţi şi tricou, cu părul curat, prins în coadă.

În timp ce mă încălţam cu sandalele, m-am uitat după telefonul ce stătea pe măsuţa de toaletă şi l-am luat în mână. Erau două mesaje. Le-am ascultat. Amândouă erau de la Travis. Am aruncat telefonul de unde-l luasem. Aveam să-l sun înapoi, dar nu în momentul acela.

Am luat-o pe Phoebe în braţe şi am plecat înapoi spre casa lui Archer. Îmi veni o idee când să ies pe uşă şi m-am întors din drum. Câteva minute mai târziu, eram pe bicicletă, mergând de acasă spre drumul Briar.

— *Salut,* am zâmbit când Archer a deschis uşa de la casa lui.

Lăsase poarta uşor întredeschisă, aşa că am putut intra, am sprijinit bicicleta înăuntru şi am lăsat-o pe Phoebe să plece ca să o caute pe Kitty şi pe puii ei.

Îmi zâmbi şi el şi îmi deschise uşa larg, ca să pot intra.

Am pătruns înăuntru, apoi m-am întors cu faţa spre el. Am tras adânc aer în piept.

— *Îţi mulţumesc că mă laşi să vin din nou la tine, Archer,* am spus şi mi-am muşcat buza, gândindu-mă la ce aveam de zis. *Sper că nu te deranjează că, după noaptea trecută... nu vreau să fiu nicăieri altundeva, decât aici cu tine.*

Am lăsat capul într-o parte, uitându-mă cu atenţie la el, după care am adăugat un:

— *Mulţumesc.*

Se uită la mâinile mele în timp ce semnalam rapid ce aveam de zis şi, în cele din urmă, mă privi în ochi, cu o expresie mulţumită pe

chip. Dădu din cap şi zâmbi.

L-am sorbit din priviri.

Era îmbrăcat cu aceeaşi pereche roasă de blugi ce părea să se dezintegreze din secundă în secundă şi un tricou strâmt, bleumarin. Picioarele îi erau goale... şi, când am privit în jos, am observat că arătau mult mai bine, mai ales că nu mai erau umflate. Zgârieturile şi tăieturile păreau să fie încă dureroase. M-am strâmbat.

Ochii lui Archer urmăriră şi ei privirea mea.

— *Sunt bine, Bree.*

Mă cam îndoiam, dar am încuviinţat.

El zâmbi.

Mi-am lăsat capul într-o parte.

— *Aşadar, Archer, am adus ceva cu mine, însă, înainte să-ţi arăt despre ce este vorba, vreau să ştii că dacă nu îţi place ideea... sau dacă vrei să mă refuzi... voi înţelege complet.*

Ridică din sprâncene.

— *Deja mi-e frică.*

Am început să râd.

— *Nu... Lasă-mă doar să îţi arăt.*

M-am dus şi am luat plasa cea mică pe care o adusesem cu mine şi am scos de acolo un foarfec.

Archer mă privi precaut.

— *M-am gândit că poate vrei să te tunzi,* i-am zis, dar m-am grăbit apoi să adaug, *dar, dacă nu vrei, nu e nicio problemă. Nu zic că ai avea nevoie să te tunzi, dar... Bine, ba e nevoie să te tunzi. Dar pot să iau doar puţin, să te aranjez doar.*

Zâmbi uşor jenat şi-şi duse mâna la ceafă, dar privi în pământ, apoi din nou la mine şi zise:

— *Mi-ar plăcea asta.*

Aveam gura până la urechi.

— *Ţi-ar plăcea? Ce bine! Adică nu sunt eu cea mai grozavă, dar pot să-l îndrept. I-am aranjat părul lui tata de multe ori.*

Zâmbi.

— *Taie cât de mult vrei, Bree.*

— *Ei bine, cum îl vrei? Fac cum îţi place.*

Mă privi cu căldură, dar nu zâmbi. Era serios şi înghiţi în sec înainte să spună:

— *Vreau să îţi placă ţie. Fă ce vrei.*

Am ezitat, nedorind să simtă că făceam ceva ce nu îşi dorea.

— *Eşti sigur?*

— *Foarte,* spuse el, îndreptându-se spre bucătărie unde trase un scaun până în mijlocul încăperii, ca să măturăm mai uşor.

Eu m-am dus în baie ca să iau un prosop şi pieptenul de pe marginea chiuvetei, apoi m-am întors la el în bucătărie şi i-am aşezat prosopul pe umeri.

Am început să-i tai părul, concentrându-mă să măsor şi să tund egal. Îmi spusese că pot să fac ce voiam, aşa că aveam să-l tund scurt. Voiam să îi văd faţa şi aveam o vagă impresie că se folosea de păr ca să o ascundă. Oare era treaba mea să fac asta? Nu, dar îmi dăduse permisiunea, aşa că aveam de gând să profit de ea. Dacă nu avea să-i placă, atunci putea să-l lase să crească la loc.

Am pus pieptenul deoparte şi i-am aranjat părul brunet şi mătăsos cu degetele înainte să folosesc foarfeca. Gestul de a-mi trece degetele prin şuviţele de păr dese şi uşor ondulate păru intim şi senzual şi pulsul mi se accelera când am început să mă mişc pe lângă el, tăind mai întâi de la spate, apoi din faţă. De fiecare dată când îi atingeam uşor capul, Archer se cutremura uşor. M-am aplecat spre el în timp ce îi aranjam părul, delectându-mă cu mirosul său de şampon şi prospeţime. Mirosea a săpun, dar, mai profund, era acel iz bărbătesc de mosc ce-mi făcu stomacul să mi se strângă de emoţie.

Pe măsură ce mă mutam spre faţa lui, netezindu-i părul de pe frunte, m-am uitat la el şi privirile ni s-au întâlnit chiar înainte ca el să închidă ochii strâns. Arăta de parcă îl chinuia o suferinţă şi mi se strânse inima. Oare îl mai atinsese cineva cu tandreţe în afară de mama lui?

Mi-am continuat treaba şi când m-am apropiat ca să-i aranjez părul de deasupra urechii, am simţit cum i se taie respiraţia. Privirea mi-a zburat spre chipul lui. Avea pupilele puţin dilatate şi buzele întredeschise. Mi se întăriră sfârcurile sub tricou, iar ochii lui Archer se făcură mari când îşi coborî privirea şi se opri în dreptul pieptului meu. Se uită brusc într-o parte, acele pete de culoare roşiatică reapărându-i în obraji, în timp ce el strânse pumnii, pe pulpele sale muşchiuloase.

M-am aplecat spre el ca să tund mai mult şi pieptul meu ajunse în dreptul feţei lui. Am auzit cum i se tăie din nou respiraţia şi apoi respiraţii rapide şi mai puternice întrerupseră liniştea aşternută în bucătărie. Am coborât privirea când mi-am îndreptat spatele şi am observat prin pantaloni cât de tare era excitat.

M-am mişcat repede de jur împrejurul lui, aranjându-i şi mai bine părul şi încercând să îmi controlez şi eu respiraţia. Ochii îmi luceau şi speram că mă descurc bine... Nu mă puteam concentra din cauză că eram tot mai umedă între coapse. Eram atât de excitată că abia mă mai ţineam pe picioare: apropierea de el, ceea ce simţeam când îl atingeam şi faptul că şi eu îl stârneam. Nu mă mai excitasem niciodată atât de repede... şi de la o tunsoare. Dar era clar că şi el se simţea la fel ca mine.

Când m-am mutat şi am ajuns din nou în faţa lui, am observat că tremura puţin.

— Gata, am şoptit. Am terminat. Arată foarte bine, Archer.

Am îngenuncheat în faţa lui şi am înghiţit în sec când am văzut tabloul complet.

Am pus jos foarfeca pe blatul din spatele meu, m-am întors şi m-am apropiat de el, simţindu-mi bătăile inimii, care parcă o luase la goană, în urechi şi între picioare. M-am uitat la el, privirea alunecându-mi cu repeziciune spre gura lui. Şi ochii lui străfulgerară în direcţia buzelor mele. Dumnezeule, îmi doream atât de mult să îl sărut, încât simţeam că mă durea.

El mă fixă cu privirea şi înghiţi în sec, mărul lui Adam mişcându-

i-se în gât şi cicatricea întinzându-i-se în sus. Ne uitam unul la celălalt, apoi pe faţa lui apăru nesiguranţa şi îşi strânse şi mai mult pumnii între coapse.

Dintr-odată, sări ca ars în picioare de pe scaun şi, şocată, am sărit şi eu:

— *Trebuie să pleci acum,* zise.

— *Să plec?* am întrebat. *De ce, Archer, îmi pare rău, ce...?*

Scutură din cap. Am observat cum îi pulsa vena de la gât.

— *Nu, nimic, eu doar... am nişte treburi de făcut. Ar trebui să pleci.*

Respira greu, ca şi cum ar fi alergat cinci kilometri. De câte ori îl văzusem făcând muncă fizică, nu am remarcat să gâfâie din cauza efortului. Mă implora din priviri.

— Bine, am şoptit, colorându-mă la faţă. Bine.

Mi-am luat foarfeca şi m-am dus în cameră ca să o pun în geantă. M-am întors spre Archer.

— *Eşti sigur? Nu am...*

— *Da, te rog, da,* spuse el.

Mi-am coborât privirea şi am văzut că era încă excitat. Am înghiţit din nou în sec. Nu ştiam ce să cred. Era jenat de faptul că se excitase? Era supărat că se excitase din cauza mea? Am fost prea îndrăzneaţă? Poate voise doar să fim prieteni, iar eu am interpretat semnele complet greşit? Chinul şi confuzia îmi întunecau judecata.

— Bine, i-am spus din nou, îndreptându-mă către uşă.

Mă prinse cu blândeţe de umăr când am trecut pe lângă el şi am tresărit uşor.

— *Îmi pare rău. Îţi mulţumesc pentru tunsoare.*

L-am privit fix în ochi, remarcând cât de bine arăta, proaspăt bărbierit, cu tunsoare nouă, cu aceeaşi îmbujorare în obraji, ochii lucind şi culoarea aurie fiind mai strălucitoare decât de obicei.

Am dat din cap şi am ieşit pe uşă. Phoebe era pe verandă, aşa că am luat-o în braţe şi m-am grăbit spre poartă.

Archer

„Pot să revin mai târziu?” mă întrebase ea, după care mă luase în braţe. Nu am ştiut exact cum să răspund. Trecuse mult timp de când mă atinsese cineva şi apropierea ei mi-a provocat o oarecare stare de panică, dar mai mult decât atât, o dorinţă arzătoare ce mă mistuia. Mi-am dorit din tot sufletul să răspund gestului, să îmi pun mâinile în jurul ei şi să văd ce aş simţi dacă o strângeam în braţe în timp ce mă îmbrăţişa şi ea. Aproape că am făcut asta, dar ea s-a tras înapoi şi momentul a fost pierdut.

Dar avea să se întoarcă. Când intrasem înapoi în casă îmi prinsesem cu coada ochiului reflecţia din fereastră şi-mi dădusem seama că zâmbeam. Era dimineaţă, mă trezisesem devreme, nemaiputând să adorm, aşa că îmi dusesem câinii la lac şi o vreme mă jucasem cu ei, cu beţele. Treaba asta reuşise, într-un sfârşit, să-mi adune toate gândurile, toate întrebările stresante, ce mi se învârteau în cap la nesfârşit şi eram recunoscător pentru asta. De când am salvat-o pe Bree din capcana pusă de unchiul meu şi am adus-o în casă, unde mi-a destăinuit durerea ce o chinuia după ce îşi pierduse tatăl, mintea mea a fost tulburată de întrebări, de îndoieli. Felul în care s-a uitat la mine când i-am şters lacrimile de pe obraji îmi ajunse direct la inimă şi am ştiut atunci că sentimentele mele pentru ea sunt mult mai puternice decât îmi permiteam să recunosc. Fiecare clipă alături de Bree era emoţionantă, dar şi periculoasă într-o mică măsură. M-am întrebat ce vedea în mine, dacă vedea ceva, de ce se reîntorcea mereu, cum aş fi putut şi dacă aş fi putut să fac parte din viaţa ei. Aveam un milion de întrebări care aveau să rămână fără răspuns dacă nu o întrebam direct pe ea, dar îmi era prea frică să fac asta.

Tocmai mă întorceam spre casă, şi când credeam că o găsesc dormind încă în patul meu, o văzusem îndreptându-se spre mine alergând, zâmbind exuberantă în timp ce-mi povesti că în dimineaţa aceea nu o necăjise nicio amintire. Inima mi se făcuse cât un purice când îmi dădusem seama ceea ce tocmai îmi spusese. Ştiam cum era

să retrăieşti acelaşi eveniment terifiant mereu. Ştiam cum era să nu vrei să adormi de frica viselor care aveau să apară, a amintirilor care niciodată nu aveau să se estompeze, indiferent de cât de tare te-ai fi străduit să le uiţi. Am privit către cer, la cerul albastru, albastru, care mi-a amintit de un *alt* cer albastru şi de oroarea care s-a petrecut sub el.

A trecut foarte mult timp după acea zi, ani la rândul, până să îmi recapăt încrederea în cerul albastru.

La puţin timp după ce a plecat ea, m-am dus în dormitor şi am văzut că Bree aranjase patul. M-am holbat la pat pentru un moment, în minte apărându-mi aceeaşi imagine pe care o văzusem aseară: pe ea, înfăşurată în aşternuturile mele, cu părul lung, blond-auriu, împrăştiat pe pernele mele, cu buzele întredeschise, cu genele umbrind obrajii ca nişte semilune întunecate şi cu sânii ridicându-se şi coborându-se în ritmul respiraţiei molcome. Şi am simţit aceeaşi palpitaţie între picioare pe care am simţit-o şi cu o seară înainte, când am dormit pe canapeaua din sufragerie, înnebunit şi excitat de gândul că unicul lucru ce stătea între noi era un perete. Şi totuşi, nu era *doar* un perete. Erau tencuială şi vopsea şi sute de temeri.

Am ridicat perna pe care Bree şi-a odihnit capul, am dus-o la nas şi am inspirat. Am simţit mirosul delicat al şamponului ei şi am închis ochii, îngăduindu-mi să mă bucur de acea mică intimitate înainte de a o pune la loc.

Am auzit bătaia timidă la uşă la doar câteva momente după ce ieşisem din duş şi mi-am tras nişte haine pe mine. Trecuse doar vreo oră de când plecase, aşa că faptul că s-a întors atât de repede mi-a provocat o emoţie puternică.

Când am deschis uşa, Bree mi-a zâmbit dulce, puţin timid şi, ca întotdeauna, zâmbetul ei mi-a făcut inima să tresară. Atât de uşor. Mult prea uşor.

— *Îţi mulţumesc că mă laşi să vin din nou la tine, Archer. Sper că nu te deranjează că, după noaptea trecută... nu vreau să fiu nicăieri altundeva, decât aici cu tine.*

Îşi lăsă capul într-o parte şi coada de cal îi căzu pe umăr:

— *Mulţumesc.*

Ah, Doamne, oare s-ar speria dacă ar şti cât de mult îmi doream *eu* ca ea să fie aici, dacă ar fi ştiut că *unicul* loc în care îmi doream să fiu era alături de ea? Inima începu să îmi bată cu putere. Asta mă *speria.* Uneori mi se părea că toate cuvintele pe care nu i le spuneam lui Bree răsunau atât de tare în capul meu, încât ea ar fi putut să le audă clar din partea cealaltă a camerei chiar dacă nu reuşeam, *nu puteam,* să scot niciun sunet sau să îmi ridic mâinile.

Privirea ei a coborât pe picioarele mele şi când le-a văzut a făcut ochii mari, dar am liniştit-o imediat. Puteam să fac o întreagă listă de suferinţe pe care Bree le stârnea în corpul meu doar cu mirosul ei, cu apropierea ei. Picioarele mele erau cea mai mică problemă.

Aşa că, atunci când mi-a sugerat o tunsoare, am fost puţin ruşinat de faptul că ea a considerat, în mod evident, că aş avea nevoie de o îmbunătăţire, dar şi îngrijorat de faptul că va fi atât de aproape de mine, atingându-mă în feluri în care nicio femeie nu mă mai atinsese vreodată. Dar, înainte de a mă gândi la propunere, mâinile mi s-au ridicat, aparent singure.

— *Mi-ar plăcea asta.*

Surâsul ei aprobator m-a ajutat să mai scap de stânjeneală.

— *Ei bine, cum îl vrei?* m-a întrebat ea. *Fac cum îţi place.*

Felul în care mă privise cu o seară înainte, atunci când am ieşit din camera mea cu faţa rasă, îmi reveni în minte, aducând cu sine o senzaţie de căldură incitantă. M-a privit uşor buimacă, sau cel puţin aşa mi s-a părut. Poate că era puţin mai mult de atât, dar nu eram sigur dacă să îndrăznesc să sper. Doar gândul la asta m-a făcut să simt că mi se taie respiraţia, deşi respiram fără nicio problemă.

— *Vreau să îţi placă ţie. Fă ce vrei.*

— *Eşti sigur?*

Mâinile ei s-au mişcat ezitant, cu o expresie atât de plină de grijă şi de compasiune, încât i-am simţit cuvintele periindu-mi pielea.

— *Foarte.*

Era în acelaşi timp şi adevăr şi minciună, dar am intrat în bucătărie, unde mi-am tras un scaun şi l-am aşezat în mijlocul camerei înainte de a mă răzgândi. După un minut, am simţit un prosop peste umeri şi am auzit zăngănitul foarfecului, aşezat pe blatul de bucătărie. *Respiră adânc*, mi-am reamintit. Mi-am pus mâinile pe pantaloni, versiunea mea de tăcere absolută, şi am închis ochii, aşteptând ca ea să înceapă.

Şi-a trecut mâinile într-o doară prin părul meu şi prima ei atingere a fost ca un mic bâzâit electric pe scalpul meu. Pentru un moment, şi-a trecut degetele printre şuviţele de păr, părând că voia să se acomodeze cu firul meu sau poate doar să îl măsoare pentru treaba pe care era pe cale să o înceapă. Mă trăgea uşor când a început să taie cu foarfeca şi dacă aş fi putut să gem, aş fi făcut-o. Am închis ochii în timp ce degetele ei se mişcau uşor peste scalpul meu, făcându-mă să tremur de plăcere. Doamne, Dumnezeule, să fii atins în felul acesta... era mult prea mult şi cumva nu era nici pe departe suficient.

Se învârtea în jurul meu, în timp ce tăia părul când dintr-o parte, când din cealaltă, şi i-am putut privi corpul mişcându-se, căci ochii îi erau concentraţi la ceea ce făcea. M-am folosit de ocazie pentru a-i sorbi din priviri umflătura sânilor, curbura subţire, dar feminină a coapselor sale şi picioarele ei lungi, bronzate. Însă, fiind atât de aproape de ea, am reuşit să văd detalii pe care nu le observasem înainte. Am observat firele mici, blonde, de pe partea superioară a coapselor, pielea mătăsoasă, netedă de pe interiorul braţelor, venele albastre, delicate, ce i se răsfirau pe sub piele.

Corpul meu a devenit foarte sensibil la apropierea de ea, la atingerea ei, la mirosul dulce care se simţea în jurul ei, un parfum feminin pe care îl simţisem indirect, ceva floral şi subtil. Ceva ce era Bree. Totul era atât de intim şi de personal încât m-am excitat, corpul meu tânjind să experimenteze mai mult din ea, să exploreze conturul corpului ei, să simtă atingerea pielii ei. „Nu te mai tortura singur, Archer.” Era atât de frumoasă încât mă durea să fiu atât de

aproape de ea şi să ştiu că asta era tot ce voi avea vreodată. Sufletul mi s-a strâns de o dorinţă atât de puternică încât, dintr-odată, m-am simţit slab şi m-am întrebat dacă nu ar fi mai bine să opresc toate astea, să îi spun să plece şi să mă scutesc de nefericirea asta cumva binecuvântată. Mi s-a pus un nod în gât, iar Bree s-a oprit puţin.

Mi-a netezit părul de pe frunte şi ochii ni se întâlniră, şocându-mă cu dorinţa pe care mi s-a părut că o văd în ochii ei. Am făcut ochii mari şi mi i-am plimbat pe faţa ei, încercând să citesc ceea ce vedeam în expresia ei. Dar nu eram sigur. Nu ştiam. Dacă... dacă mă înşelam... Mi-am închis ochii, întrerupând conexiunea noastră, îndoindu-mă de capacitatea mea de a citi asta la o femeie, de a citi *orice femeie.*

Inima îmi bătea atât de tare încât îmi era greu să respir. S-a aplecat în faţă şi am observat prin materialul subţire al bluzei ei că sfârcurile i se întăriseră. Un mic şuierat mi-a ieşit dintre buze. Simţeam ace pe piele şi îmi simţeam tot corpul în flăcări de dorinţa de a o avea. Era o dorinţă pură şi arzătoare ce nu semăna cu nimic din ceea ce experimentasem până atunci.

Mi s-a părut că şi Bree începuse să respire mai greu decât o făcuse până atunci şi m-am întrebat dacă şi ea simţea ceva asemănător cu ceea ce simţeam eu. Să fi fost oare posibil? De unde să ştiu? Ce trebuia să facă un bărbat într-o situaţie ca asta? Trebuia să o întreb pe ea sau trebuia doar să îmi urmez instinctele? Dar instinctele mele mă speriau şi mă bulversau. Dacă ar fi trebuit să îmi urmez *instinctele*, m-aş fi ridicat în picioare şi aş fi lipit-o de perete. M-aş fi apăsat de corpul ei în încercarea de a mă elibera puţin de durerea arzătoare dintre picioare. Mai întâi i-aş fi gustat gura, apoi toată fiinţa ei. Mi-aş fi trecut mâinile peste trupul ei, pe sub haine, ca să simt atingerea cărnii ei dezgolite sub palmele mele. Mi-aş fi dorit să scriu cu degetele pe pielea ei toate gândurile mele, să descriu toate felurile în care mi-o doream. Mâinile mi s-au încleştat pe pantaloni, chinuit de dorinţa de a-i spune toate astea în cuvinte. Voiam să aud sunetele pe care ea le scotea atunci când simţea

plăcere şi tânjeam ca eu să fiu cel care i le provoacă.

Ah, Iisuse, *Iisuse.* Am început să tremur şi m-am simţit copleşit. În minte mi se derulau tot felul de imagini, mult mai rapid decât puteam eu să le gestionez. Prea multe întrebări, prea multă îndoială, prea multe emoţii deodată. Şi eram atât de excitat încât, efectiv, mă durerea.

— Gata, şopti ea. Eşti gata. Arată foarte bine, Archer.

Îngenunche în faţa mea cu ochii mai întunecaţi, cu o expresie încă nesigură şi m-am uitat la ea, sfârcurile păreau încă două puncte întărite sub bluza ei. Şi ochii ei întrebători m-au făcut să mă simt şi mai speriat. Nu aveam răspunsuri. Tot ce aveam era milionul meu de întrebări.

A lăsat foarfeca pe blatul de bucătărie şi s-a apropiat. S-a uitat rapid spre gura mea, apoi în altă parte şi mi-a sărit inima din piept. Privirea mea a întârziat pentru un moment asupra buzelor ei, cărnoase şi roşii şi am vrut să o sărut. Îmi doream asta, dar mi-a fost teamă. Ştiam că o să fiu neîndemânatic. Ştiam că o să fiu ezitant. M-aş fi uitat la ea ca şi cum îmi era teamă de ea şi chiar era adevărat în mare parte. Şi dacă m-ar fi refuzat, dacă nu ar fi simţit ce simţeam eu...

Am înghiţit în sec, panica coborându-mi uşor pe şira spinării. Era prea mult pentru mine. Aveam nevoie să mă gândesc, aveam nevoie să...

M-am ridicat repede în picioare, simţind nevoia de distanţă, simţind nevoia de spaţiu. Simţind nevoia să fiu singur. Bree s-a ridicat în picioare, părând la fel de uimită. Pentru un moment, doar ne-am uitat fix unul la celălalt, fiecare de o parte şi de alta a micului spaţiu dintre noi.

— *Trebuie să pleci acum.*

Mi-a venit să mă strâmb când am auzit cuvintele dure pe care am ales să i le spun, dar nu am făcut-o. Chiar credeam ceea ce spusesem, deşi nu mi-am dorit să o jignesc. Voiam ca ea să înţeleagă, dar înainte de toate trebuia să înţeleg eu mai întâi.

Trebuia să îmi stăpânesc corpul. Şi inima.

— *Să plec?* a întrebat ea. O urmă de îndoială îi apăru pe faţă. *De ce, Archer, îmi pare rău, ce...?*

— *Nu, nimic, eu doar... am nişte treburi de făcut. Ar trebui să pleci.*

— Bine, a şoptit ea, culoarea pălindu-i din obraji. Bine.

S-a foit timid în timp ce şi-a adunat lucrurile. Am recunoscut timiditatea aceea, aşa am fost şi eu toată viaţa mea. Dar nu ştiam ce să fac cu ea atunci când mă luptam atât de tare cu propria nesiguranţă.

— *Eşti sigur? Nu te-am...*

— *Da, te rog, da.*

— Bine, a zis din nou, îndreptându-se către uşă.

Mi s-a părut că nu văd numai durere în expresia de pe chipul ei, ci şi confuzie, şi sentimentul de vină m-a înjunghiat ca un pumnal, făcându-mă să mă crispez de durere. Ştiam că dacă ea ar fi ştiut ceea ce simţeam, nu aş fi scăzut în ochii ei. Refuzul ei ar fi fost plin de compasiune. Şi cumva, asta ar fi făcut să mă doară şi mai tare. Propria mea confuzie covârşitoare părea să fie un lucru viu, care respira, umplând toată camera şi care mă apăsa cu putere.

I-am atins braţul în timp ce s-a îndreptat spre uşă, dorind să îi spun atât de multe, dorind să o întreb atât de multe lucruri. Dar tot ce am reuşit să spun a fost:

— *Îmi pare rău. Îţi mulţumesc pentru tunsoare.*

Ea s-a uitat fix la mine pentru un moment înainte să dea din cap, apoi a ieşit pe uşă şi a închis-o în urma ei. Mi-am pus mâinile în cap şi am început să mă trag de părul tuns scurt, închizând ochii strâns. „Archer Hale, idiotule." Geamătul de durere şi de frustrare ce a urcat până în gât nu avea sunet, dar exista, fără doar şi poate. Eram furios pe mine pentru că îmi era atât de teamă, pentru că eram atât de împiedicat, atât de tulburat de apropierea lui Bree. Dar, Doamne, Dumnezeule, nu ştiam cum altfel să mă simt. Am străbătut camera şi m-am aruncat pe spate pe pat, holbându-mă la tavan pentru un moment, continuând să mă trag de păr. Era o senzaţie ciudată. *Eu*

mă simţeam ciudat în pielea mea.

Corpul îmi era încă înfierbântat şi mă durea şi eram disperat să mă eliberez. Mi-am desfăcut nasturii de la blugi şi mi-am luat penisul în mână, vibrând de dorinţă. Câteva atingeri au fost de ajuns şi mi-am închis ochii, lăsându-mi capul în pernă, cuprins fiind de plăcere. *Eliberare.* Respiraţia mi-a încetinit şi mintea a început încet să mi se limpezească.

Găsisem o oarecare pace în felul în care îmi trăiam viaţa, o acceptare faţă de cine am fost şi cine aveam întotdeauna să fiu. Dar prezenţa lui Bree a schimbat dintr-odată tot ceea ce credeam că ştiam, ceea ce credeam că îmi *doream* şi nu aveam habar cum să manevrez aceste... posibilităţi ciudate, neaşteptate. Nici nu aveam habar dacă ar fi trebuit să insist asupra lor. Mă simţeam entuziasmat şi frustrat şi o mie de alte lucruri pe care încă nu le elucidasem.

Am rămas întins o vreme până ce bătăile inimii mi-au revenit la normal. Sunetul de cealaltă parte a ferestrei, de copaci ce se legănau în vânt, mă liniştea şi mă calma, iar clipocitul uşor al valurilor de la marginea lacului mă chema la el. M-am dezbrăcat gol puşcă şi mi-am tras pe mine o pereche veche de pantaloni scurţi, apoi m-am îndreptat spre apă.

Atunci mi-am dat seama că îmi foloseam mâinile în mod inconştient pentru a numi lucrurile din jurul meu: pin, piatră, soare, cald. Învăţasem singur limbajul semnelor şi îl exersam pe lucrurile de pe proprietatea mea în timp ce lucram sau pur şi simplu hoinăream. Uneori le vorbeam câinilor mei folosind mâinile, simţindu-mă puţin ridicol, dar ştiind că nu aveam cu cine să exersez, cu cine să vorbesc. Apoi Bree păşise pe poarta mea...

Bree.

Am rămas nemişcat, holbându-mă spre lac, cu soarele strălucind pe suprafaţa lui într-un milion de puncte luminoase. Şi atunci inima mi s-a liniştit.

Apa era rece, dar nu foarte tare, şi am simţit-o ca pe o mătase ce

aluneca pe corpul meu atunci când m-am aventurat suficient de departe şi m-am scufundat în ea. Am înotat până la punctul din care puteam vedea vârfurile clădirilor din centrul Pelionului, am înotat cu muşchii încordaţi de efort şi cu plămânii arzându-mă într-un mod în care îi simţeam în acelaşi timp şi plăcut şi uşor dureros. Am plutit un minut sau două, odihnindu-mi corpul pentru întoarcere. Aici mă simţeam sigur pe mine şi vrednic. Aici îmi cunoşteam puterea şi îndemânarea, aici nu stăruiam asupra lucrurilor care îmi lipseau şi asupra lucrurilor pe care *nu le puteam* face. Uitându-mă în sus la norii pufoşi, albi, ce pluteau leneş deasupra, m-am gândit la cum învăţasem eu să înot, la cum unchiul Nathan mă dusese în larg în barca lui micuţă şi şubredă şi la cum mă lăsase să mă ţin de ea până când m-am simţit pregătit să îi dau drumul. La început am bolborosit şi am dat din mâini şi din picioare, chiar am şi plâns, convins fiind că mă înecam şi că nu puteam să strig după ajutor. Dar, după puţin timp, am încercat din nou, şi din nou, şi am devenit mai puternic, mai bun, până când am ajuns să înot ture în jurul bărcii în timp ce unchiul Nathan râdea şi mă încuraja bătând din palme.

Şi m-am gândit că poate o să mai încerc o dată cu Bree, că poate, *doar poate*, aş putea învăţa să nu mă mai simt atât de stânjenit în prezenţa ei. Că aş putea învăţa cum să fiu un bărbat care ar putea câştiga o fată ca Bree. Şi că a nu încerca deloc era doar un alt mod de a mă îneca.

Şi nu voiam să mă înec. Nu voiam. Voiam să *trăiesc.*

M-am întors invers şi am început să înot înapoi, braţele mele tăind apa în timp ce mă împingeam înainte, îndreptându-mă către mal, îndreptându-mă către casă.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Bree

Am plecat uşor spre casă. Până să ajung pe strada mea, mi-am dat seama că nu am fost deloc atentă la drum. Mersesem cu bicicleta prin ceaţă fără să bag în seamă nimic din jurul meu, fiind preocupată doar de sentimentele mele de confuzie şi de suferinţă.

Când se ivi la orizont căsuţa mea, am văzut că în faţă era parcată o camionetă şi pe verandă se distingea o siluetă.

După ce m-am mai apropiat, am văzut că era Travis. M-am dat jos de pe bicicletă şi am sprijinit-o de gard, am luat-o pe Phoebe din coş şi m-am îndreptat spre el, zâmbind nedumerită.

— Salutare, străinule, mă întâmpină el.

Am râs uşor.

— Îmi pare rău, Travis. Nu vreau să mă înstrăinez şi am primit mesajele tale. Doar că am fost foarte ocupată.

Ne-am întâlnit jos, la capul scărilor.

Îşi trecu mâna prin păr.

— Nu intenţionez să te hărţuiesc, spuse cu un zâmbet încurcat. Doar că m-am simţit atât de bine cu tine în seara aceea şi Poliţia împreună cu Pompierii organizează o paradă peste câteva săptămâni. Întotdeauna e o cină după aceea, în onoarea tatălui meu... E o chestie destul de importantă pentru oraşul nostru. Sper din tot sufletul că vei veni cu mine. Zâmbi. Bineînţeles că sper să facem ceva şi până atunci, însă am vrut să fiu sigur că te invit la cină din timp. Este important pentru mine.

Mi-am muşcat buza, nefiind sigură ce să fac. Apoi mi-a picat fisa... Tatăl lui era bărbatul care îl împuşcase pe Archer. În onoarea lui? Cum aş putea? Nu voiam să îl rănesc pe Travis, îmi plăcea de el. Dar îmi plăcea mai mult de Archer. Ah, Doamne! Îmi plăcea. Chiar îmi plăcea cu adevărat. Însă Archer mă dăduse afară din casă,

pe când Travis făcea un efort concertat să dea de mine şi să petreacă timp cu mine. Chiar dacă era vorba despre un eveniment la care nu prea îmi dădea inima ghes să particip. Nu voiam decât să intru în casă şi să mă gândesc. Voiam să fiu singură.

Am zâmbit.

— Travis, pot să mă mai gândesc? Îmi pare rău... toată chestia aceea complicată... eu doar...

O umbră îi întunecă în treacăt faţa, ceva ce părea să fie ori furie, ori dezamăgire.

— Ce-ar fi să te sun peste o zi, două cu mai multe detalii şi îmi spui „da" atunci?

Zâmbi.

Am râs şi i-am zis:

— Bine, sună-mă peste câteva zile.

Zâmbi din nou, părând să fie mai potolit, apoi veni spre mine să mă sărute şi eu mi-am întors uşor capul ca să mă sărute pe obraz. Se încruntă când îşi îndreptă spatele, dar nu spuse nimic.

— Vorbim în curând, i-am zis cu glas liniştit.

Dădu din cap o dată, mă ocoli şi se îndreptă spre camioneta lui. L-am urmărit cu privirea fără să mă mişc de pe loc, remarcându-i umerii laţi şi fundul musculos care îi umplea frumos blugii. Chiar că era o partidă bună. De ce nu simţeam nicio scânteie între noi? Am oftat şi am intrat în casă cu Phoebe.

M-am dus în camera mea, m-am aşezat în pat şi până să-mi dau seama, mă luase somnul. Când m-am trezit, în jurul meu era întuneric. M-am uitat la ceas. Era zece şi optsprezece minute. Dormisem toată după-masa şi seara. Probabil fiindcă nu mă odihnisem bine în patul lui Archer. Atât am fost de conştientă de prezenţa lui în cealaltă cameră. Am înăbuşit un geamăt în pernă la gândul lui Archer, întrebându-mă ce făcea, oare, în acel moment. Speram să nu fi stricat complet relaţia dintre noi.

Am oftat şi m-am ridicat din pat, iar Phoebe veni într-un suflet în cameră.

— Hei, fetiţo, i-am zis cu blândeţe. Probabil că vrei afară, nu-i aşa?

Am dus-o la uşa de la intrare şi m-am încălţat cu sandalele, observând că trebuia să arunc la gunoi trandafirii care se uscaseră în vaza de lângă uşă. Când am deschis uşa, am observat imediat că era ceva pe preşul de la intrare. Nedumerită, m-am aplecat şi l-am ridicat. Am tras adânc aer în piept şi am început să râd. Era un „buchet" de ciocolate cu migdale Almond Joy, prinse cu o sfoară mică, frumos legată în fundiţă.

L-am răsucit în mână, rânjind stupid, simţind cum bucuria îmi inundă pieptul. Să fi fost un mod prin care îşi cerea iertare? Sau... un gest prietenesc? Ce însemna mai exact? Am oftat din tot sufletul. Bărbatul acesta!

Am început să râd tare, strângând la piept buchetul de ciocolată, apoi am rămas pe loc, rânjind din nou ca o toantă. Ciudat băiat. Dulcele şi tăcutul Archer Hale.

A doua zi am lucrat de la şase la două şi practic ţopăiam când am intrat pe uşa restaurantului. Era a doua zi fără flashbackul de dimineaţă. Când mă dusesem la culcare cu o seară înainte, eram puţin speriată ca nu cumva dimineaţa aceea să fi fost cu noroc. Dar nu, se părea că nu era aşa. Eram o persoană mai liniştită, o persoană plină de *speranţă* şi liberă.

Când cei care veniseră pentru micul dejun începură să se risipească, Norm strigă din bucătărie:

— Maggie, trebuie să fac o pauză aici în spate. Strigă-mă dacă vine cineva.

Îşi dădu jos mănuşile de plastic, plecă de lângă grătar şi se duse în cămăruţa pentru recreere din spatele bucătăriei.

Maggie scutură din cap.

— Se simte bine? am întrebat-o.

— Catârul ăsta e destul de bolnav, dar fireşte că nu vrea să angajeze alt bucătar. E zgârcit şi crede că este singurul care poate

face treabă bună.

Dădu din nou din cap.

M-am încruntat, oprindu-mă din ştersul tejghelei, m-am întors spre Maggie, am lăsat capul într-o parte, analizând situaţia, apoi am zis:

— Maggie, dacă vreodată o să ai nevoie de ajutor în bucătărie, familia mea a avut un magazin de delicatese şi obişnuiam să gătesc acolo. Cred că pot să încropesc ceva... Ştii tu, dacă e vreodată nevoie.

Maggie mă privi cu atenţie.

— Ei bine, mersi, iubita! O să ţin minte!

Am dat din cap şi m-am întors la cârpă şi la curăţatul tejghelei.

Tocmai când terminam, sună clopoţelul de deasupra uşii şi mi-am ridicat privirea ca să văd o femeie trecută bine de patruzeci de ani, care intră în restaurant. Era îmbrăcată într-un costum din două piese, pantaloni şi sacou cu mânecă scurtă, bej deschis care părea de firmă şi, cu toate că nu mă pricepeam eu la designeri, până şi eu ştiam că acel C de pe poşetă însemna Chanel.

Avea un păr blond strălucitor adunat în coc, cu câteva şuviţe lăsate iscusit să-i încadreze faţa. Machiajul era impecabil, poate puţin cam încărcat, realizat pe o faţă inexpresivă, care cu siguranţă văzuse bisturiul esteticianului.

— Ei, doamnă Hale, bună ziua! spuse Maggie, repezindu-se în întâmpinarea ei de ziceai că intrase pe uşă Regina Angliei.

— Maggie, răspunse ea, abia uitându-se în direcţia ei în timp ce se îndrepta spre mine, la tejghea.

Un damf de parfum scump, cu nuanţe puternice de crin şi trandafir, îmi gâdilă nările. Am strănutat şi am ridicat braţul ca să-mi acopăr gura şi nasul, apoi l-am lăsat din nou jos.

— Mă scuzaţi, am început să râd încet.

Femeia se uită la mine de parcă aveam o boală contagioasă. Iisuse, nu era un capăt de ţară dacă ziceai un „noroc”, nu-i aşa? Uau, primeam nişte semnale bune.

— Aştept până te speli pe mâini.

— Ah, da, bine. Vin imediat. Mă întorc imediat şi vă iau comanda.

— Nu comand nimic.

M-am oprit. *Bine...* dar nu am făcut decât să dau din cap şi să mă grăbesc să merg în spate, să mă spăl pe mâini şi să mă întorc cât mai repede. În timp ce mă îndreptam spre tejghea m-am întrebat de ce trebuia să primesc eu comenzi de la persoana aceea.

— Cu ce vă pot ajuta? am întrebat, păstrând distanţa, ca să evit o altă criză de strănutat.

Eram sigură că eram alergică la ea.

— Sunt Victoria Hale. Sunt sigură că ai auzit de mine.

Am privit-o cu indiferenţă.

— Nu, îmi pare rău, nu am auzit, am minţit eu, savurând mica plăcere oferită de umbra de furie ce-i poposi pe faţă. *Ce scârbă!*

Dar îşi reveni repede.

— În cazul acesta, mă bucur că am venit să facem cunoştinţă. Sunt mama lui Travis Hale. Înţeleg că ieşiţi împreună?

— Păi eu... m-am oprit din a spune ceva.

Despre ce dracu' era vorba aici? Am ieşit o dată cu el, am spus încruntându-mă şi privind-o fix pe această femeie insolentă.

Nu aveam de gând să mă mai întâlnesc cu el, dar nu era nevoie ca această cucoană să ştie asta.

— Da, aşa am auzit şi eu, zise ea. E în regulă, presupun. Travis alege cu cine vrea să se... vadă. Ce nu-mi convine e că ţi l-ai făcut prieten pe Archer Hale.

Am făcut ochii mari şi am rămas cu gura căscată. De unde naiba ştia ea asta? Mi-am încrucişat mâinile pe piept.

— De fapt, am început să spun, e mai mult decât un prieten.

Am ridicat bărbia şi m-am uitat de sus la ea. Bine, bine, nu era chiar adevărat, cel puţin în ceea ce îl privea pe Archer, dar voiam să văd ce faţă făcea când auzea ce îi spuneam. Dispreţul ei faţă de Archer era evident, din ce motiv, nu îmi era foarte clar. Şi cel mai

bun mod în care m-am gândit să îi iau apărarea în acel moment a fost să îi spun că eram împreună.

Se uită la mine câteva secunde, apoi izbucni în râs, ceea ce mă făcu să simt un fulger de furie prin tot corpul.

— Ca să vezi, aceeaşi poveste! Încă o fetiţă ce-i conduce pe băieţii Hale, folosindu-se de slăbiciunile lor masculine, spuse, după care miji ochii. Băiatul acela are o latură agresivă. Ţi-a spus cineva asta?

Am rămas cu gura deschisă.

— O latură agresivă? Am început să râd. Te înşeli.

Făcu un semn din mână, reducându-mă la tăcere.

— Întreabă-l chiar tu, fetiţo. Am auzit că ştii limbajul semnelor şi îl înveţi şi pe el. Întreabă-l cum a încercat să mă agreseze acum câţiva ani, spuse şi dădu din cap, ca şi cum era de acord cu ea însăşi.

Nu am spus nimic, mă uitam fix la ea, fără să îi corectez bănuiala că îl învăţam limbajul semnelor.

— Fereşte-te de el, continuă ea. Nu are cum să iasă ceva bun. Şi, ca o fată care ştie ce înseamnă violenţa, cred că vei ţine seama de avertismentul meu. Nu se ştie când poate izbucni şi să facă ceva care să te rănească. Bagă de seamă. A mai făcut-o. Să ai o zi bună!

După ce spuse astea, se întoarse şi o porni spre uşă, abia dând din cap ca să o salute pe Maggie, care era acum la măsuţa unde stătea în pauze şi încerca să lase impresia că nu trăgea cu urechea.

M-a lăsat mască! Femeia aceea mă citise ca pe o carte deschisă, descoperise cine şi ce am fost în trecut. *De ce?*

După ce se închise uşa, Maggie veni într-un suflet la mine.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? mă întrebă cu ochii mari.

Rămăsesem pe loc, încruntată.

— N-am nici cea mai mică idee. Cine se crede femeia aceea?

Maggie oftă.

— Tori Hale a fost întotdeauna cea mai tare şi cea mai grozavă, încă din ziua în care a călcat în oraşul acesta şi a devenit şi mai grozavă după ce s-a măritat cu Connor Hale. E o înfumurată şi nu e o tipă cu care să te înţelegi uşor, dar ce poţi să-i spui unei femei care

stăpâneşte tot oraşul, cu toate afacerile din el şi care are mai mulţi bani decât Dumnezeu?

— Că ar trebui să-şi procure o personalitate mai bună? am sugerat eu.

Maggie chicoti uşor.

— Nu te contrazic, însă nu frecventează decât propriile cluburi, de pe cealaltă parte a lacului, spuse ridicând din umeri. Nu am un motiv real ca să interacţionez cu ea. Evident, nici ea nu-şi face prea mulţi admiratori cu planurile pe care le are pentru oraş.

M-am uitat la Maggie.

— O să vă afecteze pe tine şi pe Norm?

Clătină din cap.

— Nu ştim încă. Nu a văzut nimeni planurile finale până acum. Singurul lucru de care este sigură toată lumea este că vor fi construite complexe de apartamente pe malul lacului.

M-am uitat înapoi pe geam după Victoria Hale care tocmai dispăruse după colţ câteva minute mai devreme.

— Hm.

— Acum spune-mi, cum adică te întâlneşti cu Archer Hale? mă întrebă Maggie, întrerupându-mi şirul gândurilor.

Am oftat, îndreptându-mi privirea spre ea şi sprijinindu-mi coapsa de tejghea.

— Este posibil ca acest lucru să fie o uşoară exagerare, dar am fost la el şi am petrecut timp împreună. Îmi place de el.

— Mereu l-am crezut un încuiat.

Am clătinat din cap cu putere.

— Deloc. Este inteligent, amuzant, agreabil. Este de-a dreptul uimitor, i-am zis înroşindu-mă la faţă şi coborându-mi privirea când Maggie se uită curioasă la mine.

— Ţie chiar îţi place de el, zise ea uimită. Ei bine, cine s-ar fi gândit? Hm.

— Eu, i-am răspuns. Sunt multe lucruri care să îţi placă la el. Oricum, despre ce vorbea Victoria Hale... Archer, violent?

Maggie ridică din umeri.

— Nu ştiu. Nu am văzut niciodată aşa ceva. După cum am mai spus, nu am crezut niciodată că e ceva de capul lui. Bineînţeles, nu m-aş mira însă să fie aşa. E în gene, presupun. Tatăl lui a fost un beţiv notoriu. Biata lui soţie încerca să ascundă vânătăile, dar noi ştiam cu toţii.

M-am sprijinit de tejghea.

— A făcut cineva ceva? am întrebat, simţindu-mi inima grea pentru mama lui Archer.

Maggie făcu semn din cap că „da”.

— Connor Hale, fratele lui, era mereu acolo. De multe ori ieşea cu scântei între cei doi, din câte ştiu eu, zise şi dădu din nou din cap.

Mi-am muşcat buza, întrebându-mă din nou ce s-o fi întâmplat între cei doi fraţi cu atâţia ani în urmă.

— Ar trebui să mă duc să văd ce face Norm, zise Maggie. Trebuie să fiu sigură că nu a mierlit-o în cămăruţa aia. Nu ar da bine la afacere.

Am început să râd potolit şi m-am întors la treabă, cu mintea plină de întrebări despre fraţi, secrete, fata pe care amândoi o iubeau şi o scârbă de văduvă. Mă întrebam cum se potriveau piesele acestui puzzle şi unde era locul lui Archer în el.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Bree

Am plecat târziu de la restaurant în după-masa aceea şi am remarcat că se răcise simţitor, totuşi cald încă, atmosferă de vară, cu toate că era început de septembrie, dar mi s-a părut că toamna plutea în aer. Frunzele tocmai începură să-şi schimbe culoarea pe ici, pe colo şi puteam întrezări blugi şi pulovere în viitorul apropiat. M-am oprit la maşină. Să însemne asta că rămâneam acolo? Ajunsesem în Pelion de mai bine de o lună, dar deja mi se părea că eram acasă. Trebuia să mă gândesc bine de tot. Pe moment, însă, nu mi se părea că era ceva urgent.

Am deschis uşa de la maşină şi am simţit dintr-odată că cineva mă bătea pe umăr. Am tresărit, inspirând adânc şi răsucindu-mă pe călâie. O pereche de ochi aurii îi întâlniră pe ai mei. Pentru mai puţin de o fracţiune de secundă m-am simţit derutată şi cercetam din priviri trăsăturile frumoase ale unui cap cu păr brunet, proaspăt tuns scurt.

— Archer! am exclamat, după care am răsuflat liniştită, râzând, cu mâna pe inimă.

El zâmbi.

— *Îmi pare rău.*

Am râs din nou.

— *Nu-i nimic. Nu te-am auzit apropiindu-te.* M-am încruntat. *Ce faci aici?*

— *Am venit pentru tine,* zise, vârându-şi mâinile în buzunar şi privindu-şi pantofii o clipă, înainte să-şi scoată mâinile din buzunar şi să le ridice. *Este în regulă?*

Îşi ţinea capul aplecat, dar se uită la mine, uşor dintr-o parte. Am simţit cum stomacul meu zvâcni.

— *Da, e în regulă,* i-am spus, zâmbind. *Am primit buchetul pe care*

mi l-ai lăsat. Mi-a plăcut la nebunie.

Dădu din cap zâmbind timid, dar pe faţă îi apăru apoi o urmă de îngrijorare.

— *Îmi pare rău în legătură cu ziua de ieri,* zise trecându-şi grăbit mâna prin părul scurt, *ar trebui să-ţi explic, eu...*

— Archer, i-am zis apucându-l de mână ca să-l opresc, ce-ai zice să facem în seara asta lecţia aceea de gătit şi vorbim atunci? E în ordine?

Se uită cu atenţie la mine, apoi făcu semn din cap, „da", vârându-şi înapoi mâinile în buzunare şi privind în jur neliniştit.

Am zâmbit.

— *În regulă, minunat... bine. Mă duc acasă să mă schimb şi vin cu bicicleta.*

Dădu din nou din cap că „da".

— *Intră,* i-am zis făcând semn spre maşină. *Te duc acasă.*

Se uită la maşina mea ca la o farfurie zburătoare.

— *Nu, o să merg pe jos.*

M-am încruntat la el.

— *Archer, pe bune. De ce să mergi pe jos dacă pot să te duc cu maşina?*

Începu să facă paşi înapoi.

— *Ne vedem în curând.*

M-am uitat după el până când se întoarse şi plecă.

— *Bine atunci, cum vrei.*

În momentul acela i-am observat pe toţi cei care se uitau curioşi la mine, mergând încet, fără măcar să-şi ascundă indiscreţia. Vai, oraşele mici chiar pot fi enervante! Exista măcar o fărâmă de intimitate?

M-am suit în maşină şi am plecat.

Când am ajuns acasă am făcut repede un duş, mi-am luat pantalonii scurţi galbeni, de in, şi tricoul favorit, de culoare albă. Mi-am uscat părul cu cărare şi l-am legat lejer la spate, lăsându-mi două şuviţe să-mi încadreze faţa. Am zăbovit câteva minute în faţa

oglinzii, fiindcă voiam să arăt bine pentru Archer şi aveam fluturi în stomac la gândul că urma să-mi petrec timpul cu el.

Douăzeci de minute mai târziu, Phoebe şi cu mine eram în faţa porţii întredeschise a lui Archer. Am dus bicicleta înăuntru şi am încuiat poarta.

Ca de obicei, Phoebe a luat-o la sănătoasa prin curte, în căutarea lui Kitty şi a puilor care acum erau tot pe urmele mamei lor care pleca în misiuni sub acoperire prin toată curtea. Am zâmbit în sinea mea. M-am gândit că mi-ar fi plăcut să-l întâlnesc pe unchiul Nate.

Archer ieşi din casă şi îmi zâmbi, iar eu i-am răspuns cu gura până la urechi, îndreptându-mă spre el. Avea să-mi ia mult timp să mă obişnuiesc cu noul său look. Dumnezeule, arăta minunat! Recunosc însă că hainele erau puţin cam ciudate pentru un tânăr de douăzeci şi ceva de ani care... Dar, stai puţin, oare câţi ani avea Archer?

Pe la vreo şase metri depărtare de el, i-am făcut semn.

— *Câţi ani ai?*

Păru derutat o clipă, apoi se uită în zare, ca şi cum ar fi calculat ceva şi răspunse:

— *Douăzeci şi trei.*

M-am oprit, încruntându-mă.

— *De ce eşti derutat?*

El dădu uşor din cap.

— *Unchiul Nate nu prea sărbătorea zilele de naştere, aşa că, uneori, mai uit anul. Sunt născut pe 2 decembrie.*

Nu am ştiut ce să-i spun. Nimeni nu i-a sărbătorit ziua de naştere? În toţi anii aceştia? Părea un lucru relativ normal, dar nu ştiu din ce cauză mi se strânse inima de durere.

— *Îmi pare rău, Archer,* i-am zis când am ajuns lângă el.

Ridică din umeri de parcă n-avea cu subiectul nici în clin, nici în mânecă.

— *Vii înăuntru?*

— *Apropo,* i-am zis în timp ce mergeam cu el în casă, *nu se*

întâmplă să ştii ceva despre treapta mea de la intrare care stătea să se rupă?

Observasem că nu mai scârţâia când am ajuns acasă de la serviciu. George Connick nu avea de unde să ştie despre asta. Nu îl sunasem. Ultima persoană care fusese pe treptele mele era Archer.

Se uită la mine şi-şi întoarse corpul uşor.

— *Era periculos,* îmi spuse. *Am trecut mai devreme pe acolo şi am reparat-o. Mi-a luat doar câteva minute.*

Am răsuflat uşurată.

— *Îţi mulţumesc. E foarte frumos din partea ta.*

„Doamne, bărbatul ăsta! Mă omora cât era de atent!"

Dădu doar din cap, ca şi cum nu ar fi fost mare lucru.

Când am intrat în casă, m-a prins de mână, m-a condus spre canapea şi ne-am aşezat. Îl priveam mirată. Mă uitam la bărbatul din faţa mea, înalt, chipeş, cu un corp pentru care mulţi alţii petreceau ore în şir la sala de sport şi care era atât de timid şi de nesigur pe el. Nu-mi venea să cred, şi cu toate astea, făcea ca inima mea să o ia la galop, iar temperatura să-mi crească. Eram uşor stânjeniţi, dar inspiră adânc şi oftă.

— *Legat de ziua de ieri...*

— *Archer,* l-am întrerupt, *nu trebuie să explici, cred că înţeleg...*

— *Nu, nu înţelegi,* mă întrerupse şi el.

Îşi trecu de câteva ori mâna prin părul proaspăt tuns.

— *Bree, eu nu...* oftă şi îşi încleştă maxilarul abia vizibil. *Nu am experienţă cu...*

Ochii lui mă sfredeliră, strălucind de intensitatea momentului. Aceeaşi intensitate se făcea simţită şi între coapsele mele. Nu aveam ce face. Corpul meu reacţiona în prezenţa lui fie că voiam, fie că nu.

— *Pot să te întreb ceva?* îmi spuse şi în obraji îi apărură din nou acele pete roşietice.

Doamne, cât de frumos mi se părea!

— *Orice.*

— *Ai vrut... să te sărut ieri? Ai vrut să te ating?*

Mă privea cu buzele întredeschise ca şi cum viaţa lui depindea de răspunsul meu.

— *Da,* i-am răspuns fără ezitare.

Mă mai jucasem cu băieţii în trecut. Jocuri ale atracţiei, lasă-mă, dar nu-mi da pace, dar cu Archer nu a fost aşa. Nu aveam să-i ofer decât sinceritate absolută. Nu aveam de gând să rănesc intenţionat acest băiat frumos, sensibil şi rănit, mai mult decât fusese deja.

Răsuflă adânc, cu un şuierat puternic.

— *Am vrut să te sărut, să te ating. Doar că nu am ştiut... dacă voiai şi tu...*

Am zâmbit, uitându-mă la el printre gene.

— Archer, am spus, luându-i mâna şi ducând-o la inimă, care-mi bătea sălbatic în piept.

— Simţi asta? am şoptit, folosindu-mi vocea fiindcă mâinile le strângeau pe ale lui la pieptul meu. Acesta este efectul pe care îl ai asupra mea. Inima îmi bate cu putere deoarece îmi doresc atât de mult să mă săruţi, că abia mai respir.

Făcu ochii mari, pupilele i se dilatară atât de mult, că ochii lui cu străluciri aurii păreau acum căprui închis. Între noi se simţi ceva aproape palpabil. Îşi schimbă privirea de la ochii mei la buze, apoi din nou la ochi. Nu am făcut nicio mişcare, ştiind, instinctiv, că însemna mult pentru el să preia controlul în acel moment. Am rămas nemişcată, doar ochii rătăcindu-mi asupra buzelor lui. Îşi umezi buzele şi doar acel moment, atât de neînsemnat, aprinse o mulţime de scântei între picioarele mele. Le-am strâns uşor, încercând să eliberez tensiunea dureroasă ce începea să se clădească.

„Sărută-mă, sărută-mă”, incantam în minte, tensiunea crescând atât de mult, încât în momentul în care se aplecă uşor spre mine aproape am gemut.

Se apropie de mine, cu buzele uşor întredeschise, privindu-mă cu un amestec de nesiguranţă şi senzualitate ostentativă. Nu voi uita niciodată acea privire... nu voi uita cât voi trăi frumuseţea

desăvârşită a expresiei de pe faţa lui Archer. Data următoare nu avea să mai fie la fel. Odată ce mă sărutase, odată cu primul sărut, nu avea să mai fie la fel, ştiam asta. L-am sorbit din priviri, l-am memorat, l-am făcut o parte din mine. Apoi buzele lui le găsiră pe ale mele şi am gemut, un sunet potolit, venit pe neaşteptate din gâtul meu. Deschise ochii şi se opri o secundă, privirea devenindu-i mai închisă la culoare înainte să îşi apese buzele cu hotărâre peste ale mele, închizând încă o dată ochii. I-am închis şi eu pe ai mei şi m-am cufundat în sentimentul oferit de buzele lui care se bucurau de ale mele, experimentând, atingând uşor, apoi apăsând din nou. Câteva secunde mai târziu, corpul său se apropie de al meu, şi trecu cu limba peste marginea buzelor, pe care eu imediat le-am deschis, invitându-l fără nicio rezervă. Limba lui pătrunse timid în gura mea, iar eu mi-am încolăcit-o pe a mea de a lui. Îşi apăsă corpul mai tare de al meu şi răsuflarea lui pătrunse din gura lui în mine, ca şi cum îmi insuflă viaţă. Şi poate că asta şi făcea. Poate că o făcuse tot timpul acesta până acum.

Mă întinse uşor pe canapea, fără ca buzele lui să se dezlipească de ale mele şi se aplecă deasupra mea, înclinându-şi capul într-o parte. Sărutul deveni mai profund, iar limba lui continua să-mi exploreze interiorul gurii, dansând parcă împreună cu a mea, un dans lent, erotic.

Şi nimic, niciodată, nu fusese mai perfect de atât.

Eliberarea frenetică pe care o simţeam crescând în inima mea şi sentimentul că-mi dorisem cu ardoare ca bărbatul acesta să mă domine, să mă sărute, mă făceau să vreau să plâng de fericire.

După mai multe minute s-a retras, abia respirând, trăgând cu putere aer în piept şi uitându-se în ochii mei. M-am uitat în ochii lui şi am zâmbit, dar în loc să-mi răspundă cu un zâmbet îşi apăsă din nou buzele peste ale mele, trecându-şi degetele prin părul meu, umplându-şi blând pumnii. Mă simţeam atât de bine încât am gemut din nou, apăsându-mi coapsele în corpul său puternic. Îi simţeam erecţia, tare şi voluminoasă, şi m-am mişcat până când a

ajuns să apese exact acolo unde aveam nevoie, înfierbântarea radiind prin blugii lui şi materialul subţire al pantalonilor mei din in. Mai lăsă să-i scape o suflare în gura mea, iar eu m-am îmbătat cu ea, ştiind că era un geamăt ce nu se putea auzi.

Îşi apăsă mai mult erecţia şi îşi opri sărutul, privindu-mă mirat, ca să se convingă că era în regulă ce făcea. Delicateţea şi grija lui faţă de ceea ce îmi doream eu îmi făcură inima să mi se strângă şi am zâmbit timid.

— Da, am spus dintr-o răsuflare, da.

Mă sărută din nou şi, de data aceasta, începu şi să îşi rotească uşor şoldul, astfel încât erecţia lui ajunse să facă cercuri deasupra clitorisului meu. Mă întrebam dacă ştia că mişcările care îi aduceau lui atâta plăcere, îmi aduceau şi mie. I-am arătat exact ce anume îmi plăcea la nebunie din ceea ce îmi făcea, gâfâind în gura lui şi apăsându-mi şoldurile în ale lui. El îşi potrivea mişcările în funcţie de reacţiile mele şi faptul că se armoniza atât de bine cu propria mea plăcere trimise în străfundul meu un nou val de excitare, făcându-mi clitorisul să freamăte şi să se dilate, sângele pulsându-mi acolo frenetic. Mă întrebam cu uluire cât din acel dans dintre un bărbat şi o femeie era instinct pur şi cât era comunicare reală, ascunsă.

Când trecu deasupra mea, sfârcurile mele întărite se frecară de pieptul său, trimiţând jos şi mai multe scântei.

Din gura lui ieşi o altă explozie de aer şi, când am simţit-o, corpul mi se contractă minunat şi m-am eliberat cutremurându-mă, îndepărtându-mă de buzele lui şi strigând, în timp ce corpul mi se arcui.

L-am simţit cutremurându-se, apoi rămase nemişcat deasupra mea, respirând neregulat. Când am deschis ochii, se uita fix la mine, cu o privire uimită. Se ridică, privindu-mă şi, cu mâinile, mă întrebă:

— *Trebuia să se întâmple asta? Adică, doar de la sărut?*

Am râs şi am dat din cap, ridicând mâinile.

— *Da,* i-am spus, *adică da, câteodată se întâmplă.*

M-am aplecat şi l-am sărutat uşor pe buze. Când m-am întins înapoi, faţa îi era luminată toată de zâmbet. Ah, Doamne, inima mea! Inima mea nu mai rezista la zâmbetele lui. Erau prea de tot: mult prea frumoase, copleşitoare.

M-a pufnit râsul când i-am văzut expresia uşor îngâmfată de pe faţă. Nu aveam de gând să-i spun că să ai orgasm în pantaloni nu era un motiv pentru care să fii încrezut, fiindcă adevărul era că nu fusesem niciodată nici pe jumătate la fel de excitată pe cât am fost acum, pe canapeaua lui, cu câteva minute mai devreme. Aşa că, nu avea decât să fie încrezut pentru moment. Am râs din nou, de fericire, şi l-am sărutat din nou.

M-am lăsat pe spate şi am spus:

— *Nu vom face acum lecţia de gătit. Voi găti eu pentru tine. Vreau să am grijă de tine în seara aceasta. E în regulă?*

Mă privi cu căldură şi blândeţe şi dădu uşor din cap că „da".

Cât timp Archer se spălă, eu m-am deprins cu lucrurile din bucătăria lui şi m-am apucat să pregătesc cina. Era pentru prima dată când găteam după un an de zile, dar nu simţeam altceva decât fericire şi mulţumire în timp ce tocam, amestecam şi preparam, murmurând o melodie în timp ce lucram. Archer intră şi turnă nişte chipsuri de cartofi într-un vas mic şi luă din frigider o cutiuţă cu sos de ceapă pe care o aşează pe blat.

— *Aperitiv,* zise zâmbind.

— *Simandicos!* am izbucnit în râs şi am început să dau la o parte chipsurile ca să ajung la cel îndoit în timpul procesului de prăjire. Erau favoriţii mei. Puţin mai crocanţi şi perfecţi ca să-i foloseşti să iei sosul.

L-am aruncat în gură, i-am zâmbit ştrengăreşte lui Archer şi m-am întors la treabă.

Nu am vorbit prea mult cât timp am gătit, deoarece aveam mâinile ocupate, dar Archer păru mulţumit să mă urmărească,

stând sprijinit într-o parte de blat. M-am uitat de câteva ori la el, cum stătea cu braţele încrucişate pe piept şi cu un zâmbet fericit pe faţă.

De mai multe ori mă trase spre el şi mă sărută profund, apoi era din nou nedumerit că nu îl oprisem. Apoi, am zâmbit şi am mai găsit un chips îndoit pe care l-am aruncat în gură.

Când cina fu gata, am pus masa, ne-am aşezat şi am pus mâncarea în farfurii. Archer mă luă de mână şi zise:

— *Îţi mulţumesc pentru asta,* părând ca un băieţel care nu prea ştia cum să exprime ceea ce voia să spună. *Îţi mulţumesc, repetă el.*

Înţelesesem, însă, ce însemna acel simplu mulţumesc. Nimeni nu mai avusese grijă de el de mult timp.

Luă o înghiţitură şi se lăsă pe spate, iar faţa sa redeveni visătoare, la fel ca după primul nostru sărut. Am zâmbit.

— *E bun?*

Dădu aprobator din cap, când încă mai mesteca.

— *Ai avut dreptate. Chiar găteşti bine.*

Am zâmbit.

— *Mulţumesc. Obişnuiam să gătesc la magazinul nostru de delicatese. Tata şi cu mine găseam reţetele. Găteam şi făceam prăjituri împreună.*

Privirea mi se pierdu undeva în spatele lui Archer, imaginându-mi-l pe tata aruncându-mi făină în faţă şi apoi pretinzând că fusese doar un accident. Am zâmbit puţin, amintirea umplându-mi pieptul de căldură, fără să mai simt acea gheară strângând de şase luni încoace, de câte ori revenea amintirea tatălui meu.

— *Eşti bine?* întrebă Archer, privindu-mă îngrijorat.

Buzele mi se arcuiră într-un zâmbet mai larg şi l-am luat pe Archer de mână, strângându-l uşor.

— *Da, sunt bine.*

Deodată, ploaia începu să cadă încet pe pervazul geamului de la bucătărie şi m-am uitat afară, încruntându-mă uşor. M-am uitat înapoi la Archer când am văzut cu coada ochiului că începuse să îşi mişte mâinile.

— *Nu va fi furtună în seara asta,* îmi zise, evident citindu-mi gândurile.

Am răsuflat uşurată şi am zâmbit, relaxându-mi umerii.

Archer mă privi foarte atent, îmi luă mâna şi o strânse.

M-am ridicat şi m-am dus la uşa de la intrare ca să o strig pe Phoebe care era deja pe verandă. Am luat-o înăuntru, iar ea s-a cuibărit pe covorul din sufragerie.

M-am întors la masă şi am reînceput să mâncăm, fără să scoatem niciun cuvânt pentru câteva minute.

După ce am terminat de mâncat, Archer m-a ajutat să adun vasele şi să strâng în bucătărie. În timp ce ştergeam o farfurie pe care o spălase el, i-am spus:

— *Archer, s-a întâmplat ceva astăzi la restaurant despre care aş vrea să vorbim.*

Se uită la mine, cu mâinile în apa plină de spumă, şi dădu din cap.

Eu am pus farfuria uscată în dulap şi am oftat.

— *O femeie a venit astăzi la restaurant şi...* am făcut o pauză, gândindu-mă cum să spun mai departe. *Nu m-a ameninţat neapărat, mai degrabă cred că m-a avertizat. Dar mi-a spus să stau departe de tine.*

Archer s-a uitat cu ochii mari, foarte atent la mâinile mele, apoi şi-a mutat fulgerător ochii la faţa mea, încruntându-se. Şi-a iţit capul în partea dreaptă, dar era atent, ca şi cum ar fi ştiut ce urma să spun.

— *Victoria Hale?* am spus şi, imediat, bărbia i se încleştă şi îşi întoarse capul, privind în jos, în apa plină de detergent.

Rămase nemişcat câteva secunde înainte să scoată din apă tigaia pe care o frecase şi să o arunce în chiuveta goală de alături, cu un zgomot metalic asurzitor care m-a făcut să tresar.

Îşi scoase mâinile din apă, ude, şi le trecu prin păr, apoi rămase neclintit, doar bărbia îi zvâcnea, încordându-se întruna.

L-am atins încetişor pe mână, dar el nu se uită la mine, deşi corpul i se relaxă puţin.

Mi-am tras mâna înapoi şi am tăcut o clipă, uitându-mă atentă la

corpul tensionat şi la faţa încordată, gândindu-mă că nu-l mai văzusem niciodată pe Archer Hale furios. L-am mai văzut prudent, timid, nesigur, dar niciodată furios. Nu eram sigură ce să fac.

El trase adânc aer în piept, însă nu spuse nimic, privi doar peste umărul meu, cu mintea în altă parte, departe.

— *Vrei să-mi povesteşti despre ea, Archer?*

Îşi întoarse brusc privirea spre mine. Mai inspiră o dată adânc, apoi încuviinţă cu o mişcare a capului.

Ne-am şters pe mâini, am lăsat ultimele vase în chiuvetă şi ne-am îndreptat spre camera principală. M-am aşezat lângă el pe canapea şi am aşteptat să înceapă să vorbească.

O secundă mai târziu s-a uitat spre mine şi a început să povestească.

— *Când unchiul meu era pe moarte, mintea lui părea să i se... limpezească uneori.*

Lăsă din nou vorbele să zboare în vânt, privind în gol peste umărul meu pentru o clipă, pentru ca apoi să revină în prezent. Ochii săi îi regăsiră pe ai mei.

— *Era ca şi cum cancerul acela i-ar fi devorat ceva din ceea ce îl făcuse... diferit din punct de vedere mintal. Avea acele momente de luciditate pe care nu i le mai văzusem până atunci sau, cel puţin, nu pentru perioade lungi de timp. Uneori, în aceste momente, mi se destăinuia despre tot felul de lucruri. Lucruri pe care le făcuse în viaţă, că o iubise pe mama...*

O umbră de durere trecu fulgerător peste chipul său înainte să continue.

— *Într-o zi am intrat în camera lui şi l-am găsit plângând. M-a tras spre el şi a început să-mi spună cât de rău îi părea. Când l-am întrebat de ce, îmi spuse că atunci când eram în spital, imediat după ce am fost împuşcat*, îşi duse mâna la cicatrice fără să îşi dea seama, frecând uşor, apoi îşi coborî mâna, *doctorii i-au spus că era posibil ca aparatul meu vocal să fie recuperat, însă perioada în care puteau face acest lucru era limitată.* Se opri din nou, bărbia încleştându-i-se de câteva ori şi

amărăciunea întunecându-i trăsăturile.

— *Mi-a zis apoi că-i spusese şi Victoriei despre operaţia ce fusese programată, iar ea a început să-i inoculeze ideea că ar fi mai bine ca eu să nu mai pot vorbi. Dacă nu puteam să vorbesc, nu puteam fi interogat. Ea a exploatat paranoia lui, aşa că el a anulat operaţia şi odată cu ea, şansa de a mai putea vorbi vreodată.*

Am tras cu putere aer în piept, oripilată.

— *De ce?* l-am întrebat. *De ce a făcut asta? De ce nu a vrut să vorbeşti din nou?*

Clătină din cap, uitându-se în altă parte.

— *Pentru că ştiu lucruri pe care ea nu le vrea publice. Sau poate doar mă urăşte. Poate amândouă. Nu mi-am putut da seama niciodată.* Dădu din nou din cap. *Dar nu mai contează.*

M-am încruntat, nedumerită.

— *Archer, cu siguranţă ştie că poţi să scrii, că poţi comunica dacă vrei. Ce nu vrea să spui?*

Trase adânc aer în piept.

— *Nu contează, Bree. Nu e nimic despre care aş vrea să vorbesc vreodată. Asta e cel mai rău. Mi-a luat singura şansă să fiu normal, să fiu o persoană reală, să am o viaţă ca toţi ceilalţi oameni şi totul pentru nimic. Nu aveam de gând să spun nimănui secretul ei, niciodată.*

— *Archer,* i-am luat mâinile, ducându-i-le în dreptul inimii mele, aşa cum mai făcusem. *Eşti o persoană reală, poţi să-ţi trăieşti viaţa aşa cum şi-o trăiesc şi ceilalţi. Cine ţi-a spus că nu poţi face asta?*

Simţeam cum mi se sparge inima în mii de cioburi. Acest bărbat atât de bun, atât de tandru, avea o părere atât de proastă despre el.

Privi în pământ, clătinând din cap, fără să-mi poată răspunde deoarece îi ţineam mâinile în ale mele.

Nu l-am mai întrebat nimic despre secretul pe care îl ştia şi îl putea folosi împotriva Victoriei Hale. Ştiam doar că Archer avea să-mi spună ce avea pe suflet când se simţea pregătit să o facă. Trăise toată viaţa singur şi izolat. La fel cum am făcut eu cu gătitul şi intimitatea... paşi mărunţi. În ritmul nostru, amândoi învăţam să

avem încredere.

Cu toate acestea, mai aveam o întrebare. I-am dat drumul la mâini şi am făcut semn:

— *De ce mi-ar spune că eşti violent?*

Era ridicol. Archer era cel mai blând bărbat pe care îl întâlnisem vreodată.

— *A venit aici după ce unchiul meu a murit, după ce mă văzuse prin oraş de câteva ori. Nu am idee de ce şi nici nu îmi pasă. Eram furios şi sufeream. Am împins-o afară pe poartă. A căzut în fund.*

Părea ruşinat, deşi nu avea niciun motiv să se simtă aşa, cel puţin nu în ochii mei.

Mi-am ţuguiat buzele.

— Înţeleg, Archer. A meritat-o, cu vârf şi îndesat. Îmi pare rău.

Se uită la mine, pătrunzător. Îşi lăsă capul într-o parte, ceva părând să îi devină tot mai clar.

— *Nu ţi-a păsat ce ţi-a spus. M-ai întrebat despre ea după ce... ne-am sărutat.*

Am dat din cap.

— *Te cunosc*, i-am zis.

M-a privit ca şi cum încerca să pună laolaltă piesele unui puzzle.

— *M-ai crezut imediat pe mine în loc să o crezi pe ea?*

— *Da,* i-am răspuns. *Categoric.*

Ne-am uitat unul la celălalt câteva clipe, apoi pe faţă îi apăru un zâmbet din acelea care îţi fac inima să se oprească în loc. Mai că îmi veni să gem de plăcere, simţind toată pasiunea care-mi curgea prin vene în momentul acela. Zâmbetul acela era al meu. Eram gata să pun pariu că nimeni nu-l mai făcuse pe Archer Hale să zâmbească aşa de multă, multă vreme. Mă simţeam posesivă şi avidă de acel zâmbet. I-am zâmbit şi eu.

— *Aş vrea să te mai sărut, pot?* mă întrebă cu ochii strălucind de dorinţă.

Am râs.

— *Ce s-a întâmplat?* mă întrebă.

— *Nimic,* i-am răspuns. *Absolut nimic. Vino încoace!*

Ne-am sărutat îndelung pe canapeaua lui. De data aceasta, însă, a fost tandru şi mai blând, dorinţa intensă de mai devreme domolindu-se pentru moment. Ne învăţam buzele, memoram gustul fiecăruia şi ne bucuram de intimitatea sărutului, gură lângă gură, respiraţie lângă respiraţie.

Când am deschis ochii şi el mă privea, netezindu-mi părul pe spate şi dându-mi o şuviţă după ureche, privirea lui îmi spuse tot ce vocea lui nu putea. Comunicam mii de cuvinte, fără să rostim niciunul.

Mai târziu, după ce trecu şi aversa de ploaie, Archer mă conduse acasă, ducându-mi bicicleta pe lângă el, cu Phoebe care stătea liniştită la ea în coşuleţ.

Mă luă de mână, uitându-se cu sfială la mine, zâmbind când îi zâmbeam şi eu, simţind cum îmi creştea inima în piept.

Apoi mă sărută pe treptele din faţă, un sărut atât de dulce şi de tandru că mă duru inima şi i-am simţit buzele moi mult timp după ce el se îndepărtă şi dispăru după colţ, făcându-se nevăzut.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Bree

A doua zi, telefonul mă făcu să sar ca arsă din pat. M-am uitat la ceas. Patru jumătate dimineaţa? Ce naiba?

— Alo? am spus ameţită, apăsând butonul.

— Iubita?

Era Maggie.

— Hei, Mags, ce s-a întâmplat? am întrebat-o, de data aceasta îngrijorată.

— Iubita, am să profit astăzi de oferta ta de a lucra în bucătărie. Norm a stat treaz toată noaptea, vărsându-şi maţele, scuze pentru detalii, şi sub nicio formă nu e în stare să intre astăzi în bucătărie. Dacă decizi că nu vrei să faci asta, nu e nicio problemă. În cazul acesta, însă, va trebui să punem pe uşă semnul cu „închis”.

N-am spus nimic pentru moment, ştiind că dacă închideau restaurantul chiar şi pentru o zi, asta însemna bani lipsă în buzunarul lor. Copiii lor erau mari, dar o auzisem pe Maggie povestind cu o prietenă într-una din zilele trecute că şi ea şi Norm au muncit pe rupte în toţi anii trecuţi ca să pună deoparte pentru pensie, banii pe care nu au reuşit să-i adune când copiii studiau.

— Bineînţeles că o fac, Maggie.

Răsuflă uşurată.

— În regulă, e grozav. Mulţumesc mult, draga mea. Ne vedem acolo?

— Da şi transmite-i lui Norm toate cele bune.

— Aşa o să fac, mulţam’.

Am închis. Urma să gătesc astăzi pentru oameni! Am stat câteva minute, dar nu am simţit deloc anxietate, doar o stare de agitaţie că poate nu am să pot ţine pasul cu comenzile ce vor veni. Poate că era din cauză că am încercat deja marea cu degetul şi i-am gătit lui

Archer sau poate era din cauză că eram deja într-o perioadă mai bună din viaţa mea, în ceea ce priveau sentimentele şi fricile. Oricum, nu aveam toată ziua la dispoziţie să stau şi să mă gândesc la asta. Trebuia să ajung la restaurant şi să pregătesc bucătăria.

Am făcut repede un duş, m-am îmbrăcat cu o uniformă, m-am uscat pe păr şi l-am aranjat într-un coc franţuzesc, asigurându-mă că am strâns bine tot părul. Am scos-o pe Phoebe, i-am dat să mănânce, apoi am ieşit pe uşă afară.

Zece minute mai târziu am intrat în restaurant, unde era Maggie care ajunsese şi ea cu câteva minute mai devreme.

— Te ajut să te organizezi, îmi zise. Totul e cât se poate de simplu. Dacă nu ţi-e greu să faci ouă, omlete, bacon şi clătite, vei fi bine. Nimic din ceea ce servim nu e complicat.

Am dat din cap.

— Cred că o să mă descurc, Maggie. Tu doar anunţă-i pe clienţi că e prima mea zi şi să sperăm că vor tolera ideea că mâncarea lor va ajunge cu câteva minute mai târziu decât de obicei.

— O să mă ocup eu de ei, zâmbi şi ea.

Ne-am apucat să scoatem toate ingredientele pentru omletă din frigider şi să le punem în recipiente la capătul blatului, în spatele grillului, pentru a ajunge mai uşor la ele. Maggie bătu mai multe cartoane de ouă şi le puse într-un vas în frigiderul de sub blat, tot aşa, ca să fie gata de turnat direct pe grill. După o jumătate de oră, ingredientele erau pregătite. Maggie puse la făcut cafea şi întoarse semnul de pe uşă pe partea pe care scria „deschis”.

Clopoţelul de la uşă începu să sune după câteva minute şi primii clienţi îşi făcură apariţia.

Am petrecut dimineaţa făcând omlete, prăjind feliuţe de bacon, prăjind chiftele din cartofi raşi şi turnând în forme aluatul de clătite al lui Norm. De câteva ori am rămas în urmă puţin, dar în general, ţinând cont de faptul că era prima mea zi în bucătăria aceea şi găteam contracronometru pentru mulţi oameni, mi s-a părut că făcusem o treabă foarte bună. După zâmbetele şi ocheadele trase de

Maggie prin geamul deschis, mi-am dat seama că şi ea era mulţumită.

— Faci o treabă pe cinste, iubita! strigă ea.

Când lucrurile începură să se mai liniştească, am început să dau unor preparate o notă distinctivă: puţin usturoi în ouăle folosite pentru omletă, puţină smântână la papară, lapte bătut în loc de apă la clătite (lucruri pe care le învăţasem de la tata).

În timp ce curăţam bucătăria ca să o pregătesc pentru amiază, am încropit salata mea specială de cartofi cu bacon şi salata de paste cu ardei copt, care fusese preferata clienţilor magazinului nostru de delicatese. Le-am făcut cu zâmbetul pe buze, inima săltându-mi de bucurie pentru că nu făceam un lucru trist, ci, mai degrabă, ceva ce păstra vie memoria tatălui meu.

La amiază lucrurile au mers chiar mai bine decât la micul dejun, pentru că acum ştiam cum să mă descurc în bucătărie şi cum funcţiona aparatura.

Maggie le spuse tuturor despre cele două salate speciale şi, până la douăsprezece şi jumătate, nu mai rămăsese nimic din şarjele făcute.

— Dementiale impresiile despre salate, dementiale! zise Maggie, zâmbind. Crezi că ai mai putea încropi câteva pentru mâine?

Am zâmbit strengăreşte.

— Poţi să fii sigură, i-am răspuns veselă.

Pe la trei, când restaurantul se închise, Maggie şi cu mine eram epuizate, dar am bătut palma sus, râzând. Eram obosită, însă fericită şi mulţumită.

— Mai ai nevoie de mine şi mâine?

— Eu zic că nu. Să sperăm că Norm se drege până mâine, dar te anunţ.

Făcu cu ochiul. Ai făcut o treabă tare bună. Căzu pe gânduri.

— Chiar dacă Norm revine, crezi că ai putea face acele salate în fiecare zi ca să le includem în meniu?

Am zâmbit.

— Mi-ar face plăcere.

Am plecat zâmbit fericită şi m-am dus la maşină. Nici nu am ajuns bine, că o maşină de poliţie opri în locul de parcare de lângă mine. Travis era înăuntru.

Am rămas în picioare lângă maşină, nu am intrat, l-am aşteptat pe Travis să oprească motorul şi să se dea jos.

Veni spre mine, afişând un zâmbet care numai sincer nu era.

— Hei, Bree!

— Salut, Travis, i-am zâmbit.

— E adevărat?

Zâmbetul îmi dispăru de pe faţă.

— Ce să fie adevărat? l-am întrebat, însă ştiam exact despre ce voia să mă întrebe.

— Acel Archer e mai mult decât un prieten pentru tine?

Se sprijini cu fundul de maşina mea, îşi încrucişă braţele peste piept şi mă ţintui cu privirea.

Am oftat, uitându-mă în pământ, apoi în ochii lui.

— Da, Travis, e adevărat am zis şi m-am lăsat pe un picior, uşor stingheră pentru că stăteam în faţa bărbatului pe care îl sărutasem. De fapt... mă întâlnesc cu el...

Începu să râdă.

— Te întâlneşti cu el? Cum adică?

Părea chiar derutat.

M-am enervat instantaneu şi mi-am îndreptat poziţia.

— Cum adică? Pentru că e un om bun, pentru că e deştept şi încântător şi... dar de ce trebuie să mă justific? Ascultă, Travis. Adevărul e că... îmi place de el şi nu am încercat să îţi dau speranţe false când am ieşit împreună. În acel moment nu eram foarte sigură ce e între mine şi Archer. Acum ştiu. Aşa că sper să înţelegi când îţi spun că nu vreau să mă văd cu nimeni altcineva. Doar cu el. Doar cu Archer.

Mă privi printre gene şi mi s-a părut că întrezăresc o urmă de furie pe faţa lui. Îşi înfrână însă pornirea surprinzător de repede şi

ridică din umeri.

— Ascultă, nu mă bucură foarte tare chestia asta. Îmi place de tine, aşa că, da, e cam nasol să aud aşa ceva. Îşi ţuguie buzele. Dar cum aş putea să mă supăr dacă ai găsit o cale să comunici cu Archer? Copilul acela nu a avut deloc o viaţă uşoară. Nu sunt chiar atât de egoist să nu-mi dau seama că merită şi el să fie fericit. Aşa că... vă doresc să fiţi fericiţi, Bree. Vorbesc serios.

Am oftat, hotărâtă să ignor faptul că i-a spus „copil" lui Archer şi să nu-i reamintesc că, de fapt, Archer era cu două luni mai mare decât el. În schimb, i-am spus:

— Mulţumesc, Travis. Înseamnă mult pentru mine. Rămânem prieteni? i-am zâmbit.

Mormăi.

— Au! M-ai şi trecut la prieteni. Dar zâmbi apoi şi păru să fie sincer. Fie, prieteni.

Am zâmbit şi eu şi am răsuflat uşurată.

— Ce bine.

Ne-am mai zâmbit puţin unul altuia, apoi el şi-a lăsat uşor capul într-o parte, părând să cadă pe gânduri.

— Ştii, Bree? Toată chestia asta m-a făcut să îmi dau seama cât de ticălos am fost că nu m-am străduit mai mult să fiu prieten cu Archer. Poate că l-am descurajat fără să stau prea mult pe gânduri, gândindu-mă că tăcerea lui însemna că nu era interesat să aibă prieteni. Poate că nu am încercat suficient de mult.

Am dat din cap, încântată.

— Da, nu vrea decât să fie considerat o persoană ca oricare alta, Travis. Şi nimeni din oraşul acesta nu pare să facă asta. Toţi l-au ignorat, ca şi cum nici nu ar fi existat, am spus încruntându-mă.

Dădu din cap şi mă privi cu atenţie.

— Ai o inimă mare, Bree. Voi trece pe la el la sfârşitul săptămânii să văd ce face.

— Ar fi grozav, am zâmbit. Cred că i-ar plăcea asta.

— Bine. Zâmbi. Acum o să mă duc să-mi îndulcesc amarul cu o

plăcintă cu cireşe de-a lui Maggie..

— Restaurantul e închis, i-am zis cu o faţă prefăcut tristă.

El zâmbi.

— Da, dar Maggie e înăuntru şi când va vedea cât de supărat sunt, îmi va da o plăcintă imediat. Făcu cu ochiul. Să ai o zi bună.

Am izbucnit uşor în râs.

— Şi tu, Travis.

M-am urcat în maşină şi am pornit spre casă, cântând în tandem cu radioul tot drumul.

O oră mai târziu eram ieşită din duş şi îmbrăcată în blugi strâmţi, închişi la culoare şi într-un tricou albastru-deschis şi cu părul lung, lăsat liber. Zece minute mai târziu, am oprit în faţa porţii lui Archer cu Phoebe în coş. Am deschis larg poarta, lăsată întredeschisă, şi am pus-o pe Phoebe jos ca să plece în căutarea prietenilor ei.

Mi-am sprijinit bicicleta de gardul lui Archer şi am început să merg pe aleea lungă exact când el apăru de după colţ, în blugi rupţi, bocanci în picioare şi nimic altceva. Pieptul îi strălucea uşor din cauza transpiraţiei şi tocmai se ştergea cu braţul pe frunte. Evident, lucrase din nou la unul dintre multele sale proiecte.

Mi s-au înmuiat picioarele când i-am văzut corpul atât de minunat şi m-am gândit cât de mult îmi doream să i-l văd în întregime, fiecare bucăţică. Curând? Speram că în curând.

Zâmbi când mă văzu şi începu să meargă mai repede, iar în stomacul meu o mulţime de fluturi începură să bată din aripi. M-am grăbit şi eu în întâmpinarea lui.

Când am ajuns aproape lângă el, am alergat ultimii metri şi m-am aruncat în braţele lui, iar el mă prinse şi mă ridică în aer, apoi am început să ne învârtim, eu râzând fericită, el râzând în tăcere.

Mi-am lăsat capul în jos şi l-am sărutat apăsat, pierdută în aroma de scorţişoară a buzelor sale, amestecată cu gustul său atât de specific. L-am sărutat pe toată faţa, zâmbind şi delectându-mă cu gustul uşor sărat al pielii sale.

Mă privi aşa cum o făcea el ca să mă simt specială. Expresia lui era de o frumuseţe incredibilă şi era plină de fericire. Mi-am dat seama că fericirea ce se citea pe faţa acelui bărbat minunat mi se datora. Inima mi se topi, iar stomacul mi se strânse. Mi-am trecut degetul mare peste obrazul lui şi m-am uitat în jos la el, de la înălţimea la care mă ridicase.

— Mi-a fost dor de tine azi, i-am zis.

Îmi zâmbi şi privirea lui îmi zise tot ce mâinile sale nu puteau, fiindcă mă ţineau strâns la pieptul său. Îşi apropie buzele de ale mele şi mă sărută cu pasiune.

După câteva minute, m-am oprit ca să respir.

— Văd că te-ai lămurit foarte repede cum e cu sărutul, nu-i aşa?

I-am făcut cu ochiul, iar el chicoti. I-am simţit pieptul vibrând.

Mă lăsă jos şi spuse prin gesturi:

— *Eşti mult mai fericită azi!*

Am încuviinţat în timp ce ne îndreptam spre casă. Am intrat în bucătărie şi el a început să toarne în pahare apă pentru amândoi în timp ce eu i-am povestit cum am gătit în ziua aceea la restaurant.

Îşi bău apa, urmărindu-mi trăncăneala şi bucurându-se, fără-ndoială, de bucuria mea. Un om extraordinar. Gâtul i se mişca la fiecare gură de apă şi cicatricea i se întindea atunci când înghiţea. M-am oprit din povestit, m-am apropiat de el şi i-am sărutat-o, gândindu-mă în momentul acela la ce-mi spusese cu o azi înainte despre Victoria Hale, scorpia afurisită. Ce demon îngrozitor ar trebui să fii ca să faci ce-i făcuse ea lui Archer, să te asiguri că handicapul lui va fi unul cu care va trăi toată viaţa şi care, în cele din urmă, îl va izola şi îl va face să se simtă bolnav. Nu eram o persoană violentă, însă când m-am gândit la asta, am simţit că aş putea cu uşurinţă să-i provoc durere fizică şi să nu simt nici cea mai neînsemnată urmă de vină.

L-am cuprins pe Archer de talie şi mi-am aşezat capul pe pieptul său, ascultându-i inima. Mi-am îngropat faţa în pielea lui caldă şi mi-am frecat nasul de ea, inspirând mirosul cu accente de mosc. Am

scos limba, ca să îl gust şi l-am simţit, pe abdomen, cum se excită. M-am lipit de el şi l-am strâns mai tare în braţe, iar el s-a cutremurat uşor.

Şi-a trecut degetele prin părul meu până când am început să gem, închizând tremurat ochii. I-am deschis ca să mă uit la el şi el mă privea cu aceeaşi privire plină de încântare care-mi făcu inima să bată. Ne-am privit pentru câteva secunde înainte ca el să-şi apropie buzele de ale mele şi limba lui îşi făcu loc printre ele, caldă, umedă, alunecând încântător peste a mea. Scântei mi se aprinseră jos şi m-am apăsat mai mult pe erecţia lui Archer ca să eliberez zvâcnirile intense ce-mi pulsau între picioare. Dar nu am făcut decât să înrăutăţesc situaţia.

— Archer... am suspinat, eliberându-mă din sărut.

El îmi dădu drumul din îmbrăţişarea lui şi mă ţintui cu privirea, în ochii lui strălucind emoţia, dar şi dorinţa.

— *Ştiu că îţi place să-mi plimb mâinile prin părul tău. Arată-mi şi alte feluri în care ai vrea să te ating. Învaţă-mă ce-ţi place.*

Mâinile lui descriau aceste cuvinte molatec şi mi se tăie respiraţia, simţind şi mai multă umezeală scurgându-mi-se pe picioare, cu toate că întrebarea lui fusese cât se poate de erotică, dar eu mă simţeam oarecum nesigură. Nimeni nu mă mai întrebase niciodată aşa ceva, iar eu nu ştiam ce să fac, de unde să încep, aşa că am înghiţit în sec.

Fără să-şi desprindă ochii de ai mei, Archer mă duse cu spatele spre canapea şi mă lăsă uşor jos. Am clipit şi mi-am muşcat buza. Cum stătea deasupra mea, cu erecţia vizibilă în blugi, părea întruchiparea tuturor fanteziilor pe care le avusesem vreodată. Doar că imaginaţia mea nici nu se putea compara cu realitatea, deoarece mie nici prin cap nu-mi trecuse să umbresc trăsăturile fanteziei mele cu acea expresie de admiraţie şi senzualitate. Nu mă gândisem să îi dau acei ochi de culoarea whiskey-ului, adumbriţi de gene negre. Nu aveam de unde să ştiu că Archer Hale exista undeva în lumea aceasta nebună şi aglomerată şi că fusese făcut doar pentru mine.

Şi, în acel moment, am ştiut. Mă îndrăgosteam de bărbatul chipeş şi tăcut care era acum pierdut în ochii mei. Dacă nu mă îndrăgostisem deja.

Se aşează pe canapea lângă mine, se aplecă spre mine şi mă sărută cu tandreţe, apoi se lăsă înapoi şi-şi trecu degetele prin părul meu până când am început să suspin din nou. Îmi plăcea. Era suficient ca Archer să-şi plimbe degetele pe scalpul meu toată noaptea şi m-aş fi putut declara satisfăcută. Aş fi putut. Aş fi putut. Bine, dar nu era cazul. Cu toate acestea mă făcea să mă simt minunat. I-am zâmbit şi el m-a privit curios.

— Gâtul, i-am şoptit. Îmi place să fiu sărutată pe gât.

Se aplecă imediat şi îmi mângâie cu buzele pielea de acolo. Mi-am arcuit spatele şi am oftat, apoi mi-am trecut şi eu degetele prin părul său des şi moale.

Se jucă puţin prinzându-mi pielea de pe gât între buze, apoi le plimbă acolo precum o adiere, iar eu îi arătam prin sunete ce îmi plăcea cel mai mult. Şi fără să se dezmintă, Archer era bun la tot ceea ce făcea, învăţa repede şi cu uşurinţă cum să mă facă să-mi pierd respiraţia şi să mă zvârcolesc de plăcere sub el.

Mă excitasem şi am devenit mai îndrăzneaţă, împingându-i capul între sânii mei. Înţelese imediat, se aplecă şi mi-i cuprinse în podul palmelor, cu toată greutatea lor.

Dintr-odată îşi ridică spre mine ochii, strălucind de dorinţă, şi îi coborî apoi spre corpul meu în timp ce îmi ridică tricoul şi mi-l scoase peste cap. Mă privi din cap până în picioare, aşa cum stăteam întinsă doar în sutienul simplu din dantelă albă, şi trase adânc aer în piept.

Am întins mâna şi am desfăcut sutienul, lăsându-l să cadă. Archer făcu ochii mari şi se uită fix la sânii mei. În altă situaţie poate că m-aş fi simţit jenată, însă dorinţa carnală vădită şi privirea lui erau atât de intense încât începusem să strălucesc.

— *Eşti cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată,* îmi zise, iar eu i-am zâmbit discret.

— Mă poţi săruta acolo, Archer, i-am şoptit, mistuită de dorinţa de a-i simţi buzele calde şi umede jucându-se cu sfârcurile mele.

Ochii îi străfulgerară şi se aplecă imediat spre mine, de parcă era exact lucrul pe care şi-l dorea să îl facă, doar că aştepta un semn din partea mea.

Mi se tăiase răsuflarea şi gemeam în timp ce el îmi gusta şi dezmierda pe rând, când un sfârc, când pe celălalt. Sângele îmi fierbea în vene şi, fără să îmi dau seama, coapsele mi se împinseră în sus, căutând eliberarea de zvâcnirile lăuntrice ce pulsau cu putere între picioare, implorând să fie întregite.

Archer continua să mă aţâţe, prinzându-mi sfârcurile între buze până începeam să gem de atâta agonie şi extaz.

— Archer, i-am spus de-abia răsuflând. E prea mult. Trebuie să te opreşti.

Îşi ridică privirea şi se încruntă uşor.

— *E ceva ce nu e în regulă?* mă întrebă.

Am început să râd, un sunet chinuit, torturat.

— Nu, e prea bine, am spus muşcându-mi buza.

Îşi lăsă capul într-o parte, privindu-mă cu atenţie, apoi dădu din cap.

— *Ai nevoie să te eliberezi, îmi spuse. Arată-mi cum să o fac cu mâna.*

Am clipit.

— Bine, am şoptit.

Mi-am dat seama că încă îmi foloseam vocea în loc de mâini şi, cu toate că nu prea era loc între noi, mi-am eliberat mâinile, cu care îl luasem de talie şi am început să fac semne:

— *Îmi dai blugii jos?*

Se întoarse imediat ca să-mi desfacă fermoarul, apoi se ridică în picioare ca să mi-i dea jos. Erecţia lui încă îi umplea pantalonii. Şi el va trebui să se elibereze. Îl doream cu disperare în mine, însă ştiam că pentru el avea să fie prima dată. M-am gândit că poate ar trebui să construim acel moment împreună. Nu era nicio grabă.

Se întoarse lângă mine şi mă privi din nou cu nedumerire. I-am

luat mâna şi i-am aşezat-o sub elasticul chilotului meu. Am simţit că erau deja leoarcă.

Mă atinse timid şi, în momentul în care degetele lui îmi atinseră buzele vulvei şi alunecară în moliciunea umedă, am gemut şi mi-am lăsat capul pe spate, un picior alunecându-mi într-o parte, pe spatele canapelei, ca să îi înlesnesc accesul. Degetele lui care alunecau pe şi în mine mă făceau să mă simt atât de bine.

După un timp, se mută mai jos şi îmi scoase lenjeria intimă şi îmi aşeză cu grijă piciorul pe spatele canapelei din nou. Veni lângă mine şi îşi plimbă degetele peste buzele mele, privindu-mă de data aceasta. Eram deschisă şi expusă în cel mai intim fel posibil. Dar, în mod straniu, nu mă simţeam deloc stânjenită. Când îmi atinse cu degetul ghemul plin de nervi, am icnit, apoi am gemut şi m-am împins în degetul lui. Îmi aruncă o privire înflăcărată şi începu să deseneze cercuri în jurul punctului electrizant în timp ce eu gemeam şi mi-am lăsat capul într-o parte, pe perna de pe canapea. Am simţit cum sângele, care acum doar pulsa, fierbând la foc mic, începea să clocotească.

— Mai repede, l-am implorat.

Archer acceleră ritmul, degetul său trasând cercuri strânse pe clitorisul meu care pulsa, în răspuns la ţipetele şi gemetele mele. Reuşi să mă excite atât de tare încât nu dură decât câteva secunde ca tot corpul să mi se contracte şi apoi să se elibereze glorios într-o revărsare abundentă de plăcere atât de intensă încât am strigat numele lui Archer şi mi-am arcuit spatele, apoi m-am prăbuşit pe canapea.

Când am deschis ochii, Archer mă privea fix, cu buzele uşor întredeschise şi cu acelaşi amestec de adoraţie şi pasiune pe chip.

Veni mai sus pe canapea şi mă sărută tandru, sorbindu-mi parcă buzele, provocator. I-am simţit zâmbetul în forma buzelor, aşa că mi-am lăsat şi eu amprenta zâmbetului meu pe buzele lui.

Apoi m-am strecurat uşor pe dedesubt, el trase brusc aer în piept şi mi-am dat seama că şi el avea acum nevoie de atenţie.

Fără să spun nimic l-am împins în spate şi l-am tot făcut să se mişte până ajunse să stea pe canapea, cu spatele sprijinit. Ochii lui nu se dezlipiră deloc de mine, aşteptând să vadă ce aveam de gând să fac. M-am ridicat şi m-am strecurat în lenjeria intimă, ca să nu mă împiedic de ea aşa cum era în jurul gleznelor.

M-am aşezat în genunchi în faţa lui şi i-am desfăcut nasturele de la blugi, uitându-mă la el. Ochii lui mă urmăreau cu înflăcărare. Pur şi simplu habar n-avea ce făceam. Dumnezeule! Ştiam că Archer fusese izolat aici, dar nu puteam să nu mă întreb dacă unchiul său îi vorbise vreodată despre sex... Mă întrebam cât de multe ştia despre ce fac un bărbat şi o femeie în dormitor. Sau pe canapeaua din sufragerie.

Am tras pantalonii jos de pe el şi penisul săltă eliberat. Am rămas cu privirea nemişcată pentru o secundă, buzele întredeschizându-se încet. Un lucru era cert, nu ducea lipsă la acest capitol. La fel de mare şi minunat, exact ca restul. Şi arăta dureros de excitat, capul vineţiu, congestionat de sânge.

M-am uitat la el şi am văzut că mă privea, incertitudinea întunecându-i chipul.

— *Eşti minunat*, i-am semnalat, iar el se relaxă vizibil.

M-am aplecat şi mi-am trecut uşor limba peste vârful umflat şi el tresări şi trase adânc aer în piept. M-am uitat la el încântată şi am văzut că avea ochii mari, cu pupilele dilatate şi mai mult.

M-am aplecat din nou în faţă şi l-am atins cu limba în partea din spate a penisului, de la bază, până spre vârf, apoi am făcut din nou câteva cercuri cu limba pe vârf. Respiraţia îi era tot mai greoaie şi îl auzeam cum trăgea, sacadat, tot mai mult aer în piept.

Mi-am pus gura pe vârful lui şi l-am prins cu mâna de baza penisului în timp ce l-am condus cât mai adânc în gât. Mi-am ridicat şi mi-am coborât gura de câteva ori şi când m-am lăsat pe spate ca să văd dacă îi plăcea ce îi făceam, se apăsă în mine, implorându-mă din priviri să continui. Am zâmbit uşor, apoi l-am cuprins din nou cu gura.

Îşi ridică mâinile şi începu să-şi plimbe din nou degetele prin părul meu în timp ce făceam mişcări în sus şi în jos, pe lungimea excitată.

În mai puţin de un minut, l-am simţit şi mai mare şi mai excitat în gura mea, iar răsuflările lui deveniră mai intense pe măsură ce începu să se împingă spre faţa mea. Doar câteva mişcări şi rămase nemişcat, iar sămânţa lui vâscoasă şi sărată îmi explodă în gură. Am înghiţit-o, apoi mi-am rotit de câteva ori vârful limbii pe capul penisului pentru ultima dată înainte să termin şi să mă uit la el.

Mâna îi era acum în păr, apucând între degete şuviţele care îi cădeau pe frunte şi uitându-se la mine de parcă descoperise Sfântul Graal. I-am zâmbit plină de mine.

— *A fost bine?* l-am întrebat.

Dădu din cap, păstrând pe faţă aceeaşi expresie plină de admiraţie. M-am aplecat şi m-am instalat la el în poală, sărutându-l pe buze. Mă sărută apăsat clipe în şir, apoi se lăsă pe spate.

— *O să mai faci asta, nu-i aşa?*

Am început să râd uşor.

— *Da. Nu chiar... acum,* am rânjit, *dar da, o s-o mai fac.*

L-am mai sărutat o dată, apoi m-am desprins din braţele lui şi am început să mă îmbrac în timp ce Archer îşi ridica blugii peste şoldurile lui înguste. Îl văzusem aproape în întregime, dar nu complet. Abia aşteptam să-l văd complet dezbrăcat. Abia aşteptam să-i simt pielea dezgolită în timp ce el se mişca în mine. Mă trecu un fior. Avusesem orgasm cu nici cincisprezece minute mai devreme şi, cu toate acestea, simţeam cum mă încălzesc din nou, din cap până în picioare.

M-am aşezat din nou la el în braţe şi l-am sărutat uşor pe gât, repezindu-mă din când în când cu vârful limbii ca să-i simt gustul sărat. Lucrase în curte mai devreme şi transpirase puţin, dar totul la el mi se părea încântător. Am inspirat adânc când mâinile lui m-au cuprins, strângându-mă cu putere. M-am simţit în siguranţă, protejată, şi îmi venea să explodez de fericire.

După un minut, mi-am ridicat capul şi l-am întrebat:

— Archer, unchiul tău te-a învăţat despre... sex?

Am roşit puţin pentru că nu voiam să-l pun într-o situaţie stânjenitoare. Era ciudat să stau în braţele celui mai sexy bărbat pe care îl cunoscusem vreodată, un tânăr minunat, de douăzeci şi trei de ani, şi să-l întreb dacă ştia despre sex. Nu că aş fi crezut să aibă probleme la acest capitol, era evident că prindea repede şi că era un elev de nota 10. M-am gândit că ştia despre aspectele reproductive ale sexului; m-am gândit că făcuse ore de biologie. Dar, oare, ştia cât de multe lucruri diferite pot face un bărbat şi o femeie împreună?

Archer ridică din umeri.

— Nu. Nu se gândea la aşa ceva. Părea mereu preocupat să rezolve o problemă ce-i chinuia mintea sau să apere proprietatea. L-am întrebat despre asta o dată, când aveam vreo treisprezece ani şi el mi-a dat câteva reviste.

Privi în altă parte, uşor stânjenit.

— Erau acolo nişte articole... şi m-am prins cum stă treaba, spuse şi se încruntă, uitându-se cu atenţie la mine.

— Te deranjează faptul că eu niciodată...?

Înainte să-şi încheie propoziţia am dat din cap.

— Nicidecum, Archer. Eşti cel mai sexy bărbat pe care îl cunosc. Chiar şi în ziua în care te-ai oprit să mă ajuţi în parcare, şi atunci am fost atrasă de tine. Cu toată barba ta aiurită şi cu părul lung.

Am zâmbit şi el mi-a întors zâmbetul.

— Cred că ne potrivim foarte bine, nu crezi? l-am tachinat, sărutându-l pe gât.

Îmi zâmbi sincer şi încuviinţă, sărutându-mă pe buze.

Am rămas aşa vreo câteva minute, sărutându-ne şi îmbrăţişându-ne, eu frecându-mi nasul de gâtul lui de un miros delicios. Aş fi putut rămâne acolo o zi întreagă.

Mi-am ridicat capul în momentul în care mi-am amintit discuţia pe care o avusesem cu Travis.

— Hei, m-am întâlnit azi în oraş cu Travis şi m-a întrebat dacă poate

trece pe aici să te vadă.

Archer se încruntă, dar nu zise nimic. Nu am pomenit de faptul că am ieşit la o întâlnire cu Travis. Nu avusesem nicio intenţie ascunsă şi nici sentimente faţă de el, aşa că de ce să deschid subiectul acum?

— *Îmi spunea,* am continuat, *că îi pare rău că nu a avut o relaţie mai strânsă cu tine.* Archer ridică dintr-o sprânceană.

— *Mi-a zis că are de gând să treacă pe aici în vizită săptămâna aceasta.*

Archer mă privi cu scepticism.

— *Ce e? Nu-ţi place de el?*

M-am dat jos de la el din braţe şi m-am aşezat pe canapea, lângă el, ca să-mi pot folosi mai uşor mâinile pentru a vorbi. În puţinul timp de când ne cunoşteam, am ajuns să ne descurcăm foarte bine amândoi în limbajul semnelor, foloseam chiar forme prescurtate ale unor cuvinte pe care le înţelegeam amândoi, făceam semne pentru doar o parte dintr-un cuvânt, chestii de genul ăsta. Ne lua acum mai puţin de jumătate din timpul de care am fi avut nevoie în urmă cu câteva săptămâni pentru o propoziţie.

Archer se descurca şi el acum mult mai bine de unul singur decât atunci când am vorbit prima dată prin semne şi prindea din zbor câteva lucruri de la mine. Până una alta folosisem limbajul semnelor de o viaţă. Era a doua mea limbă. El o învăţase doar dintr-o carte şi acum era prima dată când îi folosea la ceva. Cu câteva săptămâni mai devreme scria pe litere cuvinte pentru care nu ştia semnul, dar acum nu mai era cazul.

— *Nu, nu prea, îmi zise. Îi place să-şi bată joc de oameni, Bree.*

Bărbia i se încleştase, probabil din cauza unei amintiri sau, poate, din alt motiv, în timp ce el rămase cu privirea în gol.

— *Nu l-am mai văzut de vreo câţiva ani, doar la volan, în maşina de poliţie.*

L-am privit în ochi.

— *Ei bine, cred că s-a schimbat. De fapt, chiar e un tip ca lumea. Poate o să-i dai o şansă când vine aici? Nu ar fi frumos să ai în oraş rude cu care*

chiar să păstrezi legătura?

Mă gândeam că eu aş face orice ca să mai am pe cineva pe care să pot numi familie, aşa cum aş face orice ca să păstrez acea relaţie, dacă aş fi avut ocazia. În plus, îmi doream asta pentru Archer. Îmi displăcea gândul că stătea acolo, fără nimeni, în afară de mine. Îmi doream să aibă prieteni, o familie... îmi doream să fie fericit, să aparţină unei comunităţi.

Archer părea în continuare sceptic, dar remarcă expresia mea plină de speranţă de pe faţă şi mă întrebă:

— *Adică să îi dau o şansă?*

Am dat uşor din cap.

— *Da.*

Mă privi câteva clipe.

— *Bine, atunci aşa am să fac,* spuse cât se poate de firesc. I-am cuprins în palme obrajii, m-am aplecat şi l-am sărutat tandru.

— Ştiu că nu este uşor pentru tine. Îţi mulţumesc, i-am zis, mângâindu-i cu vocea mea buzele.

El dădu din cap, mă trase spre el şi mă strânse în braţe.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Archer

Nu am fost în viaţa mea mai fericit. Lucram pe lângă casă în fiecare zi, cu căţeluşii alergând printre picioarele mele, căutând problemele cu lumânarea ori de câte ori puteau, dărâmând lucruri şi provocând un adevărat haos general.

Şi în fiecare după-masă, inima mea tresărea fericită când auzeam scârţâitul porţii, care mă anunţa că sosea Bree.

Stăteam de vorbă şi ea îmi povestea cum îi mersese în ziua aceea. Ochii îi străluceau când îmi povestea despre toate reţetele la care se gândise, acum că Maggie şi Norm îi oferiseră ocazia să schimbe câteva lucruri în meniu. Părea atât de mândră şi de fericită când îmi spunea că până şi Norm, fără să-i poarte pică, deşi morocănos, recunoscuse că reţetele ei pentru garnituri erau mai bune decât ale lui. Îmi zisese că plănuia să se gândească şi la câteva reţete pentru felurile principale, apoi îmi făcuse cu ochiul după ce-mi zisese asta, de mi se strânsese inima în piept de cât era de frumoasă.

Câteodată aveam impresia că mă uitam prea lung la ea şi încercam să privesc în altă parte când mă surprindea. Cu toate acestea, voiam să mă uit la ea cât era ziua de lungă fiindcă, pentru mine, era cea mai frumoasă fată din lume.

Îmi plăcea că părul ei şaten avea şuviţe aurii când era atins de razele soarelui. Îmi plăcea că se uita pieziş din când în când şi că avea buzele pline şi roz, ca un boboc de trandafir. Iubeam să le sărut. Le puteam săruta la nesfârşit. Aveau gust de piersică.

Îmi plăcea forma feţei ei, ca o inimă. Şi îmi plăcea zâmbetul ei, cum i se lumina faţa şi ochii îi străluceau de fericire. Era superbă şi adevărată şi-mi făcea inima să o ia razna de câte ori mă privea.

Îmi plăcea trupul ei zvelt şi cât de albă îi era pielea când era acoperită de costumul de baie. M-am aranjat în pantaloni şi mi-am

mutat gândul de la Bree. Acum lucram şi trebuia să mă concentrez.

Am mai pus nişte mortar printre pietrele pe care le aşezam pe marginea treptelor de ciment. Nu erau decât nişte pietre pe care le adunasem de lângă lac, dar m-am gândit că vor face scările să se armonizeze cu noua terasă tot din piatră.

Tocmai mă pregăteam să termin când am auzit poarta deschizându-se şi închizându-se. M-am încruntat. Cine naiba putea fi? Bree era la restaurant până la ora două şi acum era de-abia douăsprezece.

M-am ridicat şi m-am dus roată în jurul casei ca să mă uit pe alee şi l-am văzut pe Travis, în uniformă, coborând fără să se grăbească şi uitându-se în jur de parcă nu mai fusese pe aici până acum. Totuşi, când îl văzusem ultima dată, eu eram doar un copil şi locul arăta cu totul altfel.

Travis mă observă şi păru surprins. Am înaintat unul spre celălalt şi ne-am oprit în faţa casei.

— Salut, Archer.

Mi-am şters mâna pe cârpa pe care o aveam la mine şi m-am uitat la el, aşteptând să îmi spună de ce era acolo.

— Arată bine aici.

Am dat din cap, primindu-i complimentul. Ştiam că arăta bine.

— Ai muncit mult.

Am dat din nou din cap.

El oftă.

— Ascultă-mă. Bree mi-a zis că vă petreceţi timpul împreună şi eu, zise trecându-şi degetele prin păr, părând că se gândeşte la ce voia să spună, ei bine, cred că am vrut să trec pe la tine şi să te salut. Şi să îţi spun că îmi pare rău că n-am mai venit aici până acum.

Mă uitam în continuare la el. Mereu mi-a fost greu să îmi dau seama ce voia Travis cu adevărat. Mai căzusem în capcanele lui, când pretinse că îmi era prieten şi apoi mă împuşca în spate. Chiar şi atunci când eram amândoi copii, chiar înainte de accident. Nu că aveam acum mai multă încredere în el, dar m-am gândit că oamenii

se pot schimba... Trecuse mult timp. Aveam de gând să fac o încercare. De dragul lui Bree. Pentru că mă gândeam că asta o va face fericită. Şi eram dispus să fac orice ca să fie fericită.

Am dat uşor din cap, oferindu-i un zâmbet din colţul buzelor şi am făcut un gest spre casă, invitându-l să intrăm.

— Da, da, sigur, zise el.

Ne-am îndreptat spre uşa de la intrare şi l-am lăsat să intre înaintea mea, eu rămânând în spatele lui, arătând spre bucătărie. M-am dus direct spre un dulap, am luat un pahar, l-am umplut cu apă de la robinet şi am băut îndelung.

Când am terminat, am făcut semn spre pahar, apoi spre el şi am ridicat din sprâncene.

— Nu, mulţumesc, zise. De fapt sunt în pauza de masă, aşa că nu pot să stau mult. Voiam, de fapt, să te întreb dacă vrei să ieşi diseară cu mine şi cu nişte prieteni. Nimic deosebit, doar o seară petrecută cu prietenii, câteva beri, distracţie?

M-am încruntat şi l-am privit. Mi-am dus degetul la cicatrice şi m-am prefăcut că râd.

Travis oftă.

— Nu poţi să râzi?

Părea stânjenit cu adevărat. Nu mai văzusem niciodată privirea aceea pe faţa lui Travis. Poate chiar se schimbase puţin. Stai aşa, păru că îi venise o idee.

— Tu poţi să râzi. Şi un râs fără sunet tot râs e până la urmă. Haide, nu ai vrea să te distrezi puţin? Să ieşi din casa asta pentru o seară? Să fii un tip obişnuit?

Voiam să fiu un tip obişnuit. Sau, cel puţin, voiam ca Bree să mă vadă ca pe un bărbat care era măcar un pic la fel ca ceilalţi bărbaţi. Nu-mi mai dorisem niciodată asta, de fapt, îmi dorisem exact opusul, să arăt cât mai anormal cu putinţă, ca nimeni să nu se uite la mine. Acum, însă, acum era Bree. Şi îmi doream mult să îi ofer ceea ce îşi dorea, nu un pustnic sălbatic şi care n-a ieşit niciodată din casă. Eram sigur că mai ieşise cu alţi bărbaţi înaintea mea. Probabil

că o duseseră la restaurante şi în cafenele. Eu nu ştiam să fac nimic din toate astea. Trebuia să învăţ.

I-am făcut un semn din cap lui Travis şi am mimat cuvintele „în regulă”.

Păru puţin şocat, dar zâmbi, arătându-şi toţi dinţii strălucitori.

— Bine atunci, îmi zise. Trec să te iau mai târziu. Pe la nouă e bine?

Am ridicat din umeri. Mi se părea cam târziu, dar ce ştiam eu la ce oră începeau ieşirile cu băieţii?

Travis mi-a întins mâna şi i-am strâns-o.

— Bine, ne vedem atunci. Zâmbi. Găsesc singur ieşirea.

Şi acestea fiind spuse, ieşi din bucătăria mea şi închise uşa în urma lui.

M-am sprijinit de blat şi mi-am încrucişat braţele pe piept, gândindu-mă. Nu ştiam de ce, dar nu mă simţeam deloc împăcat. Am pus-o, însă, pe seama emoţiilor şi m-am dus să fac un duş.

La nouă şi zece minute, Travis deschise poarta şi eu m-am ridicat de pe scaunul pe care stăteam pe verandă. Am urcat aleea şi am încuiat poarta după ce am ieşit. Travis avea o camionetă mare, de culoare argintiu închis, care stătea cu motorul pornit la marginea drumului. Am tras adânc aer în piept. Ultima oară când fusesem într-o maşină, din câte îmi aminteam oricum, pentru că nu cred că ambulanţa se punea, a fost în ziua în care mi-am pierdut vocea.

Am strâns din dinţi şi am urcat, gonindu-mi din minte amintirile acelei zile.

Travis ambală motorul şi porni maşina.

— Bărbate, îmi zise, uitându-se la mine, te-ai aranjat binişor. Se poate să arăţi chiar mai bine decât mine. Râse, dar privirea îi rămase goală.

Bree se abţinu să nu sară în sus de bucurie când i-am spus că urma să ies cu Travis şi cu prietenii lui, cine or mai fi şi ăia. Mă ajutase să-mi găsesc ceva potrivit cu care să mă îmbrac, nu că aş fi avut prea multe ţinute dintre care să aleg.

— *Archer*; mă întrebase ridicând un tricou, *când ţi-ai cumpărat ultima oară haine?*

Am ridicat din umeri.

— *Unchiul meu făcea asta. Mi-a cumpărat nişte chestii când am împlinit optsprezece ani.*

Mă privise tăcută o clipă, apoi zise:

— *Lasă-mă să ghicesc. Pe vremea aceea nu erai atât de... dezvoltat, îşi* flutură mâna arătând spre muşchii mei, cred.

Am dat din cap şi am ridicat din umeri.

Oftă de parcă asta ar fi fost o problemă şi începu să cotrobăie printre hainele mele jerpelite. În cele din urmă, găsi o pereche de blugi corespunzători despre care îmi zise că puteau fi consideraţi cu aspect uzat şi o cămaşă de care uitasem complet şi care iniţial îmi fusese mare când mi-o cumpărase unchiul meu.

Bree păru mulţumită, la fel şi eu. Poate chiar o să ies şi o să-mi cumpăr câteva lucruri drăguţe, dacă pe Bree o face fericită faptul că mă îmbrac frumos.

Travis deschise aparatul de radio şi am mers aşa o perioadă, ascultând muzică. Când am observat că ieşeam din oraş, l-am bătut pe umăr pe Travis şi am arătat spre şosea, ridicând întrebător din umeri.

— Mergem la un club de pe partea cealaltă a lacului. Se numeşte *Teasers*, a adăugat şi s-a uitat la mine ridicând din sprâncene, după care şi-a întors privirea înapoi la drum.

După un minut, se uită din nou la mine:

— Putem vorbi? Ca de la bărbat la bărbat?

M-am uitat mirat la el, fără să ştiu unde bătea şi simţindu-mă uşor iritat.

— Ai început deja o relaţie fizică cu Bree?

I-am aruncat o privire lui Travis, apoi m-am uitat din nou la drum. Nu-mi doream neapărat să vorbesc despre asta cu el, deşi dacă aş fi avut încredere completă în el, poate că aş fi avut o întrebare sau două. Dar nu era cazul. Până nu-mi demonstra

contrariul, aveam să consider că *nu* prezenta încredere.

— În regulă. Înţeleg că nu vrei să-mi spui nimic despre Bree. Tăcu puţin. Pot măcar să speculez că nu aţi mers până la capăt?

Am ridicat din umeri şi am dat din cap. M-am gândit că era în regulă să-i spun ce nu făcuserăm.

Zâmbi şi în lumina slabă din camioneta lui dinţii îi străluciră şi o umbră îi trecu pe faţă şi, pentru o secundă, a arătat exact ca acei clovni pe care îi vedeam în magazine de Halloween. Am clipit şi arăta din nou ca Travis.

— Presupun că, totuşi, îţi doreşti, nu?

M-am uitat la el şi am mijit ochii, dar am dat din cap. Bineînţeles că îmi doream. Cine nu şi-ar fi dorit? Bree era dulce şi minunată.

Zâmbi din nou.

— Bine. În cazul acesta, Archer, îţi voi povesti cum stau lucrurile atunci când... te întâlneşti cu o fată aşa de frumoasă cum este Bree. Cel mai probabil are ceva experienţă şi îşi va dori ca tu să ştii ce ai de făcut când vă hotărâţi să faceţi acest pas important. De aceea te duc în acest club. Aici sunt femei care te vor lăsa... să exersezi cu ele. Înţelegi?

Inima începu să bată să-mi iasă din piept. Nu prea, voiam să îi spun. În schimb, l-am privit din nou printre gene, ca să îi dau de înţeles că era nevoie să-mi dea mai multe detalii. Deocamdată, nu îmi plăcea. Absolut deloc. Ba mai mult decât atât, nu-mi plăcea să mă gândesc la experienţa lui Bree, la bărbaţii cu care a fost ea înainte. De fapt, îmi îngheţa sângele în vene şi mă făcea să vreau să pocnesc ceva. Mai bine nu mă mai gândeam deloc la asta.

În plus, Bree îmi spusese că nu o deranja faptul că nu aveam experienţă în domeniul acesta. Oare îmi spusese adevărul? Îndoiala începu să-şi facă loc în sufletul meu şi îmi era tot mai greu să înghit.

Travis parcă mi-a citit gândurile.

— Fetele îţi spun că nu le pasă că eşti lipsit de experienţă, dar crede-mă, vor aprecia faptul că ştii ce să faci atunci când vei ajunge cu ele în pat. Nu vrei să bâjbâi ca un ageamiu, nu-i aşa? Sau să te

faci de râs?

Mi-am mutat privirea pe geam, dorindu-mi să-i pot spune să întoarcă naibii camioneta şi să mă ducă înapoi acasă. Nu aşa mi-am imaginat seara.

— Hei, nu te enerva aşa, omule. Toţi bărbaţii o fac, crede-mă. Indiferent dacă sunt singuri sau căsătoriţi. Prietenul meu, Jason, e căsătorit de zece ani şi încă mai profită de beneficiile oferite de fetele din camerele din spate. Nevastă-sa se face că nu vede pentru că profită şi ea de asta. Înţelegi?

Mă uitam în continuare pe geam, gândindu-mă la unchiul Nate şi cum ieşea uneori în oraş şi se întorcea mirosind a parfum de femeie şi cu urme de ruj pe gulerul de la cămaşă. Nu avea prietenă sau soţie, aşa că cel mai probabil se întâlnea şi el cu femei ca acestea despre care spunea Travis că lucrau în barul în care mergeam. Şi Nate era un bărbat cumsecade. Mi-am dorit să mai fi fost în viaţă ca să îl pot întreba despre lucrurile astea.

Nu eram vreun prost, dar ştiam şi că mai aveam multe de învăţat. Citisem multe cărţi „de profil", să zic, însă, când venea vorba de lumea reală, de felul în care oamenii se purtau unii cu ceilalţi, despre cum acţionau şi reacţionau, simţeam mereu că trebuie să-i ajung din urmă. Nu-mi plăcea sentimentul.

Am parcat în faţa unei clădiri cu geamuri întunecate şi cu o parcare mare în faţă. Pe clădire era un semn mare din neon, roz cu negru, pe care scria *Teasers* cu litere care se aprindeau şi se stingeau.

Am găsit un loc de parcare şi Travis s-a întors spre mine:

— Ascultă, să nu ai impresia că trebuie să faci ceva ce nu te face să te simţi bine. Ai, însă, încredere când îţi spun, dacă vezi pe cineva care îţi place, să nu stai pe gânduri. Bree va aprecia asta. Este ceea ce fac bărbaţii, Archer.

Am oftat şi am tras de uşă ca să o deschid. Aveam să intru acolo cu Travis şi numai ca să o fac fericită pe Bree pentru că am mers la acea ieşire cu băieţii de care ea fusese atât de entuziasmată.

Ne-am dus la uşă şi un tip mare, cu capul ras şi într-un tricou pe

care scria *angajat,* ne ceru cărţile de identitate. Ei bine şi cu asta, basta! Nu aveam carte de identitate. Am dat să mă întorc, dar Travis m-a apucat de mână, s-a aplecat, şi-a arătat insigna şi i-a spus ceva uriaşului. Acesta dădu din cap şi ne făcu semn să intrăm.

Înăuntru, în club, muzica era asurzitoare. Ceva despre sex şi bomboane. Ţineam ochii pe jumătate închişi în timp ce mă uitam în jurul meu, în lumina obscură. Mese mici erau aşezate în jurul unui podium care era în mijlocul încăperii şi am făcut ochii mari când am văzut o femeie pe jumătate dezbrăcată care aluneca pe o bară aurie. Timp de câteva secunde am rămas nemişcat şi m-am holbat la ea până când Travis m-a apucat de mână şi m-a tras spre o masă la care stăteau doi tipi cu pahare pe jumătate goale în faţa lor.

— Salutare, şmecherilor! strigă Travis, răsucind invers unul dintre scaune şi aşezându-se pe el, apoi se uită la mine şi-mi arătă scaunul de lângă el.

M-am aşezat.

— Jason, Brad, el este vărul meu, Archer.

— Salut, omule, zise Jason, întinzându-mi mâna. Mă bucur că ai venit.

Am dat mâna cu el şi am remarcat că Travis îmi spusese adevărul. Într-adevăr, avea verighetă.

— Mă bucur să te cunosc, spuse Brad, în timp ce dădeam mâna şi cu el.

O chelneriţă, îmbrăcată în ceea ce părea să fie un costum de baie cu fustă scurtă, se apropie de noi şi ne întrebă dacă vrem să comandăm ceva de băut.

Travis se întoarse spre fată, aruncă o privire pe ecuson şi zise:

— Hei, Brenda, şi zâmbi.

Ea chicoti şi se uită la noi.

— Sunteţi chiar un grup de băieţi arătoşi, zise zâmbind larg.

Am zâmbit politicos când ni se întâlniră privirile.

— Ce să vă aduc?

Travis se aplecă înainte.

— Un rând de shoturi. Cuervo Gold şi un rând de Yuengling.

Chelneriţă zâmbi şi plecă să ne aducă băuturile. Travis începu să povestească împreună cu Brad şi Jason, în timp ce eu urmăream spectacolul de pe scenă. Când tânăra îşi desfăcu picioarele şi începu să alunece lin pe bară, am simţit că mă excit puţin, aşa că m-am tras mai mult sub masă ca să nu mă vadă ceilalţi. Travis se uită la mine, zâmbind atotştiutor.

Chelneriţă ne puse băuturile în faţă, pe masă, iar Travis îi întinse nişte bani. Ea se aplecă în faţă uşurel şi îi vârî între sânii imenşi. Am înghiţit în sec. Nu ştiam ce să cred despre toate acestea.

Travis se întoarse şi ridică paharul mic de băutură şi spuse:

— În cinstea lui Archer! Şi pentru o seară de neuitat.

Ceilalţi tipi ridicară şi ei paharul râzând şi strigând:

— Aşa să fie!

M-am uitat la ei cum dădură pe gât lichidul dintr-o înghiţitură rapidă şi apoi îşi luară o felie de lămâie în gură. Am făcut la fel, forţându-mă să nu o scuip când începu să mă ardă pe gât. Ochii mi se umplură de lacrimi, aşa că mi-am vârât şi eu lămâia în gură şi am supt-o. Mă ajută.

Travis îmi arse una peste umăr şi-mi zise:

— Asta e! şi ridică berea în direcţia mea. Am ridicat-o şi eu pe-a mea şi am luat o înghiţitură, tot strâmbându-mă din cauza gustului.

Unchiul Nate fusese băutor convins. Ţinea alcool în casă şi am încercat să beau odată, când aveam vreo cincisprezece ani. Lui părea să îi placă atât de mult. Mie mi se păruse că avea gust de alcool pentru masaj, aşa că am scuipat de cum luasem prima înghiţitură. Nu eram sigur de ce lui îi plăcea atât de mult.

Nu m-am mai atins de ea de atunci. În plus, tata era un beţiv notoriu şi încă îmi aminteam cum venea acasă, abia ţinându-se pe picioare, dar cu suficientă putere rămasă ca să o pocnească pe mama.

Am lăsat aceste gânduri deoparte şi mi-am îndreptat privirea spre scenă. Sus era o fată nouă, minionă, cu părul lung, şaten

deschis. Îmi amintea puţin de Bree. O urmăream cum începu să se învârtă pe ritmul muzicii, unduindu-se în sus şi în jos pe bară, cu un picior înfăşurat în jurul acesteia. Se lăsă pe spate, iar părul îi curse în valuri când se arcui complet, pe spate. Mi-am dus sticla de bere la gură şi am luat o înghiţitură zdravănă.

Era deja prea mult. Muzica tare, răsunând din difuzoare, toate răcnetele, fluierăturile şi discuţiile gălăgioase din jurul meu, imaginile din jur, sunetele mă copleşeau, iar corpul meu reacţiona la nişte lucruri cu care nu eram sigur că mă puteam împăca. Berea părea, însă, că ajută, făcând lucrurile să pară suficient de înceţoşate pentru ca stimulii exteriori să pară tolerabili şi confuzia mea, neînsemnată.

După ce dansul fetei se termină, toţi tipii se aplecară şi începură să îi bage bancnote în lenjerie. Unul flutură ceva ce părea să fie o bancnotă de douăzeci de dolari şi când ea se târî spre el, el întinse mâna între picioarele ei şi îi vârî bancnota sub materialul care îi acoperea zona intimă. M-am uitat în altă parte.

Îmi ajunsese. Nu aveam un termen de comparaţie pentru ceea ce se întâmpla şi asta mă făcea să mă simt în umbră, ca şi cum, toţi cei prezenţi acolo erau în avantaj faţă de mine. Nu mi-a plăcut. Era motivul pentru care am rămas în banca mea şi nu am încercat să interacţionez cu nimeni. Ultimul lucru de care aveam nevoie era încă un motiv să mă simt ca şi cum toată lumea în afară de mine ştia despre ce naiba era vorba.

M-am întors spre Travis şi am dat să mă ridic, arătând spre uşă. Travis mă apăsă cu putere pe umeri şi m-am aşezat la loc pe scaun, excitat şi scrâşnind din dinţi. Veni spre mine, ţuguindu-şi buzele şi prinzându-mă de umăr cu degetele, în timp ce eu îl priveam cu ochii mijiţi. Dacă avea impresia că mă putea ţine acolo împotriva voinţei mele, se înşela. Făceam autostopul până acasă, dacă era nevoie.

— Ascultă, frate, zise încet ca ceilalţi din jur să nu audă, am crezut eu, deşi erau ocupaţi să urle şi să fluiere la fata care era pe

scenă. Crezi că Bree nu se bucură de ceva în plus pe ascuns? Dacă eu nu ştiu asta, atunci cine? Mă privi cu înţeles şi se aplecă spre mine. Îmi place gustul de piersică al buzelor ei.

Ochii mei îl fulgerară şi mi se strânse stomacul. O sărutase pe Bree?

Travis oftă.

— Încerc doar să te ajut, Archer. Bree nu crede că o poţi satisface, aşa că vine unde ştie că poate obţine ceea ce are nevoie.

Ridică din sprâncene, făcând, evident, aluzie la el. Şi aşa cum stau lucrurile, probabil că tu nu poţi să îi oferi ce vrea. De aceea te-am adus aici, omule!

M-am lăsat pe spătarul scaunului, privind încruntat spre scenă, unde o brunetă se îndoia peste un scaun. Bree se săruta cu alţi bărbaţi? Bree s-a sărutat cu Travis? Simţeam cum furia îmi clocotea în vene. Deşi poate nu ar fi trebuit să o învinovăţesc. Poate că am înţeles-o greşit. Am crezut că îi plăcea ce făceam împreună, dar de unde mama dracului să ştiu care era adevărul? Cum naiba să nu i se fi părut că sunt complet nepriceput? Probabil că deja era plictisită.

Apăru încă un rând de băuturi la masă şi am luat o înghiţitură sănătoasă din paharul plin cu bere din faţa mea.

Eram nefericit şi furios din cauza gândului că Bree şi Travis fuseseră împreună, însă alcoolul şi fetele de pe scenă îmi făceau sângele să-mi clocotească în vene şi eram deja excitat. Nu voiam nimic altceva decât să merg acasă la Bree. Voiam să o sărut şi să îi gust fiecare părticică din corp. Îmi doream să mă simt din nou bine în gura ei, dar voiam să fiu sigur că şi eu o făceam cum trebuia. Nu voiam să mă simt ca un virgin ce eram.

Fata de pe scenă îşi trecu mâinile peste sâni, apoi apucă bara şi începu să mimeze actul sexual. Eram excitat la maximum pe sub masă. Să mă ridic şi să plec nu era o variantă de luat în calcul în momentul acela.

Ceilalţi tipi îşi împărţeau atenţia, când la ce se întâmpla pe scenă, când la discuţia lor, povestind şi râzând zgomotos. Nu mai eram

deloc atent la ei. Continuam să beau, mă deprinsesem cu activitatea şi începuse să îmi placă.

O blondă ce fusese mai devreme pe scenă se apropie de masa noastră şi se aplecă la urechea lui Jason ca să-i şoptească ceva. El începu să râdă, se ridică de pe scaun şi plecă după ea spre o încăpere de lângă scenă. M-am uitat înspre Travis, iar el ridică din sprâncene, rânjind cu gura până la urechi. Se aplecă spre mine:

— Am o surpriză pentru tine, zise tare, ca să acopere muzica. Cred că o să-ţi placă.

Se uită în spatele lui, făcu un semn cu mâna şi după un minut, o fată se apropie de masa noastră. Mi-a zâmbit şi eu am rămas cu ochii pironiţi la ea. Îmi părea atât de cunoscută.

Travis se apropie de mine.

— Archer, ţi-o mai aminteşti pe Amber Dalton? Lucrează aici acum.

Amber Dalton, fata de care fusesem îndrăgostit lulea la paisprezece ani. Cea în faţa căreia mă umilise Travis. Probabil că din cauza alcoolului care îmi curgea prin vene nu mă simţeam deloc stânjenit în prezenţa ei. Nu-mi dezlipeam privirea de la ea, îi admiram părul negru, până la umeri şi aceiaşi ochi căprui mari pe care îi iubisem cu atâţia ani în urmă. Era la fel de drăguţă cum mi-o aminteam.

— Archer Hale? şopti ea, făcând ochii mari. Dumnezeule, să nu te recunosc! Mă măsură din priviri. Măi, măi, cât de bine arăţi!

Zâmbi, iar eu nu mi-am putut stăpâni plăcerea ce mă copleşi în acel moment. Părea că ce se întâmplase cu atâţia ani în urmă fusese anulat de sclipirea de admiraţie din privirea ei faţă de cum arătam.

— Amber, interveni Travis. Cred că Archer este pregătit pentru acea întâlnire personală despre care am discutat, îi spuse făcându-i cu ochiul.

Mintea mi se limpezi puţin, aşa că am făcut semn din cap că „nu” şi i-am întins mâna, gestul meu de îmi pare bine că ne-am întâlnit.

Ea, însă, îmi ignoră gestul şi mi se instală în braţe, răspândind în

jurul ei copleşitorul miros al parfumului de vanilie. M-am crispat, oarecum, deoarece nu ştiam ce să fac cu mâinile mele în afară de a le lăsa să cadă pe lângă mine.

— O idee grozavă, gânguri ea, apropiindu-se mai mult de mine şi începu să se aranjeze şi mai bine la mine în braţe, pe semi-erecţia mea.

Am tras aer în piept. Mă simţeam ciudat, dar bine. Nu eram sigur ce trebuia să fac.

În timp ce muzica bubuia în fundal, Amber se aplecă spre mine şi-mi şopti la ureche:

— Fir-ar să fie! Arăţi minunat, Archer. Iar trupul tău... trasă o urmă cu degetul pe pieptul meu. Ştii că mi-a plăcut de tine cu ani în urmă, nu-i aşa? Te-am văzut cum mă urmăreai la lac. Îmi doream să ieşi din tufişuri... dar nu ai făcut-o niciodată.

Îi urmăream degetul care se mişca fără întrerupere pe pieptul meu, până la betelia de la blugi, acolo unde îşi strecură doar puţin vârful degetului, apoi urcă înapoi pe piept. Acum eram din nou excitat.

— Haideţi, voi doi! râse Travis. Mergeţi şi distraţi-vă.

Amber sări din braţele mele, se ridică şi mă smuci după ea. Mergeam în spatele ei ca să-mi ascund starea, legănându-mă uşor. La naiba, eram mai băut decât credeam.

Amber mă duse la aceeaşi uşă după care dispăru şi Jason, pe un coridor slab luminat, apoi mă trase într-o încăpere din stânga şi închise uşa.

În mijlocul camerei era un scaun şi ea mă conduse spre el, apoi mă împinse uşor în el.

Se duse la o măsuţă, foşni ceva pe acolo şi după un minut se auzi muzică din nişte boxe de pe perete. De data aceasta, muzica era bună, nu era tare şi copleşitoare. Mă simţeam mai bine acolo, înăuntru.

Amber veni spre mine, iar eu m-am forţat să nu-mi plec privirea. Simţeam că sângele începea să-mi clocotească în vene, dar în acelaşi

timp mă simţeam amorţit.

Se urcă la mine în braţe, cu picioarele desfăcute şi iar i-am simţit parfumul, care începu să-mi gâdile nările. Se legănă pe ritmul muzici câteva clipe, închizând ochii şi lăsându-se pe spate, ca să o pot admira. Era drăguţă, dar nu ca Bree. Acum că o vedeam de aproape, la lumină mai puternică decât cea de pe scenă, nu îmi plăcu tot machiajul acela de pe faţa lui Amber şi mi se păru că avea trăsăturile uşor mai înăsprite decât în adolescenţă.

Se ridică legănându-se şi-şi dădu jos partea din faţă a topului. Sânii îi ieşiră la iveală, iar ea îmi luă mâinile şi îi cuprinse cu ele. Penisul îmi zvâcnea în blugi. I-am mângâiat sfârcurile aşa cum îi plăcea lui Bree, iar Amber îşi lăsă capul pe spate, gemând. Am strâns uşor. Sânii ei erau mai mari decât ai lui Bree, dar păreau altfel, nu atât de catifelaţi, aproape prea fermi, iar pielea era întinsă şi strălucitoare.

Amber deschise ochii, îşi ridică capul şi mă privi intens, apoi închise pleoapele pe jumătate când îşi trecu limba peste buze.

— Ştii, începu să-mi spună în timp ce-mi desfăcea primii doi nasturi de la cămaşă, în camera asta noi nu oferim decât dansuri erotice, dar Travis mi-a dat un bacşiş gras ca să îţi dau tot ce ai nevoie, spuse şi îşi coborî mâna adânc şi mă mângâie prin pantaloni. Am închis ochii şi am început să respir des şi greu.

— Doamne, cât de mare eşti, dragule! gemu ea, trecându-şi acum buzele pe gâtul meu.

Îmi prinse pielea între buzele ei, făcându-mă să tresar când i-am simţit dinţii înfigându-se uşor în pielea mea.

— Mmm, gemu, frecându-se de mine. Abia aştept să pun stăpânire pe minunatul tău penis. Îţi place rapid şi sălbatic sau lent şi adânc? Hm? Toarse ca pisica. Presupun că vom afla, nu-i aşa, iubitule?

Corpul îmi reacţionă la cuvintele ei, dar în sufletul meu, ceva mă făcea să simt că nu era în ordine. Nici măcar nu o cunoşteam pe fata asta. Trebuia să o folosesc doar pentru sex şi apoi să mă întorc acasă

la Bree, la fata la care ţineam de fapt? Chiar aşa procedau Jason şi soţia lui? Îmi doream ca Bree să mă vadă la fel ca pe alţi bărbaţi, nu voiam să îl sărute pe Travis, însă asta era deja... Dumnezeule! Nu puteam gândi din cauza alcoolului şi a felului în care Amber mă mângâia prin blugi. Gândurile îmi erau învălmăşite, emoţiile scăpate de sub control. Trebuia să ies din camera aceea. Aveam să pun punct şi să plec acasă. Apoi, primul lucru pe care aveam să îl fac în zori era să merg la Bree.

Am ieşit din cameră împiedicându-mă zece minute mai târziu şi am plecat să-l caut pe Travis. Era încă la masa la care stătusem cu toţii, cu o roşcată pe genunchi. L-am bătut pe umăr, el privi în spate spre mine şi pe faţă i se ivi un zâmbet larg. O împinse pe roşcată de la el din braţe şi mă întrebă:

— Eşti gata să plecăm acasă, amice?

Am încuviinţat, încruntându-mă. Era tot ce îmi doream, să plec de acolo şi să mă duc la Bree. Voiam să o strâng în braţe. Depresia pusese stăpânire pe mine când m-am gândit la ce făcusem cu Amber. Am încercat totuşi să nu mă mai gândesc la asta, deşi, părea că nu făcusem nimic diferit faţă de ceilalţi bărbaţi din club. Şi văzusem destule verighete. Evident, soţiile lor acceptau astfel de lucruri. Cred că eram totuşi un ciudat deoarece nu aveam de gând să o mai fac vreodată. Mă simţeam pustiit, nefericit şi... jenat.

Am trecut podul spre Pelion. Travis nu scoase un cuvânt tot drumul, doar un zâmbet abia vizibil îi ridica uşor colţul gurii. Nu îmi păsa care naiba era motivul pentru care zâmbea, eram ameţit din cauza alcoolului, aşa că mi-am sprijinit capul pe geam şi am închis ochii, gândindu-mă la Bree.

Travis mă zgâlţâi – mi se păru că trecuseră doar câteva secunde –, iar eu am deschis portiera ca prin vis şi m-am dat jos din maşină. Chiar înainte să o închid, Travis îmi făcu cu ochiul şi-mi zise:

— Să mai repetăm figura şi altă dată, amice!

Nu i-am dat de înţeles că am auzit ce mi-a spus, doar m-am

întors cu spatele la maşină. Atunci am observat că eram în faţa casei lui Bree. Am dat să mă întorc în maşina lui Travis, însă el pornise deja, iar eu m-am împiedicat în momentul în care el a demarat în trombă.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Bree

M-am întors în pat pe cealaltă parte, zâmbind în întuneric lacului din depărtare. Le sunasem pe Melanie şi pe Liza când am aflat că Archer ieşea cu Travis şi ne-am distrat şi noi ca fetele.

Am mers la sala de biliard din oraş, am băut nişte beri, am râs şi am povestit, în general bârfă de oraş mic. S-ar părea că în oraş era o tânără care avusese relaţii cu cel puţin trei bărbaţi însuraţi. Soţiile din Pelion erau revoltate. Evident că mie nu mi se părea că fata era la fel de vinovată ca bărbaţii care făcuseră nişte jurăminte, pe care apoi le încălcaseră. Presupun, însă, că era mai puţin dureros să creadă că bărbaţii lor fuseseră ispitiţi de o vrăjitoare seducătoare, decât că erau nişte nemernici mincinoşi şi infideli.

Am vorbit mult şi despre Archer şi le-am povestit totul despre el. Ele mă ascultară şocate, dar cu priviri pline de emoţie.

— Doamne, habar n-am avut, Bree, spuse Melanie.

Căzu apoi puţin pe gânduri cât timp am luat o înghiţitură din berea mea.

— Ştii ceva, totuşi, numai tu ai fi putut fi eroina acestei poveşti. Tu ştii limbajul semnelor... ai ajuns în oraşul acesta... el, singur, neavând pe nimeni cu care să vorbească... ce întâmplare minunată.

Am zâmbit visătoare când am auzit ce spusese, lăsând cuvintele să mă cuprindă. Aşa era. Aşa simţeam şi eu. Un destin minunat.

Ne-am despărţit destul de devreme pentru că eu lucram a doua zi de dimineaţă. Am făcut un duş, apoi am citit puţin. Am închis lumina şi am început să mă gândesc la Archer şi să mă întreb cum se simţea cu băieţii. Am fost atât de mândră de el că a fost de acord să iasă cu Travis. Părea atât de suspicios şi de nesigur pe el şi ştiam că sigurul motiv pentru care acceptase era pentru că îl încurajasem eu. Dar şi aşa era un pas foarte important. Abia dacă plecase

vreodată de acasă, poate doar ocazional, să-şi facă aprovizionarea sau să-şi cumpere materiale pentru proiectele sale, încă de când avea şapte ani. Faptul că ieşea într-un bar sau restaurant era o chestie foarte importantă. Speram să se simtă bine măcar cât de cât.

M-am răsucit din nou în pat când am auzit trântindu-se portiera unei maşini şi motorul unei camionete pornind în trombă. Ce naiba? Phoebe îşi ciuli urechile de unde stătea, la capătul patului, şi lătră scurt.

Inima începu să-mi bată mai repede şi teama mi se strecură în vene. Am putut totuşi să-mi controlez respiraţia: dacă era vorba să mi se întâmple cea rău, dacă afară era *el,* atunci cu siguranţă nu ar fi făcut atâta zgomot ce ar fi putut fi evitat ca să-şi anunţe prezenţa.

„Nu mai fi atât de paranoică, Bree", mi-am spus în şoaptă. Dar m-am dus totuşi la geam în vârful degetelor, cu Phoebe lângă mine.

Am tras de marginea draperiei şi m-am uitat pe furiş afară. Am văzut o formă uriaşă care cu greu îşi găsea echilibrul în timp ce mergea. Să fie... Archer? Da, era el.

M-am grăbit spre uşă şi am deschis-o larg, întrebând în şoaptă:

— Archer?

El se întoarse în mijlocul drumului şi rămase proţăpit.

Mi-am lăsat capul într-o parte, zâmbind uşor derutată:

— Ce faci aici? l-am întrebat. Vino încoace, sunt în pijama.

Rămase pe loc câteva clipe, clătinându-se uşor, părând... mi-am mijit ochii în lumina slabă... beat şi supărat. Of, Doamne, l-a făcut Travis să se îmbete? Minunat!

Dintr-odată, porni spre mine, cu capul plecat. Urcă scările şi veni spre mine, luându-mă în braţe. Mă strânse la piept cu putere şi îşi ascunse nasul în gâtul meu, respirând adânc.

Am îngheţat în braţele lui. Ah, Dumnezeule, am simţit mirosul de parfum al altei femei, de fapt duhoarea lui. Ceva cu vanilie, un iz groaznic de parfum ieftin. Inima mi se opri cu un zgomot surd, pentru ca apoi să o ia din nou razna. Ce dracu' se întâmplase în timpul ieşirii lor?

— Archer, am spus din nou, îndepărtându-l cu blândeţe de mine.

Se dădu un pas înapoi şi făcu din cap o mişcare de parcă încerca să-şi adune tot părul pe faţă. Doar că nu mai avea părul lung. Îşi trecu mâna prin părul tuns scurt nu demult şi se uită la mine cu o privire demnă de compătimit.

Îşi ridică mâinile şi îmi făcu semn, mai neglijent:

— *Nu mi-a plăcut seara cu băieţii! Nu mi-a plăcut la clubul de striptease.*

— Striptease, am spus dintr-o răsuflare.

În momentul acela, am observat semnul uriaş lăsat pe gât şi pata de ruj roz de pe gulerul cămăşii. Of, Doamne! Îmi îngheţă sângele în vene.

— *Ai fost cu o altă femeie, Archer?* l-am întrebat descumpănită.

Braţele păreau incapabile să facă altceva în afară de a-mi atârna pe lângă corp.

Pentru câteva secunde, rămase cu ochii pironiţi asupra mea, privirea lui plină de suferinţă spunându-mi tot ce-i trecea prin minte. Se gândi să mă mintă pentru o secundă, am văzut asta în ochii lui căprui expresivi şi scăpărători, apoi, însă, pe chipul său se aşternu umbra înfrângerii şi dădu din cap că „da”.

M-am uitat în ochii lui mai bine de treizeci de secunde înainte să vorbesc:

— Te-au dus pe scenă, ce au făcut? am întrebat, sperând că nu era decât o trăsnaie de chef a burlacilor.

Se încruntă, se aprinse în obraji şi ridică mâinile ca să spună prin semne:

— *Nu, într-una din camerele din spate.*

— Camerele din spate, am şoptit eu.

Archer încuviinţă şi rămaserăm amândoi nemişcaţi uitându-ne unul la celălalt.

— Aşadar ai fost cu ea? l-am întrebat.

Simţeam cum mi se duce culoarea din obraji.

Suferinţa îi copleşi trăsăturile în timp ce făcu semn din cap că

„da”. Privi în pământ.

Am închis ochii pentru câteva secunde, încercând să înţeleg, apoi i-am deschis.

— De ce? am întrebat, de data aceasta cu lacrimi în ochi.

Archer îşi vârî mâinile în buzunar şi doar se uita la mine, cu chipul chinuit de mâhnirea apăsătoare. Dar ce se aştepta să fac? Trebuia să ştie că aveam să fiu supărată dacă el mă înşela cu altă femeie. Chiar atât de puţine lucruri ştia despre viaţă? Despre relaţii? Despre dragoste? Nu, nu puteam crede aşa ceva.

Îşi scoase mâinile din buzunar şi îmi spuse prin semne:

— *Tu l-ai sărutat pe Travis.*

Bărbia i se încleştă.

M-am oprit, încruntându-mă:

— L-am sărutat pe Travis o dată, când noi doi eram doar prieteni, i-am spus în şoaptă. Dar cum am devenit mai mult decât atât, te-am ales pe tine, Archer... Vorbele mi se stinseră pe buze şi mă înecă plânsul. Te-am ales pe tine.

Durerea, furia şi sentimentul de înfrângere îmi devastară în întregime corpul din nou când el se clătină uşor în faţa mea, arătând ca un pui de câine lovit. Dar, oare, nu eram eu cea care primise lovitura?

Mi-am dres vocea ca să nu încep să plâng.

— *Eşti băut, i-am zis. Te duc acasă cu maşina. Trebuie să dormi.*

Eram complet paralizată.

Archer mă prinse de mână, iar eu m-am uitat la urmele lăsate de degetele lui pe braţ, apoi în ochii lui fără vreo sclipire de speranţă. Îmi dădu drumul şi zise:

— *Îmi pare rău.*

Am dat din cap o dată, o mişcare convulsivă bărbie-piept, apoi am înşfăcat pardesiul din cuierul de lângă uşă şi am ieşit. Am auzit cum Archer închise uşa în spatele nostru, apoi paşii lui în urma mea.

M-am urcat în maşină şi el s-a aşezat pe scaunul din dreapta,

închizând încet portiera.

Am mers fără să spunem nimic distanţa scurtă până pe drumul Briar şi când am oprit maşina în faţa porţii lui, s-a întors spre mine, implorându-mă din priviri.

— Du-te, Archer, i-am zis, simţind nevoia să ajung acasă şi să mă ghemuiesc în pat.

În momentul acela, nu eram în stare să-mi pun ordine în sentimente.

Archer mă privi fix câteva secunde, se întoarse şi coborî din maşină, închizând portiera după el.

Am făcut o întoarcere din trei mişcări şi m-am dus înapoi acasă. Când m-am uitat în oglinda retrovizoare, Archer era încă în drum, cu mâinile în buzunare, uitându-se după mine.

După ce am ajuns acasă câteva minute mai târziu, mi-am dat jos haina, simţindu-mă complet neputincioasă, m-am dus în cameră, m-am băgat în pat şi mi-am tras pătura peste cap. Doar atunci am dat voie lacrimilor să curgă, în timp ce dezolarea îmi prinse inima ca în gheare. Fusese cu o altă femeie, bărbatul de care mă îndrăgostisem alesese să o facă pentru prima dată în viaţa lui cu o stripperiţă ieftină, în camera din dos a unui bar. Şi ştiam că şi eu ajutasem la asta.

M-am târât din pat a doua zi dimineaţă după numai două ore de somn. Îmi făceam rutina de dimineaţă, însă tristeţea mă apăsa.

Cum am ajuns la restaurant, m-am adâncit cât am putut de mult în treabă, încercând, fără rezultat, să nu mă mai gândesc la Archer. Era totuşi o cauză pierdută şi, pe când umpleam recipientele de zahăr de pe fiecare masă, m-am gândit cât de mult l-am forţat pe Archer să iasă din zona lui de confort şi să fie mai sociabil. Îmi veni să râd de ironia situaţiei, apoi am vrut să mă prăbuşesc pe podea şi să încep să plâng pe sub mese. În schimb, am tras adânc aer în piept şi am numărat pacheţelele de Splenda.

Era şi vina mea. Nu ar fi trebuit să-l oblig să facă ceva pentru care

nu era pregătit. Tocmai mă gândisem că era posibil să nu fie niciodată pregătit cu adevărat şi că, un imbold, din partea cuiva căruia îi păsa de el, era un lucru bun. Nu putea să trăiască doar pe bucata lui de pământ, fără să se aventureze mai mult de băcănie şi de magazinul de bricolaj. Cred că nici el nu îşi dorea asta. Dar poate ar fi trebuit să fiu eu cea care să-l ajute să facă paşi în lume, poate că nu ar fi trebuit să accepte oferta lui Travis. *Travis.* Care fusese rolul lui în chestia asta? Aveam sentimentul că nu era deloc nevinovat. Aveam o vagă impresie că l-am trimis pe Archer direct în gura lupului în loc să-l ajut să iasă în siguranţă din coconul lui. Travis nici măcar nu se străduise câtuşi de puţin să oprească ce se întâmplase în club. Archer era atât de timid şi de retras. Eram sigură că nu s-ar fi dus din proprie iniţiativă să facă sex cu altă femeie. O durere ascuţită îmi străpunse inima şi îmi veni din nou să plâng când mi l-am imaginat împingându-se într-o femeie pe jumătate dezbrăcată. Am închis ochii şi am poruncit lacrimilor să plece. Mai fusesem înşelată... Aveam să trec peste.

Doar că, ceva nu mă făcea să mă simt că aş fi fost chiar... înşelată. Părea să fie... altceva. Mi-am reţinut gândurile. Nu, nu aveam de gând să-i ofer o scuză pentru ceea ce, la urma urmelor, fusese alegerea lui. Ah, Doamne! Eram atât de confuză. Şi de rănită.

În după-masa aceea, după ce am făcut câteva rânduri de salate, reţetă proprie, mi-am luat la revedere de la Norm şi Maggie şi am plecat acasă.

Mi-am amintit că aveam nevoie de ceva de la magazin, aşa că am făcut o oprire scurtă acolo. Pe când mă întorceam la maşină, în parcare, întorcând pe toate feţele în mintea mea situaţia cu Archer până când îmi veni să urlu, mi-am auzit numele strigat de o voce blândă.

M-am întors şi am văzut o femeie cu păr şaten, scurt, şi ochelari care venea spre mine împingând un cărucior de cumpărături.

M-am oprit şi eu şi m-am întors spre ea, zâmbind uşor.

— Bună, i-am zis dând din cap.

— Bună, zâmbi cu afecţiune. Ştiu că nu mă cunoşti. Numele meu este Amanda Wright. Nu te speria că îţi ştiu numele. Sunt în grupul de pinaclu, cu Anne. Zâmbi din nou, apoi râse uşor.

— Ah, în regulă, am zis. Eu locuiesc chiar lângă Anne.

Dădu din cap.

— Ştiu. Ne-a povestit de tine în timpul jocului de săptămâna trecută. Şi când te-am văzut azi, mi-am închipuit că tu trebuie să fii Bree, cea pe care ne-a descris-o Anne.

Am clătinat din cap.

— Ei bine, mă bucur să o cunosc pe una dintre prietenele lui Anne. S-a purtat atât de drăguţ cu mine.

— Da, e minunată! Tăcu pentru o clipă. Sper să nu mă consideri prea îndrăzneaţă, dar... a pomenit despre faptul că îl vizitezi pe Archer.

Mă privi plină de curiozitate.

Lucrurile se cam schimbaseră de când stătusem ultima dată la poveşti cu Anne, dar sub nicio formă nu aveam de gând să deschid acel subiect, aşa că am răspuns simplu:

— Da.

Zâmbi şi suspină.

— Am fost cea mai bună prietenă a mamei lui, Alyssa.

Mi se tăie respiraţia:

— Ai cunoscut-o pe mama lui?

Ea făcu din cap semn că „da”.

— Da, şi mereu m-am simţit atât de... de prost că nu am făcut mai mult pentru Archer când a murit Alyssa, a spus şi a clătinat abătută din cap. Am încercat să trec pe acolo de câteva ori, însă pe gard erau atârnate toate semnele acelea bizare, care avertizau despre tot soiul de bombe şi capcane... şi cred că pur şi simplu... m-am lăsat păgubaşă.

Căzu pe gânduri.

— Apoi, am auzit prin oraş că Archer ar avea nişte probleme mintale în urma accidentului şi m-am gândit că poate familia era

mai în măsură să aibă grijă de el şi să se ocupe de problemă, adăugă şi îşi ţuguie buzele. Faptul că spun lucrurile acestea cu voce tare mă face să par atât de slabă.

— Doamnă Wright... am început să spun.

— Te rog, spune-mi Amanda.

Am dat din cap.

— Bine atunci, Amanda, dacă nu te deranjează curiozitatea mea, ştii cumva ce a cauzat accidentul în ziua aceea? Archer nu vrea să vorbească despre asta şi...

Nu eram sigură cum să termin propoziţia, vorbele mi se pierdură în neant.

Amanda îşi puse mâna pe braţul meu.

— Îţi pasă de el, zise zâmbind.

În momentul acela, mi-am dat seama că indiferent ce se întâmpla între mine şi Archer, ţineam din tot sufletul la el şi încă îmi doream să îl ajut să trăiască o viaţă care să includă mai mult decât el, nişte câini şi o serie de proiecte de zidărie an de an.

Amanda rămase cu privirea pierdută în zare, gândindu-se, apoi zise:

— Tot ce ştiu despre accident sunt doar amănuntele care au apărut şi în ziar. Bineînţeles că au fost scrise de un jurnalist din afara oraşului, noi nu avem ziare în Pelion. În afară de asta, oamenii pur şi simplu nu vorbesc despre asta. Dacă mă întrebi pe mine, eu zic că e din cauza Victoriei Hale... *toată lumea* este intimidată de ea. Are puterea să disponibilizeze angajaţi, să falimenteze afaceri, a şi făcut-o când cineva i s-a opus, aşa că avem cu toţii motive să fim îngrijoraţi. Şi îţi mai spun aşa: părerea mea este că indiferent ce *s-a întâmplat* în ziua accidentului, a început cu Victoria Hale. Nu avea scrupule să se amestece în vieţile oamenilor ca să-şi ducă la îndeplinire planurile.

Am tras adânc aer în piept.

— Victoria Hale? am întrebat. A venit la restaurant când eram de serviciu ca să mă avertizeze să stau departe de el.

Dădu din cap, părând să ia o hotărâre.

— Nu am vorbit cu nimeni despre asta, dar Tori Hale a fost întotdeauna bolnavă de gelozie faţă de Alyssa. Întotdeauna a încercat să manipuleze oamenii ca să obţină ce voia. În cazul Alyssei, a avut succes. Scutură din cap plină de tristeţe. Alyssa a suferit întotdeauna de un puternic simţ al vinovăţiei... Nu s-a simţit niciodată vrednică de cineva sau de ceva anume. Crescuse într-un orfelinat şi nu avusese pe nimeni până când a ajuns în Pelion...

Vocea îi pieri pe măsură ce îşi amintea trecutul.

— Cea mai drăguţă fată pe care ai fi putut-o întâlni, nu avea niciun strop de răutate în tot corpul şi băieţii Hale s-au îndrăgostit de ea, spuse cu un zâmbet blând.

— Anne mi-a zis că l-a ales pe Marcus Hale, am zâmbit şi eu.

— Nu, nu l-a ales, i-a fost aranjat. Am mers la o petrecere în seara în care Alyssa a rămas însărcinată. Victoria era acolo, nu voi putea niciodată să demonstrez asta, dar sunt sigură că i-a pus ceva în băutură Alyssei, iar Marcus a profitat de ea. A fost felul lui de a o revendica şi de a-şi crea un avantaj în faţa fratelui său, Connor, care era tot mai evident pentru toţi că el era cel pe care Alyssa îl iubea. Bineînţeles că Marcus nu se aşteptase ca Alyssa să rămână însărcinată, dar s-a întâmplat. S-au căsătorit trei luni mai târziu. Alyssa a fost distrusă, la fel şi Connor. Şi, bineînţeles că Alyssa s-a învinovăţit şi s-a gândit că pedeapsa ei era să rămână măritată cu un bărbat pe care nu-l iubea. A făcut multe alegeri proaste, mai ales din cauză că îi lipsea încrederea în sine.

Căzu din nou pe gânduri pentru o secundă.

— Mereu am spus că talentul special al lui Tori Hale este să-i manipuleze pe ceilalţi ca să îşi atingă ea scopurile. Iese mereu cu mâinile curate şi, totuşi, ea este mereu omul din umbră.

Clătină din nou din cap cu tristeţe, părând să o podidească lacrimile, dar reveni la realitate şi îşi duse mâna la piept, râzând.

— Vai, Doamne, uită-te la mine cum stau şi povestesc despre trecut, aici în mijlocul parcării de la magazin, în timp ce lucrurile

tale se topesc probabil. Te rog să mă ierţi. Am vrut doar să mă prezint şi, poate, să te rog să-l saluţi pe Archer din partea mea şi să-i spui că mama lui a însemnat foarte mult pentru mine.

I-am făcut Amandei semn din cap, pătrunsă de tristeţe după tot ce-mi povestise despre mama şi despre tatăl lui Archer.

Amanda continuă:

— Am un magazin de haine în oraş, *Mandy's.* Zâmbi. Inspirat, nu? Vino într-o zi şi-ţi fac o reducere ca pentru prieteni.

I-am zâmbit.

— E foarte drăguţ din partea ta, mulţumesc. Aşa am să fac.

— Bine. Mi-a părut tare bine să te cunosc, Bree.

— Şi mie, i-am spus pe când se îndepărta.

Am pus în portbagaj cumpărăturile, am urcat în maşină şi am rămas în parcare cu gândul la o fată minunată care a venit într-un oraş nou şi la cei doi fraţi care o iubeau, cum cel pe care nu îl iubea a manipulat-o ca să îl aleagă şi totul s-a terminat cu o tragedie. M-am mai gândit la băieţelul pe care fata minunată l-a lăsat în urmă şi la cât de tare mă durea sufletul pentru ceea ce era posibil să nu mai avem vreodată.

Următoarele două zile le-am petrecut muncind, apoi mă ascundeam în casă şi citeam, încercând să fac să treacă timpul mai repede. *Sufeream.* Îmi era dor de el. Şi ce era ciudat, voiam să îi aduc alinare. Nu ştiam exact ce se întâmplase la club, în afară de faptul că Archer se dusese într-o cameră din spate cu una dintre dansatoare şi se culcase cu ea, ceea ce nici măcar nu ştiam să fi fost în meniul unui club de striptease. Dar ce ştiam eu? Ştiam, însă, că Archer nu era bucuros de asta. Atunci de ce o făcuse? Am încercat să mă pun în locul lui, să încerc să înţeleg ce ar fi însemnat pentru el în primul rând să fie într-un club de striptease. Dar gândurile acestea mă făceau şi mai mult să sufăr.

Vineri, când ieşeam de la serviciu l-am văzut pe Travis peste drum, îmbrăcat în haine civile. Cum mă uitam la el cu ochii pe

jumătate închişi din cauza soarelui şi văzându-l cum povestea fără nicio grijă cu un bărbat mai în vârstă, am simţit că iau foc. Fusese acolo, îl dusese pe Archer într-un club de striptease. *Plănuise* totul.

Fără să stau pe gânduri, am trecut ca o vijelie strada şi o maşină m-a claxonat. Travis se uită la mine, dădu să zâmbească, dar îmi văzu privirea şi deveni serios, apoi se întoarse spre bărbatul mai în vârstă căruia îi spuse ceva înainte ca să îmi iasă mie în întâmpinare, pe trotuar.

Cum am ajuns lângă el i-am tras o palmă zdravănă pe obraz, sunetul reverberând în aerul cald de toamnă. Închise ochii şi îşi duse mâna la obraz, mişcându-şi uşor falca.

— Pentru ce naiba a fost asta? izbucni el.

M-am postat exact în faţa lui.

— Eşti un ticălos nenorocit şi egoist, Travis Hale. Ce dracu' a fost în capul tău când te-ai gândit să îl duci pe Archer la un club de striptease? Am crezut că pot avea încredere că o să ai grijă de el.

— Să am grijă de el? începu el să râdă. Dar ce e, copil, Bree?

— Ce spui? am explodat. Bineînţeles că nu e un *copil.* Dar ştiai că are nevoie să ai puţină grijă de el. Nu a mai ieşit niciodată cu alţii. A avut nevoie de tine ca să...

— Asta este ceea ce îţi doreşti? Vrei pe cineva care trebuie să fie îngrijit tot timpul? Acesta este bărbatul pe care ţi-l doreşti?

Vedeam roşu în faşa ochilor şi mă mânca palma să îi mai ard una.

— Îmi răstălmăceşti cuvintele. Îl faci să pară incapabil de a înţelege lucruri pe care el nu le-a mai făcut niciodată. El nu a avut nevoie decât de...

— Ce? Să-l ţin de mână toată noaptea ca să nu şi-o tragă cu altă femeie?

Am rămas cu gura căscată şi cu ochii cât cepele.

Oftă, trecându-şi mâna prin păr.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Bree, nu am încercat să fac ceva care să te rănească. Am încercat doar să îl ajut să se distreze, să-l ajut să se simtă ca un BĂRBAT, să îi dau încredere ca să nu mai

simtă că nu e de nasul tău. În regulă, înţeleg că nu a fost cel mai reuşit plan, mi-am dat seama de asta după ce s-a dus în camera din spate cu fata de care îi plăcea în adolescenţă şi şi-a tras-o cu ea, bine?

— Dumnezeule, nu mai spune asta! i-am zis cu lacrimile curgându-mi pe obraji.

Le-am şters nervoasă, furioasă că am început să plâng în mijlocul străzii, în faţa lui Travis Hale.

— Nu e de tine, Bree. Este... prea diferit... prea ascuns... prea capabil să facă alegeri care să te rănească. Îmi pare rău că ai aflat aşa.

Clătinam din cap fără oprire.

— Nu, răstălmăceşti totul.

— Nu-i adevărat, îmi zise cu blândeţe, trăgându-mă spre el şi luându-mă în braţe. Îmi pare rău, Bree. Îmi pare foarte rău.

M-am smuls de lângă el şi m-am întors ca să plec la maşină. În capul meu se amestecau durerea şi furia faţă de Travis, faţă de Archer, faţă de mine. Trebuia să ajung acasă.

— Bree, mă strigă Travis, iar eu m-am oprit fără să mă întorc. Sunt aici dacă ai nevoie de mine.

Am mers mai departe remarcând că toţi oamenii de pe stradă se opriseră şi se uitau la noi. Uau, cât de subtil! Dar tocmai le oferiserăm un spectacol. Mai bine zis, eu le oferisem.

M-am dus repede la maşină, am urcat în ea şi am condus ca paralizată până acasă, unde, odată ajunsă, m-am târât înăuntru şi m-am trântit în pat.

Phoebe veni lângă mine şi-mi sări bucuroasă în braţe, dând din coadă şi lingându-mă pe faţă. Am început să râd, deşi eram într-o dispoziţie mizerabilă şi am luat-o în braţe, gângurindu-i:

— Salutare, dulceaţă mică.

Phoebe sări de la mine din braţe şi fugi la uşă, pufăind că voia afară. Se obişnuise să sară în coşul bicicletei şi să pedalăm spre casa lui Archer în fiecare zi, aşa că şi ei îi lipseau prietenii şi proprietatea

aceea imensă unde putea alerga în neştire şi unde putea explora.

— Şi mie mi-e dor de el, fetiţo, i-am zis fără să ştiu ce naiba să fac.

Câteva minute mai târziu, m-am dus să fac un duş. În timp ce mă dezbrăcăm în dormitor, începură să cadă primele picături de ploaie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Bree

Pe la opt seara ploaia începu să cadă în rafale şi tunetele începură să bubuie, în timp ce fulgerele lăsau pe cer urme în zigzag.

M-am cuibărit la mine în cameră cu Phoebe în braţe. Cum stăteam aşa, emoţiile din noaptea *aceea* mă copleşiră dintr-odată. Nu mă mai afectau atât de tare acum, dar ştiam totuşi că sunetele puternice din cer aveau să mă facă să mă simt mereu singură şi neajutorată.

Mi-am aprins în cameră mai multe lumânări în cazul în care s-ar fi luat curentul. De obicei, lumânările creau o atmosferă liniştitoare, romantică... În seara aceasta, umbrele de pe pereţii ce mă înconjurau făceau ca furtuna să pară mai înspăimântătoare, mai neliniştitoare.

Am auzit o bătaie uşoară în uşă şi am tresărit. Phoebe îşi ciuli urechile şi lătră scurt. Cine naiba putea să fie?

El era deja în mintea mea din cauza furtunii, aşa că inima începu să-mi bată tot mai tare când m-am dat uşurel jos din pat şi m-am dus în vârful degetelor pe hol, cu Phoebe la picior.

M-am dus la geamul din faţă şi m-am uitat pe după perdea, de unde abia vedeam cine era pe verandă în faţa uşii de la intrare. Archer se lăsă pe spate şi se uită la mine în timp ce eu mă uitam la el. Inima îmi bubuia în piept şi am început să-l sorb din priviri; era ud leoarcă: blugii, tricoul alb, bluza de trening cu fermoarul desfăcut, toate lipite de corp. Dumnezeule, a venit până aici, pe jos, în toiul furtunii.

N-am stat pe gânduri şi am alergat într-un suflet la uşă, am deschis-o larg în răpăiala ploii ce se auzea pe verandă. Un bubuit puternic al tunetului făcu pereţii casei să se scuture şi am tresărit, ceea ce îl făcu pe Archer să vină cu un pas mai aproape de mine.

— Ce faci aici? l-am întrebat.

— *Nu îţi plac furtunile,* răspunse el.

Am înclinat capul într-o parte, nedumerită.

— *Ai mers doi kilometri prin ploaie fiindcă mie nu îmi plac furtunile?*

Ezită o clipă, privind în altă direcţie, încruntat. Apoi se uită din nou la mine şi aprobă din cap. Făcu o pauză, pe faţă citindu-i-se mâhnirea.

— *Ştiu că probabil sunt ultima persoană pe care vrei să o vezi acum, dar m-am gândit că şi doar dacă stau pe verandă nu ţi-ar mai fi frică. Nu ai mai fi singură.*

„Ah, Doamne!"

Nu m-am mai putut abţine, faţa mi se schimonosi şi am început să plâng.

Archer făcu timid un pas spre mine şi îmi ceru permisiunea, uitându-se tăcut în ochii mei. Am mişcat uşor din cap, arătându-i că înţelesesem întrebarea nerostită, iar el mă luă în braţe şi mă lipi strâns de pieptul lui.

L-am cuprins în braţe şi mi-am ascuns faţa în gâtul lui, respirând mirosul de proaspăt şi de ploaie. Am plâns liniştit în braţele lui mai multe minute, în timp ce el mă mângâia în cercuri pe spate, respiraţia lui îmi încălzea urechea şi hainele lui ude mă făceau şi pe mine leoarcă. În acele minute am uitat de tunetele şi fulgerele ce ne înconjurau zgomotos, pentru acele minute am fost doar el şi cu mine, nimic altceva.

Nu eram sigură ce să cred. Ştiam doar că mă simţeam bine. Era încă prietenul meu cel mai bun, băiatul meu minunat şi tăcut, de care îmi fusese atât de dor încât mă durea. Mă rănise şi, cu toate acestea, mă agăţam de el ca şi cum viaţa mea depindea de asta.

După câteva minute, m-am lăsat pe spate şi l-am privit în ochi. Se uita la mine cu atâta tandreţe şi dragoste că mi se strânse inima în piept.

— M-ai rănit, i-am zis, dându-mă înapoi.

Privirea i se umplu de tristeţe şi dădu din cap, dându-mi de înţeles că ştia că făcuse asta.

— *Lasă-mă să mă revanşez, te rog,* îmi spuse. *Ce pot să fac?*

Am oftat, lăsându-mi umerii să cadă.

— Ai făcut sex cu altă femeie, Archer.

El scutură din cap.

— *Nu am făcut sex cu ea, doar... am fost cu ea.*

M-am încruntat şi mi-am lăsat capul pe spate.

— *Cum? Am crezut că ai... stai puţin, ce înseamnă mai exact că „ai fost cu ea"?*

Nu ştiam ce voia să-mi spună, dar m-am simţit complet uşurată când mi-am dat seama că nu mersese până la capăt cu ea.

Oftă, trecându-şi mâna prin părul ud, apoi scuturând-o.

— *Eu... Asta e...* oftă din nou. *M-a luat cu ea în camera din spate, m-a sărutat pe gât şi mi-a pus mâinile pe sânii ei. Corpul meu... a reacţionat.*

Închise ochii pentru câteva clipe, apoi îi deschise din nou:

— *Mi-a spus că Travis a plătit-o ca să se culce cu mine, dar nu mi s-a părut în regulă, aşa că am plecat. Asta s-a întâmplat, îmi pare rău. Ştiam că nu e bine. Nu voiam aşa ceva. Vreau să zic... eu... Dumnezeule!*

Se ruşină şi privi în jos.

Am răsuflat în sfârşit după ce stătusem cu sufletul la gură şi am început să râd, dând uşor din cap. Archer îmi luă bărbia în degetele lui îngheţate şi o ridică. Mă privi nedumerit.

— *Ai primit un dans erotic, Archer, şi lucrurile au mers prea departe. Dar i-ai spus „nu" şi ai plecat.*

L-am privit cu atenţie o clipă.

— *De ce i-ai zis nu, Archer? Spune-mi!*

Tăcu o vreme, apoi zise:

— *Pentru că nu vreau să fiu cu nimeni altcineva decât cu tine. Nu am vrut-o pe ea. Te vreau doar pe tine. Te vreau doar pe tine, Bree.*

Cum stăteam acolo, în pragul uşii, privindu-ne în ochi, am observat că începuse să tremure, buzele i se albăstriră şi sub el se adunase o băltoacă de apă din haine.

L-am tras în casă.

— Of, Doamne, ai îngheţat de tot! i-am spus fără mâini, care erau

ocupate să-l împingă mai repede înăuntru. Trebuie să te încălzim.

L-am condus la baie şi am dat drumul apei la duş, aburul ridicându-se cu repeziciune în încăperea mică. Am început să îi dau hainele jos, bluza de trening, tricoul, iar el mă lăsa, nedezlipindu-şi privirea de pe mine şi ajutându-mă doar când era nevoie. Îşi aruncă papucii din picioare şi am îngenuncheat în faţa lui, dându-i jos şosetele din picioarele ude, apoi m-am ridicat la loc, admirându-i între timp abdomenul şi pieptul. Dintr-odată, în încăpere se făcu şi mai cald. Mi-am muşcat buzele şi mi-am ridicat ochii spre chipul lui minunat.

— *Intră la duş,* i-am spus când nu mai avea pe el decât blugii. *Trebuie să mă schimb şi eu,* i-am zis în timp ce mă uitam la cămaşa mea de noapte udă.

El dădu din cap, iar eu m-am întors brusc şi am ieşit din baie. Am închis uşa şi m-am sprijinit de ea o secundă, muşcându-mi buzele din nou. Am mormăit uşor. „Doar pe tine, Bree", am spus în şoaptă. Doar tu te puteai îndrăgosti de singuraticul oraşului care nu poate vorbi. Dar, apoi, am zâmbit larg. Da, de singuraticul oraşului care nu poate vorbi, dar era singuraticul meu care nu poate vorbi.

M-am schimbat şi m-am îmbrăcat cu o altă cămaşă de noapte, mai drăguţă. Apoi m-am dus în bucătărie şi am pus ceainicul pe foc. Am rămas acolo, uitându-mă pe geam cum plouă, aşteptând să fluiere.

După câteva minute, am auzit cum s-a oprit apa la duş, după încă un minut s-a deschis uşa şi am strigat încet:

— În bucătărie!

Archer intră doar cu un prosop înfăşurat în jurul şoldurilor sale înguste, aranjându-şi cu mâinile părul ud şi uitându-se la mine timid. Mi-am delectat privirea cu pieptul lui numai bun de admirat, cu ceea ce acel prosop lăsa imaginaţiei în legătură cu alte calităţi ale lui şi am înghiţit în sec.

— *Tocmai am terminat de făcut ceaiul,* i-am spus, deschizând o cutie cu plicuri de ceai. *Dacă vrei să-ţi aduni hainele şi să le pui la uscat,*

găseşti uscătorul în dulăpiorul din hol.

Dădu din cap şi se duse pe hol în timp ce eu terminasem ce aveam de făcut şi veni din nou lângă mine când duceam ceaiul în sufragerie. Luă una din căni şi ne aşezarăm împreună pe canapea, sorbind din ceaiul fierbinte, în tăcere, câteva minute tihnite.

În cele din urmă, aşează cana de ceai pe măsuţa din faţă şi se întoarse spre mine.

— *Pot să îţi spun ceva?*

M-am uitat la el, mi-am lăsat capul într-o parte şi i-am zis:

— *Bineînţeles*, şi am mai luat o înghiţitură de ceai.

Trase adânc aer în piept şi păru că îşi adună gândurile.

— *M-am gândit mult în ultimele zile şi... am încercat să fiu ceea ce voiai tu să fiu, dar, e prea mult pentru mine, Bree.*

Dădu uşor din cap.

— *Am urât noaptea aceea: zgomotul, oamenii, faptul că nu pot vorbi.*

Tăcu o clipă, înainte să se uite din nou la mine:

— *Îmi doresc mai mult decât orice să te pot face fericită, dar...*

Îşi trecu din nou mâna prin păr.

Mi-am aşezat ceaiul pe măsuţa din faţa noastră şi m-am dus mai aproape de el.

— *Archer, te-am făcut să te simţi ca şi cum ai fi „o creaţie" a mea. Te-am făcut să simţi că tu însuţi, exact aşa cum eşti... nu ai fi de-ajuns,* i-am zis şi am privit în pământ, apoi din nou, în ochii lui. Îmi pare atât de rău.

Mă prinse de mâini, le strânse, apoi le dădu drumul.

— *Nu este vina ta. Ştiu că ai încercat să... îmi lărgeşti orizonturile. Doar că am nevoie să fac asta atunci când sunt pregătit să o fac, înţelegi? Nu ştiu când voi fi pregătit. S-ar putea să dureze mult timp, Bree.*

Am dat din cap şi ochii mi s-au umplut de lacrimi. Bine. Am râs uşor şi m-am pus la el în braţe, cu picioarele de-o parte şi de alta a lui, aplecându-mă spre el şi strângându-l cu putere în braţe.

— Încă ceva, totuşi, am şoptit aproape de gâtul său, nepregătită să-i dau drumul.

El aşteptă, răbdător. M-am lăsat înapoi şi i-am zis:

— Singura femeie care îţi oferă dansuri erotice sunt eu.

Zâmbi şi în ochi luciră sclipiri jucăuşe. Am simţit că zâmbetul acela putea cu uşurinţă să mă facă să cad pe spate şi să mor de un atac de cord provocat de o supradoză de frumuseţe. I-am zâmbit şi eu, m-am aplecat spre el şi l-am sărutat cu pasiune.

Tunetul bubui şi un fulger făcu încăperea să pulseze de lumină câteva secunde. Am oftat mulţumită şi mi-am strecurat limba printre buzele calde ale lui Archer. Avea gust de amestec de scorţişoară, de la pasta lui de dinţi, şi miere, de la ceai. Limba lui o întâlni pe a mea, alunecând delicios de minunat una pe lângă cealaltă, provocându-mi un geamăt ce veni din adâncul pieptului. Îmi cuprinse faţa în mâini şi îmi înclină capul ca să poată merge mai adânc, preluând controlul sărutului, explorându-mi cu răbdare şi amănunţit gura, până când am început să gâfâi şi să mă frec de erecţia voluminoasă şi tare.

Archer era timid şi nesigur în cea mai mare parte a timpului, însă când era vorba de ceva pentru care îşi dedicase mult timp din viaţă ca să perfecţioneze, era sigur pe el şi încrezător. Mă întrebam dacă observase şi el asta...

M-am dezlipit de buzele lui, ca să respir şi să îmi las capul pe spate, ca să ajungă la gâtul meu. Mă sărută acolo şi mă dezmierdă blând, în timp ce eu îmi treceam degetele prin părul lui.

Mâinile lui coborâră pe sâni şi începu să-mi mângâie leneş sfârcurile prin bumbacul subţire al cămăşii de noapte. Am oftat de plăcere, prinzând între degete şuviţe întregi din părul lui.

I-am simţit erecţia crescând şi mai mult sub mine, între noi nefiind nimic altceva decât materialul deja umed al chilotului meu şi prosopul din bumbac.

Am întins mâna şi l-am mângâiat uşor pe coapsele încordate. Inspiră adânc şi muşchii i se tensionară din cauza atingerii mele. Am coborât şi mai mult mâna şi l-am atins uşor prin prosop în timp ce el mă privea printre pleoapele îngreunate de dorinţă şi cu buzele

întredeschise. Dumnezeule, mă înnebunea de-a dreptul! Eram tot mai umedă între picioare şi o dorinţă ce pulsa nerăbdătoare aştepta să fie împlinită.

— Archer, te doresc, i-am şoptit.

Fără să ezite vreo fracţiune de secundă, mă luă în braţe şi mă ridică de pe canapea, îndreptându-se spre dormitor. Am început să râd, luându-l de după gât.

— Înţeleg că asta înseamnă „da”, i-am zis. Îmi zâmbi, părând uşor încordat şi agitat.

Când am ajuns în dormitor, mă lăsă uşor pe pat şi rămase în picioare, uitându-se la mine, în privirea lui împletindu-se tandreţea cu dorinţa. Inima îmi bubuia în urechi.

Archer se întoarse spre perete şi închise lumina de sus. Lumânările încă ardeau şi aruncau prin cameră o lumină feerică. Ce diferenţă crease o jumătate de oră, m-am gândit, amintindu-mi că doar cu puţin timp înainte stătusem în aceeaşi cameră, simţindu-mă singură şi speriată.

Archer veni înapoi şi lăsă să-i cadă prosopul din jurul taliei şi am apucat să arunc rapid o privire asupra corpului său gol, înainte să pună un genunchi pe pat şi să se lase jos, spre mine. Cerule! Construcţia verandelor din piatră, tăiatul lemnelor şi mersul pe jos puteau cu uşurinţă să facă parte dintr-un material video de exerciţii sportive pe care trebuia să-l scoată pe piaţă. Cât mai repede!

Îşi coborî buzele peste ale mele şi mă sărută cu pasiune minute îndelungate, îndreptându-se apoi spre gâtul meu, după ce ne-am oprit ca să respirăm. Îmi prinse pielea de pe gât uşor, între buze, iar eu m-am lăsat mai mult pe spate, făcându-i loc şi apăsându-mi şoldurile de penisul excitat. Trase aer în piept şi îşi ridică privirea, întâlnind-o pe a mea.

Stătea sprijinit pe braţe, deasupra mea, aşa că nu-şi putea folosi mâinile ca să spună ceva, aşa că şi eu am ales să nu spun nimic. Privirea de pe chipul lui spunea tot ce aveam nevoie să ştiu. Nu-şi dorea să fie nicăieri altundeva în acele momente, decât cu mine,

acolo, făcând ce urma să facem. Şi, când i-am aruncat o privire şi i-am văzut privirea adumbrită de dorinţă animalică şi expresia feţei care îi trăda toate sentimentele, am ştiut că nici eu nu voiam să fiu în altă parte.

Mi-am ridicat braţele, dându-i de înţeles că trebuia să-mi dea jos cămaşa de noapte. Se aplecă şi prinse marginea ei, ridicând-o uşor, făcând-o să-mi alunece pe braţe, peste cap, aruncând-o pe podea, lângă pat.

Se ridică apoi şi mă privi drept în ochi în timp ce îşi agăţă degetele de o parte şi de alta a chilotului meu şi îl trase în jos. Mi-am coborât privirea de la ochii lui, la penisul întărit şi încordat şi zvâcnirile mele interioare deveniră tot mai intense.

Stătea nemişcat, uitându-se la mine cum am început să mă zvârcolesc uşor sub privirile ce rătăceau în sus şi-n jos, pe tot corpul. Nu am mai stat niciodată nemişcată sub priviri ce-mi iscodeau goliciunea corpului, însă în momentul în care se uită în ochii mei şi îmi spuse *Eşti atât de frumoasă,* m-am relaxat. Am observat că mâinile îi tremurau, doar puţin.

— Şi tu eşti, i-am şoptit la ureche când veni din nou deasupra mea, muşchii braţelor încordându-se din nou când îşi susţinu greutatea şi îşi coborî capul să mă sărute din nou.

Îmi plimbam uşor mâinile în sus şi în jos peste venele tari de pe braţele lui, apoi peste umerii largi. Am coborât apoi pe pielea fină de pe spatele musculos, până la fund, pe care i l-am mângâiat, apoi l-am apucat uşor, împingându-l spre mine. Mi-am dat seama că zâmbea când l-am sărutat.

M-am dezlipit de buzele lui zâmbind şi eu, în timp ce el mă sărută pe obraz.

— Îţi place când te prind de fund? l-am întrebat zâmbind larg.

Zâmbi şi el ascuns de gâtul meu.

Drept urmare, i-am atins din nou fundul ferm şi am început să-l frământ cu mâinile, apăsându-mi şoldurile în erecţia lui, pe care o simţeam tare pe abdomen, fierbinţeala ei arzându-mi pielea,

provocându-mi o senzaţie încântătoare şi făcându-mă să tremur de dorinţă.

Îşi coborî capul spre sâni, îmi luă un sfârc între buzele fierbinţi şi trasă cu limba cercuri.

— Ah, Archer, nu te opri, am gemut, te rog, nu te opri.

Începu să se joace cu celălalt sfârc folosindu-şi cealaltă mână, în timp ce îl aţâţa pe celălalt cu buzele şi cu limba, apoi schimba.

Gemeam şi îmi ridicam coapsele, căutând să mă eliberez de presiunea tot mai chinuitoare dintre picioare, clitorisul fiind atât de umflat, încât am crezut că voi avea orgasm în secunda în care avea să mă atingă.

Archer îşi duse o mână între picioarele mele şi îşi înmuie degetul în moliciunea umedă, aducând-o şi peste micul meu ghem de nervi, făcând cercuri în jurul lui, exact aşa cum îi arătasem. Gâfâiam şi gemeam, înălţându-mi şi rotindu-mi coapsele, împingându-mă în mâna lui, implorând eliberarea ce era atât de aproape. Simţeam deja începutul, ca nişte scântei mici de energie.

— Ah, Doamne, ah, Doamne, ah, Doamne, am început să îngân, mişcându-mi capul încoace şi-ncolo.

Îi simţeam penisul săltându-mi pe abdomen şi doar asta a fost suficient să mă trimită pe culmi, orgasmul fiind intens şi rapid, rostogolindu-se prin corp cu o încântătoare lentoare în timp ce eu îl trăiam gemând şi gâfâind.

Când am deschis ochii, Archer se uita la mine, cu acea privire plină de încântare şi afecţiune pe care o iubeam atât de mult, încât mă durea.

— Te vreau în mine atât de mult, am şoptit.

Nu-şi dezlipi ochii de la mine în timp ce-şi mută coapsele între picioarele mele, îşi luă penisul în mână şi îl ghidă ca să mă pătrundă. Înghiţi în sec când mi-am ridicat genunchii şi mi-am desfăcut picioarele ca să-i fac loc.

Privirile ni se întâlniră din nou şi am simţit ceva între noi, acelaşi lucru de nedescris pe care îl remarcasem prima dată când ne-am

întâlnit, doar că acum se intensificase de zece ori mai mult.

M-am sprijinit pe coate şi am privit împreună cum mă pătrundea uşor, puţin câte puţin, lărgindu-mă şi umplându-mă. Când se opri, l-am privit şi nu am putut decât să rămân ca vrăjită când i-am citit pe chip plăcerea desăvârşită şi brută. *Eu îi adusesem acea lumină pe chip.* L-am simţit zvâcnind înăuntru, apoi, dintr-o singură mişcare, s-a împins cu totul în mine. Am căzut pe spate, gemând încet, iar el a început să se mişte încet. Îl priveam fix, hipnotizată de toate emoţiile ce i se citeau pe faţă în timp ce mişcările lui deveneau tot mai rapide: admiraţie, atracţie erotică, încercare să obţină controlul, apoi, în cele din urmă, abandonul în faţa plăcerii trăite cu ochii pe jumătate închişi, în timp ce se împingea în mine tot mai puternic şi mai adânc, gâfâind accelerat.

Mi-am ridicat şoldurile şi mi-am încolăcit picioarele în jurul spatelui lui Archer. Ochii îi străfulgerară o clipă, înainte să-şi îngroape faţa în gâtul meu. Mişcările lui deveniră tot mai bruşte şi dese, culminând cu ultima, cea mai adâncă, apoi se lipi de mine, rotindu-şi coapsele, storcându-şi plăcerea.

Am stat întinşi, unul lângă celălalt minute îndelungate, Archer respirând neregulat lângă gâtul meu, eu zâmbind, cu ochii în tavan.

În cele din urmă, mi-am trecut uşor unghiile peste fundul lui, apoi l-am strâns uşor. I-am simţit pe piele zâmbetul, însă nu îşi clinti capul şi nici nu încercă să facă vreo mişcare, corpul lui zăcând jumătate peste mine, jumătate pe pat, ca să nu mă strivească sub greutatea lui.

— Hei, i-am spus cu blândeţe. Mai trăieşti?

Am simţit cum zâmbea din nou cu faţa îngropată în gâtul meu, apoi dădu din cap că „nu".

Am început să râd uşor, iar el îşi iţi capul, cu un zâmbet minunat pe chip. Îmi luă faţa în mâini şi mă sărută tandru câteva minute înainte de a se ridica.

M-am ridicat şi eu. Trebuia să mă spăl.

I-am cuprins obrazul într-o mână şi l-am sărutat delicat, apoi m-

am ridicat din pat şi, dezbrăcată, m-am dus la baie. M-am uitat înapoi spre Archer, iar el mă urmărea cu privirea, ochii săi întârziind pe spatele meu gol. Am intrat degrabă în baie, m-am spălat, apoi m-am întors în dormitor, unde mă aştepta Archer, pe marginea patului, părând uşor nesigur pe el.

— *Acum este partea în care mă ţii în braţe*, i-am zâmbit.

Zâmbi şi el, oftă şi aranjă plătura. Ne-am urcat în pat şi m-a tras spre el, în timp ce eu puneam păturile peste noi. Stăteam cu feţele la geam şi ploaia continua să cadă, mai lin de data aceasta.

Nu trăsesem obloanele, nu era decât lacul, nimeni nu putea să vadă înăuntru. Tunetele bubuiau în depărtare şi cerul se aprinsese de explozii de lumină, dar furtuna se îndepărta de noi. Am oftat mulţumită şi Archer m-a strâns mai tare la piept.

Am rămas aşa multe minute până m-am întors spre el şi am şoptit:

— Mi-a fost atât de dor de tine zilele astea.

El dădu din cap, se aşează pe spate şi îmi spuse prin semne:

— *Şi mie. Am simţit că înnebunesc.*

M-am aplecat spre el şi l-am sărutat pe piept, apoi mi-am aşezat capul acolo, ascultându-i bătăile inimii cât timp se jucă puţin cu părul meu.

— *Vrei să ştii care a fost primul lucru la care m-am gândit când ne-am întâlnit prima dată, în afară de cât eşti de frumoasă?*

Îi urmăream mâinile cum continuau să se mişte lângă mine, apoi mi-am ridicat capul, uitându-mă la el, curioasă. Mă privi lung, pasiunea aprinzându-i ochii de culoarea chihlimbarului.

— *Ai părut atât de intimidată, de ruşinată, chiar ai roşit din cauza acelor tampoane.*

Zâmbi, se aplecă spre mine şi mă sărută pe frunte. Inima mea o luă la goană.

Povesti mai departe:

— *Era prima dată în viaţa mea când cineva părea să se simtă stingher în prezenţa mea. Oamenii au mai fost intimidaţi în prezenţa mea, dar nu*

din cauză că au făcut ceva de faţă cu mine. M-a făcut să simt că sunt cu adevărat o persoană, Bree. M-a făcut să simt că exist şi contez.

Am înghiţit în sec.

— Tu eşti o persoană adevărată, Archer. Eşti cel mai bun om pe care îl cunosc, am şoptit, lăsându-mi capul pe pieptul lui.

Mă strânse din nou în braţe şi am rămas aşa o vreme, ce păru îndelungată, savurând fiecare moment în care stăteam îmbrăţişaţi, lipiţi unul de celălalt, inimă lângă inimă.

Puţin mai târziu, mi-am lipit nasul de pielea lui şi am inspirat adânc, trăgând în nări mirosul lui proaspăt, bărbătesc. Am zâmbit, ascunsă în el şi i-am sărutat din nou pielea. El întinse mâna şi mă prinse de fund, iar eu am tresărit, surprinsă, şi am început să râd. Când m-am uitat la el, rânjea.

— Hei, asta îţi place ţie, am râs.

— *Dar ţie ce-ţi place?* întrebă prin semne, apoi mă rostogoli şi mă privi zâmbind, sprijinindu-se pe coate de o parte şi de alta, ca să îşi poată folosi mâinile.

Mâinile mele, în schimb, erau prizoniere, aşa că a trebuit să-mi folosesc vocea:

— Nu sunt sigură, dar pun pariu că o să descoperi tu.

Am zâmbit, iar el ridică dintr-o sprânceană, acceptând, pare-se, provocarea mea.

Am întins mâna sub pătură şi l-am mângâiat blând, simţind cum se întăreşte tot mai mult sub atingerea mea.

— Şi a fost exact aşa cum ai sperat? am zâmbit, privindu-l în ochi.

Îmi zâmbi şi el, dar i se tăie respiraţia atunci când mi-am trecut degetul peste capul penisului. Dădu repede din cap şi făcu semn:

— *Mai mult de atât.*

Mă uitam la el şi se încruntă puţin, aşa că l-am întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

— *Cred că trebuie să mă duc până la magazin să iau nişte prezervative,* răspunse şi îşi coborî privirea spre mine, puţin agitat.

M-am uitat la el, întrebându-mă dacă unchiul lui îi vorbise

cumva despre contracepţie şi gândindu-mă că era, probabil, un subiect pe care ar trebui să-l discutăm.

— *Sunt eficiente în nouăzeci şi opt la sută din cazuri,* zise el, uitându-se în ochii mei. *Aşa scrie pe cutie, la farmacie.*

Nu m-am putut abţine şi am zâmbit.

Ridică din sprâncene şi zâmbi şi el.

— *Râzi de mine?* întrebă, dar nu păru supărat.

I-am pus mâna pe obraz, vorbind serios.

— Nu, niciodată, am clătinat din cap. Iau pastile.

— *Pastile?*

Am încuviinţat dintr-o singură mişcare a capului.

— *Aşa nu rămân însărcinată.*

Pentru că se uita în continuare la mine, am continuat:

— Tocmai mi-am reînnoit reţeta pentru că mă ajută să am o menstruaţie mai puţin abundentă, aşa că...

Dădu din cap, se aplecă şi îşi frecă nasul de al meu, sărutându-mă întâi pe buze, apoi pe pleoape şi pe vârful nasului, îmi zâmbi şi inima mi se făcu ghem în piept.

Ridică mâna şi îmi dădu la o parte câteva şuviţe de păr în timp ce eu mă pierdeam în ochii lui. Mă privi foarte serios câteva clipe ca şi cum ar fi vrut să-mi memoreze fiecare trăsătură.

— Care sunt visurile tale, Archer? l-am întrebat, vrând să aflu ce era în inima lui.

Mă privi din nou, apoi se lăsă înapoi pe genunchi şi mă ridică şi mă aşeză la el în braţe, cu un picior de o parte şi de alta a lui. I-am zâmbit, cuprinzându-l de după gât, eliberându-l, însă, ca să poată comunica.

Îşi ridică mâinile şi zise:

— *Nu ştiam destul de multe ca să te visez pe tine, Bree, dar, cumva, ai devenit realitate. Cum s-a întâmplat asta?*

Îşi frecă uşor nasul de al meu, se opri, apoi se trase înapoi:

— *Cine mi-a citit gândurile şi a ştiut exact ce voiam, când nici eu nu ştiam?*

Am oftat, zâmbind fără să bag în seamă nodul din gât. Am zâmbit sărutându-i buzele şi i-am spus:

— Şi eu simt acelaşi lucru. Şi tu eşti visul meu, Archer. Exact aşa cum eşti.

Mă privi în ochi, ca şi înainte, mă trase spre el şi mă sărută apăsat, limba lui rotindu-se în gura mea, gustându-mă peste tot.

L-am simţit cum creştea şi devenea tot mai tare, aşa că şi eu m-am ridicat puţin, ajutându-l să mă pătrundă, apoi m-am lăsat în jos, în el, până când l-am îngropat complet în mine. Trase adânc aer în piept şi mă cuprinse uşor de talie, în timp ce eu am început să mă mişc lin, dintr-o parte în alta, în sus şi în jos, pe toată lungimea excitată.

De fiecare dată când coboram, clitorisul îi atingea abdomenul jos, trimiţând în tot corpul scântei minunate de plăcere. Am început să gâfâi de fiecare dată când coboram în el, lăsând capul pe spate şi începând să mă mişc tot mai repede şi mai sălbatic.

Archer se aplecă şi îmi prinse între buze un sfârc, acum la nivelul feţei sale, şi îşi roti limba în jurul lui, înteţind şi mai mult plăcerea ce mi se răspândea în tot corpul. Simţeam că nu mai era mult până la orgasm, aşa că m-am grăbit să-mi cer dreptul la el.

Simţeam pe piept cum respiraţia lui devenea tot mai sacadată când se muta de la un sân la celălalt, dezmierdându-i şi trăgând cu buzele de vârfurile lor întărite, făcându-mă să înnebunesc de atâta dorinţă carnală.

Corpul mi se contractă şi zvâcni în jurul lui pe măsură ce orgasmul mă copleşi în întregime şi am strigat numele lui Archer din nou, tremurând de fericire.

Am deschis ochii şi i-am privit pe ai lui, pe jumătate închişi şi cu pupilele dilatate de plăcere. Preluă controlul şi se împinse în mine în timp ce mă ţineam de el şi gemeam la fiecare fior de plăcere pe care mi-l provoca.

După câteva mişcări pline de însufleţire, am simţit cum se măreşte şi mai mult în mine, buzele i se întredeschiseră şi închise şi

mai mult ochii pe măsură ce orgasmul se intensifica, pieptul ridicându-se şi coborând în ritmul respiraţiei tot mai greoaie şi dese.

Era atât de frumos. Am simţit că ceva se opreşte în pieptul meu şi am ştiut că era el, tăindu-mi respiraţia.

L-am luat în braţe, apoi l-am tras mai aproape de mine şi am rămas aşezată la el în braţe până când respiraţia ni s-a liniştit.

Apoi m-am ridicat, cu un mic zgomot ce-l făcu să zâmbească. Am zâmbit şi eu şi m-am prăbuşit pe pat, oftând mulţumită.

Archer se întinse şi el lângă mine şi zise:

— Există vreun motiv să ne dăm jos din patul acesta în următoarele... trei luni?

Am început să râd uitându-mă la el şi i-am răspuns tot prin semne:

— Nu, nu neapărat. Adică, dacă nu luăm în considerare faptul că o să fiu concediată şi nu voi mai putea să plătesc chiria, caz în care acest pat o să ajungă în mijlocul drumului la un moment dat.

Zâmbi şi pieptul i se ridică şi coborî într-un chicotit tăcut. Pentru o fracţiune de secundă, mi-am dorit cu disperare să pot auzi acel chicot, dar nu era nimic. Puteam pune pariu că era un sunet grav şi gutural, un sunet minunat. Am înlăturat acest gând aproape la fel de repede cum venise. Îl doream exact aşa cum era. Nu aveam să-i aud niciodată râsul, dar nu era nimic. Aveam inima lui, gândurile lui, îl aveam pe *el.* Şi era mai mult decât suficient. De fapt, era totul.

L-am cuprins în braţe şi l-am strâns cu putere, apoi m-am tras înapoi şi i-am zis:

— Haide să faci un duş cu mine.

Zâmbi şi veni după mine în baie, unde eu mi-am prins repede părul, am dat drumul la apă caldă şi am intrat în vană.

Archer intră după mine şi ne spălarăm pe rând corpurile. Mă atingea cu blândeţe, aproape reverenţios când îmi întindea gelul de duş. Mă spălă pe fiecare bucăţică din corp, chiar şi între degetele de la picioare şi am început să chicotesc şi să mi le trag, făcându-i semn: *mă gâdilă prea tare!*

Zâmbi, se ridică în picioare şi mă sărută apăsat pe gură, apoi am înşfăcat de la el gelul de duş şi l-am spălat şi eu de la umeri până la degetele de la picioare, întârziind puţin mai mult asupra fundului musculos. Dar asta am făcut-o din egoism pur. Avea un fund excepţional.

Când apa începu să se răcească, ne-am clătit pentru ultima oară şi am ieşit din baie, uscându-ne cu prosopul unul pe celălalt.

Am stins lumânările şi ne-am cuibărit amândoi sub pături, goi. Archer mă trase spre el, iar eu mi-am culcat capul pe pieptul lui, desenându-i alene, pe piele, cercuri cu degetul arătător.

Afară, ploaia continua să cadă, lin de data aceasta, iar razele lunii, ce se oglindea în lac, răzbăteau prin geam, aruncând în jur suficientă lumină cât să-i văd lui Archer mâinile când zise:

— *Tu eşti totul pentru mine, Bree.*

M-am ridicat în capul oaselor şi i-am privit chipul în semiîntuneric. Cum era posibil să pară şi fericit şi trist în acelaşi timp?

— *Şi tu eşti al meu, Archer!* i-am zis. *Totul. Şi, de acum,* am continuat, somnoroasă, dând să adorm, *de câte ori este furtună, mă voi gândi la tine, la nimic altceva în afară de tine.*

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Bree

În săptămâna ce urmă, căzurăm într-o rutină previzibilă, eram atât de vrăjiţi unul de celălalt, încât abia aşteptam să ies de la serviciu, practic îmi rupeam picioarele până acasă ca să fac un duş şi să o iau pe Phoebe, ca să mă îndrept apoi direct spre casa lui Archer. Zâmbetul cu care mă întâmpina în fiecare zi, când alergam în braţele lui, mă făcea să mă simt venerată şi simţeam în inima mea că, în sfârşit, eram acasă.

Şi nu era vorba de loc, ci de braţele lui, în braţele lui Archer eram acasă, singurul loc în care voiam să fiu, locul în care mă simţeam în siguranţă. Locul în care mă simţeam iubită.

Făceam dragoste peste tot, ne petreceam nopţile explorându-ne unul pe celălalt, aflând tot ce îi oferea celuilalt plăcere. Şi, după cum îi era felul lui Archer, devenea un adevărat maestru în arta fină a dragostei, lăsându-mă fără vlagă şi drogată de plăcere la sfârşitul fiecărui interludiu. Nu numai că ştia cum să mă înnebunească de dorinţă cu mâinile, limba şi cu impresionantele lui părţi masculine, dar ştia şi că dacă mă zgâria uşor în spatele genunchilor cu unghiile lui scurte, torceam ca o pisică sau că mă relaxam cu desăvârşire când îşi trecea degetele prin părul meu. Ca şi cum corpul meu era instrumentul, iar el învăţase să cânte atât de bine, încât melodia rezona profund cu sufletul meu. Şi nu era datorită plăcerii pe care o provoca, ci pentru că avea atât de multă grijă să afle şi cel mai neînsemnat detaliu despre mine.

Într-o zi, a pus într-un castron nişte chipsuri în timp ce eu pregăteam mâncarea pentru amiază şi, când să gust din ei, am observat că toate erau ondulate, erau cele care îmi plăceau mie, dar pe care trebuia să le vânez prin pungă.

M-am uitat la chipsuri şi apoi la Archer, nedumerită:

— Toate chipsurile astea... sunt ondulate, i-am zis, gândindu-mă că ce spuneam părea o nebunie.

— *Nu astea îţi plac?*

Am dat uşor din cap, dându-mi seama că desfăcuse mai multe pungi de chipsuri ca să le adune pe cele care îmi plăceau mie cel mai mult. Şi, când am înţeles că observase acest amănunt despre mine, nu am mai ştiut dacă să râd sau să plâng. Aşa era Archer. Voia să-mi facă pe plac şi atunci niciun efort nu era prea mare.

Când se întâmpla câteodată să lucrăm ceva pe lângă casa lui, mă uitam spre el şi vedeam că şi el se uita la mine cu acea privire languroasă ce însemna că se gândea la ce voia să îmi facă în momentul acela, iar eu imediat mă simţeam excitată şi plină de dorinţă, sfârcurile împietrindu-se sub privirea lui stăruitoare.

Apoi, fie mă lua în braţe şi mă ducea în pat, fie, dacă eram mult prea copleşiţi de sentimente, o făceam exact acolo unde eram: pe o pătură, în iarbă, scăldaţi de razele de soare, în hamacul de două persoane sau pe nisipul de pe malul lacului.

După un astfel de moment, când corpul meu încă tremura după orgasmul pe care mi l-a provocat, am şoptit cu răsuflarea întretăiată:

— Am visat asta, Archer. Am visat că eram noi doi, împreună, exact aşa.

Mă topea din priviri. Apoi s-a ridicat şi m-a privit intens clipe îndelungate, după care s-a aplecat şi m-a sărutat cu atâta pasiune, încât am simţit că-mi explodează inima.

L-am rostogolit în nisipul umed, zâmbind în timp ce îl sărutam, iar el îmi răspunse tot cu un zâmbet. Apoi ne-am oprit din râs şi mi-am aşezat liniştită capul pe pieptul lui, trăind momentul pe care îl aveam împreună, recunoscătoare pentru aerul pe care îl respiram, pentru soarele care ne încălzea şi pentru bărbatul frumos din braţele mele. El îmi desena litere pe piele cu degetele şi, după câteva minute, mi-am dat seama că scria *Bree a mea... Bree a mea...* la nesfârşit.

Vremea se răcorise acum şi, puţin mai târziu, am alergat în casă,

râzând şi tremurând, fugind la duş ca să spălăm tot nisipul de pe noi.

Ne-am trântit pe canapea, el a aprins focul în şemineu şi ne-am ghemuit amândoi, cuibăriţi unul lângă celălalt o vreme, până când, m-am lăsat uşor pe spate şi m-am uitat la el.

Archer avea talentul să facă diverse lucruri care erau sexy şi extrem de masculine atât de natural şi de firesc, încât îmi stătea inima în loc. Se sprijinea într-o parte pe blat într-un anume fel sau stătea în cadrul uşii, sprijinindu-se de cornişa de deasupra în timp ce se uita la mine, lucruri despre care habar n-avea că aveau asupra mea efectul pe care îl aveau. Doar faptul că era el însuşi îl făcea şi mai atrăgător. În niciun caz nu aveam să-i spun asta. Îmi plăcea să păstrez acest secret. Îmi plăcea că acele lucruri erau doar ale mele şi nu voiam să-i influenţez acţiunile făcându-l conştient de ele. În ceea ce mă privea, eram o cauză pierdută când venea vorba de Archer Hale.

Mă făcea să mă gândesc ce fel de bărbat ar fi devenit dacă nu ar fi fost implicat în acel accident, dacă nu şi-ar fi pierdut vocea... Ar fi condus echipa de fotbal? S-ar fi dus la facultate? Ar fi avut propria afacere? Îl mai tachinasem eu odată că era foarte bun la tot ce făcea şi... într-adevăr aşa era. Doar că el nu-şi dădea seama de asta. Nu credea că avea atât de multe de oferit.

Încă nu îşi deschise sufletul să-mi povestească ce se întâmplase în ziua în care îşi pierduse părinţii, iar eu nu l-am mai întrebat despre asta. Îmi doream cu disperare să aflu ce se întâmplase, însă voiam să aştept până când el avea să se simtă suficient de în siguranţă cu mine ca să-mi spună.

— *La ce te gândeşti?* mă întrebă, ridicând semeţ din sprâncene.

Am zâmbit.

— *La tine*, i-am răspuns. *Mă gândeam că îi mulţumesc în fiecare zi stelei mele norocoase că am ajuns în locul acesta... aici, cu tine.*

Pe buze îi înflori acel zâmbet dulce care îmi făcea stomacul să palpite de emoţie şi-mi zise:

— *Şi eu.*

Apoi se încruntă şi îşi întoarse privirea.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, prinzându-l uşor de bărbie şi întorcându-i faţa spre mine.

— *O să rămâi, Bree?* mă întrebă. *O să rămâi aici cu mine?*

În acel moment, parcă era un băieţel şi mi-am dat seama cât de mult avea nevoie să îi spun că nu voi dispărea din viaţa lui aşa cum toţi ceilalţi o făcuseră.

Am dat din cap.

— *Da,* i-am răspuns. Da, am rostit din toată inima.

Viaţa mea era acum aici, viaţa mea era acest bărbat. Indiferent ce însemna acest lucru, nu plecam nicăieri.

Se uită în ochii mei ca şi cum ar fi încercat să se decidă dacă eram sinceră şi părea să fie mulţumit de ceea ce vedea. Dădu din cap, mă trase spre el şi mă strânse la piept.

Nu îmi spusese că mă iubeşte şi nici eu nu îi mărturisisem asta. În acel moment, însă, mi-am dat seama că îl iubeam. Îl iubeam atât de mult că simţeam că fierb intens pe dinăuntru de trebuia să ţin fizic gura închisă ca să nu strig în gura mare. Mă gândeam, cumva, că trebuia să-l las pe el s-o spună primul. În cazul în care mă iubea şi el, voiam să îşi dea singur seama de acest lucru. Archer trăise o viaţă complet lipsită de empatie umană, de contact şi de atenţie. Trebuia să fie copleşitor pentru el. Nu discutasem niciodată despre asta, însă îi urmărisem privirea în timp ce făcusem nişte lucruri simple săptămâna aceasta, să stăm pe canapea şi să citim, de exemplu, să mâncăm împreună, să ne plimbăm pe malul lacului şi l-am văzut cum părea să încerce să-şi organizeze gândurile şi sentimentele, să recupereze emoţional şaisprezece ani. Poate că ar fi trebuit să vorbim despre asta, era posibil să-l fi ajutat, dar, din nu ştiu ce motiv, nu am făcut-o. În sufletul meu, speram că iubirea mea avea să fie suficientă ca să-i vindece inima rănită.

După un minut, îmi dădu drumul, iar eu m-am ridicat şi m-am uitat la el. Zâmbea uşor.

— *Vreau să te rog să îmi faci o favoare,* îmi zise.

L-am privit încruntată.

— Bine, i-am răspuns aruncându-i o privire suspicioasă.

— *Vrei să mă înveţi să conduc?*

— *Să... sigur! Bineînţeles! Chiar vrei?*

Încuviinţă.

— *Unchiul meu a avut o camionetă. O ţin acum într-un garaj, în oraş. Oamenii de acolo îi mai pornesc motorul din când în când şi se plimbă cu ea. Mereu m-am gândit să o vând, dar nu m-am putut hotărî, n-am ştiut niciodată cum aş putea să fac asta. Dar poate că acum e o idee bună.*

Eram încântată şi practic îmi venea să sar în sus de bucurie. Era pentru prima dată când Archer spuse că îşi doreşte cu adevărat să facă ceva ce avea să-l ducă departe de casa lui şi în altă parte decât la supermarket.

— *Bine. Când?* am întrebat. *Mâine nu trebuie să mă duc la serviciu.*

— *Bine atunci, mâine,* spuse zâmbind, aducându-mă din nou lângă el.

Aşa se întâmplă ca Archer să se urce la volanul unei vechituri de camionetă, cu mine pe scaunul din dreapta, încercând să-l învăţ regulile de circulaţie şi cum să umble cu schimbătorul de viteză. Aleseserăm un spaţiu deschis, la câţiva kilometri de autostradă, departe de lac.

— *Simţi mirosul ăsta?* l-am întrebat. *Miroase a ambreiaj încins. Las-o mai uşor.*

După o oră de condus, Archer începu să se descurce, cu excepţia câtorva zdruncinături care mă făcură să apăs şi eu, din dreapta, pe frâna închipuită, după care să izbucnesc în râs.

Zâmbi larg, aţintindu-şi privirile pe picioarele mele golaşe. Mi-am dat seama unde se uita şi mi-am încrucişat picioarele, ridicându-mi puţin şi fusta, aruncându-i apoi o privire. Pupilele i se dilatară deja, făcându-i privirea mai adâncă şi uşor mai languroasă. Ah, Doamne, mă topeam după privirea aceea! Privirea aceea însemna multe, multe lucruri bune pentru mine.

— Condusul este o treabă serioasă, Archer, i-am spus pe un ton jucăuş. Să îngădui să-ţi fie distrasă atenţia de la ce ai de făcut poate fi periculos pentru toată lumea.

I-am zâmbit drăguţ, dându-mi părul pe după ureche.

Ridică din sprâncene şi făcu o faţă amuzată, apoi se întoarse spre parbriz. Camioneta avansă, Archer acceleră şi schimbă în viteza a doua cu uşurinţă. Zona neasfaltată în care eram nu era suficient de întinsă ca Archer să poată folosi şi viteza a patra, însă schimbă în a treia şi începu să meargă în cercuri largi.

Mi-am încrucişat picioarele în cealaltă direcţie şi am început să trag cu degetul o linie imaginară pe coapsă, oprindu-mă la tivul fustei. I-am aruncat lui Archer o privire şi ochii lui erau fixaţi pe degetul meu. Îşi mută înapoi privirea spre parbriz şi continuă să conducă în cercuri mari.

Îi distrăgeam atenţia, dar nu era niciun pericol aici.

Am continuat să-mi plimb degetul pe coapsă, ridicându-mi fusta până când se întrezăriră chiloţii mei roz cu buline.

M-am uitat la Archer şi avea buzele întredeschise uşor, iar ochii îi erau lacomi, aşteptând să vadă ce aveam să fac în continuare. Ca să fiu sinceră, nu mai făcusem niciodată aşa ceva. Dar Archer scotea la suprafaţă o latură a mea pe care nimeni nu o mai provocase până acum. Mă făcea să mă simt sexy, experimentată şi în siguranţă. Mă făcea să mă simt mai vie decât fusesem vreodată.

M-am uitat la el şi am văzut că înghiţi în sec şi se uită la parbriz înainte să-mi arunce din nou o privire.

Mi-am atins cu degetele partea din faţă a chilotului şi mi-am lăsat capul pe spate în scaun, închizând ochii şi gemând uşor. Am simţit cum lui Archer i se tăie respiraţia.

Mi-am arcuit şi mai mult şoldurile în timp ce degetele mele alunecară şi mai adânc, până ajunseră să se înmoaie în zona alunecoasă dintre coapsele mele. Mi-am trecut degetele peste clitoris, iar asta îmi declanşă valuri de plăcere. Am gemut din nou şi maşina se zdruncină.

Mă atingeam, şi exploziile de plăcere pură mă făcură să respir neregulat şi să mă împing cu putere în propria mână.

Dintr-odată, am fost aruncată în faţă când camioneta se opri brusc fiindcă Archer nici măcar nu trecu în viteză mai mică, doar îşi luă piciorul de pe pedala de viteză şi maşina se zgâlţâi şi se opri. Am făcut ochii mari cât să apuc să văd cum Archer trase frâna de mână şi mă împinse uşurel pe scaun, în timp ce se urcă pe mine.

L-am privit în timp ce mă mută cu capul spre geamul pasagerului din dreapta, iar el se trase înapoi. Avea o privire atât de intensă şi animalică încât totul înăuntrul meu se strânse. Se aplecă în faţă şi mă sărută pe abdomen, în timp ce eu îmi încâlceam degetele prin părul lui moale şi gemeam.

S-a ridicat foarte rapid ca să-mi dea lenjeria jos, iar eu m-am arcuit ca să alunece mai uşor peste fund, în jos pe picior. Corpul îmi vibra tot de dorinţă şi între picioare simţeam o pulsaţie intensă.

Archer se trase puţin în spate, îmi desfăcu picioarele şi mă privi aşa secunde în şir până când se aplecă deasupra sexului meu, doar respirând. Am început să respir greu când i-am simţit nasul frecându-se de clitoris şi răsuflarea lui dezmierdându-mi toate locurile sensibile.

— Te rog, am gemut, trecându-mi din nou degetele prin părul său.

Archer îmi oferise atâtea desfătări, în atâtea feluri în ultima săptămână, însă asta nu o mai făcuse până acum. Am aşteptat, cu respiraţia întretăiată, iar când limba lui mă atinse, m-am împins în sus, gemând uşor. Zvâcnirile din clitorisul meu erau tot mai puternice şi excitaţia crescu brusc când el începu să traseze cercuri cu limba, aşa cum îl învăţasem să o facă şi cu degetele. Se mişca tot mai repede şi mai repede, moliciunea dulce şi umedă a limbii sale alunecând peste mine, iar respiraţia lui caldă împrăştiindu-se sacadat asupra mea, în timp ce cu mâinile mă prinse de coapse, ţinându-mi picioarele îndepărtate în faţa lui. Ah, Doamne, era desăvârşit. Debutul unui orgasm răspândi în jurul meu strălfulgerări

minunate de lumină chiar înainte să mă prăbuşesc, încurajând buzele lui Archer şi strigându-i numele: Archer, Archer! Ah, Doamne, da!

Mi-am revenit când i-am simţit răsuflarea caldă pe abdomen şi zâmbetul decupat în piele.

Am zâmbit şi eu, mângâindu-l pe păr, incapabilă deocamdată să scot vreun cuvânt.

Dintr-odată, se auzi în geam un ciocănit puternic, iar Archer şi cu mine am tresărit şi am simţit cum intru în panică. Ce naiba? Mi-am lăsat picioarele jos în timp ce Archer se ridică, ştergându-se la gură pe tricou în timp ce eu bâjbâiam să-mi ridic chiloţii şi să-mi aranjez fusta.

Geamurile erau aburite, Slavă Domnului! Sau poate că nu. „Ah, Doamne!" Mă copleşi ruşinea când m-am uitat spre Archer, iar el făcu semn spre mânerul de la geam. Am coborât geamul, iar Travis stătea lângă maşină, îmbrăcat în uniformă, cu o privire severă pe faţă când se aplecă spre geamul deschis şi se uită la noi.

Mirosul de sex plutea greoi în aerul cabinei mici. Am închis rapid ochii şi i-am redeschis apoi, simţind cum mi se aprind obrajii.

— Salut, Travis, am spus, încercând să zâmbesc, reuşind însă doar o grimasă.

Travis se uită când la mine, când la Archer, înainte ca privirea să i se oprească asupra mea, să coboare spre genunchi şi apoi să urce din nou şi să mă privească direct în ochi.

— Bree, spuse.

Niciunul dintre noi nu scoase un cuvânt, timp în care faţa lui se crispă şi mai mult. Eu mă uitam drept înainte, ca o fetiţă care e pe cale să fie exmatriculată de director.

— Am primit un telefon despre o camionetă oprită aici, zise el. Eram în zonă şi am venit să văd dacă pot să ajut.

Mi-am dres vocea.

— Hm, păi... m-am uitat la Archer şi am tăcut o clipă, cât l-am sorbit din priviri.

Stătea relaxat, cu o mână aşezată pe volanul din faţa lui, arătând ca un motan care tocmai mâncase canarul. Iar în cazul de faţă, fără îndoială, eu am fost canarul.

Simţeam cum un hohot de râs dădea să-mi iasă pe gât, dar l-am tras înapoi şi, în schimb, l-am privit printre gene. Privirea lui deveni şi mai încrezută.

— Îi dădeam lui Archer o lecţie de condus, am spus, întorcându-mă spre Travis.

Travis tăcu un moment.

— Î-hâm. Şi are permis pentru asta? întrebă, ridicând din sprâncene şi ştiind foarte bine că nu avea.

Am oftat.

— Travis, suntem aici, în plin câmp. Doar nu îl duc pe şosea.

— Nu contează. Tot are nevoie de permis.

— Haide, Travis, i-am zis cu blândeţe, nu vrea decât să înveţe să conducă.

Travis miji ochii şi spuse răspicat.

— Poate să facă asta, dar ar trebui să respecte regulile. Se uită spre Archer. Crezi că poţi face asta, amice? Ridică o sprânceană.

M-am uitat la Archer şi privirea plină de mulţumire de sine fusese înlocuită de una plină de furie şi dinţii i se încleştară. Îşi ridică mâinile şi făcu semn:

— *Eşti un tâmpit, Travis.*

Am început să râd, agitată, şi m-am uitat la Travis.

— A spus că sigur, nicio problemă.

L-am auzit pe Archer cum se foia în scaun.

— Oricum, am continuat, ridicând tonul, acum o să plecăm. Îţi mulţumesc că ai fost înţelegător, Travis. Vom vedea ce e de făcut pentru permisul acela, înainte de alte lecţii. O să conduc eu până acasă.

Am zâmbit, speram eu, dulce. Era o situaţie cu totul şi cu totul jenantă, cu toate că încă eram furioasă pe Travis pentru ceea ce îi făcuse lui Archer cu tot scenariul legat de clubul de striptease.

Travis se îndepărtă de camionetă în timp ce m-am grăbit să trec peste corpul bine clădit al lui Archer. I-am simţit mâna pe spatele coapselor dezgolite când se mută şi el pe sub mine şi, când m-am uitat în jos la el, am observat că se uita după Travis. Am pufnit şi m-am lăsat să cad pe scaun, întorcând cheia în contact.

M-am uitat pe geam la Travis în timp ce am băgat în viteză şi avea aceeaşi privire aspră, aproape furioasă. La rândul lui, şi Archer era cu capul întors, uitându-se la el. Am zâmbit şi am plecat.

Când am ajuns înapoi pe şosea, m-am uitat la Archer. Se uită şi el la mine, apoi ne-am întors privirile. O clipă mai târziu m-am uitat la el şi se scutura de râs, de un râs silenţios, şi zise:

— *Îmi place mult să conduc.*

Am început să râd şi am dat din cap.

— *Sigur, te cred că îţi place.*

I-am tras uşor una peste braţ şi i-am zis:

— *Şi mie îmi place când conduci. Dar poate că data viitoare ar trebui să conducem într-un loc mai retras,* am spus ridicând din sprâncene.

Râse tăcut, dinţii îi străluciră şi făcu din nou în obraji acele cute simpatice.

M-am uitat cu atenţie la minunatul profil al lui Archer în timp ce el se uita fericit pe geamul de la maşină. Era bucuros de ceea ce se întâmplase între noi, dar era bucuros şi pentru că ne surprinsese Travis. Mi-am muşcat buza şi m-am gândit la cei doi şi la faptul că Archer nu prea avusese motive să jubileze în viaţa lui. După un minut, i-am zis:

— *Archer, sper că ştii că nu este cazul să concurezi cu Travis. Sper că am fost cât se poate de clară când ţi-am spus că te-am ales pe tine.* Doar *pe tine.*

Se uită la mine şi deveni serios. Se întinse peste scaun, mă prinse de mână şi o strânse. Îşi întoarse din nou privirea la drum.

L-am strâns şi eu de mână şi nu i-am mai dat drumul, conducând doar cu o mână tot drumul până acasă.

A doua zi la serviciu a fost una dintre cele mai aglomerate din ultima perioadă. Pe la unu şi jumătate, când lucrurile începeau, în sfârşit, să se mai liniştească, Melanie şi Liza intrară şi se aşezară acolo unde se aşezaseră şi prima dată, când le-am cunoscut.

— Salutare! le-am întâmpinat cu un zâmbet când le-am zărit.

Zâmbiră şi ele când mă salutară:

— Ce mai faci? întrebă Melanie.

M-am lăsat pe tejghea.

— Uf! O zi de, mi-am coborât vocea şi am şoptit, *calvar!* Am alergat încoace şi încolo ca o bezmetică.

— Mda, e tot mai aglomerat în perioada asta, fiindcă toţi cei care lucrează pe celălalt mal al lacului stau acum mai mult pe aici. Norm spunea că vrea să angajeze pe cineva să lucreze şi în schimb de seară, pentru cină, şi să ţină restaurantul deschis după trei, dar presupun ca s-au hotărât să nu mai facă asta până la urmă. Sigur că din cauza planurilor de extindere nimeni nu mai ştie ce se întâmplă, aşa că cine îi poate învinui?

— Hm, n-am ştiut asta, am spus, încruntându-mă uşor.

Liza dădu din cap şi mă aduse la realitate.

— Şi, ce să vă aduc, fetelor?

Amândouă comandară burgeri şi ceai cu gheaţă, aşa că m-am întors spre aparatul din spatele meu şi m-am apucat să le pregătesc băutura. Câteva secunde mai târziu am auzit clopoţelul de la uşă şi alte câteva secunde după aceea, pe Melanie care chiţăi:

— Fir-aş a naibii!

Vocea şoptită a Lizei se auzi din spatele meu:

— Aoleo!

Am pus câte o felie de lămâie în fiecare pahar. Liniştea se revărsă în întreg localul. Ce naiba?

Mi-am coborât uşor privirea şi m-am răsucit pe călcâie cu un zâmbet timid şi derutat, întrebându-mă ce se petrecea în jurul meu. Acela a fost momentul în care l-am zărit pe *el*... pe Archer. Am tras adânc aer în piept şi faţa mi se luminăde un zâmbet larg. Nu avea

ochi decât pentru mine, cum stătea şi se uita înăuntru din cadrul uşii, arătând... ah, Dumnezeule, arăta extraordinar. În mod clar îşi cumpărase haine noi: blugi care îi veneau perfect, scoţându-i în evidenţă picioarele lungi şi muşchiuloase şi un pulover simplu, negru, cu mânecă lungă cu un tricou gri ce i se întrezărea de dedesubt.

Era proaspăt bărbierit şi părul i se aşezase perfect, chiar dacă avusese parte de o tunsoare pe scaunul de bucătărie, făcută de o fată care fusese atât de excitată că abia dacă mai vedea ceva. Am zâmbit şi mai mult. Era *aici.*

— Cine e băiatul ăsta? am auzit-o pe doamna Kenfield întrebând tare de la masa de lângă uşă.

Avea cam o mie de ani, dar totuşi. Nepoliticos. Nepoata ei, femeie în toată firea, o reduse la tăcere şi şopti tare din colţul gurii:

— E Archer Hale, bunico! Sfinte Sisoie, zise apoi cu glas mai coborât.

— Copilul mut? întrebă ea, iar Chrissy mormăi şi încercă să-şi ceară scuze din priviri înainte de a se întoarce din nou spre bunica ei.

Dar Archer oricum nu se uită la ea.

Fără să-mi dezlipesc privirea de la Archer, am pus pe tejghea cele două ceaiuri cu gheaţă pe care le ţineam în mână şi mi-am şters mâinile de poale, zâmbind şi mai tare.

Am ocolit tejgheaua şi, când am ajuns la capătul ei, am mărit pasul, râzând din toată inima înainte să-i sar în braţe. Mă săltă de la pământ şi dezvălui pe chipul lui minunat un zâmbet împăcat, apoi îşi îngropă nasul în scobitura gâtului meu şi mă strânse uşor în braţe.

Nu există vreun sentiment mai bun decât acela de a-i arăta cuiva că este dorit.

La el în braţe, mi-am dat seama că nu toate actele grandioase de curaj sunt vizibile celor care privesc din exterior. Momentul acela îl văzusem, însă, exact aşa cum era: un băiat căruia nu i se arătase

niciodată că e dorit îşi făcu apariţia, rugându-i pe ceilalţi să-l accepte. Acel act de curaj, făcut de Archer Hale, care intră în acel restaurant de oraş mic, făcu să-mi crească inima de mândrie.

Ai fi putut auzi şi musca în jurul nostru. Nu-mi păsa. Am început să râd din nou, mi-am lăsat capul pe spate şi m-am uitat în ochii lui:

— Eşti aici, am şoptit.

El dădu din cap, sorbindu-mă din priviri cu un zâmbet blând pe buze. Mă lăsă jos spunând:

— *Am venit pentru tine.*

Am zâmbit. Erau aceleaşi cuvinte pe care mi le spusese în ziua în care ne întâlnirăm în parcare, cu câteva săptămâni în urmă.

— Şi eu sunt alături de tine, am şoptit, zâmbind din nou.

Cuvintele aveau atât de multe semnificaţii că nici nu puteam să mă încumet să încep să le înşir măcar.

Ne-am privit în ochi secunde în şir, când mi-am dat seama că în restaurant era încă linişte. Mi-am dres vocea şi am privit în jur. Oamenii care se holbaseră la noi, unii zâmbind uşor, alţii perplecşi, se întoarseră la ale lor. Murmurul discuţiilor începu să crească, iar eu ştiam exact despre ce vorbeau.

L-am luat pe Archer de mână şi l-am condus la tejghea, iar eu m-am întors pe partea mea. Melanie şi Liza se uitau la el, înlocuind expresiile de uşoară uimire de pe feţele lor cu zâmbete generoase.

Melanie îi întinse mâna.

— Eu sunt Melanie. Nu ni s-a făcut niciodată cunoştinţă.

El dădu mâna cu ea şi zâmbi prevăzător.

— Archer, am zis eu, ea este Liza, sora lui Melanie, iar Liza se întinse peste Melanie ca să-i strângă şi ea mâna.

El dădu din cap, apoi se uită din nou la mine.

— *Mă scuzi un minut, te rog, i-am zis? Trebuie să mă ocup de câţiva clienţi şi mă întorc imediat.*

I-am dat un meniu, iar el clătină din cap în timp ce eu am plecat să duc comenzile ce tocmai apăruseră la geam şi să mai umplu câteva pahare. Când m-am întors, era gata şi mâncarea Lizei şi a lui

Melanie, aşa că am luat-o şi am aşezat-o în faţa lor, apoi m-am întors spre Archer.

— Ţi-e foame? i-am făcut semn.

— *Nu, mă păstrez pentru cina cu o fată deosebită,* zâmbi... *Poate doar...*

Privi în spatele meu spre maşina de sucuri.

— *Cacao cu un pai răsucit?* am întrebat ridicând dintr-o sprânceană.

Chicoti silenţios.

— *Cafea,* zise, făcându-mi cu ochiul.

— Doamne, cât de sexy a fost chestia asta, zise Melanie. Vorbiţi murdar, aşa, în văzul tuturor?

Archer îi zâmbi, iar eu am început să râd. Am început să dau din cap:

— Poate ar trebui să învăţaţi şi voi două limbajul semnelor, ca să vă alăturaţi.

Liza şi Melanie râseră. M-am întors, am înşfăcat cana de cafea şi i-am turnat lui Archer în ceaşcă, apoi m-am uitat cum îşi punea frişcă.

Maggie veni lângă mine şi îi întinse mâna lui Archer.

— Salut!, zâmbi şi se uită rapid la mine. Eu sunt Maggie. Mulţumesc că ai venit.

Archer zâmbi timid şi îi strânse mâna. Îmi făcu apoi semn:

— *Te rog, spune-i că am zis că îmi pare bine să o cunosc.*

I-am spus, iar ea a zâmbit.

— Te ştiu de mulţi ani, dragule. Mama ta te aducea aici când erai micuţ, spuse şi privi în depărtare ca şi cum îşi amintea acele momente. Mama ta a fost cea mai drăguţă şi cea mai grozavă persoană. Şi, vai, cât de mult te-a mai iubit. Oftă, revenind în prezent şi zâmbi. Oricum, mă bucur că ai venit.

Archer o ascultă cu un zâmbet senin pe faţă, părând să-i soarbă fiecare cuvânt. Dădu din cap, iar Maggie continuă, uitându-se la mine:

— Aşadar, Archer, fata asta a lucrat destul peste program în ultimele zile, aşa că şi-a câştigat dreptul să plece astăzi mai devreme. Crezi că îţi vine vreo idee de activitate pe care să o faceţi împreună?

— Doamne, Maggie, e atât de indecent ce spui, pufni Liza.

Archer se străduia să nu pufnească în râs şi se uită în altă parte, ridicând ceaşca de cafea, iar Maggie îşi puse mâinile în şold şi o fulgeră pe Liza cu privirea printre hohotele noastre de râs.

— E doar mintea ta murdară care face ca lucrurile să pară aşa, zise, dar în ochi avea o sclipire jucăuşă.

Archer se uită la mine.

— *Crezi că ne putem gândi la nişte chestii deocheate pe care să le facem în după-masa asta?* mă întrebă rânjind.

Am început să râd, apoi mi-am muşcat buza ca să mă opresc.

— Vezi? zise Melanie. Ştiam că vorbiţi fără perdea. Categoric o să învăţ limbajul semnelor.

I-am zâmbit strengăreşte.

— M-a întrebat doar dacă vreau să merg la un picnic, i-am trântit-o.

— Da, sigur, zise Liza hlizindu-se. Poate unul în piele goală.

Am început să râd, iar Liza pufni şi ea, ceea ce îl făcu pe Archer să zâmbească.

— Voi nu sunteţi în toate minţile. Gata, acum afară cu voi, zise Maggie, dându-mi un ghiont.

— Bine, bine, dar cum rămâne cu garniturile şi cu salatele...

— Mă descurc. Poţi să faci salate mâine-dimineaţă.

M-am uitat la Archer.

— Atunci, să mergem.

Dădu să scoată nişte bani din buzunar pentru cafea, dar Maggie îl opri, punându-i o mână pe braţ.

— E din partea casei, îi zise.

Am ieşit de după tejghea şi mi-am luat la revedere de la Melanie, Liza şi Maggie, apoi am ieşit împreună pe uşă.

Când am ajuns afară, am zărit o figură cunoscută. Victoria Hale tocmai ieşea dintr-un magazin cu o femeie mai în vârstă, brunetă. Am prins momentul în care ne observă pe mine şi pe Archer... Am simţit cum temperatura aerului parcă scăzu cu zece grade şi mă trecu un fior rece. Mi-am încolăcit braţele în jurul taliei lui Archer, el a zâmbit, uitându-se în jos la mine, apoi m-a tras spre el şi m-a sărutat pe tâmplă, iar în secunda aceea Victoria Hale a încetat să mai existe pentru noi.

În seara aceea, mai târziu, Archer a aprins un foc mic pe malul lacului şi ne-am aşezat pe vechile scaune Adirondack, pe care îmi zisese că le făcuse unchiul lui cu ani în urmă. Luasem cu noi o sticlă de vin şi pături, pentru că vremea începuse să se răcească, mai ales seara. Archer îşi puse un pahar mic de vin, iar eu unul mare. Bău tacticos de parcă era tărie. Atâtea lucruri pe care eu le consideram de la sine înţelese, pentru el erau noutăţi.

Am rămas tăcuţi o vreme, sorbind din vin şi urmărind cum străluceau şi dansau limbile de foc. Eram fericită şi mulţumită, iar vinul îmi intră în sânge. Mi-am lăsat capul pe marginea scaunului din lemn şi m-am uitat la profilul frumos, aprins de strălucirea flăcărilor. Pentru o secundă păru un zeu, poate unul al soarelui, aurit şi chipeş, propria splendoare umbrind-o pe cea a flăcărilor dansatoare. Am râs în sinea mea... beată doar de la un pahar de Merlot. Îmbătată de el, de seara aceea, de destin, de curaj, de viaţă. M-am ridicat, şi pătura de pe picioarele mele alunecă pe scaun, iar eu am aşezat paharul de vin pe nisip. M-am dus spre el, m-am aşezat la el în braţe şi, când zâmbi, i-am cuprins faţa în mâini, privindu-l o clipă, apoi l-am sărutat, gustând din aroma de vin roşu şi de Archer, o ambrozie delicioasă ce mă făcu să gem şi să îmi las capul într-o parte, ca să îl las pe el să preia controlul şi să mi se dăruiască mai mult. Aşa şi făcu, aplecându-se şi stârnindu-mi limba cu a lui, în timp ce eu mă aşezam mai bine în poala lui, oftând pe buzele lui. El reacţionă imediat, limba alunecându-i în gura mea

mimând actul sexual, făcând-mă să vibrez profund pe dinăuntru, iar eu pe loc, umedă şi molatică, am fost gata pentru el să-mi umple şi să-mi satur nevoia intensă ce mă făcea să tânjesc şi să mă zvârcolesc în braţele lui.

Zâmbea în timp ce mă săruta. Ştia exact ce îmi făcea şi îi plăcea asta. Era atât de uşor să te facă să i te abandonezi cu totul, atenţia pe care ţi-o dădea, felul în care mă privea, ca şi cum mă adora, senzualitatea sa firească şi vădită, de care el era atât de puţin conştient. Dar învăţa şi, într-un fel, am simţit că l-am pierdut pe băiatul nesigur, îmi cerea din priviri să-i arăt cum să mă facă să mă simt bine, să-i spun că îl doresc. Cealaltă parte din mine, însă, se bucura de încrederea în sine pe care el o căpătase, de felul în care îmi controla corpul şi mă făcea să mă înmoi de plăcere.

După câteva minute, m-am lăsat pe spate, amândoi respirând greu, încercând să ne recăpătăm suflarea. L-am mai sărutat o dată gingaş pe buze.

— Mă faci să mă aprind prea repede, i-am şoptit.

Ridică mâinile ca să facă semne.

— *Şi ăsta e un lucru rău?*

Mă măsură din priviri. Era de fapt o întrebare reală, nu una retorică.

Mi-am trecut degetul mare peste buza de jos.

— Nu, am şoptit din nou, dând din cap.

În lumina flăcărilor i-am zărit cicatricea, pielea ridicată înroşită de strălucirea focului, pielea strălucitoare şi aurie, întinsă. M-am apropiat de el şi i-am sărutat-o, iar el se cutremură puţin, apoi rămase nemişcat. Mi-am trecut limba peste ea şi l-am simţit crispându-se şi mai mult.

Am rostit uşor, abia dezlipindu-mi buzele de pe gâtul lui:

— Eşti frumos peste tot, Archer.

Oftă şi îşi lăsă capul pe spate lin de tot, făcându-mi mai mult loc, dezvăluindu-şi cicatricea în faţa mea, într-un act minunat de încredere.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, am şoptit în timp ce-i dezmierdam cu buzele, în sus şi în jos, pielea cutată, inspirându-i mirosul. Povesteşte-mi despre asta. Vreau să te cunosc, i-am zis lăsându-mă pe spate şi uitându-mă la el.

Expresia de pe chipul său era un amestec de tensiune şi contemplaţie. Oftă, apoi îşi ridică mâinile:

— *M-am simţit... aproape normal astăzi. La restaurant,* zise şi se opri. *Nu vreau să-mi amintesc cât sunt de distrus, Bree. Te rog. Nu vreau decât să te ţin în braţe aici afară, apoi să te duc în casă şi să fac dragoste cu tine. Ştiu că nu este uşor de înţeles, dar te rog. Lasă-mă doar să mă bucur de tine.*

M-am uitat la el cu atenţie. Înţelegeam. Trecusem şi eu prin aşa ceva. Încercasem din răsputeri să ajung la un grad de normalitate după ce a murit tata. Am încercat din răsputeri să nu mai ratez ieşirile de pe autostrada pe care mersesem de mii de ori, să nu mai fiu absentă la cumpărături, să nu mai stau abulică în faţa portocalelor, cu ochii în gol, încercând să simt ceva, altceva decât durere pură. Şi indiferent cine mă întreba ce fac, indiferent cât de mult mă iubiseră, nu aş fi fost în stare să vorbesc despre ceea ce simţeam decât dacă eram sută la sută pregătită. Archer trăise cu propria lui durere mult, mult timp şi nu ar fi fost cinstit să-i cer să o retrăiască într-un moment care-mi convenea mie. Aveam să aştept. Trebuia să aştept cât avea el nevoie.

I-am zâmbit şi i-am aranjat părul de pe frunte pe spate şi l-am sărutat din nou. Când m-am tras înapoi, l-am întrebat:

— Îţi mai aminteşti că mi-ai spus că în noaptea în care tatăl meu a fost ucis şi eu am fost atacată, eu m-am luptat?

Încuviinţă cu o mişcare din cap, orbitele întunecate ale ochilor săi fiind departe de scăpărările intermitente ale focului.

— Ei bine, şi tu ai făcut acelaşi lucru, i-am spus încet. Nu ştiu ce s-a întâmplat, Archer, şi sper că, într-o zi, îmi vei spune. Ceea ce ştiu, însă, este că cicatricea aceasta îmi spune că şi tu te-ai luptat să trăieşti.

L-am mângâiat uşor cu degetele peste pielea distrusă a gâtului său şi l-am simţit cum înghite în sec. Vindecătorul meu rănit. Archer al meu.

Ochii îi străluciră când mă privi şi în câteva secunde mă ridică şi apoi mă lăsă jos, cât să arunce nişte nisip peste foc. Apoi mă ridică din nou, în timp ce eu am început să râd, agăţându-mă de el şi mă duse în braţe peste deal, în casa lui şi în patul lui.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Bree

A doua zi, l-am lăsat pe Archer printre aşternuturile patului său. O pătură abia dacă îi acoperea rotunjimile musculoase ale fundului, iar braţele strângeau perna de sub capul său astfel încât spatele lui minunat, numai fibră şi muchi, era etalat în toată splendoarea. Îmi trecu prin cap să îl trezesc şi să explorez din acele fibre şi muşchi, dar ştiam că probabil Phoebe avea nevoie să iasă, iar eu, din păcate, îmi neglijasem complet casa şi viaţa. Totul era un dezastru şi nu mai aveam nicio pereche de chiloţi curată. Aşa că m-am dezlipit cu greu ca să-mi văd de treburile zilnice, lăsând un sărut delicat pe umărul lui Archer. Era obosit, îşi consumase toată energia cu o noapte înainte. Mi-am strâns coapsele doar la acest gând şi mi-am forţat picioarele să iasă din dormitor.

Când am ajuns acasă, am lăsat-o repede pe Phoebe afară şi am făcut un duş lung şi fierbinte.

După ce m-am îmbrăcat, mi-am deschis telefonul şi am văzut că aveam două mesaje, amândouă de la Natalie şi amândouă anunţându-mă că detectivul care lucrase la cazul tatălui meu o sunase de câteva ori, căutându-mă pe mine şi că ar trebui să-l sun. Am tras adânc aer în piept şi m-am aşezat pe scaun. Îl sunasem de multe ori în lunile ce urmară uciderii tatălui meu, dar nu găsiseră nici cea mai mică urmă de dovadă. Cum am plecat, nu mă mai interesase. Nu mă gândisem că era nevoie. Acum, însă, apăruse brusc ceva nou. De ce?

Am format numărul pe care îl ştiam deja pe de rost şi, când detectivul McIntyre răspunse şi i-am spus cine eram, mă salută cu multă căldură.

— Bree, ce mai faci?

— Bine, ca să fiu sinceră. Domnule detectiv, ştiu că nu v-am mai

căutat de mult timp şi că mi-am schimbat numărul de telefon...

— Nu-i nimic. Mă bucur că mi-ai dat numărul prietenei la care ai stat după crima odioasă.

Am observat că nu a spus omor.

— Şi, sunt noutăţi? am întrebat trecând direct la subiect.

— Chiar sunt. Avem un suspect în acest caz. Vrem să vii pentru o recunoaştere din poze, zise cu blândeţe.

Inima începu să-mi bată mai repede şi am oftat.

— Aha, apoi m-am aşezat în tăcere.

Detectivul îşi drese vocea.

— Ştiu că au trecut atâtea luni, dar noi am obţinut această informaţie de la un traficant de droguri de pe stradă, care a încercat să scape de puşcărie.

— În regulă, i-am zis. Când trebuie să mă întorc?

— Cât mai curând. Cât de repede poţi?

Mi-am muşcat buza.

— Păi... m-am gândit câteva clipe, în trei zile?

— Dacă doar atunci poţi veni, atunci cu asta trebuie să ne mulţumim.

Mă simţeam uşor amorţită.

— În regulă, domnule detectiv. Vă sun imediat cum ajung în oraş.

Ne-am luat la revedere şi am închis, apoi m-am aşezat pe pat şi am rămas aşa o bună bucată de vreme, cu ochii pe geam, simţindu-mă deziluzionată. Totuşi nu eram sigură cum să numesc sentimentul, fiindcă ştiam că eram fericită că exista posibilitatea unei descoperiri în cazul tatălui meu. Dacă se făcea o arestare... nu trebuia să îmi mai pun tot felul de întrebări... puteam să mă simt în sfârşit în siguranţă. Iar tata ar fi primit dreptatea ce i se cuvenea.

Am pus mâna pe telefon şi am sunat-o pe Natalie ca să îi spun veştile. După ce am terminat, scoase un oftat din tot sufletul şi spuse:

— Doamne, Bree, mă tem să îmi fac prea multe speranţe, zise

liniştit.

— Ştiu, i-am zis. Ştiu. Şi eu.

Tăcu o clipă, apoi spuse din nou:

— Ascultă, am o idee. Ce ar fi să vin acolo cu avionul şi să ne întoarcem împreună cu maşina, ca să îţi ţin de urât?

Am suspinat.

— Ai face tu asta?

— Da, sigur că aş face-o! Şi-apoi ştii că mama are atâţia kilometri bonus din toate călătoriile pe care le face. Nici măcar nu o să mă coste.

Am zâmbit.

— Asta ar... Mi-ar plăcea tare mult. Avem un drum lung în care vom putea povesti şi recupera timpul pierdut.

Mi-am dat seama din voce că zâmbea.

— Bine, încep să fac pregătirile. Vei putea să-ţi iei liber de la serviciu?

— Da, sunt sigură că va fi în ordine. Cei pentru care lucrez sunt nişte oameni minunaţi şi dacă le spun pentru ce am nevoie...

— Bree, ei ştiu că stai acolo doar pentru o scurtă perioadă de timp, nu-i aşa?

Am tăcut şi m-am întins pe spate, pe pat.

— Nu le-am spus asta, nu. Mi-am dus mâna la tâmplă. Şi chestia e că nu e doar temporar, Nat. M-am... m-am hotărât să rămân aici.

Am închis ochii, aşteptând reacţia ei.

— Cum? Să rămâi? Tu vorbeşti serios? Din cauza tipului de care ai pomenit? Părea surprinsă şi nedumerită.

— În principal, da. Eu doar... E complicat. O să-ţi povestesc totul în maşină, bine? E în regulă?

— Bine, bine, da. Abia aştept să te văd, draga mea. Îţi trimit mesaj cu detaliile zborului meu.

— Bine. Îţi mulţumesc tare mult. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc. Te ţin la curent.

Am închis şi am rămas întinsă în pat câteva minute, simţindu-mă

recunoscătoare că prietena mea cea mai bună venea ca să se întoarcă împreună cu mine acasă. Avea să facă să-mi fie mult mai uşor. Apoi, aveam să mă întorc. Îi spusesem lui Natalie că voiam să rămân acolo pentru totdeauna. Şi pentru că spusesem acest lucru, cu voce tare, altcuiva decât lui Archer, mi-am dat seama că era ce trebuia. Nici în ruptul capului nu mă duceam înapoi în Ohio. Viaţa mea era acum aici. Viaţa mea era cu Archer. Indiferent ce însemna acest lucru, ştiam că era adevărat.

În dimineaţa următoare la servici i-am povestit fără prea multă tragere de inimă lui Maggie despre toată situaţia din Ohio şi că era nevoie să mă întorc. Nu îi împărtăşisem detalii despre moartea tatălui meu, dar ea se comportase exact cum mă aşteptasem să o facă, înţelegătoare şi empatică. Îmbrăţişarea ei plină de căldură şi cuvintele liniştitoare fuseseră o adevărată alinare pentru mine. Trecuse mult timp de când se purtase cineva ca o mamă cu mine.

Cu toate că eram recunoscătoare că apăruse o informaţie nouă în caz, deoarece ştiam că situaţiile în care se putea întâmpla aşa ceva erau foarte rare mai ales după ce trecea timpul. Mă temeam că timpul petrecut în Ohio avea să scobească în mine şi apoi să scoată la suprafaţă toate sentimentele de disperare şi durere. În Pelion mă simţeam în siguranţă. Mă simţeam în siguranţă cu Archer. Trebuia să îl pun la curent cu ce intervenise. Cu o zi înainte făcusem nişte treabă prin casă şi căzusem lată de somn pe la şapte seara, atât fusesem de obosită. Uram că nu aveam un mijloc de comunicare cu Archer când nu eram împreună. Dar ştiam că ne prindea bine să stăm despărţiţi câte o zi, din când în când. În ultima vreme fuseserăm practic inseparabili şi puţină distanţă era sănătoasă.

Când tura mea tocmai se apropia de sfârşit, am auzit clopoţelul de la uşă şi, când am ridicat ochii, l-am văzut intrând pe Travis, îmbrăcat în uniformă şi cu ochelari de soare de aviator pe nas. Mai că m-am holbat la el, atât de bine arăta, şi nu doar pentru că te făcea să te înfiori, ci pentru că era atât de evident că el ştia asta.

— Travis, l-am întâmpinat, ştergând meniurile din faţa mea.

— Salut, Bree, răspunse, colţurile buzelor arcuindu-i-se într-un zâmbet ce părea să fie sincer.

— Ce să-ţi aduc? am întrebat.

— Cafea.

Am dat din cap şi m-am întors să îi dau o ceaşcă. I-am turnat cafea, i-am aşezat-o în faţă, apoi am dat să plec.

— Tot supărată pe mine? mă întrebă.

— Nu sunt supărată, Travis. Doar că nu sunt impresionată de felul în care te porţi cu vărul tău.

Îşi ţuguie buzele.

— Ascultă, Bree. Face parte din familie şi nu am comunicat cu el mulţi ani. Îmi dau seama că în mare parte a fost vina mea, dar eu şi Archer mereu am... rivalizat în copilărie. Poate că asta a antrenat mai multe chestii decât ar fi trebuit să îngădui când a venit vorba despre tine. Recunosc asta. Dar nici el nu s-a lăsat mai prejos, crede-mă.

— Rivali, l-am sfidat. Pentru numele lui Dumnezeu, Travis, am ridicat uşor tonul şi câţiva oameni se uitară spre noi, dar se reîntoarseră la ale lor după ce le-am zâmbit crispat înainte să mă uit din nou la Travis. Nu crezi că merită să aibă pe cineva de partea lui o dată în viaţă? Nu crezi că merită ca cineva să ţină *cu* el, în loc să fie împotriva lui? Nu ai putea încerca să fii tu acea persoană?

— Deci asta e pentru tine? Milă?

Am închis ochii şi am inspirat adânc ca să nu arunc în el cu cana de cafea.

— Nu, nu are nevoie de mila nimănui. Este... este un tip incredibil, Travis.

Chipul lui îmi apăru în minte, privirea blândă şi felul în care zâmbetul său îi lumina faţa atunci când era cu adevărat fericit.

— Este un tip incredibil... mi-am coborât privirea, simţindu-mă brusc puţin ruşinată.

Travis rămase tăcut o clipă. Deschise gura să spună ceva când

clopoţelul sună din nou şi m-am uitat să văd cine era. Am făcut ochii mari.

Natalie stătea în cadrul uşii, iar prietenul nostru, Jordan, era şi el în spatele ei, cu mâinile în buzunar, părând uşor stingherit.

Am lăsat meniul din mână şi am ieşit în fugă de după tejghea.

— Ah, Dumnezeule! Ce faci aici? am ţipat.

Încă aşteptam mesajul în care îmi spunea când ateriza avionul cu care venea. Natalie veni iute în întâmpinarea mea şi ne îmbrăţişarăm, râzând.

— Surpriză, zise ea, îmbrăţişându-mă încă o dată cu putere. Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, i-am spus, în timp ce zâmbetul îmi pieri de pe faţă când m-am uitat la Jordan care încă nu se mişcase de lângă uşă.

Natalie îşi aruncă privirea spre el, apoi spre mine.

— Practic m-a implorat să-l aduc aici ca să îşi ceară personal iertare.

Am oftat şi i-am făcut semn lui Jordan să intre. I se citi uşurarea pe faţă şi veni spre mine ca să mă strângă la piept.

— Îmi pare atât de rău, Bree, zise cu voce gravă.

L-am îmbrăţişat şi eu. Şi mie îmi fusese dor de el. Jordan fusese unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Eu, Jordan, Natalie şi prietenul nostru, Avery, fusesem inseparabili din şcoala generală. Crescuserăm împreună. Dar Jordan fusese ultima picătura care mă făcu să-mi arunc lucrurile în rucsac şi să plec din oraş.

În momentul în care durerea şi chinul meu emoţional atinseseră apogeul, mă încolţise şi mă sărută, insistând, chiar dacă eu mă opusesem, spunându-mi că era îndrăgostit de mine şi rugându-mă să-l las să aibă grijă de mine. Fusese mult prea mult şi era ultimul lucru de care aveam nevoie în momentul acela.

Natalie ne cuprinse pe amândoi de după gât şi am început să râdem cu toţii, despărţindu-ne unul de celălalt până la urmă. Am aruncat o privire în jurul meu. În restaurant mai erau doar câteva

persoane, iar Maggie era în spate cu Norm şi închidea bucătăria.

— Vino şi stai la tejghea până termin, am zis zâmbind.

Natalie se aşează lângă Travis, care se uită spre ea, luând o înghiţitură de cafea.

— Ei, pe cine avem aici? Salut, îi zise Natalie, dându-şi părul blond pe spate şi aşezându-se picior peste picior, în timp ce se învârti pe scaunul înalt de la tejghea, ca să îl privească doar dintr-o parte.

Etala cel mai minunat zâmbet al ei pe care îl folosea când flirta. Am pufnit în râs. Mă ignoră şi la fel făcu şi Travis.

— Travis Hale, îi zise zâmbind şi întinzându-i mâna.

Am dat uşor din cap şi i-am făcut cunoştinţă lui Travis cu Jordan.

Se salutară, apoi Travis se ridică şi lăsă o bancnotă de cinci dolari pe tejghea.

— Bree, zise el, aruncându-mi o privire. Natalie, Jordan, să vă simţiţi bine în Pelion. Mi-a părut bine să vă cunosc. Bree, spune-i, te rog, lui Maggie că o salut.

Se răsuci apoi pe călcâie şi ieşi din restaurant.

M-am întors spre Natalie care încă se uita după fundul lui, urmărindu-l cum se îndrepta spre maşina de poliţie. Se uită la mine.

— Păi nu mă mir că vrei să rămâi aici.

Am început să râd.

— Nu el e motivul pentru care vreau să rămân aici.

Natalie îi aruncă o privire lui Jordan care se uita la meniu. Am devenit serioasă şi am schimbat subiectul. Avusesem o oarecare idee că Jordan era îndrăgostit de mine, dar nu credeam că el se gândea că era îndrăgostit de mine. Şi eu îl iubeam, dar nu în felul acela şi ştiam că nu aveam să o fac niciodată. Nu speram decât că vom regăsi acea prietenie care ne legase până atunci. Chiar îmi era dor de el.

— Aţi mâncat? am întrebat.

Bucătăria se închidea, dar puteam să le fac nişte sandvişuri.

— Da, ceva de la fast-food, acum vreo oră. Natalie se uită la

Jordan care era cu ochii în meniu. Doar nu ţi-e foame din nou.

El se uită la ea.

— Nu, doar mă uitam. Lăsă meniul jos, evident încă stingherit.

Mi-am dres vocea.

— Bine, atunci. Staţi să mă duc să-i spun lui Maggie că plec şi să-mi iau lucrurile.

Cincisprezece minute mai târziu eram în maşina mea, îndreptându-ne spre căsuţă.

L-am instalat pe Jordan în camera din faţă, iar Natalie îşi aduse bagajul la mine în dormitor şi am făcut duş pe rând, apoi ne-am aşezat în camera din faţă ca să povestim şi să râdem de poveştile lui Natalie care se întâlnea cu şeful ei. Jordan părea deja să se simtă mai relaxat, iar eu eram atât de fericită să îi am acolo.

— Vreţi să mergem să mâncăm în oraş? i-am întrebat. O să fug să-l întreb şi pe Archer dacă nu vrea să vină şi el cu noi până vă pregătiţi.

— De ce nu îi dai un telefon? întrebă Natalie.

— Păi, nu prea vorbeşte, am spus încet.

— Cum? ziseră amândoi în acelaşi timp.

Le-am povestit despre Archer şi despre cum fusese crescut, puţin despre unchiul lui şi despre ce ştiam de accident, cu toate că el, personal, nu îmi spusese nimic despre asta.

Mă priveau amândoi cu ochii cât cepele.

— Sfinte Sisoie! zise Natalie.

— Ştiu, dragilor, le-am zis. E o poveste de necrezut şi nici măcar nu o ştiu pe toată încă. Dar staţi să îl întâlniţi. E atât de dulce şi pur şi simplu... minunat. Va trebui să interpretez pentru voi, dar foloseşte fluent limbajul semnelor.

— Ca să vezi! exclamă Jordan. Şi dacă ani de zile chiar nu a ieşit de pe proprietate şi dacă nu vorbeşte, ce are de gând cu viaţa lui?

Am privit în jos.

— Încă încearcă să-şi dea seama, le-am spus, simţind brusc că îi luam apărarea. O va face. Încă îşi lămureşte unele chestii

importante.

Se uitară la mine, iar eu m-am simţit stânjenită fără să ştiu din ce cauză.

— Oricum, am continuat, mă duc să-i spun ce planuri avem şi să sperăm că vine şi el.

M-am ridicat şi m-am dus să mă încalţ şi să-mi iau haina.

— Bine, zise Natalie. Deci, este un loc în care poţi să mergi în blugi şi în tricou sau trebuie să mă pun la patru ace?

Am început să râd.

— Categoric blugi şi tricou.

— Crezi că Travis va fi acolo? mă întrebă ea.

Am mârâit.

— Ah, dragilor. Avem atâtea de recuperat. Va dura ceva până vă voi pune la punct cu tot ce se petrece pe aici. Mă întorc repede, bine?

— Bine, îngână Natalie şi se ridică.

Jordan cotrobăia prin valiza lui mică după ceva.

— Bine, zise şi el, privind peste umăr.

Am ieşit pe uşă, am sărit în maşină şi am întors ca să merg spre strada lui Archer.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Archer

Stăteam lângă chiuveta din bucătărie, dând pe gât un pahar cu apă, cu înghiţituri mari. Tocmai intrasem în casă, după ce alergasem cu câinii pe malul lacului. Nu aveam să mai fac asta pentru mult timp pentru că se schimba vremea.

Stăteam acolo gândindu-mă la ce voiam să fac în ziua aceea, cu un gol în stomac pe care nu ştiam sigur cum să îl controlez. Mă simţisem la fel şi înainte de alergare şi m-am gândit că mişcarea mă va ajuta să îmi limpezesc gândurile. Ei bine, nu.

Pur şi simplu, nu aveam stare. Era evident că nu era o nelinişte fizică. Era o nelinişte mentală. Dimineaţă, când mă trezisem înconjurat de mirosul lui Bree printre cearşafurile şifonate, mă simţisem fericit şi mulţumit. După ce mi-am dat seama că plecase, m-am trezit şi am încercat să hotărăsc cu ce să-mi umplu ziua. Aveam câteva proiecte la care aş fi putut să lucrez, dar niciunul dintre ele nu îmi stârnea interesul. Mă chinuia o vagă impresie că exista un subiect căruia trebuia să îi dau atenţie sporită. *Ce o să faci cu viaţa ta, Archer?* Bree îmi tulburase universul şi deocamdată nu simţeam altceva decât nelinişte interioară. Nu m-am aşteptat niciodată să apară cineva în viaţa mea şi să-mi deschidă în faţa ochilor o lume întreagă, dar asta era exact ceea ce făcuse ea. Iar acum aveam posibilităţi la care nici nu visasem vreodată. Toate, însă, se învârteau în jurul ei. Iar asta mă speria. Mă speria ca naiba.

Am auzit un ciocănit în poartă şi am lăsat paharul jos. Să fi plecat Bree mai devreme?

Am ieşit din casă şi, îndreptându-mă spre poartă, l-am văzut pe Travis coborând pe alee spre mine.

M-am oprit aşteptând ca el să se apropie, întrebându-mă ce naiba voia.

Ridică mâinile în semn de „nu mă împuşca”, iar eu mi-am lăsat capul într-o parte, aşteptându-l.

Travis scoase o bucată de hârtie din buzunarul din spate al pantalonilor şi mi-o înmână în momentul în care ajunse lângă mine. Am luat-o, dar nu am deschis-o.

— Formularul pentru permis, zise el. Mai ai nevoie doar de certificatul de naştere şi de o dovadă a adresei. O factură de apă, de exemplu.

Am ridicat din sprâncene, aruncându-mi privirea pe hârtie. Ce mai avea de scos din mânecă? Cu ce scuză mai venea?

— Îţi datorez scuze pentru ce s-a întâmplat la clubul de striptease. A fost... imatur şi aiurea. Şi chiar mă bucur să văd că tu şi Bree v-aţi rezolvat problemele. Cred că te place cu adevărat, amice.

Am vrut să îl întreb cum de ştie că Bree mă plăcea; ştiam şi eu că mă place, poate chiar mai mult decât atât, dar muream să aflu ce îi povestise lui Travis despre mine, asta în caz că îi spusese ceva. Bineînţeles, că şi dacă aş fi putut să îl întreb ceva legat de chestiunea asta, poate ar fi fost mai bine să nu încerc; cu siguranţă doar şi-ar fi bătut joc de mine. Însă nu ştiam cum să vorbesc cu Bree despre toate sentimentele mele. Ştiam că sexul nu e totuna cu dragostea, aşa că de unde să ştiu că mă iubea dacă nu îmi spunea? Şi dacă nu îmi spunea nimic, oare asta însemna că nu mă iubea? Treaba era foarte încurcată, iar eu nu aveam cu cine să discut despre asta.

Treaba era că eu o iubeam – cu patimă şi cu fiecare frântură din inima mea, chiar şi cu frânturile sfărâmate, chiar şi cu cele pe care le simţeam nedemne şi lipsite de valoare. Şi, poate, chiar cu acele frânturi o iubeam cel mai mult.

— Aşadar, continuă Travis, facem pace? În dragoste şi în război totul e permis şi aşa mai departe? Ai câştigat tu; ai câştigat fata. Dar nu poţi da vina pe un alt tip că a încercat, nu? Fără supărare?

Travis îmi întinse mâna.

I-am privit mâna. Nu aveam încredere în Travis nici până la uşă şi înapoi, dar care era rostul unui război neîncetat între noi doi?

Avea dreptate: am câştigat. Bree era a mea. Doar la gândul acesta o posesivitate feroce începu să urle înăuntrul meu. Am întins mâna şi am dat noroc cu el, măsurându-l din ochi cu neîncredere.

Travis îşi sprijini degetele mari de cureaua pistolului.

— Presupun că ştii deja că prietenii lui Bree sunt în oraş, prietenii ei de-acasă.

M-am încruntat şi mi-am dat uşor capul înapoi, dându-mă astfel de gol. Lui Travis îi apăru pe faţă o expresie de „la naiba".

— Rahat, nu ţi-a spus nimic? mă întrebă.

Îşi întoarse privirea, apoi o aţinti din nou asupra mea.

— Ei bine, sunt sigur că trebuie să-i fie foarte greu. Acum e aici, îi place de tine, dar, la un moment dat, va trebui să se întoarcă înapoi acasă, la viaţa ei adevărată. E o postură foarte dificilă cea în care se află ea.

Acasă? La viaţa ei *adevărată?* Despre ce naiba vorbea?

În timp ce mă privea atent, Travis suspină şi îşi trecu mâna prin păr.

— La naiba, prietene, doar nu te amăgeşti că o să stea aici să lucreze într-un restaurant de oraş mic toată viaţa, nu? Sau că poate o să vină să stea în baraca asta acoperită cu şindrilă pe care tu o numeşti casă şi o să faceţi mulţi copii pe care nu o să aveţi cu ce să îi creşteţi?

Începu să râdă, dar pentru că eu nu râdeam, zâmbetul i se ofili pe buze şi îl înlocui cu o expresie compătimitoare.

— Pe naiba, de fapt este exact ceea ce tu nădăjduieşti, nu-i aşa?

Simţeam cum mi se urcă sângele în cap. Nu îmi imaginasem chiar toate astea, dar numai gândul că ea ar putea să plece făcea să îmi îngheţe sângele în vine.

— Rahat! Ascultă, Archer, când ţi-am zis că ai câştigat-o, am vrut să spun că ai câştigat-o pentru câteva nopţi şi pentru câteva flirturi în camioneta ta. Adică bravo ţie, meriţi asta, frate. Dar nu cred că-ţi imaginezi mai mult de atât. S-ar putea să-ţi spună că rămâne cu tine şi poate chiar va crede asta o vreme. Dar o fată ca Bree, educată,

care a fost la facultate, o să vrea să aibă la un moment dat o *viaţă* adevărată. E aici doar ca să evadeze pentru o perioadă, ca să îşi vindece o rană şi apoi o să plece. Şi de ce nu ar face-o, la urma urmei? Ce îi poţi oferi tu cu adevărat? Bree e frumoasă; mereu se va găsi un bărbat care să o placă şi care poate să îi ofere mai mult, zise şi se clătină de pe un picior pe altul. Ce îi poţi oferi tu, Archer? Cu adevărat?

Am rămas stană de piatră în faţa tâmpitului ăstuia. Nu eram chiar atât de tâmpit cât să nu-mi dau seama ce încerca să facă. Îşi juca o carte. Însă, din nefericire pentru mine, cartea pe care o juca era adevărată. Avea o mână câştigătoare şi ştia asta. De fapt pentru asta venise: să mă distrugă folosindu-se de adevăr. Să îmi aducă aminte că sunt un nimeni. Dar poate că asta era o trezire la realitate.

Nici nu mai era sigur dacă măcar o mai dorea. Se putea foarte bine să nu. Ideea era să nu o am nici eu. Avea să câştige într-un fel sau altul. Mi-am dat seama de asta; ştiam asta. Mai văzusem o dată aceeaşi privire pe faţa unui bărbat. Îmi aminteam ce înseamnă.

Mai trase o dată adânc aer în piept, părând uşor stânjenit sau poate doar voia să lase impresia că era stânjenit. Îşi drese glasul.

— Oricum, zise arătând către bucata de hârtie din mâna mea, baftă cu permisul. Nu ar trebui să mergi pe jos oriunde te duci. Mă salută dând din cap. Ai grijă de tine, Archer.

Se întoarse şi urcă pe alee, ieşind pe poartă. Am rămas acolo un timp îndelungat, simţindu-mă neînsemnat, închipuindu-mi-o pe ea plecată şi încercând să îmi amintesc ce trebuia să fac ca să respir.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Bree

M-am dus cu maşina până acasă la Archer şi de când am intrat pe poartă am început să-l strig. Niciun răspuns, aşa că m-am dus la uşa din faţă unde am bătut, strigându-l încă o dată. Tot niciun răspuns. Uşa era deschisă, aşa că am intrat şi am aruncat o privire. Ca de obicei, era ordine şi curăţenie, dar nici urmă de el. Să se fi dus pe undeva prin zonă, dar prea departe ca să mă audă când l-am strigat? Sau poate s-a dus în oraş?

Am luat o bucată de hârtie şi un pix şi i-am scris un bilet că prietenii mei veniseră în oraş şi că aveam să-i povestesc totul când ne întâlneam. I-am scris unde aveam de gând să mergem la cină şi l-am invitat să vină cu noi. Speram să o facă. Speram că ieşirea lui până la restaurant îl făcuse să se simtă mai încrezător şi că era dispus să iasă din nou. Îmi doream să îl prezint prietenilor mei. Îmi doream să facă parte din fiecare aspect al vieţii mele.

M-am dus înapoi acasă şi m-am aranjat pentru ieşirea în oraş, după care, împreună cu Natalie şi Jordan, am condus până la pizzeria din oraş pentru o cină cât se putea de destinsă.

Am comandat o pizza mare, am dus-o la una din mesele de lângă jocul de *darts* şi am început să jucăm.

Am băut jumătate din bere în momentul în care mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Archer în cadrul uşii.

Zâmbetul care mi se întinse pe faţă a fost instantaneu; am lăsat săgeata de *darts* din mână, am alergat către el, aruncându-mi mâinile pe după gâtul lui şi l-am sărutat.

A scos un oftat adânc de parcă îl ţinuse în el toată ziua. M-am dat înapoi, privindu-i faţa pe care zărisem o încordare cu care nu eram obişnuită.

— *Eşti bine?* l-am întrebat.

Dădu din cap că „da”, iar faţa i se relaxă. M-am dat înapoi ca să poată vorbi.

— *Nu mi-ai spus că vin prietenii tăi.*

— De fapt, nici eu nu am ştiut până ieri, după ce am plecat de la tine. Au venit cu un zbor de dimineaţă. Archer, au un suspect în cazul tatălui meu. Ieri am vorbit cu detectivul care se ocupă de caz şi vrea să mă duc să mă uit la o serie de fotografii. S-ar putea să aresteze pe cineva, am spus, uitându-mă direct în ochii lui, simţind cum mă cuprinde emoţia doar pomenind despre această posibilitate „în gura mare”.

— *Bree, e minunat,* a spus el. *Chiar e minunat.*

Am aprobat dând din cap.

— Va trebui să merg câteva zile acasă. Natalie şi Jordan vor merge cu mine cu maşina, dar apoi mă voi întoarce.

M-am încruntat din nou, imaginându-mă la cum aveam să mă simt odată ajunsă înapoi în Ohio. Când m-am uitat la Archer, am observat că mă privea foarte atent, cu aceeaşi expresie tensionată pe care o avusese înainte.

— Ai putea veni cu noi, i-am zâmbit.

Calmul îi inundă privirea pentru o secundă, dar apoi oftă.

— *Nu cred, Bree. Mai bine... Ai atâtea de vorbit cu prietenii tăi.*

— Hei, Bree, nu ne face să te aşteptăm aici. E rândul tău, strigă Natalie.

Am zâmbit şi l-am tras pe Archer de mână.

— Vino să-mi cunoşti prietenii, i-am spus, după care am continuat cu vocea scăzută: o să te iubească.

Archer nu părea convins, dar zâmbi blând şi mă lăsă să-l conduc la masa la care aveam pizza.

I l-am prezentat lui Natalie şi lui Jordan şi băieţii au dat noroc, însă Natalie clătină din cap şi zise:

— Ce *naiba* e în apa de aici? Minerale care-i fac pe băieţi ridicol de atrăgători? Mă mut aici.

Am râs şi m-am apropiat de băiatul meu atrăgător, umplându-mi

plămânii cu mirosul lui şi zâmbindu-i ascunsă în gâtul său. Jordan îşi întoarse privirea şi se albi la faţă. Doamne, nu îmi plăcea deloc că nu se simţea în largul lui să mă vadă cu un băiat. Poate ar fi trebuit să vorbim mai mult. M-am uitat la Archer şi ochii lui erau aţintiţi asupra lui Jordan; nu îi scăpase nici lui reacţia. Bineînţeles că nu; Archer Hale nu rata nimic, niciodată. De când îl cunoscusem, mi-am dat seama că este uimitor câte lucruri minunate am putea vedea şi auzi doar dacă am tăcea mai mult şi nu am mai fi atât de obsedaţi să ne auzim propriile voci.

Am jucat *darts,* am pălăvrăgit şi am mâncat pizza. Archer zâmbea la poveştile Nataliei atunci când era cazul, dar părea mai tăcut decât de obicei. Am încercat să îl scot din starea mult prea rezervată, însă părea că ducea o luptă în interiorul lui, ceva ce nu împărtăşea cu mine.

Natalie îi punea întrebări, iar eu interpretam pentru el. A fost un drăguţ şi îi răspunse la tot ce îl întrebă, însă tot simţeam că ceva nu era în regulă cu el şi nu ştiam ce anume. Trebuia totuşi să îl întreb mai târziu despre asta. Acolo în bar, în faţa prietenilor mei, nu era nici locul şi nici momentul potrivit.

Am mai comandat o halbă de bere, Archer bău un pahar, apoi se scuză ca să meargă la toaletă. Cum plecă, Jordan veni la mine.

— Pot să vorbesc cu tine un minut? întrebă el.

Am dat din cap, gândindu-mă că probabil chiar avea nevoie de asta. Îl săgetase pe Archer din priviri toată seară şi eu una mă cam săturasem de asta.

Mă trase într-o parte, undeva unde Natalie nu putea auzi ce vorbeam şi trase aer adânc în piept.

— Ascultă, Bree, îmi pare foarte rău pentru ceea ce am făcut în Ohio. M-am purtat ca un tâmpit. Ştiam că eşti... fragilă şi că te confruntai cu multe probleme, iar eu am profitat de acest lucru. Nici nu am de gând să mint şi să spun că nu am făcut-o. Oricum, ţi-ai dat seama, spuse şi îşi trecu mâna prin părul său blond închis, zburlindu-l într-un mod seducător. Ştiu că nu mă vezi decât ca pe

un prieten, dar pentru mine e de ajuns. Pe bune, chiar e. De aceea am venit aici, pentru a vorbi cu tine, însă, din nou, m-am purtat ca un tâmpit. Nu îmi este uşor să te văd cu altcineva... niciodată nu mi-a fost uşor. Dar o să mă străduiesc să trec peste asta. Prietenia ta înseamnă pentru mine mai mult decât orice, la fel şi fericirea ta. Asta e tot ce am vrut să îţi spun. Vreau să fii fericită şi, ca prieten, vreau să fac tot ce pot ca să te ajut. Mă ierţi? Vrei să fii domnişoară de onoare la nunta mea atunci când o să găsesc pe cineva mai grozavă chiar şi decât tine?

Am început să râd, dar am scos un sunet care mai degrabă semăna a chiot şi am dat din cap.

— Da, Jordan, te iert. Şi chiar vei găsi pe cineva mai bun decât mine. Sunt cam... pretenţioasă şi extrem de prost dispusă când lucrurile nu ies cum vreau eu.

Râse mânzeşte.

— Minţi. Dar mersi, oricum. Prieteni? întrebă şi îmi întinse mâna.

Am dat din cap, luându-i mâna şi trăgându-l spre mine pentru o îmbrăţişare.

— Prieteni, i-am şoptit în ureche, şi nu-i mai arunca priviri ucigătoare iubitului meu. Dacă ai fi fost mai atent şi la altceva în jurul tău, ai fi observat-o pe blonda atrăgătoare de la masa de lângă noi, care numai că nu te ronţăie din priviri.

M-am lăsat pe spate şi i-am făcut cu ochiul.

Jordan începu să râdă şi aruncă o privire spre masa la care stătea fata, după care se uită din nou la mine. Îşi drese vocea şi îşi luă o faţă serioasă.

— Ce? Nu crezi că e atrăgătoare? am întrebat, uitându-mă intenţionat în altă direcţie, ca fata să nu îşi dea seama că vorbeam despre ea.

— Ah, e bună, răspunse el, iar iubitul tău e cu capsa pusă. Se uită la mine de parcă ar vrea să mă omoare.

M-am uitat către masa noastră, acolo unde Archer se întorsese şi l-am văzut dând pe gât încă un pahar de bere.

— Mă duc să vorbesc cu el. Mersi, Jor, am zâmbit şi m-am întors la masa noastră.

I-am zâmbit lui Archer după ce am ajuns şi m-am aplecat către el.

— Bună, i-am spus, în timp ce l-am sărutat pe gât.

L-am prins de talie şi l-am strâns. Nu era nimic mai mult acolo decât muşchi şi piele tonifiată. M-am desfătat cu mirosul lui. Doamne, mirosea atât de bine, a săpun şi a bărbat. Bărbatul *meu.* Îmi zâmbi aşa cum o făcea de obicei, în colţul buzelor, stângaci, cu ochii aţintiţi asupra mea, apoi privi în altă parte.

— Hei, i-am şoptit. Ţi-am spus oare cât de mult mă bucur că eşti aici?

I-am zâmbit, încercând să îi schimb proasta dispoziţie. M-am gândit că era puţin tensionat din cauză că Jordan se comporta atât de stingher în preajma lui, însă nu era chiar momentul potrivit să îi explic întreaga situaţie. Am încercat să îl liniştesc pe Archer, dându-i toată atenţia mea. Nu avea niciun motiv să fie îngrijorat, Jordan nu reprezenta o ameninţare pentru el.

Archer se ridică brusc în picioare, mă luă de mână şi mă trase spre toaletele din spate. M-am dus după el, picioarele lui lungi obligându-mă aproape să alerg ca să pot ţine pasul cu el.

Ne-am întors în holul unde se aflau toaletele şi el privi în jur, căutând ceva, nu ştiam ce anume.

— Unde mă duci, Archer? l-am întrebat, râzând uşor. Parcă era într-o misiune secretă.

Nu îmi răspunse, ci mă duse către capătul întunecat al holului acolo unde era un cadru de uşă, făcut mai adânc în zid. Mă împinse în firidă, lipindu-se de mine şi acoperindu-mi gura cu un sărut profund şi posesiv în acelaşi timp. Am suspinat, lipindu-mă de corpul lui bine făcut. Descopeream o nouă latură a lui Archer şi nu eram prea sigură ce se petrecea. Ardoarea lui era derutantă. Dar chiar şi aşa, mă excita. Cred că mă provoca totul la bărbatul ăsta.

Îşi coborî mâna, îmi cuprinse sânul în palmă şi începu să se joace cu sfârcul prin materialul fin al bluzei. Mi se tăie respiraţia şi mi-am

dus mâinile în părul lui, trăgându-l uşor. Îşi dezlipi buzele de ale mele şi i-am simţit respiraţia o secundă înainte ca eu să îmi las capul pe spate, sprijinindu-l de uşa din spatele meu. Coborî spre gât şi începu să-l sărute uşor şi să-l guste cu limba.

— Archer, Archer, am gemut.

Deodată, am tresărit uşor în timp ce el îmi sorbea pielea gâtului, frecându-şi dinţii de zona ce acum devenise sensibilă. Mi-am îndreptat capul, ceaţa poftei carnale risipindu-se când m-am uitat la el şi i-am sorbit din priviri expresia provocatoare.

Mi-am dus mâna la gât.

— Tocmai mi-ai*... făcut semn* intenţionat?

Se uită la gâtul meu, apoi din nou la mine, cu ochii scânteind. Se trase un pas înapoi şi mă întrebă:

— Câţi bărbaţi din viaţa ta vor să fie cu tine? Presupun că eu, Travis şi tipul ăsta, Jordan, nu suntem singurii? Câţi mai sunt?

Îi zvâcnea falca.

Am rămas cu ochii pironiţi la el pentru o secundă, fără să fiu în stare să-mi găsesc cuvintele.

— Eu nu... Glumeşti? l-am întrebat. Niciunul. Dar... de ce contează câţi bărbaţi îşi doresc să fie cu mine? Am lămurit deja că te-am ales pe tine. De ce ar mai conta? l-am întrebat, cu atât de multă mâhnire în voce, de o puteam auzi chiar şi eu.

O privire confuză îi traversă aproape imperceptibil faţa, apoi deveni din nou serios şi spuse:

— Da, contează. Cum dracu' să nu conteze, zise în timp ce falca începu să-i zvâcnească din nou.

Am făcut ochii mari. El nu înjurase niciodată, aşa că mă luase prin surprindere. Trase adânc aer în piept şi, fără să vrea, începu să pară vulnerabil.

— Nici măcar nu le pot spune să nu se apropie de tine, Bree. Nu pot decât să stau şi să privesc, fără să fiu în stare să fac nimic altceva.

În momentul acela fugi de lângă mine şi, în ciuda faptului că era nervos şi că nu îmi plăcea deloc acest lucru, am simţit pierderea

căldurii din privirea lui ca şi cum cineva ar fi aruncat o găleată plină cu gheaţă pe mine. Îşi trecu mâna prin păr şi se uită la mine, dezvăluindu-şi pe chip inima întreagă.

— *Nici măcar nu sunt bărbat. Nu pot lupta pentru tine.*

— Opreşte-te, am strigat la el. Nu trebuie să lupţi pentru mine. Nu ai niciun motiv ca să lupţi cu cineva. Sunt a ta. Sunt deja a ta, am zis şi am făcut cei câţiva paşi care mă îndepărtau de el şi l-am cuprins de talie.

Nu se împotrivi, dar nici nu îmi răspunse la îmbrăţişare. După un minut, am făcut un pas înapoi.

— *Mereu o să existe un tip,* spuse el.

M-am uitat la el, apoi m-am îndepărtat, trăgând adânc aer în piept. Exact în momentul acela, apăru Jordan de după colţ, oprindu-se şi bâjbâind pe holul întunecat. A început să strige:

— Eşti bine, Bree?

Am observat cum, imediat, corpul lui Archer se încordase, am închis ochii şi mi-am îndreptat privirea în pământ, apoi mi-am ridicat din nou privirea chiar când Archer plecă de lângă mine, mergând de-a lungul holului, pe lângă Jordan.

— Archer! am strigat, dar nici măcar nu se întoarse.

— Doamne, am oftat şi mi-am dus mâna la tâmplă în timp ce mă apropiam de Jordan.

— Îmi pare rău, Bree. Nu am ştiut că întrerup ceva. Eu am venit la baie şi v-am văzut încordaţi.

Am dat din cap.

— Nu era nimic. Doar că Archer, care... nici nu ştiu de fapt ce-a fost. Trebuie să mă duc după el. Sunteţi gata de plecare?

— Natalie e gata. Eu cred că mă descurc să vin acasă, spuse zâmbind sfios.

În ciuda faptului că eram supărată din cauza celor întâmplate cu Archer, i-am zâmbit şi l-am împins uşor.

— Ăsta e Jordan pe care îl cunosc şi pe care îl iubesc, am spus eu. Eşti sigur că eşti în siguranţă?

Izbucni în râs.

— Mda. Cred că pot să o dovedesc, dacă se ia de mine, îmi răspunse făcându-mi cu ochiul.

Am râs şi am dat aprobator din cap.

— Bine.

L-am îmbrăţişat, iar el a spus:

— Te rog încă o dată să mă ierţi. Apropo, mişto semn. Nu te-am mai văzut cu unul din ăsta de când aveai 15 ani.

Am pufnit.

— Cred că ăsta e modul în care un anumit tip îţi transmite ţie şi oricărui alt tip de aici că sunt luată, am oftat eu.

Jordan zâmbi.

— Ei bine, du-te şi linişteşte-l. Spune-i că nu e nevoie. Noi, bărbaţii, putem să fim nişte adevăraţi măgari atunci când avem nevoie de afecţiune şi suntem nesiguri pe noi.

Am ridicat din sprânceană.

— Zici?

Râse şi mă strânse uşor de braţ.

— O să găsiţi voi o soluţie. Vin acasă mâine-dimineaţă.

Am dat din cap şi l-am mai strâns o dată de braţ, după care m-am întors la bar, acolo unde mă aştepta Natalie.

— Hei, zise ea, băiatul tău tocmai a ieşit val-vârtej pe uşă.

Am oftat adânc.

— Nu e de glumă, Nat. Nu ştiu ce se întâmplă cu el.

Natalie ridică din sprâncene.

— Ei bine, dacă ai nevoie de opinia unui expert, aş zice că e îndrăgostit şi că nu ştie cum să reacţioneze.

— Crezi? am întrebat eu.

Natalie dădu din cap.

— Mda. Toate semnele indică asta. Încleştatul fălcii, priviri scăpărătoare aruncate altor bărbaţi care sunt lângă tine, îi tună tot timpul, e impredictibil, te marchează. Arătă către urma lăsată pe gât. Ai de gând să te duci să-l ajuţi să-şi lângă rănile?

Am râs uşor şi apoi am mormăit. Am rămas nemişcată câteva secunde, gândindu-mă la toată situaţia asta, apoi i-am spus:

— Sper. Eşti gata?

Ne-am îndreptat spre maşină şi i-am dat cheile lui Natalie întrucât ne înţeleseserăm să fie ea şoferul la întoarcere. Când porni maşina, îmi spuse:

— Apropo, ştiu că pentru tine nu e de glumă. Am văzut cum te uiţi la el. Şi pot să înţeleg de ce îl placi... iar cicatricea aceea, ultimul cuvânt îl spuse oftând, mă face să îmi doresc să îl leagăn în braţe şi apoi să îl ling.

Am început să râd.

— Hopa! Ai grijă, că dacă faci asta, îmi încleştez falca şi o să-mi tune tot drumul până acasă.

Râse, dar când m-am uitat spre ea părea gânditoare.

— Mă întreb, dacă vezi în el o relaţie serioasă, de lungă durată? Cum crezi că vor fi lucrurile între voi? spuse cu un ton blând.

Am oftat adânc.

— Nu ştiu. Totul e nou şi pentru mine. Şi da... situaţia lui e foarte diferită... sunt multe provocări. Dar vreau să încerc. Ştiu asta. Indiferent ce înseamnă... Este ca şi cum viaţa mea a început în secunda în care l-am văzut. În secunda în care am început să îl iubesc, toate s-au aşezat la locul lor pentru mine. Oricât de confuză ar fi situaţia noastră, în adâncul meu simt că toate au un sens.

Natalie rămase tăcută pentru o secundă.

— Ei bine, draga mea, sună ca o poezie tot ce zici şi cred fiecare cuvinţel pe care îl spui, dar viaţa nu e chiar întotdeauna poezie. Şi ştiu că tu ştii asta mai bine ca mine. Doar te încurajez să fii şi realistă în legătură cu toată situaţia asta, bine?

Îmi aruncă o privire, apoi continuă:

— Draga mea, el e distrus, şi nu mă refer doar la corzile vocale. Adică, Iisuse, înţeleg din tot ce mi-ai povestit că el a crescut într-un mediu abuziv, unchiul lui l-a împuşcat, amândoi părinţii au murit *chiar în faţa lui,* iar după aceea unchiul lui nebun l-a ţinut singur şi

izolat până la vârsta de nouăsprezece ani, ca să nu mai spun că are o rană care îl ţine închis în propria-i minte... Toate astea trebuie să lase o urmă adâncă, iubito. E, oare, de mirare că e *distrus?*

Am oftat îndelung, lăsându-mi capul pe tetiera scaunului.

— Ştiu, am spus în şoaptă. Şi dacă e să vezi lucrurile astfel, e o nebunie să crezi că e posibil ca noi să putem fi împreună, ca el să fie împreună cu *cineva,* dar, cumva, eu chiar cred că e posibil. Nici nu ştiu cum să îţi explic altfel decât că, în ciuda tuturor lucrurilor pe care tocmai le-ai pomenit, el încă e bun şi blând, curajos şi inteligent, chiar amuzant uneori. Am zâmbit. Gândeşte-te ce tărie de caracter trebuie să ai ca să treci prin ce a trecut el şi să nu o iei complet razna şi să îţi păstrezi şi inima blândă.

— Ai dreptate, încuviinţă ea. Totuşi, oamenii cu probleme fac anumite lucruri pentru că nu pot să aibă încredere sau pentru că nu cred în nimic bun. El nu a avut niciodată parte de ceva bun în viaţa lui. Unde va lucra, ce va face cu viaţa lui, astea sunt floare la ureche faţă de ce-i în sufletul lui.

M-am uitat la ea, muşcându-mi buza.

— Totuşi, şi eu am suferit, Natalie. Şi eu sunt distrusă. Nu suntem cu toţii?

— Nu în aceeaşi măsură, draga mea. Nu în aceeaşi măsură.

Am dat din cap şi m-am lăsat pe spate.

— Când ai devenit o cunoscătoare atât de fină a spiritului uman? am întrebat-o zâmbind.

— Sunt un suflet bătrân, draga mea, dar tu ştii deja asta.

Îmi făcu cu ochiul, iar eu am zâmbit.

Am parcat în faţa căsuţei mele, iar eu am îmbrăţişat-o pe Natalie de noapte bună înainte ca ea să sară din maşină cu cheia mea, făcându-mi cu mâna peste umăr. Am ocolit maşina şi m-am urcat pe locul şoferului. Mă simţeam în stare să conduc încă doi kilometri până la casa lui Archer. Deja mă simţeam complet trează.

Când am ajuns, am intrat pe poartă şi am mers până în faţa uşii. Am ciocănit uşor, iar el mi-a deschis câteva secunde mai târziu,

îmbrăcat doar în blugi şi ştergându-şi părul ud cu un prosop.

L-am privit cum stătea acolo, în faţa mea, al naibii de frumos şi al naibii de nesigur.

Am râs înfundat.

— Bună! i-am zis şi am oftat când am intrat în casă, apoi m-am întors către el şi am auzit uşa închizându-se în spatele lui.

— *De ce râzi?* mă întrebă.

Am dat din cap şi mi-am ridicat mâinile ca să-i explic:

— *Pentru că mi-aş dori să te poţi vedea prin ochii mei. Mi-aş dori să poţi să-mi citeşti gândurile ca să înţelegi cât de mult te vreau pe tine şi pe nimeni altcineva. Să mă dorească în momentul acesta trei sute de bărbaţi şi tot n-ar conta. Pentru că niciunul dintre ei nu e Archer Hale.*

Mi-am lăsat mâinile în jos o clipă, dar le-am ridicat imediat înapoi.

— *Niciunul dintre ei nu e bărbatul pe care îl iubesc.*

Am dat uşor din cap, după care am continuat:

— *Şi aveam de gând să încerc să aştept până când ai fi fost şi tu pregătit să o spui, dar... nu pot. Pentru că pur şi simplu cuvintele stau să explodeze din mine. Şi e în regulă dacă tu nu mă iubeşti sau dacă nu eşti sigur că mă iubeşti. Dar eu sunt sigură. Şi nu mai suport să treacă nici măcar un minut fără să spun că te iubesc pentru că eu chiar te iubesc. Te. Iubesc. Te iubesc foarte mult.*

Rămase nemişcat în timp ce eu băteam câmpii, dar când am rostit ultimele patru cuvinte, veni spre mine şi parcurse spaţiul care ne separa cu o aşa repeziciune încât mi se tăie respiraţia şi mâinile îmi căzură letargice pe lângă corp. Mă trase lângă el şi mă lipi de corpul lui atât de tare încât am ţipat, un sunet care părea cumva râset şi suspin în acelaşi timp.

Mă luă în braţe şi îşi îngropă faţa în gâtul meu, iar când l-am cuprins cu mâinile, m-a strâns şi mai tare la pieptul său. Mi-am lăsat capul pe umărul lui şi i-am simţit mirosul. Am rămas nemişcaţi pentru câteva clipe.

Într-un târziu, m-am tras din îmbrăţişarea lui şi l-am dus de

mână până la canapea şi ne-am aşezat amândoi.

— *Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la bar. Mă laşi să îţi explic?*

Dădu din cap, ţuguindu-şi uşor buzele, aşa că am continuat:

— *Jordan e doar prietenul meu, întotdeauna a fost prietenul meu, niciodată nu a fost mai mult de-atât. Am crescut împreună... îl ştiu de când aveam doisprezece ani. Mi-am dat seama de ceva timp că e îndrăgostit de mine, dar i-am explicat foarte clar că eu nu am decât sentimente de prietenie faţă de el.*

M-am oprit puţin, înainte de a continua:

— *El a forţat nota după moartea tatălui meu, iar asta a fost ultima picătură care a umplut paharul şi m-a determinat să plec.* Am zâmbit uşor. *Deci, cred că s-ar putea spune că ar trebui să îi mulţumeşti lui Jordan că m-a scos în calea ta.*

Zâmbi şi Archer şi îşi privi mâinile aşezate cuminţi în poală. Când am început să vorbesc din nou, se uită din nou la mâinile mele.

— *În fine, asta e ceea ce ai văzut tu în seara asta... Pe el încercând să înţeleagă faptul că nu vom fi niciodată mai mult decât prieteni, iar apoi ai văzut armonia dintre doi prieteni care s-au împăcat cu situaţia. Atât.*

Archer dădu din cap, îşi trecu mâna prin păr şi spuse:

— *Îmi pare rău. Câteodată simt că totul mă depăşeşte. Asta mă face să mă simt un om... slab şi furios şi nedemn de tine. Nedemn de nimic.*

I-am luat cu repeziciune mâinile într-ale mele, după care le-am dat drumul.

— *Nu. Nu trebuie să te simţi aşa. Te rog să nu te simţi aşa. Doamne, fii mai îngăduitor cu tine! Uită-te la tot ce ai realizat deja. Uită-te la cine eşti tu în ciuda a tot ceea ce ţi s-a întâmplat.*

L-am mângâiat pe obraz, iar el a închis ochii şi s-a lăsat în voia mea.

— Ţi-am spus şi că te iubesc? i-am şoptit. Şi că nu am obiceiul să iubesc oameni nedemni?

Am zâmbit blajin.

Deschise ochii şi mă studie atent câteva clipe, cu o expresie

aproape solemnă pe faţă, după care a spus:

— *Şi eu sunt îndrăgostit de tine. Oftă. Sunt cu disperare îndrăgostit de tine.*

Făcu ochii mari de parcă vorbele „spuse" fuseseră o surpriză chiar şi pentru el. Buzele îi erau întredeschise şi parcă mă întreba cu mâinile: *E, oare, suficient, Bree?*

Am oftat şi am zâmbit, îngăduindu-mi un moment să mă bucur de faptul că acest bărbat frumos, sensibil şi curajos care era în faţa mea mă iubea. După o secundă, i-am răspuns:

— *E un început bun.*

Am clătinat uşor din cap, privind în jos:

— *O să o scoatem la capăt şi cu restul, bine?*

I-am luat mâinile într-ale mele.

Sentimentul de slăbiciune îi inundă, însă, chipul în timp ce dădea aprobator din cap, expresia de pe faţă transmiţându-i toate îndoielile. Mi se făcu inima cât un purice.

— *Ce s-a întâmplat, Archer?*

După câteva secunde, se aplecă şi îmi prinse faţa în mâini, mă sărută cu tandreţe pe gură, buzele lui zăbovind pe ale mele în timp ce îşi sprijini fruntea de a mea şi închise ochii. Se aplecă şi îmi spuse:

— *Te iubesc atât de mult încât mă doare.*

Şi, într-adevăr, arăta de parcă se lupta cu o durere.

I-am zâmbit şi l-am mângâiat pe obraz, iar el a închis ochii pentru un moment înainte ca eu să îmi îndepărtez mâna.

— *Nu trebuie să doară.*

Oftă.

— *Totuşi, doare. Doare pentru că îmi este frică să te iubesc. Îmi este teamă că vei pleca şi că voi rămâne din nou singur. Numai că de data asta ar fi de o sută de ori mai rău pentru că voi şti ce îmi lipseşte. Nu pot...*

Respiră adânc, tremurător.

— *Vreau să pot să te iubesc mai mult decât îmi este teamă că te pierd şi nu ştiu cum să fac asta. Învaţă-mă, Bree! Te rog, învaţă-mă! Nu mă lăsa să distrug asta,* mă imploră şi se uită la mine stăruitor, cu durerea

întipărită adânc în fiecare trăsătură a chipului său.

„Dumnezeule, Archer", m-am gândit, simţind cum mi se strânge inima în piept. Cum să înveţi un bărbat care a pierdut tot să nu se teamă că va pierde totul din nou? Cum înveţi o persoană să aibă încredere în ceva ce nimeni nu poate garanta? Acest bărbat pe care îl iubeam părea atât de distrus. Stătea în faţa mea arătându-şi dragostea pentru mine. Exprimându-şi devotamentul. Îmi doream din inimă ca acest lucru să fie unul bun pentru el... dar, în acelaşi timp, înţelegeam de ce îi provoca suferinţă.

— *Când iubeşti pe cineva, asta nu înseamnă că nu există loc şi pentru suferinţă. Nici eu nu vreau să sufăr mai mult decât am suferit deja, dar nu crezi că merită? Nu crezi că merită să ne oferim o şansă?* am întrebat eu.

Îmi cercetă privirea şi dădu din cap, dar erau chiar ochii săi cei care îmi dezvăluiră că nu asta credea cu adevărat. Am tras aer adânc în piept. Va fi treaba mea de acum înainte să îl fac să creadă. Dacă va fi nevoie, voi crede eu suficient de puternic, cât să fie de ajuns pentru amândoi. L-am luat în braţe, după care l-am împins ca să pot să mă urc în poala lui şi să mă ghemuiesc cu nasul în el.

— Te iubesc, te iubesc, te iubesc, i-am şoptit, zâmbind, încercând să transform momentul acesta într-unul fericit.

Îmi zâmbi şi el, îşi lipi buzele de ale mele şi mimă cuvintele „Şi eu te iubesc". Spuse asta lipit de buzele mele, ca şi cum ar fi vrut să sufle dragoste în corpul meu.

Am continuat să respir lipită de el şi, după un timp, începu să se fâţâie, aşezându-mă mai bine la el în braţe. Pulsul începu să mi se accelereze deoarece corpul meu reacţiona la apropierea de el, la mirosul lui, la corpul lui mare, tonifiat, lipit de al meu şi în mod special la ceva tare şi fierbinte ce mă apăsa pe şold.

Am întins mâna şi am început să frec încet umflătura din partea din faţă a blugilor şi i-am zâmbit, nedezlipindu-mi buzele de gâtul lui.

— Eşti tot timpul aşa de tare? am întrebat eu, cu buzele lipite de pielea lui.

L-am simţit chicotind, lipit de pieptul meu şi am zâmbit la gândul că tristeţea şi tensiunea de acum câteva minute păreau să se fi dizolvat pe măsură ce corpurile noastre se încălzeau. M-am lăsat pe spate şi l-am privit; blândeţea şi dorinţa i se citeau în ochi. Îşi ridică mâinile.

— *Da, atunci când eşti în preajmă... de aceea tu mă chinui tot timpul.*

Mimă o expresie plină de durere.

Mi-am lăsat capul într-o parte.

— Şi eu care credeam că aşa eşti tu în general.

— *Da, şi asta.*

Am râs şi când am pus mai multă presiune pe umflătura care îl făcea să se schimonosească, închise ochii şi întredeschise uşor buzele.

Când deschise ochii, mă întrebă:

— *Îţi lipsesc sunetele pe care le-aş fi putut scoate în timp ce facem sex?*

Mă fixă cu privirea în timp ce eu mă gândeam la întrebare.

I-am dat la o parte o şuviţă de păr de pe frunte, după care am dat uşor din cap.

— *Nu, nu mă gândesc la asta. Nu sunetele pe care le-ai scoate m-ar ajuta să-mi dau seama. Îţi privesc expresia feţei şi ochii.*

M-am aplecat spre el, i-am atins uşor buzele cu buzele mele, apoi m-am ridicat la loc.

— *Îţi ascult respiraţia şi o simt din felul în care îţi înfigi degetele în coapsele mele când eşti aproape de orgasm. Sunt atâtea feluri în care te pot citi, Archer Hale. Şi le iubesc pe toate şi pe fiecare în parte.*

Ochii îi scânteiară înainte de a sări dintr-odată asupra mea, prinzându-mi faţa în mâinile lui şi întinzându-mă pe spate pe canapea, înainte de a se întinde peste mine. Am bănuit atunci că timpul pentru conversaţie se sfârşise. Simţeam fluturi ce se zbăteau să iasă prin capul pieptului, iar abdomenul mi se crispă. Am gemut, o răsuflare profundă ce îmi urcă pe gât şi l-am lăsat pe el să preia controlul, arcuindu-mă în el, cele mai lăuntrice părţi din mine începând să zvâcnească insistent. Cum se făcea că bărbatul ăsta

făcea sex de doar două săptămâni, doar cu mine, iar eu îi încredinţam corpul meu cu mai multă încredere decât o făcusem cu alţii cu care fusesem înaintea lui? Un tip cu realizări peste aşteptări, ăsta era Archer. I-am zâmbit lipită de gura lui, iar el îmi răspunse tot cu un zâmbet, deşi nu se lăsă pe spate să mă întrebe de ce zâmbesc. Mi-am împins limba în gura lui, iar gustul mă făcu să simt că iau foc... Cum se făcea că interiorul gurii unei persoane era atât de delicios încât te ameţea de dorinţă? Trecuseră câteva ore de când băusem ultima gură de bere, dar corpul lui mă făcea să mă simt beată... beată de iubire, de dorinţă, beată de ceva indescriptibil, pe care nici măcar nu îl puteam numi şi care totuşi mă poseda, trup şi suflet. Un gen de conexiune primitivă care trebuie să fi fost acolo înainte ca eu să exist, înainte ca el să existe, înainte ca noi să respirăm acelaşi aer, ceva scris în stele.

Îl simţeam până în măduva spinării, făcându-mă să gâfâi şi să-mi despart gura de a lui, gemând în timp ce îmi lăsam capul pe spate, plăcerea intensă vibrându-mi prin vene.

— Archer, Archer, am murmurat, pentru mine nu va mai fi nimeni altul.

Vorbele mele păreau să îl stârnească şi respira sacadat în timp ce îmi ridică tricoul şi îmi deschise sutienul cu o singură mişcare, eliberându-mi sânii în aerul răcoros.

Îmi prinse un sfârc cu gura-i caldă, în timp ce eu gemeam şi îi strângeam şuviţe de păr între degetele mele şi stimuli electrici se descărcau din sfârcuri până la clitorisul meu înfierbântat. Mi-am ridicat bazinul, împingându-mă în erecţia lui, iar el respiră, şuieră şi se retrase, privindu-mă cu ochii pe jumătate închişi. Doar i-am privit chipul şi am simţit cum mai multă umezeală începu să apară în miezul dornic şi gura mi se deschise. Intensitatea şi dorinţa îi conturau vizibil expresia feţei, totodată cu dragostea ce mi-o purta. Nu mai văzusem niciodată ceva asemănător. Puterea acelei expresii era atât de surprinzătoare, încât tot ce am putut să fac a fost să fac ochii mari de mirare pentru câteva secunde în timp ce sângele

curgea cu repeziciune tot mai jos, înnebunindu-mă de dorinţă. Îmi simţeam întregul corp ca pe un fir sub tensiune... la fel şi inima mea. Şi aproape că era prea mult.

Dintr-odată, Archer se ridică în picioare şi îmi făcu semn să-mi ridic mâinile deasupra capului. M-am conformat, iar el îmi scoase tricoul, apoi trecu la blugi, desfăcându-le nasturii şi trăgându-i în jos pe picioare. Îmi scoase pantofii, apoi blugii, aruncându-i pe podea. Rămase deasupra mea pentru câteva secunde, respirând greu, excitat, cu pieptul său minunat deschis privirii mele, străbătându-mi corpul cu privirea. Am făcut ochii mari, sângele pulsându-mi în clitoris doar la vederea lui. Nu m-am putut abţine, aşa că mi-am coborât mâna printre picioare şi mi-am vârât un deget în deschizătura umedă şi dornică. Am gemut de plăcere. Ochii lui Archer scăpărară când îmi văzu mâna, după care se lăsă în jos şi mă întoarse cu burta pe canapea şi am tresărit surprinsă. M-am uitat peste umăr şi l-am văzut cum îşi scoase blugii dintr-o mişcare şi veni din nou deasupra mea, lăsându-se în jos doar cât să îi simt căldura, dar nu şi pielea.

M-am uitat din nou peste umăr şi avea aceeaşi privire intensă. Mintea mi se tulbură de atâta poftă trupească, dar am recunoscut că, deşi îl iubeam pe Archer cel minunat şi blând, îl iubeam şi pe Archer care prelua controlul. Indiferent ce trezise la viaţă această latură, o acceptam şi chiar îmi doream mai mult.

— Te rog, i-am şoptit uşor, iar ochii îi zburară către mine, limpezindu-se pe margini ca şi când ar fi ieşit dintr-o transă.

Îşi luă penisul tare în mână şi începu să îl frece de deschizătura fundului meu, sus, jos, sus, jos, iar eu gâfâiam şi mă împingeam în pernele canapelei.

Îşi aduse penisul în faţa deschizăturii mele şi împinse cu blândeţe înăuntru, încet, centimetru cu centimetru, iar eu am gemut de uşurare. Nu puteam să îmi deschid picioarele din cauza felului în care se apăsa în mine, atingerea lui penetrantă era aproape prea intensă, prea densă şi grosimea lui greu de cuprins din acel unghi.

El se opri o clipă, lăsându-mi corpul să se adapteze şi, când am expirat uşurată, începu să mă penetreze, înăuntru şi afară, cu mişcări lente, îndelungi.

Mi-am băgat mâinile sub perna pe care îmi sprijineam capul şi mi-am întors capul într-o parte. El se aplecă şi îmi prinse buzele într-un sărut mistuitor, limba alunecându-i lin peste a mea, sugând-o în acelaşi ritm în care penisul lui aluneca înăuntrul şi în afara mea. Când întrerupse sărutul şi se trase puţin înapoi, am văzut reflecţia noastră în fereastra mare de vizavi de canapea... Oricine ar fi putut să ne vadă, dar, desigur, nimeni nu putea să pătrundă pe proprietatea asta împrejmuită de garduri şi izolată, aşa că nu mi-am făcut griji. Am privit reflecţia noastră, hipnotizată de imagine şi de sentimente.

Archer ţinea un genunchi pe canapea, iar un picior îi rămăsese pe podea, cu genunchiul îndoit în timp ce mă penetra pe la spate. Priveliştea avea ceva primitiv, însă era minunat ceea ce simţeam când penisului lui mare, excitat se izbea de mine şi clitorisul mi se freca de canapea de fiecare dată când el se lăsa în jos. Era ca şi cum îşi dorea să mă deţină, să mă posede, să contopească trupurile noastre într-unul singur. Nu mă puteam mişca, aşa că îl urmam, încredinţându-i corpul şi inima mea. Chiar asta am făcut. Aveam încredere în el cu fiecare fărâmă a fiinţei mele.

Mi-am ascuns faţa în pernă şi am muşcat din ea, nedorind încă să ajung la orgasm, stăpânită de dorinţa ca momentul acesta să continue la nesfârşit, la infinit. Mă iubeşte, îmi cânta inima. Şi eu îl iubesc şi sunt a lui trup şi suflet. Nu-mi pasă de nimic altceva. Toate se vor aranja de la sine. Şi, în acel moment, am crezut asta cu fiecare fibră a fiinţei mele.

Archer începu să se mişte mai repede, izbindu-mă mai tare, aproape pedepsindu-mă, iar mie îmi plăcea, îmi plăcea la nebunie, aşa că nu am putut opri orgasmul care mă cuprinse pe neaşteptate, strecurându-se prin toţi muşchii cu o încetineală dulce aproape chinuitoare, împrăştiindu-se în toată fiinţa mea, cuprinzându-mi

abdomenul şi coborând apoi până în picioare. Am ţipat în pernă şi mi-am îngropat faţa în ea în timp ce corpul mi se contracta şi era zdruncinat de extaz.

Mişcările lui Archer deveniră tot mai rapide şi sacadate, respiraţia îi deveni mai zgomotoasă şi am simţit că mă cutremur până în măduva oaselor ştiind că eram aproape de orgasm.

Mă pătrunse de trei ori, prelung, expirând cu putere de fiecare dată în timp ce se apăsa în mine, mâinile coborând pe canapea, pe lângă corpul meu, ca să-şi susţină greutatea. L-am simţit mai mare în mine, lărgindu-mă, chiar înainte să simt căldura eliberării sale, apoi se prăbuşi, pe jumătate deasupra mea, pe jumătate lângă mine, astfel ca cea mai mare parte a greutăţii lui se sprijinea de marginea canapelei.

Minute întregi nu am făcut altceva decât să respirăm, lăsând pulsul să revină la ritmul normal. Archer îşi vârî nasul în ceafa mea şi mă sărută pe şira spinării până unde ajungea fără să îşi mişte corpul. M-am liniştit la atingerea gurii sale calde, închizând ochii şi oftând mulţumită. Îşi frecă nasul de pielea mea, după care i-am simţit buzele din nou în timp ce gura lui forma cuvintele: „te iubesc, te iubesc, te iubesc".

Puţin mai târziu, după ce ne-am dus în pat, m-am trezit singură. M-am ridicat ameţită şi m-am uitat în jur, dar nu îl vedeam nicăieri pe Archer. M-am ridicat din pat, mi-am înfăşurat într-un cearşaf corpul meu dezbrăcat şi am plecat să îl caut. L-am găsit stând pe scaun în camera din faţă, îmbrăcat doar în perechea de blugi, cu pielea aurie strălucind în lumina lunii ce pătrundea prin fereastră, arătând frumos, dar distrus, cu coatele pe genunchi şi masându-şi ceafa cu o mână, ţinând privirea în pământ.

M-am dus la el şi m-am aşezat în genunchi în faţa lui.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

Se uită la mine şi îmi zâmbi dulce, un zâmbet care îmi amintea de bărbatul care apăruse cu faţa proaspăt rasă, privindu-mă atât de

nesigur. Îmi aranjă o şuviţă de păr de pe faţă şi mă întrebă:

— Bree, tu îţi doreşti copii?

M-am încruntat şi mi-am lăsat capul uşor pe spate în timp ce am început să râd încet.

— La un moment dat, da. De ce mă întrebi asta?

— Mă întrebam doar. M-am gândit că vrei.

Eram nedumerită.

— Tu nu vrei copii, Archer? Eu nu...

Scutură din cap.

— Nu este vorba de asta. Doar... cum aş putea eu întreţine o familie? Nu aş putea. Abia mă întreţin pe mine aici. Mai am ceva bani rămaşi din poliţa de asigurare a părinţilor mei, dar pe majoritatea i-am cheltuit pe servicii medicale. Unchiul meu ne-a întreţinut aici cu ajutorul financiar pentru invaliditate pe care îl primea de la Armată şi acum, mai am poliţa de asigurare pe care mi-a lăsat-o... Îmi ajunge atâta timp cât nu trăiesc până la o sută zece ani... dar asta e tot.

Îşi întoarse privirea departe de mine, spre fereastră.

Am oftat, iar umerii mi se lăsară în jos.

— Archer, ai putea să îţi găseşti o slujbă, să faci ceva ce îţi place. Crezi că oamenii care au o dizabilitate, indiferent care ar fi, nu pot avea o carieră? Pot...

— Vrei să îţi povestesc despre prima dată când am ieşit singur din casă? mă întrebă, întrerupându-mă.

I-am studiat faţa şi am dat din cap că „da", cuprinsă deodată de tristeţe fără să ştiu sigur din ce cauză.

— Unchiul meu a murit în urmă cu patru ani. Şi-a făcut propriile aranjamente şi a fost incinerat. Personalul de la morgă a venit şi i-a luat corpul, iar o săptămână mai târziu i-a adus cenuşa. Din acel moment, nu am mai văzut pe nimeni vreme de şase luni. Unchiul meu avea rezerve de mâncare în pivniţă, făcea parte din paranoia lui, care mi-au ajuns pentru şase luni. Mi-am lăsat părul şi barba să îmi crească... La momentul respectiv, nu ştiam cu siguranţă din ce cauză, dar acum cred că era un alt mod de a mă ascunde de oamenii pe care ştiam că trebuia să îi întâlnesc la

un moment dat. Nebunesc, nu-i aşa?

Ochii lui îi întâlnirăm din nou pe ai mei.

Am dat din cap cu putere.

— *Nu, nu e nebunesc deloc,* am spus cu blândeţe.

Făcu o pauză, se uită la mine, după care continuă. Mi-am ţinut respiraţia. Era prima dată când mi se destăinuia de bunăvoie, fără ca eu să încep să-i pun întrebări.

— *Prima dată când am mers la supermarket, mi-a luat două ore să parcurg o secţiune de rafturi, Bree,* zise el cu inima frântă. *Două ore.*

— *Of Archer,* am oftat, cu ochii plini de lacrimi, şi m-am prins cu mâinile de coapsele lui. *Totuşi, ai reuşit; a fost greu, dar ai reuşit.*

Dădu din cap.

— *Da, am reuşit. Oamenii mă priveau, şuşoteau. Am pus mâna rapid pe nişte pâine şi unt de arahide cu care am trăit o săptămână, timp în care mi-am făcut curaj să ies din nou.*

Răsuflă uşor, faţa trădându-i durerea:

— *Nu mai ieşisem de pe această proprietate de la vârsta de şapte ani, Bree.*

Se uită în gol pentru un minut, amintirile apărându-i clar în minte.

— *Totuşi, după un timp, a fost mai bine. Eu îi ignoram pe oameni, iar ei mă ignorau pe mine... cred că începusem să mă încadrez în peisaj. Dacă cineva îmi vorbea, mă uitam în altă parte. După asta, totul a fost în regulă. Mi-am găsit mici chestii de făcut pe aici şi aşa mi-am ocupat timpul. Am fost singur, al naibii de singur.*

Îşi trecu mâna prin păr cu o expresie torturată.

— *În cele mai multe zile lucram până la epuizare...*

Cu lacrimile pâlpâind în ochi, am înţeles şi mai profund de cât curaj avusese nevoie Archer ca să facă primul pas în afara zonei lui de confort.

— *Apoi ai ieşit cu Travis... şi ai venit să mă vezi la restaurant,* am spus eu. *Tu ai făcut asta, Archer! Şi a fost incredibil de curajos!*

Oftă.

— Da, dar la momentul acela trecuseră deja patru ani. Mi-a luat patru ani să fac următorul pas... şi nici măcar nu mi-a făcut plăcere.

— Nu ţi-a plăcut cu Travis pentru că a fost persoana greşită, în care nu puteai să ai încredere, dar cu mine ţi-a plăcut, nu-i aşa? Cu mine a fost în regulă?

Se uită la mine cu ochii plini de blândeţe şi îmi puse mâna pe obraz o secundă, apoi o lăsă jos.

— Da, mereu e bine când sunt cu tine.

M-am apropiat de el.

— Nu te voi părăsi, Archer, am şoptit, uitându-mă la el printre lacrimi.

Ochii i se înflăcărară şi mai mult, în timp ce mă privea.

— E o povară mare, Bree. Să simţi că dacă părăseşti o persoană, viaţa ei se va preface în praf. La asta mă gândeam stând aici. Că aş putea ajunge o povară pentru tine şi câtă presiune ai putea simţi doar pentru că mă iubeşti.

Am dat din cap.

— Nu, am spus, însă inima îmi bubuia în piept pentru că şi eu înţelegeam ce voia să spună.

Nu eram de acord cu el şi, în ceea ce mă privea la momentul respectiv, nu exista niciun motiv pe lumea asta pentru ca eu să îl părăsesc, însă, nesiguranţa lui mă lovi direct în suflet pentru că avea sens.

Archer întinse mâinile şi îmi aplecă puţin capul într-o parte, uitându-se pe gât acolo unde aveam semnul pe care mi-l făcuse el, care eram sigură că încă era vânăt şi inflamat. Se trase înapoi şi îmi dădu drumul, apoi îşi ridică mâinile.

— Nu ştiu cum să fac toate astea. Meriţi mai mult decât nimicul pe care ţi-l ofer eu. Dar mă doare chiar mai tare ideea de a te lăsa să pleci. Încă încerc să înţeleg cum să fac şi sunt atâtea lucruri împotriva noastră...

Îşi ridică o mână şi o trecu prin păr, cu faţa împietrită de durere.

— Mă doare sufletul numai gândindu-mă la toate astea.

— Atunci hai să nu ne mai gândim la asta pentru moment, am

spus eu cu blândeţe. Hai să luăm fiecare zi pe rând şi o să ne lămurim pe parcurs, bine? Totul pare copleşitor pentru că te gândeşti la toate deodată. Hai să o luăm încet.

Mă privi pătrunzător câteva secunde, apoi dădu din cap. M-am ridicat, m-am aşezat la el în poală şi l-am îmbrăţişat strâns, îngropându-mi faţa în gâtul lui. Am rămas aşa câteva minute, după care m-a luat în braţe şi m-a dus înapoi în pat. În timp ce somnul mă ispitea în braţele lui, m-am gândit, ca prin vis, la faptul că deşi eu crezusem că dacă ne spunem unul altuia că ne iubim, asta ne va face mai puternici... dar pentru Archer nu însemnase decât că miza fusese ridicată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Bree

În dimineaţa următoare, m-am trezit devreme ca să mă duc la muncă, şi Archer se trezi odată cu mine şi mă sărută când mă conduse la uşă. Părea somnoros şi sexy, şi am zăbovit pe buzele lui mai multe minute decât ar fi trebuit, dezmierdându-i-le cu ale mele. Trebuia totuşi să merg acasă, să fac un duş şi să îmi iau uniforma. Speram că Natalie o scosese afară pe Phoebe şi că îi dăduse să mănânce. După ce m-am dezlipit din braţele lui Archer, i-am spus prin semne:

— *Natalie şi Jordan mă vor lua direct de la muncă, aşa că ne vedem când mă întorc de acasă, bine?*

Încuviinţă din cap, devenind foarte serios.

— *Hei,* am glumit eu*, profită de săptămâna asta ca să dormi ca lumea. Gândeşte-te ca la o pauză de la neîncetatele mele pofte sexuale.*

Zâmbi somnoros şi îmi zise prin semne:

— *Ador neîncetatele tale pofte sexuale. Întoarce-te repede la mine!*

Am râs uşor şi am oftat.

— *Aşa am să fac. Te iubesc, Archer.*

— *Te iubesc, Bree.*

Îmi zâmbi dulce, iar eu am zăbovit în faţa uşii, nedorind să îmi iau la revedere. Într-un final, mă lovi jucăuş peste fund şi îmi spuse:

— *Du-te!*

Am râs încet şi i-am făcut cu mâna în timp ce mergeam pe alee, trimiţându-i săruturi înainte de a închide poarta în urma mea. El rămase acolo, în blugi, fără tricou, cu mâinile în buzunarele din faţă şi cu un zâmbet pe faţă. Doamne, cât de dor avea să-mi fie de el.

A fost o zi aglomerată la restaurant, însă a fost bine pentru că ziua a trecut repede şi nu am avut prea mult timp să mă gândesc la

cât de mult aveam să îi duc dorul lui Archer... La naiba, aveam să duc dorul întregului oraş. Nu eram acolo de foarte mult timp, dar deja mă simţeam ca acasă. Îmi era dor de prietenii mei din Ohio, dar ştiam că viaţa mea era, acum, aici.

Natalie şi Jordan au venit după mine exact la ora trei, iar eu m-am schimbat repede în baie într-o pereche de blugi şi un tricou şi le-am spus rapid „la revedere" lui Maggie şi lui Norm. După care am urcat grăbiţi în maşina mea şi am pornit la drum, cu Jordan la volan şi Phoebe pufăind din cuşca ei.

— Ce-aţi făcut toată ziua? i-am întrebat, încercând să-mi abat gândurile de la nodul care mi se pusese în gât de emoţie, odată ce începurăm să gonim pe autostradă şi să ne îndepărtam de Pelion.

— Ne-am plimbat puţin pe lângă lac, răspunse Natalie. Dar a fost atât de frig, că nu am stat foarte mult. Am condus până pe partea cealaltă a lacului, unde am luat prânzul şi am intrat prin câteva magazine. A fost chiar drăguţ, Bree. Înţeleg de ce îţi place atât de mult aici.

Am aprobat din cap.

— Vara e frumos, dar toamna e...

În acel moment îmi sună telefonul, întrerupându-mă. M-am încruntat. Cine ar fi putut să fie? Poate Avery? Toţi ceilalţi oameni care ar fi putut să îmi dea mesaj erau în maşină cu mine. Am luat telefonul şi am deschis mesajul care era de la un număr necunoscut. M-am încruntat în timp ce îl deschideam. Scria aşa:

E prea devreme să-mi fie dor de tine? Archer

Am făcut ochii mari şi m-am tras surprinsă în spate. Am tras adânc aer în piept. „Archer? Cum naiba?"

M-am uitat spre scaunul pasagerului din dreapta, unde stătea Natalie.

— Archer îmi trimite mesaje, am spus. Cum de îmi trimite Archer mesaje?

Natalie zâmbi cu subînţeles. Am rămas cu gura căscată!

— Doamne, Dumnezeule! I-ai cumpărat un telefon mobil?

Natalie dădu din cap, zâmbi şi arătă către Jordan. El mă privi prin oglinda retrovizoare, făcând pe prostul.

— I-ai luat lui Archer un telefon mobil? am şoptit, cu ochii în lacrimi.

— Alo, alo! Nu începe să te smiorcăi. E doar un telefon mobil. Cum altfel să comunicaţi cât timp eşti plecată? Sunt surprins că nu te-ai gândit chiar tu la asta.

Lacrimile au început să-mi curgă pe obraji şi mi-am înăbuşit un râs, dând din cap.

— Eşti... nu pot... am bolborosit, uitându-mă din nou la Natalie care acum râdea şi plângea în acelaşi timp, ştergându-şi ea lacrimile de pe obraz.

— Nu-i aşa că e? întrebă ea.

Am încuviinţat cu o mişcare din cap şi mă podidi un nou val de lacrimi, în timp ce râdeam şi mi le ştergeam de pe obraz. Eram varză amândouă... Râdeam şi plângeam în acelaşi timp.

M-am uitat la Jordan în oglinda retrovizoare, iar el îşi freca cu pumnul un ochi, bătând puţin în retragere şi spunând:

— Mă deranjează ceva în ochi. Gata, încetaţi cu smiorcăiala. Sunteţi jenante. Şi răspunde-i odată. Sunt sigur că aşteaptă.

— Ce a spus când i l-ai dus? l-am întrebat eu, cu ochii mari cât cepele.

Jordan ridică din umeri şi îmi aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

— S-a uitat la mine de parcă voia să ştie ce motive ascunse aveam. Dar eu i-am arătat doar cum să îl folosească şi am plecat.

Ridică iarăşi din umeri ca şi cum nu era mare scofală.

— Te iubesc, Jordan Scott, am spus, aplecându-mă spre el şi dându-i un sărut uşor pe obraz.

— Ştiu că mă iubeşti, zise rânjind în oglinda retrovizoare. Şi faptul că mi-am tras-o cu o blondă atrăgătoare mă pune într-o dispoziţie bună, aşadar, „cu plăcere”.

Am râs, trăgându-mi nasul şi ridicând telefonul.

Eu: sper că nu, pentru că mie mi s-a făcut dor de tine încă înainte de a pleca. Suntem cam la douăzeci de minute în afara oraşului. Ce faci?

Am aşteptat răspunsul lui cam un minut.

Archer: Citesc. Afară a început să plouă. Sper că te îndepărtezi de ploaie.

Eu: Aşa cred. În faţă, cerul pare senin. Aş fi vrut să stau acum cuibărită lângă tine. Ce citeşti?

Archer: Şi eu mi-aş fi dorit să fii aici. Dar ceea ce faci tu e foarte important. Citesc „Ethan Frome" de Edith Wharton. Ai citit-o?

Eu: Nu. E bună?

Archer: Da. De fapt, nu. E scrisă bine, dar probabil că e una dintre cele mai depresive cărţi scrise vreodată.

Eu: LOL. Aşadar, ai mai citit-o? De ce o citeşti din nou dacă e depresivă? Despre ce e vorba?

Archer: Ce înseamnă LOL?

Am făcut o pauză şi am zâmbit, dându-mi seama că era prima dată când Archer scria mesaje. Bineînţeles că nu avea de unde să ştie ce însemna LOL.

Eu: *Laughing out loud.* E argou.

Archer: Ah, bine. Nu ştiu sigur de ce am ales cartea asta astăzi. Cred că unchiului meu îi plăcea. Este vorba despre un bărbat amărât, prins într-o căsnicie lipsită de dragoste şi care se îndrăgosteşte de verişoara soţiei lui şi încearcă să se sinucidă împreună, dar sfârşesc paralizaţi, distruşi şi la fel de amărâţi.

Eu: O, Doamne. E... e îngrozitoare. Lasă cartea aia depresivă din mână, Archer Hale!

Archer: LOL.

Am râs cu poftă când i-am văzut răspunsul.

— Mai încet acolo în spate, mormăi Natalie, cu ochii închişi, însă zâmbind în timp ce îşi lăsă capul pe scaunul din spate.

Telefonul îmi sună din nou, încet, anunţând un alt mesaj scris de la Archer.

Archer: Nu, pe bune, este o carte despre izolare şi despre o fată care reprezintă fericirea pentru un bărbat ce nu a cunoscut-o niciodată. Mă regăsesc în unele teme.

Am înghiţit în sec şi mi s-a strâns inima pentru bărbatul pe care îl iubeam.

Eu: Te iubesc, Archer.

Archer: Şi eu te iubesc, Bree.

Eu: Oprim la o benzinărie. Îţi scriu în scurt timp.

Archer: Bine.

Eu: Ce e pe lista ta de fericire?

Archer: Ce este o listă de fericire?

Eu: Doar o listă scurtă care cuprinde câteva lucruri care te fac fericit.

Telefonul meu rămase tăcut pentru câteva minute înainte de a suna din nou.

Archer: Mirosul pământului după ploaie, sentimentul pe care îl ai când adormi, aluniţa de pe interiorul coapsei tale drepte. Ce e pe lista ta de fericire?

Am zâmbit şi mi-am sprijinit capul de scaun.

Eu: Serile de vară, când norii se despart şi o rază de lumină aurie pătrunde dintr-odată, să ştiu că eşti al meu.

Archer: Întotdeauna.

M-am lăsat din nou pe spate pe scaun, cu un zâmbet visător pe faţă. După un minut sau două, telefonul sună din nou.

Archer: Pe la ce oră credeţi că ajungeţi în Ohio?

Eu: Probabil pe la opt dimineaţa. Îmi vine rândul să conduc, aşa că aş face bine să mă odihnesc puţin. O să îţi scriu permanent, să-ţi spun ce se întâmplă, bine?

Archer: Bine. Îi mulţumeşti tu lui Jordan pentru telefon din partea mea? Aş vrea să i-l plătesc. Nu m-am gândit să îi ofer bani atunci când a venit la mine.

Eu: Mă îndoiesc că ar accepta. Dar o să îi spun. Te iubesc.

Archer: Şi eu te iubesc.

Eu: Am dormit câteva ore. Te-am visat. Ne oprim pentru cină, apoi e rândul meu la condus pentru vreo cinci ore, aproximativ.

Archer: M-ai visat? Ce ai visat?

Am început să râd.

Eu: Un vis foarte, foarte bun ;) Mai ţii minte seara aceea pe malul lacului?

Archer: Nu o să uit niciodată. O săptămâna întreagă am tot spălat nisipul din zone în care nu ar trebui să fie niciodată nisip.

Eu: Lol. Totuşi, a meritat, nu-i aşa?

Archer: Chiar *foarte mult.* Şi îmi e dor de tine. Ghici ce? M-am dus în oraş să iau câteva lucruri, iar acum merg pe stradă şi îţi scriu mesaje. Cred că doamna Grady aproape a făcut infarct. Odată, când a trecut pe lângă mine în supermarket, am auzit-o referindu-se la mine ca Unibomber[3] Jr. A trebuit să merg la bibliotecă şi să caut cine era Unibomber Jr. Mi-am dat seama mai apoi că nu fusese un compliment.

Am oftat, neştiind dacă să râd sau să plâng. Unii oameni pot fi atât de ignoranţi. Mi l-am imaginat pe acel adolescent izolat care, cu foarte mult curaj, se luptase să iasă din cochilie pentru prima dată de când era copil, pentru ca mai apoi să aibă parte de o astfel de primire. M-am crispat. Fiecare celulă din corpul meu urla să îl protejez, dar nu aveam cum. Toate acestea se întâmplaseră deja. Nici nu îl cunoşteam încă pe vremea aceea, dar faptul că nu fusesem acolo îmi străpunse oricum corpul cu vinovăţie şi durere. Nu eram raţională. Aşa e dragostea.

Eu: Dacă te-ai hotărî să scrii un manifest, Archer Hale, ţi l-aş citi cuvânt cu cuvânt. Pun pariu că ar fi superb.

Archer: Lol, care, dacă tot veni vorba, în cazul meu ar trebui să

[3] În engleză, autorul unui atac cu bombă la universitate.

fie, los[4].

Eu: :D Aşa eşti tu când vrei să fii amuzant? :D

Archer: Da. Ce se află pe lista ta de lucruri amuzante?

Am zâmbit şi m-am gândit pentru o secundă înainte de a scrie.

Eu: Să văd cum merg căţeluşii legănându-se pentru că au burţile atât de grăsune, să aud alţi oameni râzând (e contagios), eşecuri amuzante. Ce se află pe lista ta de lucruri nostime?

Archer: Domnul Bivens, un vecin cocoşat, cu smocul lui de păr artificial pe chelie, expresia de pe faţa unui câine în timp ce merge în maşină cu capul scos pe geam, oamenii care fornăie când râd.

Eu: Şi eu râd acum (poate chiar fornăi) în timp ce intru în restaurant. O să îţi scriu dimineaţă. Te iubesc.

Archer: Bine. Noapte bună! Şi eu te iubesc.

— Doamne, Bree, nu trebuie să scrii romane într-un mesaj. Degetele tale mari vor fi prea obosite ca să mai fie în stare să facă ceva după ce te vei întoarce, glumi Natalie.

Am râs şi am oftat, poate puţin cam leşinat. Natalie îşi dădu ochii peste cap.

— Ador să îi scriu mesaje. Simt că în felul ăsta o să-l cunosc şi mai bine.

Natalie mă prinse pe după umăr şi mă trase lângă ea, după care am intrat în restaurant zâmbind.

Eu: Neaţa. Te-ai trezit? Mai avem doar o oră de drum. Acum conduce Nat.

Archer: Da, m-am trezit. Mă plimb pe malul lacului cu câinii. Hawk tocmai a mâncat un peşte mort. Azi n-are voie în casă.

Am râs, încă puţin adormită. M-am ridicat şi mi-am mişcat capul dintr-o parte în alta. Nu era confortabil să dormi pe scaunul din faţă al unei maşini. Natalie era la volan şi sorbea dintr-o cafea de la McDonald's, iar Jordan sforăia pe bancheta din spate.

---

[4] LOS = *laughing out silently,* în engleză, a râde silenţios.

Eu: îhh. Bleah! Ce se află pe lista cu lucruri care te dezgustă?

Archer: Unghiile foarte lungi, curbate, botniţele, ciupercile. Pe lista ta ce e?

Eu: Stai aşa... nu îţi plac ciupercile? Când mă întorc, o să îţi gătesc ceva care o să te facă să te răzgândeşti.

Archer: Nu, mersi.

Am început să râd.

Eu: Duhoarea de tutun, viermii, toaletele din benzinării.

Archer: Mă întorc imediat. Trebuie să fac un duş.

Eu: Lol.

Am râs, apoi am făcut o pauză înainte de a scrie din nou.

Eu: Mulţumesc, aveam nevoie de asta. Sunt puţin stresată în legătură cu ziua de azi.

Archer: Totul o să fie bine. Îţi promit, va fi bine. Poţi să faci asta.

Am zâmbit.

Eu: Crezi că poţi să-mi faci o favoare? Dacă te sun chiar înainte să intru în secţia de poliţie şi îmi pun telefonul în buzunar, crezi că poţi să... fii cu mine?

Archer: Da, da. Sigur că voi face asta. Şi promit să nu spun nimic.

Am râs.

Eu: Amuzant. Te iubesc, Archer.

Archer: Te iubesc, Bree.

Stăteam în secţia de poliţie şi mă uitam la fotografiile aliniate în faţa mea, în timp ce inspectorul era de partea cealaltă a mesei, cu mâinile împreunate, privindu-mă îndeaproape.

Ochii mi se fixară pe faţa pe care nu aveam să o uit niciodată. „Întinde-te pe jos", am auzit în minte. Am închis ochii şi am tras aer adânc în piept, simţindu-l pe Archer pe fir, lipit de corpul meu, simţindu-i prezenţa ca şi cum ar fi fost acolo, ţinându-mă strâns în braţe, şoptindu-mi în ureche, *Poţi să faci asta, eşti curajoasă, poţi face*

asta. Cu cât stăteam mai mult acolo, cu atât vocea lui Archer devenea mai puternică, mai răsunătoare. Nu auzeam nimic altceva în afară de vocea lui.

— Acesta, am spus, arătând cu degetul omul de pe pagina din faţa mea. Fără nicio ezitare.

— Eşti sigură? mă întrebă detectivul.

— Sigură, o sută zece la sută, am spus. Acesta este bărbatul care l-a omorât pe tatăl meu.

Detectivul dădu din cap şi luă fotografiile din faţa mea.

— Mulţumesc, domnişoară Prescott.

— Îl veţi aduce la secţie acum?

— Da. Vă vom înştiinţa de îndată ce o facem.

Am dat din cap.

— Mulţumesc foarte mult. Mulţumesc!

Douăzeci de minute mai târziu coboram scările secţiei de poliţie după ce completasem nişte acte. Mi-am scos telefonul din buzunar şi am spus pe linia încă deschisă:

— Ai auzit tot? L-am recunoscut, Archer. Nici măcar nu am ezitat. L-am văzut în poza din faţa mea şi am ştiut că e el din prima clipă. Doamne, Dumnezeule, acum tremur ca varga. Am râs uşor. Mulţumesc că ai fost alături de mine. Tu m-ai ajutat ca lucrurile să fie acum altfel. O să închid acum ca să poţi să îmi scrii. Doamne, cât de mult te iubesc. Mulţumesc.

Câteva secunde mai târziu, telefonul anunţa un mesaj.

Archer: Te-ai descurcat bine, Bree. Foarte, foarte bine. Ştiu că e foarte greu. Aşa aş vrea să te ţin acum în braţe.

Eu: Ştiu, ştiu, Archer. Şi eu mi-aş dori asta. Huh. Trebuie să respir adânc. Doamne, acum îmi dau lacrimile. Dar sunt fericită. Nu-mi vine să cred. I se va face dreptate tatălui meu.

Archer: Sunt foarte fericit pentru asta.

Eu: O, Doamne, şi eu sunt fericită. Ce faci acum? Trebuie să vorbesc despre altceva ca să mă calmez.

Archer: Tocmai am ieşit la alergat.

Am râs şi mi-am tras nasul.

Eu: Alergi şi scrii mesaje în acelaşi timp???

Archer: Sunt tot mai bun la scris mesaje.

Eu: Ca să vezi, supra-calificatule. Cum de nu sunt surprinsă?

Archer: Nici nu ar trebui să fii surprinsă. Tehnologia mă iubeşte.

Am râs, apoi am mai plâns puţin, copleşită de emoţii.

Eu: Mulţumesc că ai fost alături de mine. A contat foarte mult. M-ai ajutat să fiu curajoasă.

Archer: Nu, tu ai fost curajoasă cu mult înainte de a mă cunoaşte pe mine. Ce e pe lista cu lucruri care te calmează?

Am tras adânc aer în piept, gândindu-mă la lucrurile care mă calmează, mă alină, îmi mângâie inima.

Eu: Sunetul lacului care loveşte ţărmul, o cană de ceai fierbinte, tu. Tu ce ai pe lista de lucruri care te calmează?

Archer: Cearşafurile moi, cerul înstelat, tu.

Eu: Hei, Natalie tocmai opreşte lângă trotuar. Mergem acasă la tatăl meu să mai împachetăm nişte lucruri. Îţi scriu mai târziu. Mulţumesc, mulţumesc. Te iubesc.

Archer: Şi eu.

Eu: Ghici ce? Sunt pe drum.

Archer: Ce? Cum de...?

Eu: Îmi este dor de tine. Trebuie să vin acasă.

Archer: Asta e casa ta, Bree?

Eu: Da, Archer, casa mea este acolo unde eşti tu.

Archer: Ai dormit vreun pic în dimineaţa asta? Nu ar trebui să conduci dacă eşti obosită.

Eu: O să fiu în regulă. O să fac multe pauze de cafea.

Archer: Drum bun. Condu cu grijă. Întoarce-te la mine, Bree. Îmi este atât de dor de tine încât simt că lipseşte o parte din mine.

Eu: Şi mie, Archer. Archer al meu. Mă întorc la tine. Voi fi acolo în curând. Te iubesc.

Archer: Şi eu te iubesc. Întotdeauna.

Archer: Să nu îmi scrii în timp ce conduci, dar la următoarea oprire, spune-mi unde eşti.

Archer: Bree? Au trecut câteva ore şi nu ştiu nimic de tine...

Archer: Bree? Mă sperii. Te rog să fii bine.

Archer: Bree... te rog... îmi pierd minţile. Te rog, scrie-mi. Te rog să fii bine. Te rog să fii bine. Te rog să fii bine.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Archer, şapte ani
Mai

— Archer, mă strigă mama, cu vocea speriată. Puiule, unde eşti?

Eram sub masa din sufragerie, iar faţa de masă greoaie mă ascundea în timp ce stăteam pe podea, în genunchi, cu figurinele mele.

Am ezitat, însă în momentul în care mama mă strigă din nou, de data asta cu vocea mai îngrijorată, m-am târât de sub masă şi m-am dus la ea. Nu îmi plăcea să o aud pe mama speriată, dar, în acelaşi timp, ştiam că ceva nu era în regulă, aşa că eram şi eu speriat.

Mama şuşotise la telefon toată dimineaţa şi de o jumătate de oră era la etaj, îndesând haine şi alte lucruri în valize.

Atunci mă ascunsesem sub masă şi aşteptam să văd ce avea să urmeze.

Ştiam că orice se întâmpla, era din cauză că tata venise seara acasă, mirosind, din nou, a parfumul unei alte femei şi o plesnise pe mama peste faţă când ea îi spuse că cina era deja rece.

Simţisem că, în sfârşit, mama se hotărâse că îndurase destul. Şi dacă era să ghicesc cu cine vorbise la telefon, aş fi zis că era vorba de unchiul Connor.

Mama tocmai apăru în sufragerie de după colţ, exact când mă târam de sub masă şi scoase un oftat.

— Archer, iubitule, zise ea, punându-mi mâinile pe obraji, lăsându-se în genunchi ca să fie la nivelul meu. M-ai făcut să mă îngrijorez.

— Îmi pare rău, mamă.

Faţa i se îmblânzi, îmi zâmbi şi îmi dădu părul de pe frunte.

— Nu-i nimic, dar am nevoie să faci ceva pentru mine şi este foarte important. Crezi că poţi să mă asculţi şi să faci cum îţi spun

fără să întrebi nimic deocamdată?

Am aprobat din cap.

— Bine, asta e bine.

Îmi zâmbi, dar zâmbetul îi dispăru şi expresia îngrijorată îi reapăru pe chip.

— Vom pleca departe... eu, tu şi... unchiul Connor. Ştiu că totul e foarte derutant pentru tine acum şi sunt sigură că ai întrebări despre tatăl tău, dar...

— Vreau să plec, am spus, îndreptându-mă de spate. Nu mai vreau să trăiesc cu el.

Mama se uită la mine câteva secunde, cu buzele strânse. Oftă şi îmi trecu mâna prin păr din nou. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu am fost o mamă bună, zise ea dând din cap dintr-o parte în alta.

— Eşti o mamă bună, am zis eu. Eşti cea mai bună mamă din lume. Dar vreau să locuiesc cu unchiul Connor. Nu mai vreau ca tati să te mai lovească sau să te mai facă să plângi.

Îşi suflă nasul, îşi şterse o lacrimă de pe obraz, apoi dădu din cap către mine.

— Vom fi fericiţi, Archer, mă auzi? Tu şi eu, vom fi fericiţi.

— Bine, am zis eu, fără să-mi iau ochii de pe faţa ei frumoasă.

— Bine, zise ea, zâmbind în sfârşit.

Exact în momentul acela uşa se deschise şi unchiul Connor intră grăbit. Faţa îi părea încordată.

— Eşti gata? întrebă el, uitându-se la mama.

Ea aprobă din cap.

— Valizele sunt acolo.

Arătă cu capul în direcţia celor patru valize de la capătul scărilor.

— Eşti bine? întrebă unchiul Connor, uitându-se atent la mama de parcă ar fi vrut să se asigure că era întreagă.

— O să fiu. Du-ne departe de aici, şopti ea.

Pe faţa unchiului Connor se instală o umbră de durere pentru câteva secunde, dar apoi zâmbi şi se uită la mine.

— Eşti gata, campionule?

Am aprobat din cap şi m-am dus după el şi după mama afară, pe uşa din faţă. Amândoi se uitară de jur împrejur, în timp ce unchiul Connor punea valizele noastre în portbagajul maşinii. Nu era nimeni afară, aşa că amândoi părură uşuraţi când se urcară în maşină.

În timp ce ne îndepărtam de Pelion, l-am văzut pe unchiul Connor luând-o pe mama de mână, iar ea se întoarse către el, oftând şi zâmbind uşor.

— Eu, tu şi băiatul nostru, zise unchiul Connor cu blândeţe. Doar noi.

— Doar noi, şopti mama cu aceeaşi expresie blândă pe faţă. Mama se uită în spate la mine şi făcu o pauză scurtă înainte de a spune:

— Ţi-am împachetat piesele de lego şi nişte cărţi, puiule. Zâmbi şi îşi lăsă capul pe tetieră, uitându-se în continuare la mine. Pe măsură ce ne îndepărtam de Pelion, umerii i se relaxau.

Doar am dat din cap. Nici nu am întrebat încotro ne îndreptam. Nici nu îmi păsa. Atâta timp cât era departe de aici, putea fi oriunde.

Unchiul Connor se uită la mama.

— Pune-ţi centura, Lys.

Mama zâmbi.

— Asta e pentru prima dată, după mulţi ani, când simt că nu sunt legată de ceva împotriva voinţei mele, zise ea şi râse uşor. Dar bine, siguranţa înainte de toate.

Îşi înclină capul şi îi făcu cu ochiul, iar eu am zâmbit. Asta era mama pe care adoram să o văd, cea a cărei ochi străluceau şi care avea acel ton dulce, glumeţ şi care spunea ceva care te făcea să râzi de tine, dar într-un mod pozitiv, într-un mod cald şi plăcut.

Mama se întinse după centură şi dintr-odată am simţit o izbitură mare şi maşina noastră se clătină nebuneşte. Mama ţipă şi unchiul Connor strigă „la naiba!” în timp ce se străduia să ţină maşina pe

carosabil.

Maşina se învârti, după care tot ce am mai auzit a fost sunetul metalului frecându-se de metal, al sticlei spărgându-se şi propriile mele ţipete în timp ce maşina începu să se rostogolească pentru ceea ce păru ore, ca într-un final să se oprească cu un scârţâit puternic.

Am intrat în panică şi atunci am început să plâng, ţipând:

— Ajutor! Ajutaţi-mă!

Am auzit un geamăt puternic din faţă, după care unchiul Connor începu să mă strige pe nume, să îmi spună că totul va fi bine, în timp ce îl auzeam cum încerca să se elibereze din centura de siguranţă şi cum sparse uşa. Eu nu îmi puteam deschide ochii. Parcă erau lipiţi cu lipici.

Am auzit cum cineva a încercat să deschidă uşa din spate şi apoi am simţit mâna caldă a unchiului Connor prinzându-mă de braţ.

— Totul o să fie bine, Archer. Ţi-am desfăcut centura. Târăşte-te către mine. Poţi să o faci.

Într-un final, m-am forțat să îmi deschid ochii şi m-am uitat direct la faţa unchiului, care îmi întinse mâna. I-am prins mâna şi el m-a tras afară, în soarele călduţ de primăvară.

Unchiul Connor vorbi din nou şi vocea îi suna ciudat.

— Archer, vreau să vii cu mine, dar vreau să te întorci cu spatele atunci când îţi spun, bine?

— Bine.

Teroarea şi confuzia mă făceau să plâng şi mai tare.

Unchiul Connor mă prinse de mână şi am plecat de-a lungul şoselei părăsite, ţinându-mă puţin în spatele lui. Se tot uita în spate către maşina de care ne izbiserăm, dar când am aruncat şi eu o privire scurtă în spate, nu părea ca cineva să iasă din ea. Erau morţi? Ce se întâmplase?

— Întoarce-te cu spatele, Archer, şi rămâi aici, fiule, zise unchiul Connor cu vocea sugrumată.

Am făcut cum îmi spuse şi mi-am lăsat capul pe spate ca să privesc cerul senin, albastru. Cum se făcea că ceva atât de rău se

putea petrece sub un cer atât de senin, fără nori şi atât de albastru?

Am auzit un ţipăt ciudat, de jale în spatele meu şi m-am întors chiar dacă am ştiut că nu urmam instrucţiunile. Nu m-am putut abţine.

Unchiul Connor stătea în genunchi pe marginea drumului, cu capul pe spate, plângând în hohote cu faţa spre cer. Ţinea în braţe corpul inert al mamei mele.

M-am aplecat în faţă şi am vomat în iarbă. Câteva clipe mai târziu, m-am ridicat trăgând adânc aer în piept şi clătinându-mă pe picioare.

Atunci l-am văzut pe *el,* venind către noi. Tatăl meu. Cu o armă în mână. Mergea în zig-zag, având pe faţă o privire de ură pură. Era beat. Am încercat să nu simt că mi-era frică de el, oricum nu avea ce să facă mai mult decât făcuse deja. Eram paralizat de frică şi m-am îndreptat spre unchiul Connor.

Unchiul Connor aşează cu blândeţe corpul mamei pe marginea drumului şi se ridică în picioare, acum văzându-l şi el pe tata. Unchiul Connor veni spre mine şi mă împinse în spatele lui.

— Rămâi pe loc, Marcus, ţipă el.

Tata se opri la câţiva metri şi se holbă la noi cu ochii injectaţi. Arăta ca un monstru. *Era* un monstru. Flutura nebuneşte arma în jur şi unchiul Connor mă strânse cu putere, asigurându-se că sunt în spatele lui.

— Lasă dracului arma jos, Marcus, se răsti unchiul Connor. Nu ai făcut deja destule? Alyssa... urlă şi scoase un sunet ca de animal rănit şi i-am simţit genunchii înmuindu-se puţin înainte de a se pune înapoi pe picioare.

— Crezi că poţi să pleci pur şi simplu din oraş cu familia mea? se răsti monstrul.

— Nu au fost niciodată familia ta, nenorocitul dracului. Alyssa... scoase din nou acel sunet sugrumat şi nu termină propoziţia. Iar Archer e fiul *meu.* E băiatul *meu.* Şi tu ştii asta la fel de bine ca mine.

Am simţit ca şi cum cineva mi-a dat un pumn în stomac şi am

scâncit în timp ce mâinile unchiului Connor mă prinseră strâns din nou. Eram fiul lui? Mă străduiam să înţeleg, încercam să înţeleg sensul. Nu eram înrudit cu monstrul? Nu eram parte din el? Eram fiul lui Connor. Connor era tatăl meu. Iar Connor era un om bun.

Am aruncat o privire la monstru în timp ce el se uita la noi.

— Alyssa a fost întotdeauna o târfă. Nu am niciun dubiu. Iar băiatul seamănă cu tine, nu pot pune asta la îndoială.

Vorbele îi erau împleticite, ca de obicei când era beat.

Connor strânse pumnii pe lângă corp, iar când i-am aruncat o privire pe furiş, am observat că maxilarul nu i se mişca atunci când vorbea.

— Dacă mama noastră te-ar putea vedea acum şi-ar smulge părul din cap, aşa un nenorocit ai devenit.

— Du-te dracului, răspunse monstrul, cu şi mai multă ură în privire şi clătinându-se mai tare. Ştii cine mi-a spus că ai de gând să pleci din oraş cu *soţia mea?* Soţia *ta.* Mda, a venit şi m-a luat şi mi-a spus că eşti pe picior de plecare din oraş, aşa că ar trebui să mă grăbesc şi să iau ce-mi aparţine. Aşa că iată-mă, iau ce îmi aparţine. Deşi văd că, dintr-un punct de vedere, am ajuns cam târziu. Arătă spre mama, care zăcea pe marginea drumului.

O mânie furibundă îmi întunecă judecata. Connor era tăticul meu. El ne ducea, pe mine şi pe mama, departe de monstrul acesta – şi monstrul stricase totul. Aşa cum mereu strica totul. Am ţâşnit printre picioarele lui Connor şi am început să fug spre monstru cât de repede puteam. Un răcnet puternic ieşi din plămânii lui Connor şi l-am auzit strigând „Archer!", ca şi cum propria lui viaţă ar fi depins de asta. L-am auzit alergând în urma mea ca să mă prindă, în timp ce monstrul ridică arma să tragă şi am ţipat. Dar strigătul meu a fost mai mult o bolboroseală, căci ceva ascuţit şi fierbinte îmi spintecă partea dreaptă a gâtului ca un cuţit şi am căzut în mijlocul drumului. Mi-am pus mâinile la gât şi, când mi le-am privit, erau pline de sânge.

Am auzit un alt răcnet şi am început să-mi pierd cunoştinţa,

simţind cum mă prăbuşeam, dar cum mi-am revenit, m-am gândit imediat, ca prin vis, că unchiul Connor, ba nu, vreau să spun tatăl meu, *tăticul meu adevărat,* mă legăna în braţe cu lacrimile curgându-i pe obraz.

Privirea mea îl găsi pe monstru, care acum stătea în genunchi în locul în care cu câteva minute mai devreme stătuse în picioare. Sau poate trecuseră ore. Totul se petrecea ca în vis, cu încetinitorul.

— Băiatul meu, băiatul meu, băiatul meu dulce, spunea Connor fără oprire.

Era vorba despre mine. *Eu eram băiatul lui.* Pieptul mi se umplu de fericire. Aveam un tată care era fericit să mă aibă.

— E doar vina *lui,* ţipă monstrul. Dacă nu ar fi fost el, Alyssa nu s-ar mai fi ţinut de fundul tău. Dacă nu ar fi fost *el,* Alyssa nu ar mai fi zăcut acum pe marginea drumului, cu gâtul rupt.

Vorbea ca un nebun, dar mă cuprinse tristeţea şi voiam ca cineva să îmi spună că nu era adevărat. Era, oare, vina *mea?* Connor, adică *tăticul meu,* am ţinut să-mi reamintesc, nu îi spunea că nu era vina mea, doar mă apăsa cu ceva pe gât, cu o expresie sălbatică pe faţă.

Mă uitam în continuare ca prin vis la tatăl meu şi, dintr-odată, am văzut cum faţa i s-a golit de orice expresie şi am simţit cum a întins mâna, într-o parte, după ceva. Oare nu îşi ţinea arma acolo? M-am gândit că da. De obicei o avea cu el, chiar şi când era în afara serviciului. Îl rugasem de vreo două ori să mă lase să mă uit la ea, dar nu îmi dădu voie şi îmi spusese că atunci când aveam să fiu mai mare, avea să mă ducă la poligonul de tragere şi să mă înveţe cum să folosesc armele în siguranţă.

Îşi scoase mâinile de sub mine şi ţinti către monstru. Ochii mei se îndreptară cu încetinitorul spre el şi l-am văzut exact în clipa care îşi dădu seama ce voia tatăl meu adevărat să facă.

Monstrul ridică şi el arma.

Ambele arme se descărnară şi l-am simţit pe tatăl meu adevărat zvâcnind sub mine. Am încercat să ţip, dar eram atât de obosit, atât de rece, atât de amorţit. Ochii mi se îndreptară din nou către

monstru şi l-am văzut zăcând pe jos, într-o baltă de sânge ce se împrăştia tot mai mult în jurul lui.

Simţeam că mi se închid ochii şi corpul tatălui meu apăsa atât de greu peste mine. Dar cum era posibil aşa ceva, pentru că îl vedeam stând în picioare, deasupra mea, cu mama lângă el? Păreau atât de liniştiţi. „Luaţi-mă cu voi", am strigat în mintea mea. Dar ei se uitară doar unul la celălalt şi mama zâmbi cu blândeţe, dar şi cu tristeţe şi spuse: „Nu încă. Încă nu, băiatul meu drag..."

După care au dispărut.

Undeva, în depărtare, am auzit, o maşină frânând brusc şi nişte paşi alergând spre mine. În cele zece minute în care viaţa mea, aşa cum o ştiam, luase sfârşit, nu auzisem nicio altă maşină trecând pe lângă noi.

Un ţipăt ascuţit brăzdă aerul şi corpul meu tresări.

— Tu! ţipă o voce de femeie.

Era mătuşa Tori. I-am recunoscut vocea.

— Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! Este numai vina *ta!* urla şi arăta cu degetul direct spre mine, iar ochii îi erau plini de ură. E vina ta!

Apoi am auzit-o ţipând din nou, şi din nou, şi din nou în timp ce lumea din jurul meu începu să dispară şi cerul albastru de deasupra mea se făcu negru.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

Bree

Era dimineaţă foarte devreme – soarele nici nu răsărise încă pe cer când am deschis fără zgomot poarta lui Archer, i-am dat drumul lui Phoebe din cuşcă şi am pornit pe alee până la casa lui.

Am încercat uşa şi era deschisă, aşa că am intrat tiptil ca să nu îl trezesc. Am tras adânc aer în piept şi am îngheţat. Toată sufrageria era devastată, toate cărţile erau pe jos, mobila şi lămpile erau răsturnate, ramele foto erau rupte şi aruncate pe jos. Am simţit că îmi îngheţă sângele în vene. Doamne, Dumnezeule, Doamne, Dumnezeule, Doamne, Dumnezeule! Ce se întâmplase aici?

Lumina de la baie era aprinsă şi uşa întredeschisă, luminând holul mic cât să văd pe unde merg spre dormitorul lui Archer, simţind că mi se taie picioarele şi chinuită de o senzaţie acută de vomă.

Am intrat în dormitor şi l-am văzut imediat zăcând în pat, îmbrăcat. Avea ochii deschişi şi se uita fix în tavan.

M-am dus grăbită spre el. Avea pielea umedă şi lipicioasă şi tremura uşor.

— Archer? Archer? Iubitule, ce s-a întâmplat?

Privirea păru să i se limpezească puţin când îşi îndreptă ochii spre mine. Dintr-odată, cu o mişcare bruscă, se ridică şi mă luă în braţe, pipăindu-mi faţa, părul, umerii. Expresia feţei i se destinse pentru un moment, însă imediat suferinţa îi apăru pe chip şi m-a tras cu brutalitate spre el, făcându-mă să ţip. Îmi ţinu corpul ca într-o menghină, tremurând atât de tare încât am crezut că suferea o criză chiar în braţele mele.

Doamne, Dumnezeule, crezuse că mi se întâmplase ceva rău.

— Doamne, Archer, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Mi-am

distrus telefonul. Îmi pare rău. L-am scăpat într-o baltă în faţă la McDonald's. Îmi pare rău.

Am plâns la pieptul lui, încleştându-mi degetele de tricoul lui.

— Îmi pare atât de rău, Archer, iubitule. Nu am avut numărul tău... ce prostie! Trebuia să mi-l fi notat pe ceva. Îmi pare rău, Archer. Sunt bine. Sunt bine. Îmi pare rău.

Am rămas îmbrăţişaţi pentru ceea ce păru să fie ore şi respiraţia îi reveni la normal. Corpul i se opri din tremurat şi intensitatea îmbrăţişării sale slăbi, apoi, în cele din urmă, se aşeză la loc pe pat şi se uită în ochii mei cu o privire chinuită, plină de ceva ce semăna foarte mult a durere.

— Sunt aici, i-am şoptit, dându-i părul de pe frunte. Sunt aici, Archer.

Îşi ridică mâinile ca să spună ceva.

— *Aproape că uitasem cum e,* zise el, părând, dintr-odată, pierdut, ca un băieţel.

Inima parcă îmi bătea în gol, spărgându-mi-se în mii de fărâme pentru bărbatul pe care îl iubeam şi care era atât de îngrozit de pierderea unei persoane iubite, încât mintea lui se deconectase complet de la lumea exterioară ca să poată face faţă astfel fricii agonizante. „Of, Archer", mi-am înăbuşit un suspin. Ultimul lucru de care avea el nevoie acum era să mă pierd şi eu cu firea.

— Ce să fie? am şoptit eu.

— *Cum e să te simţi complet singur.*

— Nu eşti singur, iubitule. Sunt aici. Nu mă duc nicăieri. Sunt aici.

Se uită la mine şi, în cele din urmă, zâmbi.

— *Asta e povara despre care vorbeam, Bree. Aşa arată povara iubirii ce o porţi pentru mine.*

— Să te iubesc nu e o povară. Să te iubesc e o onoare şi o bucurie, Archer.

Îmi foloseam vocea când vorbeam ca să pot să îmi ţin mâinile în continuare pe coapsele lui. Contactul părea important – nu doar

pentru el, ci şi pentru mine.

— Nu m-ai putea convinge să nu te mai iubesc, oricât ai încerca. Pentru mine, nu e o alegere. E un adevăr.

Dădu din cap, părând din nou pierdut.

— *Dacă nu te-ai fi întors, aş fi stat întins aici până când aş fi murit. M-aş fi încăpăţânat să mor.*

Am dat din cap.

— Nu, nu ai fi murit. Poate că aşa ai fi simţit, dar nu s-ar fi întâmplat aşa ceva. Cumva, ai fi găsit puterea de a merge mai departe. Cred asta despre tine. Dar nu trebuie să îţi găseşti acea putere, pentru că sunt aici.

Dădu din cap.

— *Nu. M-aş fi prefăcut în praf, chiar aici. Cum te face asta să mă vezi? Îţi par un tip puternic? Sunt eu genul de bărbat pe care îl cauţi?*

Se uită în ochii mei, implorându-mă parcă să îi spun ceea ce voia să audă, dar nu ştiam ce anume voia el să audă. Voia să îi spun că e imposibil de iubit? Voia să îi spun că nu eram suficient de puternică pentru a-l iubi? Că reasigurarea de care avea tot timpul nevoie din partea mea era prea mult?

Mă trase lângă el şi după câteva minute ne-am mutat şi ne-am întins pe pat. Mi-am scos pantofii şi am tras cuvertura peste noi.

Îi ascultam respiraţia liniştită ce-mi încălzea urechea şi, după câteva minute, am închis şi eu ochii. Am adormit faţă în faţă, cu mâinile şi picioarele încolăcite şi inimile bătând într-un ritm lent, regulat.

Mai târziu, pe când soarele de după-amiază lumina marginile jaluzelelor de la fereastra dormitorului lui Archer, m-am trezit când îmi trase blugii în jos pe picioare şi îmi dădu tricoul peste cap. Îmi dezmierdă pielea, închise ochii şi mă sărută, ca şi cum ar fi avut nevoie de contact fizic permanent ca să fie sigur că sunt acolo cu adevărat, cu el. Când mi-am încolăcit picioarele pe coapsele lui şi l-am strâns cu putere, expresia de uşurare ce îi apăru pe chip parcă îmi smulse inima din piept. Mă penetră cu apăsări adânci,

puternice, iar eu mi-am lăsat capul pe spate, lăsându-mă în voia plăcerii.

Plăcerea crescu în intensitate tot mai mult şi mai mult, până când am pierdut complet controlul şi am început să-i strig numele în timp ce corpul mi se cutremură de spasmele eliberării. Câteva secunde mai târziu mă urmă, după două ultime alunecări spasmodice, mă penetră adânc, cu faţa îngropată în gâtul meu, unde rămase pentru câteva momente.

L-am mângâiat pe spate, şoptindu-i cuvinte dulci în ureche iar şi iar.

După câteva minute, se rostogoli într-o parte, mă luă în braţe din nou şi adormi aproape instantaneu.

Am rămas acolo culcată în lumina obscură a camerei lui, ascultându-l cum respira. Trebuia să merg la toaletă şi coapsele îmi erau lipicioase din cauza ejaculării lui, însă am refuzat să mă mişc.

Instinctiv, ştiam că avea nevoie de mine exact acolo unde eram. După un timp, am adormit şi eu, cu faţa lipită de pieptul lui neted, respirând peste pielea lui, cu picioarele încolăcite cu ale lui.

M-am trezit mai târziu şi eram singură în pat, iar soarele era sus pe cer. Lumina din jurul jaluzelelor era acum pală şi aurie. Dormiserăm toată ziua? M-am ridicat şi m-am întins, muşchii mei protestând dureros din cauza poziţiei. Cred că nu mă mişcasem deloc – am stat doar învelită în îmbrăţişarea puternică a lui Archer.

Mi-am ridicat privirea când intră în dormitor, cu un prosop în jurul mijlocului, frecându-şi părul care deja îi crescuse puţin mai lung, căci începu să i se cârlionţeze puţin la spate şi să îi treacă puţin peste frunte. Îmi plăcea aşa.

— Salut, i-am spus răguşită, zâmbind şi trăgându-mi cearşaful peste sâni.

Îmi zâmbi şi el, timid şi se aşează pe marginea patului. Continuă să îşi frece absent părul cu prosopul încă un minut, apoi lăsă prosopul lângă el pe pat şi se uită la mine.

— Îmi pare rău pentru aseară. M-am pierdut cu firea, Bree, eram atât de speriat şi nu ştiam ce să fac. M-am simţit singur şi neputincios din nou.

Făcu o pauză, încercând, în mod evident, să-şi adune gândurile.

— Mi-am... pierdut cumpătul, cred. Nici măcar nu îmi amintesc să fi făcut ceea ce am făcut în sufragerie.

I-am luat mâinile în ale mele şi am dat din cap.

— Archer, îţi mai aminteşti cum am reacţionat când m-am prins în plasa aceea de afară? Am arătat cu mâna către geam. Uneori, frica scoate totul din tine. Sunt ultima persoană căreia trebuie să îi ceri iertare în legătură cu asta. Tu m-ai ajutat să mă adun, acum e rândul meu să fac asta pentru tine. Aşa merg lucrurile, bine?

Dădu din cap, privindu-mă foarte solemn.

— Problema e, Bree, că simt că totul devine mai uşor pentru tine şi mai greu pentru mine.

— Sunt pregătită pentru provocare, am spus, ridicând din sprâncene şi zâmbindu-i uşor, încercând să scot un zâmbet şi de la el.

Zâmbi, după care oftă şi dădu din cap.

— Ţi-e foame?

— Mor de foame.

Zâmbi din nou, dar zâmbetul îi era încă puţin trist. L-am privit o clipă, după care m-am apropiat de el şi l-am luat în braţe.

— Te iubesc, i-am şoptit în ureche, iar el se încordă puţin, dar mă cuprinse de talie şi mă strânse şi el tare în braţe.

Am rămas aşa, acolo, pentru câteva minute, apoi i-am spus cu buzele lipite de gâtul lui:

— Am nevoie de un duş... rău de tot. Cu disperare, ca să zicem aşa.

Râse puţin, în sfârşit, în timp ce mă luă pe sus şi mă puse pe podea, după care se ridică şi îşi îndreptă prosopul.

— Îmi place când eşti murdară de mine, zise el.

— Ah, da, ştiu.

I-am făcut cu ochiul, încercând să mai scot un zâmbet de la el în

drum spre uşă, după care m-am întors către el şi mi-am folosit vocea:

— Poţi să mă murdăreşti din nou, mai târziu. Acum, o să mă spăl, iar tu o să-mi dai de mâncare.

— *Da, să trăiţi,* zise el, zâmbindu-mi.

I-am zâmbit şi eu, apoi am ieşit din cameră şi am mers pe hol până la duş. Am închis uşa de la baie în urma mea şi am rămas de partea cealaltă pentru un minut, încercând să îmi dau seama de ce eram încă îngrijorată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Bree

A doua zi m-am întors la serviciu, la Maggie care mă întâmpină cu o îmbrăţişare zdravănă, strângându-mă cu putere la pieptul ei generos în timp ce eu râdeam şi încercam să respir şi la Norm, care îmi aruncă un sec, „Bree", dar care îmi oferi un zâmbet foarte rar din gama Norm şi un gest din cap înainte de a-şi întoarce atenţia înapoi spre grătarul unde învârtea clătite. Nu ştiu de ce, dar atât îmbrăţişarea uriaşă, cât şi gestul din cap îmi umplură în egală măsură sufletul de căldură. Eram acasă.

Am stat la taclale cu localnicii pe care ajunsesem să îi cunosc în timpul programului, m-am descurcat de minune printre mesele din local, am dus porţile de mâncare şi m-am ocupat de clienţi.

Cât timp am lucrat, m-am gândit şi la Archer şi la cât de dificil era pentru el să devină atât de ataşat de o altă persoană. Mă gândisem la asta şi înainte de a pleca în Ohio, dar nu mi-am dat seama la ce nivel erau lucrurile pe care doar acum le înţelesesem cu adevărat. Îl iubeam, şi aveam să fac tot ceea ce era nevoie ca să îl conving că nu aveam să plec nicăieri. Dar înţelegeam lupta ce se dădea în el. Am înţeles că din cauză că ştiam cât de dependent era de mine, el începuse să se simtă tot mai slab.

Se purtase cu mine aproape timid cu o zi înainte, plecându-şi ochii atunci când observase că îl priveam în timp ce făceam împreună curăţenie în sufragerie. Ridicasem cartea „Ethan Frome" de pe podea când am recunoscut titlul şi am deschis-o ca să citesc un pasaj, punându-mi teatral o mână pe piept şi simulând un şoptit scăzut, plin de durere: „Vreau să întind mâna şi să te ating. Vreau să fac totul pentru tine şi să am grijă de tine. Vreau să fiu lângă tine când eşti bolnav şi singur". Mă oprisem apoi, lăsându-mi mâna să cadă de pe piept. Am lăsat cartea jos şi i-am spus prin semne:

— De fapt, e foarte frumos.

Îmi zâmbise înainte să-mi răspundă simplu:

— Mă gândesc că dacă n-ar fi frumos, tragedia nu ar fi în ultimă instanţă tristă.

Căzuse apoi într-o pasă şi mai proastă, părând aproape ruşinat în preajma mea. Am încercat să îl scot din starea aceea glumind cu el şi încercând să mă comport normal, dar păru să fie închis în sine chiar şi atunci când l-am sărutat de „la revedere" în seara respectivă. Am luat-o pe Phoebe şi m-am dus acasă ca să despachetez şi să mă pregătesc pentru a doua zi. Am presupus că avea să îi ia o zi sau două ca să se simtă mai bine.

Îşi mai veni în fire în următoarele zile şi singura diferenţă pe care încă o mai puteam observa era intensitatea profundă cu care făcea dragoste, o intensitate pe care nu o mai simţisem până atunci. Era ca şi cum încerca să ne îmbine într-o singură persoană. Pasiunea lui era aproape brută. Totuşi, nu mă deranja; de fapt, îmi plăceau toate personalităţile lui Archer din dormitor, însă nu puteam să explic cu exactitate schimbarea şi tânjeam ca el să-şi deschidă sufletul în faţa mea şi să îmi spună ce simţea. Când totuşi l-am întrebat, el a ridicat din umeri şi a zâmbit, spunându-mi că îi fusese dor de mine cât timp am fost plecată şi că încerca să recupereze timpul pierdut. Bineînţeles că nu l-am crezut, dar, ca întotdeauna, Archer Hale avea să se dea pe brazdă în momentul în care simţea că era bine ceea ce făcea şi că era momentul potrivit, niciun minut mai devreme. Învăţasem lecţia repede: insist şi nu ajung nicăieri sau aştept şi sper să aibă suficientă încredere în mine ca să mi se destăinuie mai devreme sau mai târziu, în stilul lui. M-am gândit că poate avea legătură cu faptul că îi plăcea să îşi înţeleagă propriile sentimente înainte de a le împărtăşi cu mine, iar în acel moment, nici el nu ştia unde se află.

La patru zile de la întoarcerea mea din Ohio, am bătut la uşa lui Anne, iar ea îmi răspunse îmbrăcată în halat de baie.

— Of, Bree, draga mea, exclamă ea, ţinând uşa deschisă. Te rog să mă scuzi, azi e o zi în care trândăvesc, m-am simţit foarte obosită în ultima săptămână. Dădu din cap. E nasol să îmbătrâneşti, să ştii.

Am zâmbit şi am intrat în casa ei caldă şi primitoare. Ca întotdeauna, mirosul reconfortant de eucalipt se simţea în aer.

— Tu? Bătrână? am dat din cap. Nici vorbă.

Râse şi îmi făcu cu ochiul.

— Ştii să minţi frumos, dar astăzi mă simt foarte bătrână. Poate m-a prins vreun virus.

Dădu din cap şi îmi făcu semn să mă aşez pe canapea. I-am întins plăcinta mică, în cutie, pe care i-o adusesem.

— Ţi-am făcut plăcintă cu mere. Am început să fac prăjituri şi chiar îmi place.

— Ah! Minunat! Iar faptul că faci din nou prăjituri e grozav!, zise şi îmi acceptă plăcinta, cu un zâmbet. O să mănânc puţin mai târziu, la ceai. Fiindcă veni vorba de ceai, vrei o ceaşcă?

Am refuzat şi am făcut câţiva paşi până la canapea pentru a mă aşeza.

— Nu, de fapt nu pot să stau decât un minut. Mă întâlnesc cu Archer şi mergem să vizităm nişte peşteri despre care mi-a povestit.

Anne dădu din cap şi lăsă plăcinta pe măsuţa de cafea, după care se aşează pe fotoliul micuţ din partea stângă a canapelei.

— Peşterile Pelion. O să-ţi placă. Sunt şi câteva cascade... sunt minunate. Am fost acolo cu Bill de câteva ori.

— Sună frumos.

— Chiar sunt frumoase, iar drumul până acolo este şi el foarte frumos, mai ales acum, că frunzele îşi schimbă culoarea.

Am zâmbit.

— Sper să fie o zi frumoasă. Avem nevoie de aşa ceva, i-am spus eu, oftând.

Anne a rămas tăcută pentru un moment.

— Ţi-a spus Archer că l-am vizitat cât ai fost plecată în Ohio?

— Nu, i-am răspuns, surprinsă. Chiar aşa?

A aprobat din cap.

— M-am gândit la băiatul ăsta încontinuu, de când m-ai întrebat despre tatăl şi despre unchii lui. Ar fi trebuit să îl vizitez acum mulţi ani. Oftă şi dădu uşor din cap. I-am dus nişte brioşe, am folosit ultimele afine pe care le mai aveam congelate. Dădu din mână, respingându-şi propriul comentariu. În fine, la început a părut... rezervat şi nu pot spune că-l învinuiesc pentru asta, dar am început să sporovăim şi şi-a mai revenit, chiar m-a invitat în casă. Nici nu aveam idee că proprietatea e atât de frumoasă. I-am spus şi lui asta şi fost foarte mândru.

Am dat din cap şi, nu ştiu de ce, dar mi-a venit să plâng.

— Munceşte din greu.

— Într-adevăr.

Mă studie pentru o clipă.

— I-am spus câteva lucruri pe care mi le aminteam despre mama lui, Alyssa, şi i-a plăcut.

Mi-am înclinat uşor capul într-o parte, dorindu-mi să continue.

— Am vorbit şi despre tine şi asta i-a plăcut cel mai mult. Mi-am dat seama după expresia de pe chipul lui. Anne zâmbi cu blândeţe. Privirea lui Archer la auzul numelui tău, ah, Bree, dragă, nu am mai văzut pe cineva să-şi pună astfel inima pe tavă. Privirea îi era plină de blândeţe. Mi-a amintit de cum mă privea Bill uneori, spuse şi zâmbi din nou şi am zâmbit şi eu, inima bătându-mi cu putere.

— Te iubeşte, dragă.

Am dat din cap şi am lăsat privirea în pământ.

— Da, şi eu îl iubesc pe el. Mi-am muşcat buza. Din păcate, cred că pentru Archer, iubirea e complicată.

Îmi zâmbi trist.

— Acum că ştiu tot ce ştiu despre viaţa pe care a dus-o, cred că simte că dragostea pentru tine este plină de riscuri.

Am aprobat din cap, cu ochii plini de lacrimi. I-am povestit despre ce s-a întâmplat când m-am întors din Ohio şi ea mă ascultă cu durere întipărită pe faţă.

— Ce ar trebui să fac, Anne? am întrebat-o când am terminat.

— Cred că cel mai bun lucru pe care ai putea să îl faci pentru Archer...

Se opri la mijlocul propoziţiei, cu o expresie de spaimă pe faţă şi îşi duse mâna la piept.

— Anne! am strigat, sărind în picioare şi grăbindu-mă spre ea. Nu avea aer şi căzuse pe spate pe canapea.

— Doamne, Dumnezeule! Anne!

Mi-am scos telefonul din buzunarul hanoracului şi am tastat 112 cu mâinile tremurând.

I-am dat operatoarei adresa şi i-am spus că bănuiam că vecina mea suferise un infarct, iar fata de la celălalt capăt al liniei mă asigură că ambulanţa era deja pe drum.

M-am întors lângă Anne, spunându-i din nou şi din nou că ajutoarele erau pe drum. Se ţinea în continuare cu degetele încleştate de piept, însă ochii îi erau aţintiţi spre mine şi aveam impresia că înţelegea ce îi spuneam.

— Doamne, Dumnezeule, m-am gândit. Dacă nu aş fi fost aici?

După zece minute lungi cât o eternitate, ambulanţa intră pe strada noastră în sunete stridente şi lacrimile îmi curgeau necontenit pe faţă în timp ce îi priveam cum se ocupau de Anne care zăcea întinsă pe canapea. Respiram lung, sacadat, încercând să îmi readuc propriile bătăi ale inimii la normal.

— O să fie bine? l-am întrebat pe paramedic în momentul în care au adus o targă pentru a o transporta.

Avea o mască de oxigen pe faţă şi deja parcă părea să se simtă mai bine, culoarea revenindu-i în obraji.

— Arată bine, zise el. E conştientă şi am ajuns la timp.

— Bine, am dat din cap şi m-am luat în braţe. Ea nu are pe nimeni. Să vă aştept la spital?

— Sunteţi binevenită să o însoţiţi în ambulanţă.

— Aha! Bine! Da, vă rog, dacă se poate, am zis, plecând după ei şi închizând uşa de la casa lui Anne în urma mea.

În drumul spre ambulanţă, m-am uitat în partea dreaptă şi l-am văzut pe Archer alergând spre mine, cu o privire pe faţă pe care nu puteam să o descriu altfel decât sălbatică. Inima mi se duse în genunchi. O, Doamne, alergase până aici... trebuie să fi auzit sirenele ambulanţei de la el de acasă. M-am îndreptat rapid spre el. Se opri brusc atunci când mă văzu şi nu mai făcu niciun pas înainte, rămase pe loc cu ochii mari şi holbaţi şi cu pumnii strânşi. Am alergat ultimii metri către el şi i-am spus:

— Archer! Anne a suferit un infarct. Acum e bine, cred, dar o să merg la spital cu ea. E în regulă. Totul e în regulă. Sunt bine.

Îşi puse mâinile în cap şi scrâşni din dinţi ca şi cum se lupta să ţină în frâu ceva. Se învârti în cerc, după care se întoarse către mine dând o dată din cap, cu aceeaşi expresie sălbatică pe faţă.

— Vin direct la tine după ce aflu că o să fie bine, i-am zis.

M-am uitat înapoi şi chiar atunci roţile din spate ale tărgii dispărură în ambulanţă.

— Vin cu un taxi direct la tine.

Archer dădu din cap, acelaşi chip şters, după care se întoarse fără să spună un cuvânt şi se îndepărtă de mine.

Am ezitat doar o clipă înainte de a alerga înapoi către ambulanţă şi am sărit înăuntru chiar pe când se închideau uşile.

Am rămas la spital până când am ştiut cu siguranţă că Anne va fi bine. Când doctorul ieşi într-un târziu să îmi spună că era stabilă, mă asigură că dormea, dar că ea ştia că eram acolo. Îi sunaseră şi o soră, al cărei număr de telefon îl primiseră de la Anne când fusese adusă la spital pentru prima dată şi avea să ajungă în Pelion a doua zi dimineaţă. Asta mă făcu să mă simt mult mai bine şi când, în cele din urmă, am sunat după un taxi, am simţit cum o greutate imensă mi se ridică de pe suflet.

Totuşi, eram îngrijorată în legătură cu Archer. Îi scrisesem un mesaj când am ajuns la spital şi apoi încă unul după ce doctorul ieşise să vorbească cu mine, însă nu-mi răspunse. Eram

nerăbdătoare să ajung la el.

Mi-am muşcat buzele tot drumul de treizeci de minute făcut de taxi până la mine acasă. Îi spusesem lui Archer că aveam să mă duc direct la el, dar voiam să o iau pe Phoebe înainte să ajung la el. Eram sigură că se calmase deja. Ştia că eram bine, chiar dacă sperietura iniţială îl afectase. Totuşi, nu ştiam sigur de ce nu îmi răspundea la telefon şi simţeam un gol în stomac.

L-am plătit pe şofer şi am sărit din maşină, am intrat val-vârtej în casă, strigând-o pe Phoebe care veni în fugă zgâriind cu unghiile podeaua din lemn.

Câteva minute mai târziu, am parcat maşina în faţa porţii lui Archer şi am intrat împreună cu Phoebe. Am mers până la uşă şi am ciocănit uşor înainte să o deschid şi să o las pe Phoebe jos. Afară tocmai începuse să burniţeze, cerul fiind acoperit de nori grei.

Casa lui Archer era cufundată în întuneric cu excepţia unei veioze cu picior care era aprinsă în colţul sufrageriei. Archer stătea pe un scaun în colţul opus. Nu l-am observat de la început, aşa că atunci când îmi apăru în faţa ochilor, am tresărit şi mi-am dus mâna la piept, după care am râs uşor. Avea o expresie sumbră şi ochii îi erau grei. M-am dus imediat la el, am îngenuncheat în faţa lui şi mi-am pus capul în braţele lui, apoi am oftat.

Când mi-am dat seama, după câteva secunde, că nu avea de gând să se mişte, am ridicat privirea către el, întrebătoare.

— *Cum se simte Anne?* întrebă el.

Mi-am ridicat mâinile.

— O *să-şi revină. Sora ei va fi aici mâine-dimineaţă,* i-am zis oftând. *Îmi pare rău că tot episodul ăsta te-a speriat. Nu am vrut să te las acolo, dar nici nu am vrut să o las singură pe Anne.*

Archer ridică mâinile.

— *Înţeleg, zise el, cu ochii închişi.*

Am dat din cap, muşcându-mi buza.

— *Eşti bine? La ce te gândeşti?*

Rămase tăcut atât de mult timp încât am crezut că nu îmi va

răspunde, dar într-un târziu ridică mâinile şi gesticulă:

— *La ziua aceea.*

Mi-am lăsat puţin capul într-o parte.

— *Ziua aceea?* am întrebat, derutată.

— *În ziua în care am fost împuşcat, unchiul meu venise să ne ia pe mine şi pe mama şi să ne ducă departe de tata.*

Am făcut ochii mari, dar nu am spus niciun cuvânt, m-am uitat doar la el şi am aşteptat să continue.

— *Tata era într-un bar... Cică avea puţină treabă.*

Făcu o pauză, uitându-se în gol, în spatele meu, pentru o secundă înainte ca privirea lui să mă caute din nou.

— *Nu fusese mereu aşa cum ajunsese să fie spre sfârşit. Era amuzant şi plin de farmec atunci când îşi dorea asta. Dar apoi, a început să bea şi, din acel moment, lucrurile au început să fie din ce în ce mai rele. O lovea pe mama şi o acuza de lucruri pe care le făcea el de fapt. Oricum, mama iubea un singur bărbat şi acela era unchiul Connor. Ştiam asta, tatăl meu ştia asta, tot oraşul ştia asta. Şi adevărul era că şi eu îl iubeam mai mult decât pe tata.*

Rămase din nou tăcut pentru un minut, privind în gol. Într-un târziu, continuă:

— *Aşa că, atunci când a venit să ne ia în ziua aia şi eu am aflat că eram de fapt fiul lui şi nu al lui Marcus Hale, am fost fericit. Eram în culmea fericirii.*

Mă privi cu foarte puţină emoţie, ca şi când era ascuns adânc înăuntrul lui.

— *Unchiul meu m-a împuşcat, Bree. Marcus Hale m-a împuşcat. Nu ştiu dacă a făcut-o intenţionat sau arma pur şi simplu s-a descărcat în timp ce eu fugeam plin de mânie către el. Oricum ar fi, m-a împuşcat şi gata.*

Îşi duse mâna la gât şi îşi mângâie cicatricea.

— *Asta a făcut din mine.*

Am simţit că rămân fără aer.

— Of, Archer, am oftat.

El continuă să mă privească. Era aproape paralizat.

— *Ce s-a întâmplat cu ei? Cu mama ta?* am întrebat, privindu-l şi încercând să înghit nodul care mi se pusese în gât.

Făcu o pauză doar pentru o secundă.

— *Marcus ne lovise din spate cu maşina încercând să ne scoată de pe şosea. Maşina s-a răsturnat. Mama a murit în accident.*

Îşi închise ochii pentru un minut, făcând o pauză, după care îi deschise şi continuă:

— *După ce Marcus m-a împuşcat, a avut loc o ceartă între el şi Connor, în mijlocul drumului.*

Rămase din nou tăcut, cu ochii ca două lacuri adânci, pline de amărăciune.

— *S-au împuşcat unul pe celălalt, Bree. Chiar acolo, în mijlocul drumului, sub cerul albastru de primăvară, s-au împuşcat unul pe celălalt.*

Groaza îmi înghiţi şi ultima picătură de vlagă.

Archer continuă:

— *La un moment dat, a apărut Tori şi apoi îmi amintesc vag că a mai trecut o maşină pe lângă noi la un minut după aceea. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit la spital.*

Un suspin dădea semne să iasă din gât, dar mi l-am înghiţit.

— *Toţi anii ăştia,* am dat din cap, incapabilă să înţeleg chinul pe care îl trăise, *toţi anii aceştia ai trăit cu povara asta, de unul singur. Of, Archer!*

Am oftat adânc, încercând să-mi ţin în frâu emoţiile.

Se uită la mine, în sfârşit, cu un licăr de emoţie în priviri, dar imediat privi în altă parte. M-am tras mai aproape de el şi l-am prins cu degetele de tricou, în timp ce mi-am lăsat capul pe abdomenul lui, lacrimile curgându-mi pe obraji în timp ce îi şopteam din nou, şi din nou:

— Îmi pare atât de rău.

Nu ştiam ce altceva aş fi putut să spun ca răspuns la amploarea groazei pe care un băieţel trebuie s-o fi îndurat.

Dar am înţeles, în sfârşit, profunzimea durerii lui, a traumei lui, a

poverii pe care o dusese în sufletul lui. Şi am înţeles de ce Victoria Hale îl ura atât de mult. Ea nu intenţionase să îi fure doar vocea, ea căutase să îi fure încrederea în sine, stima de sine, identitatea. Pentru că Archer era întruchiparea faptului că soţul ei iubise o altă femeie mai profund şi mai puternic decât o iubise vreodată pe ea şi pentru că îi oferise acelei femei nu doar inima lui, ci şi întâiul său fiu. Iar acel fiu avea puterea să îi ia totul.

Am continuat să îl ţin pe Archer strâns în braţe.

După un timp, ce păru să fie îndelungat, m-am lăsat înapoi pe spate.

— *Tu deţii pământul pe care e construit acest oraş. Tu eşti fiul cel mare al lui Connor.*

Mă aprobă dând din cap, fără să se uite la mine, părându-i să nu îi pese câtuşi de puţin.

— Nu îl vrei, Archer? l-am întrebat, ştergându-mi lacrimile de pe obrajii umezi.

Se uită în jos la mine.

— *Ce naiba să fac cu el? Nici măcar nu pot să comunic cu altcineva în afara de tine. Cu atât mai puţin să conduc un oraş întreg. Oamenii s-ar uita la mine ca la o glumă proastă.*

Am dat din cap.

— *Nu e adevărat. Eşti bun în tot ceea ce faci. De fapt, te-ai descurca de minune.*

— *Nu îl vreau,* zise el, cuprins de suferinţă. *Lasă-l pe Travis să îl ia. Eu nu vreau să am nimic de-a face cu asta. Nu sunt doar incapabil, nici nu îl merit. A fost vina mea. Au murit în ziua aceea numai din cauza mea.*

M-am dat în spate, trăgând adânc aer în piept.

— *Vina ta? Erai doar un copil! Cum ar fi putut să fie vina ta?*

Archer îşi îndreptă privirea către mine, cu o expresie indescifrabilă pe chip.

— *Simpla mea existenţă le-a cauzat morţile.*

— *Propriile lor alegeri le-au adus moartea, nu un copil de numai şapte ani. Îmi pare rău, dar nu o să mă convingi niciodată că porţi măcar o*

fărâmă de responsabilitate pentru ceea ce s-a întâmplat între cei patru adulţi în ziua aceea.

Am dat cu vehemenţă din cap, încercând să pun, fizic, accentul pe vorbele pe care le „rosteam".

Se uită peste umărul meu, în gol, la ceva ce numai el putea să vadă. Am avut răbdare şi l-am aşteptat.

— *Într-un timp, am zis că sunt blestemat,* interveni cu un zâmbet trist în colţul gurii, care se transformă apoi într-o grimasă, după care îşi trecu una dintre mâini peste faţă înainte de a şi le ridica din nou pe amândouă. *Părea imposibil ca cineva să aibă parte de atâta amărăciune într-o singură viaţă.* Dar, *după aceea, am realizat că, probabil, nu sunt blestemat, ci pedepsit.*

Am dat din cap.

— *Lucrurile nu funcţionează aşa,* i-am zis.

Ochii lui îi întâlniră pe ai mei şi am oftat adânc.

— *Şi eu gândeam aşa într-un timp, Archer. Dar... mi-am dat seama că dacă gândeam aşa, asta ar fi însemnat că tatăl meu a meritat să fie împuşcat în propriul restaurant şi ştiu că asta nu e adevărat.*

Am făcut o pauză, încercând să îmi amintesc cum era atunci când şi eu credeam că sunt blestemată.

— *Lucrurile rele nu li se întâmplă oamenilor pentru că le merită. Lucrurile nu funcţionează aşa. Aşa e... viaţa. Şi nu contează cine suntem, noi trebuie să acceptăm lucrurile, aşa mizerabile cum or fi ele şi să încercăm să trecem mai departe orice ar fi, să iubim oricum ar fi şi să continuăm să sperăm... să avem încredere că există un scop al călătoriei noastre.*

I-am prins mâinile într-ale mele pentru o secundă, apoi le-am dat drumul ca să pot continua.

— *Şi încearcă să crezi că poate cei care au mai multe fisuri au parte şi de mai multă lumină.*

Archer se uita în continuare atent la mine, apoi îşi ridică mâinile şi zise:

— *Nu ştiu dacă pot. Încerc din răsputeri, dar nu ştiu dacă pot.*

— *Poţi,* i-am confirmat, cu gesturi apăsate, ca să subliniez ceea ce spuneam. *Poţi.*

Făcu o pauză un moment înainte să intervină din nou:

— *Totul pare atât de încurcat.* Îşi trecu o mână prin părul scurt. *Nu înţeleg nimic din toate astea, trecutul meu, viaţa mea, iubirea mea pentru tine.*

M-am uitat la el, privind emoţiile ce i se întretăiau pe chip. După o secundă, am ridicat mâinile.

— *Nu-mi amintesc foarte multe despre mama,* i-am zis, după care am dat uşor din cap. *A murit de cancer, iar eu eram foarte mică atunci când s-a întâmplat.*

Mi-am umezit buzele, făcând o pauză.

— *Dar mi-o amintesc cum făcea goblenuri.*

Archer îmi urmărea mâinile, mai aruncându-mi câte o privire printre cuvinte.

— *În fine, într-una din zile am luat un goblen lucrat de ea, era plin de fire, cu noduri şi aţe de diferite mărimi care atârnau peste tot. Nici nu îmi dădeam seama ce ar fi trebuit să reprezinte.*

Nu mi-am dezlipit ochii de Archer şi l-am strâns de mână înainte să o ridic din nou pe a mea.

— *Dar a apărut mama, mi-a luat bucata de material din mână şi a întors-o pe partea cealaltă... era o operă de artă.*

Am oftat, apoi am zâmbit.

— *Îi plăceau păsările. Îmi amintesc imaginea: era un cuib plin de pui a căror mamă tocmai se întorcea la ei.*

Am făcut o pauză, gândindu-mă la imagine.

— *Uneori, atunci când viaţa devine foarte complicată şi greu de înţeles, mă gândesc la bucăţile acelea de material. Încerc să închid ochii şi să cred că, deşi nu văd cealaltă faţă, că cea la care mă uit e urâtă şi încurcată, există totuşi o operă de artă, ţesută din toate acele noduri şi aţe atârnate. Încerc să cred că din ceva foarte urât şi încurcat poate ieşi ceva foarte frumos şi că va veni un moment când îmi voi da seama despre ce este vorba. Archer, tu m-ai ajutat să mă văd pe mine. Lasă-mă să te ajut să te*

descoperi şi pe tine.

Archer se uită fix la mine, dar nu zise nimic. Mă trase cu blândeţe de braţe lângă el şi mă ţinu strâns, lipită de corpul lui, răsuflarea lui caldă dezmierdându-mi gâtul...

Am stat aşa câteva minute, apoi i-am şoptit în ureche:

— *Sunt atât de obosită. Ştiu că e devreme, dar du-mă în pat, Archer. Ţine-mă în braţe. Lasă-mă să te ţin în braţe.*

Ne-am ridicat amândoi şi ne-am dus în dormitor unde ne-am dezbrăcat încet şi ne-am băgat sub aşternuturi. M-a tras aproape şi m-a ţinut strâns în braţe, dar nu a încercat să facem dragoste. Părea că se simte mai bine, însă era tot distant, ca şi cum ar fi fost pierdut undeva înăuntrul lui.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus povestea ta, am şoptit în întuneric.

Archer doar a dat din cap şi m-a tras mai aproape.

CAPITOLUL TREIZECI

Bree

A doua zi, în Pelion, era parada de Ziua Poliţiei. Am stat la fereastra restaurantului şi am urmărit, ca prin ceaţă, maşinile şi dubele trecând, oamenii aliniaţi pe trotuar, fluturând steguleţe. Mă simţeam amorţită, cu inima împietrită, îndurerată.

Nu dormisem prea bine. Îl simţisem pe Archer zvârcolindu-se şi întorcându-se de pe o parte pe alta toată noaptea. Când îl întrebasem de dimineaţă dacă a putut să doarmă, făcu doar un semn din cap că „nu", fără să ofere vreo explicaţie.

Nu spusese mare lucru la micul dejun pe care l-am servit împreună, iar eu m-am pregătit să merg acasă pentru a-mi lua uniforma de lucru şi pentru a o lăsa pe Phoebe. Părea căzut pe gânduri, încă pierdut în propriul tumult interior, dar când să plec, tot mă trase către el şi mă strânse tare în braţe.

— Archer, iubitule, vorbeşte cu mine, i-am spus, fără să-mi pese că asta m-ar fi putut face să întârzii la muncă.

El clătinase doar din cap, oferind un zâmbet doar din colţul buzelor, nu şi din priviri, şi îmi spusese că avea să mă vadă după lucru şi că aveam mai multe de vorbit.

Şi iată-mă acum în faţa ferestrei, îngrijorată. Restaurantul era aproape gol din moment ce aproape toată lumea era la paradă, aşa că mi-am permis câteva minute să mă cufund în propriile gânduri, fără să fiu întreruptă.

Urmăream cum treceau prin faţa geamului maşinile clasice de poliţie, mulţimea întâmpinând cu mai multă căldură maşinile *vintage,* când, deodată, am simţit cum mă cuprinde o amărăciune. Archer ar fi trebuit să fie aici. Archer ar trebui să ia parte la cina comemorativă a tatălui său. Şi nici măcar nu fusese invitat. Ce naiba era în neregulă cu oraşul ăsta? Victoria Hale, scorpia asta odioasă,

asta era în neregulă cu oraşul ăsta. Cum putea cineva ca ea să se suporte? Ruinase atâtea vieţi... şi, pentru ce? Bani? Prestigiu? Putere? Mândrie? Doar ca să iasă învingătoare?

Iar acum întreg oraşul i se închina de frica repercusiunilor.

Stând acolo, gândindu-mă la tot ceea ce îmi povestise Archer aseară, mi-a venit să vomit. Realitatea a ceea ce trebuie să fi simţit un băiat de numai şapte ani în ziua aceea era înfiorătoare, îmi doream să mă întorc înapoi în timp, să îl iau în braţe, să îl alin, să fac totul să dispară. Dar acest lucru nu era posibil şi mă durea.

Şirul gândurilor mi-a fost întrerupt de vibraţia telefonului din buzunarul uniformei. L-am scos repede din buzunar şi am văzut că era un apel din Ohio. M-am îndepărtat de tejgheaua unde stăteau câţiva clienţi şi am răspuns.

— Alo, am spus, încet.

— Bree, bună, sunt inspectorul McIntyre. Te sun pentru că am nişte veşti.

Am aruncat o privire înapoi către tejghea şi părea că toţi clienţii aveau tot ce le trebuia, după care m-am întors cu spatele.

Vag, am auzit clinchetul clopoţelului de la intrare, dar nu m-am întors. Maggie se putea ocupa de clienţii noi până terminam de vorbit.

— Aveţi noutăţi, inspectare?

— Da. Am făcut o arestare.

Am tras adânc aer în piept.

— Aţi făcut o arestare? am şoptit eu.

— Da. Numele lui e Jeffrey Perkins. E bărbatul pe care l-ai identificat. L-am adus la secţie pentru interogatoriu şi amprenta lui se potriveşte cu cea găsită la locul faptei. Şi-a luat un avocat, aşa că refuză să vorbească. Tatăl lui deţine o imensă companie, *Fortune Five Hundred* aici în oraş.

Am făcut o pauză, muşcându-mi buza.

— Jeffrey Perkins? am întrebat. Tatăl lui e Louie Perkins, nu-i aşa? am întrebat cu ochii închişi, recunoscând numele de familie al

individului care deţinea una dintre cele mai mari companii de asigurări din Cincinnati.

Detectivul făcu o pauză.

— Da.

— De ce un om ca Jeffrey Perkins ar jefui un magazin mic, de cartier? am întrebat, complet paralizată de uimire.

— Aş vrea să îţi pot răspunde, zise el. Eu bănuiesc că e legat de droguri.

— Hmm, am zis, amintindu-mi ochii foarte lucioşi şi dilataţi, precum şi nervozitatea criminalului.

Un băiat bogat, dependent de droguri? M-am cutremurat, scuturând puţin din cap ca să mă aduc în prezent.

— Şi ce o să se întâmple acum, inspectore?

— Ei bine, a ieşit pe cauţiune. Trimiterea în judecată va avea loc peste câteva luni, aşadar trebuie să aşteptăm.

Am făcut o pauză pentru o clipă.

— A ieşit pe cauţiune. Deci aşteptăm din nou.

Am oftat.

— Ştiu. E greu. Dar, Bree, avem nişte dovezi foarte clare împotriva lui. În plus de asta, avem şi identificarea ta. Sunt foarte optimist.

Din nou am tras aer adânc în piept.

— Vă mulţumesc foarte mult, inspectore. Vă rog să mă ţineţi la curent cu orice apare nou.

— Absolut, aşa am să fac. Să ai o zi bună.

— La fel şi dumneavoastră, inspectore. La revedere.

Am închis telefonul şi am rămas cu spatele la tejghea. Erau veşti bune, aşa că de ce nu simţeam bucuria şi uşurarea pe care ar fi trebuit să le simt? Am început să-mi muşc unghia de la degetul mare, încercând să înţeleg. Într-un târziu, am inspirat adânc şi m-am întors. Victoria Hale şi Travis Hale stăteau la unul dintre colţurile tejghelei, în partea mea dreaptă.

Am făcut ochii mari şi am observat privirea ca de gheaţă a

Victoriei Hale şi pe cea încruntată a lui Travis.

M-am întors pe vârfuri şi am strigat:

— Maggie! Fac o pauză scurtă. Nu mă simt prea bine.

Maggie se întoarse către mine cu o privire îngrijorată.

— Bine, scumpo, strigă ea în timp ce eu m-am grăbit să ajung în spate, unde am rămas până când Travis şi Tori au plecat din local.

La puţin timp după aceea, tocmai ştergeam o masă de lângă fereastră când l-am văzut pe Archer de partea cealaltă a străzii. Inima începu să îmi bată cu putere.

— Maggie! am strigat. Mă întorc imediat!

— Ah, bine, am auzit-o pe Maggie răspunzând, nedumerită, de la masa unde se aşezase să ia o pauză, citind o revistă. Probabil că se întreba ce era cu mine.

Am ieşit pe uşa din faţă şi l-am strigat pe Archer. Stătea pe marginea străzii şi privea maşinile de poliţie cu o expresie încordată pe faţă. Oare se gândea la acelaşi lucru la care mă gândeam şi eu?

Când să trec de bordură, o mână mă prinse de braţ, aşa că m-am oprit, m-am întors încet şi l-am văzut pe Travis. Am privit mai în stânga lui şi am văzut-o pe Victoria Hale care se prefăcea că nu exist, cu ochii aţintiţi către parada ce se desfăşura în faţa ei, cu un zâmbet prefăcut pe faţă şi cu nasul pe sus.

M-am uitat peste umăr la Archer care acum trecea strada şi se îndrepta către noi.

— Trebuie să plec, Travis, i-am spus, încercând să mă trag din strânsoarea lui.

— Hei, aşteaptă, zise el, refuzând să îmi dea drumul. Ţi-am auzit convorbirea telefonică. Sunt îngrijorat. Voiam doar să...

— Travis, lasă-mă să plec, i-am spus, simţind cum îmi creşte pulsul.

Ăsta era ultimul lucru de care Archer avea nevoie acum.

— Bree, ştiu că nu sunt persoana ta preferată, dar dacă pot să te ajut cu ceva...

— Lasă-mă să plec, Travis, am strigat, smulgându-mi mâna.

Mulţimea din jurul nostru păru să tacă dintr-odată, toate perechile de ochi ignorând parada şi îndreptându-se lent spre noi.

Până să mă răsucesc pe călcâie, un pumn zbură către faţa lui Travis şi acesta căzu, stropii de sânge părând să se mişte cu încetinitorul prin aerul din faţa mea. Mi se tăie respiraţia, la fel şi lui Tori Hale şi câtorva oameni din apropierea noastră.

M-am uitat peste umăr şi l-am văzut pe Archer stând acolo, respirând greu, cu ochii mari, închizând şi deschizând pumnii pe lângă corp.

M-am uitat la el uluită, după care m-am întors către Travis care tocmai se ridica. Ochii îi erau plini de furie când urlă către Archer, scrâşnind printre dinţi:

— Nenorocitule!

— Travis, exclamă Tori cu o expresie ce nu era chiar atât de crispată încât să îi ascundă alarmarea.

Am ridicat mâinile să îi despart, dar era prea târziu. Travis ieşi la atac de după mine şi sări la Archer şi se rostogoliră amândoi la pământ în timp ce oamenii începeau să-şi piardă cumpătul şi se împingeau în spate, unii dintre ei împiedicându-se de bordură, alţii încercând să îi ajute.

Archer îi dădu un pumn lui Travis înainte ca acesta să îl dea de pământ, Archer izbindu-se cu spatele de caldarâm cu o bufnitură. Răsuflă cu putere şi scrâşni din dinţi. Travis îşi pregăti o lovitură cu pumnul şi îl lovi în maxilar.

Am început să plâng în hohote, simţind cum frica îmi cuprindea corpul precum flăcările ce pârjoleşte pădurea.

— Opriţi-vă! am strigat. Opriţi-vă!

Travis ridică din nou mâna şi se pregătea să îl lovească iarăşi pe Archer. Doamne, Dumnezeule, o să îl facă praf acolo, pe pământ, în faţa tuturor, în faţa mea. Totul în mine începu să clocotească, inima îmi bătea zgomotos în piept, iar pulsul mi-o luă razna.

— Opriţi-vă! am ţipat, cu vocea înecată de plâns. Sunteţi fraţi! Opriţi-vă!

Timpul păru să îngheţe, când pumnul lui Travis se opri în aer, iar ochii lui Archer se îndreptară direct spre mine. Am auzit-o pe Tori inspirând brusc.

— Sunteţi fraţi, am spus din nou, cu lacrimile curgându-mi pe obraji. Vă rog, nu faceţi asta. Ziua aceasta este despre tatăl vostru. El nu ar fi fost de acord cu toate astea. Vă rog. Vă rog să încetaţi.

Travis îl apăsă pe Archer pe piept, dar apoi se dădu de pe el şi se ridică în picioare. Archer se ridică şi el rapid în picioare, frecându-şi maxilarul şi uitându-se în jur la oamenii care priveau înmărmuriţi. Expresia de pe faţa lui era o combinaţie de confuzie, furie şi teamă, toate trei lucind pe rând în ochii lui brun-aurii.

O altă pereche de ochi căprui-aurii se opri asupra mea în timp ce Travis îl împinse pe Archer la o parte, nu foarte dur.

— Nu suntem fraţi. Suntem veri, zise el, uitându-se la mine de parcă aş fi fost nebună.

Am dat din cap cu ochii aţintiţi asupra lui Archer, care nu se uita la mine.

— Îmi pare rău, Archer, am spus. Nu am vrut să-mi scape asta. Îmi pare rău, am şoptit. Mi-aş dori să retrag ce am spus.

— Ce dracu' înseamnă asta? întrebă Travis.

— Să mergem, strigă Tori către Travis. Ăsta e un animal, se răsti către Archer. Sunt nebuni amândoi. Nu am de gând să mai ascult nebunia asta nici măcar o secundă în plus.

Încercă să îl tragă pe Travis de braţ, dar el se retrase cu uşurinţă.

Se uită cu atenţie la ea, şi, după privirea din ochii săi, ceva începea să se lege în mintea lui, începea să înţeleagă.

— Ei bine, lucrurile de genul ăsta sunt uşor de demonstrat cu un simplu test de sânge, zise Travis, sec, uitându-se la mama sa.

Tori se albi şi îşi întoarse capul. Travis o urmări cu privirea.

— Iisuse, zise el. E adevărat. Tu ştiai asta.

— Nu am ştiut nimic de aşa ceva, zise ea cu o voce isterică.

— M-am gândit eu, zise o altă voce din mulţime şi când mi-am întors capul am văzut-o pe Mandy Wright venind către noi. În clipa

în care ţi-am văzut ochii privindu-mă din braţele mamei tale, am ştiut. Ăştia sunt ochii lui Connor Hale, ochii tatălui tău, şopti Mandy, cu privirea aţintită asupra lui Archer.

Mi-am închis ochii, în timp ce şi mai multe lacrimi îmi inundară obrazul.

Doamne, Dumnezeule.

— Gata, strigă Tori. Dacă nu pleci tu, plec eu. Vorbeşti despre soţul meu. Şi dintre toate zilele în care puteaţi să îi întinaţi memoria... Ar trebui să vă fie ruşine.

Ne arătă pe fiecare dintre noi cu degetul ei osos, dat cu ojă roşie, cu aceeaşi privire de gheaţă pe faţă. Şi cu asta, se întoarse şi îşi făcu loc prin mulţime.

I-am aruncat o privire scurtă lui Travis, dar ochii mi se îndreptară înapoi spre Archer. Archer se uită la mine, apoi la Mandy, apoi la Travis, apoi la oamenii din jurul nostru, ai căror ochi erau toţi aţintiţi asupra noastră. Panica îi apăru pe faţă şi am realizat că oamenii îl priveau cu uimire şi şuşoteau. Inima mi se frânse în două şi am făcut un pas către el, dar el se dădu un pas înapoi, cu ochii fugindu-i din nou prin mulţime.

— Archer, am zis eu, încercând să îl ating.

El se întoarse cu spatele şi începu să îşi facă loc prin mulţimea care rămăsese nemişcată. M-am oprit, lăsându-mi mâna să-mi cadă pe lângă corp şi lăsând capul într-o parte.

— Bree? întrebă Travis şi l-am străfulgerat din priviri.

— Nici să nu te gândeşti, i-am spus printre dinţi, după care m-am îndepărtat de el şi am fugit înapoi în restaurant.

Maggie stătea în uşă.

— Du-te după el, scumpo, zise ea cu blândeţe, punând mâna pe umărul meu.

Evident că văzuse întreaga scenă. Tot oraşul o văzuse.

Am dat din cap.

— Are nevoie să fie singur, am zis eu.

Nu eram sigură cum de ştiam asta. Pur şi simplu, am ştiut.

— Bine, zise Maggie, dar măcar du-te acasă. Oricum azi e o zi moartă.

Am dat din cap că aşa era.

— Mulţumesc, Maggie.

— Nu ai pentru ce, scumpo.

— O să ies prin spate. Am maşina pe alee, aşa că o să pot să ies fără să dau de străzi blocate.

Maggie dădu din cap, ochii ei licărind plini de empatie.

— Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă, zise ea.

Am reuşit să surâd.

— Aşa am să fac.

Am condus acasă ca un porumbel voiajor; nici măcar nu mi-am dat seama când am ajuns. M-am târât înăuntru şi m-am prăbuşit pe canapea, iar când Phoebe îmi sări în poală şi începu să mă lingă pe faţă, lacrimile începură să îmi curgă pe obraz. Cum de o luaseră toate razna atât de tare în doar câteva zile?

Aveam impresia că Archer e o bombă cu ceas, gata să explodeze în orice minut. Voiam să îl ajut să treacă peste toate astea, dar nu ştiam cum să fac. Mă simţeam neajutorată, fără arme. Mi-am şters lacrimile de pe obraz şi am rămas acolo un timp, încercând să găsesc o soluţie.

Poate că aveam nevoie să plecăm departe de oraşul acesta, pur şi simplu să ne aruncăm câteva lucruri în maşină şi să plecăm într-un loc nou. Doamne, cât de cunoscut suna asta. Nu era asta exact ideea pe care o avusese şi Connor Hale? Şi uite cum i-a ieşit. Deloc bine.

Şi oricum, cum avea asta să îl facă pe Archer să se simtă? El deja se lupta cu ideea că nu se simţea un bărbat adevărat. Cum avea să se simtă în momentul în care eu aveam să îmi găsesc de lucru într-un loc nou şi el avea să stea închis într-un apartament? Măcar aici avea terenul lui, proiectele lui, casa lui, lacul...

Cu toate că, acum, dădusem probabil totul peste cap. Chipul mi se întuneca tot mai mult pe măsură ce eram cuprinsă de vinovăţie. Îi luase atâta timp să se simtă suficient de sigur pe el încât să iasă din

casă, iar acum avea să se ascundă pe proprietatea lui din nou, îngrijorat că oamenii aveau să şuşotească şi să se holbeze la el, să îi judece dizabilitatea, făcându-l să se simtă un nimeni.

După câteva minute m-am ridicat, obosită, şi am dus-o pe Phoebe afară, după care m-am întors în casă şi am făcut un duş, cu mintea încă la ce se întâmplase la paradă. Trebuia să mă duc la el şi să îmi cer scuze. Nu dorisem să dezvălui secretul pe care el nu îl voia rostit. Dar o făcusem. Iar acum, el era cel ce trebuia să suporte consecinţele, dacă aveau să fie.

M-am îmbrăcat cu nişte haine groase, nefiind în stare să scap de fiorii reci ce păreau să mă fi pătruns până la oase şi mi-am uscat încet părul.

M-am întins în pat şi m-am lăsat din nou cuprinsă de tristeţe. Eram descumpănită şi nu reuşeam să văd nicio doză de optimism în situaţia asta, în afară de faptul că îl iubeam pe Archer cu disperare. M-am gândit că poate mă simt aşa din cauza oboselii. Poate că aveam nevoie de câteva minute de odihnă...

Am deschis ochii crezând că trecuseră doar câteva minute şi m-am uitat la ceas. Doamne, Dumnezeule. Dormisem două ore. M-am ridicat ca fulgerul şi mi-am netezit părul.

Trebuia să merg la Archer. Probabil că se întreba de ce nu mă dusesem direct la el. Îmi întorsese spatele, dar îl lăsasem câteva ore singur să îşi revină. Speram ca acum să se simtă mai bine. „Doamne, te rog să nu fii furios pe mine", m-am gândit când am urcat în maşină şi am pornit motorul.

Câteva minute mai târziu intram pe poartă şi ajungeam în faţa casei lui. Am bătut la uşă şi am răsucit mânerul, însă am fost întâmpinată de o linişte profundă, amurgul de partea cealaltă a ferestrei abia luminând camera din faţa mea.

— Archer? am strigat şi un presentiment mă fulgeră din cap până-n picioare.

L-am îndepărtat cu o mişcare bruscă şi am strigat din nou.

— Archer?

Nimic.

Atunci am văzut scrisoarea sprijinită pe măsuţa din spatele canapelei cu numele meu pe ea.

Am ridicat-o cu mâinile tremurânde şi am desfăcut-o, cuprinsă de teamă.

Bree,

Te rog să nu te învinuieşti, ceea ce s-a întâmplat astăzi la paradă nu a fost din vina ta. A fost vina mea, doar a mea.

Plec, Bree. O să iau camioneta unchiului meu. Încă nu ştiu unde mă duc, dar trebuie să plec undeva. Trebuie să-mi pun ordine în gânduri şi poate chiar să înţeleg puţin mai bine care mi-ar putea fi locul în lumea asta, dacă pot avea unul. Numai gândul ăsta mă face să îmi fie teamă, dar să rămân aici, simţind ceea ce simt, pare să fie varianta şi mai înspăimântătoare. Ştiu că e greu de înţeles. Nici eu nu mă înţeleg.

De două ori am crezut că te-am pierdut şi numai posibilitatea asta m-a distrus. Ştii ce am făcut când ai întârziat doar câteva minute şi am auzit ambulanţa îndreptându-se spre casa ta? Am vomat pe gazon, după care am luat-o la fugă spre tine. M-a speriat de moarte. Şi problema e că întotdeauna o să fie ceva, nu doar o ambulanţă, ci o zi în care o să întârzii de la serviciu sau un tip care îţi face avansuri sau... un milion de alte scenarii pe care nici nu mi le pot închipui acum. Mereu o să fie ceva care o să ameninţe să mi te ia, chiar dacă e un lucru mărunt, chiar dacă e doar în mintea mea. Şi, în cele din urmă, va fi lucrul care ne va distruge. O să încep să te rănesc pentru că tu nu o să poţi să mă pui pe picioare, niciodată nu vei putea să mă reasiguri îndeajuns. O să ajungi să nu mă suporţi pentru că întotdeauna va trebui să ne cari pe amândoi în cârcă. Nu pot permite asta. Te-am rugat să nu mă laşi să distrug ceea ce există între noi, însă. Nu cred că pot să fac mai mult de atât.

Aseară, după ce ai adormit, nu am putut să încetez să mă gândesc la povestea pe care mi-ai spus-o despre goblenurile pe care le făcea mama ta. Şi m-am gândit la asta şi astăzi şi chiar vreau să cred că ceea ce ai spus este adevărat, că ceva frumos poate ieşi din atâta urâţenie şi mizerie, din atâta durere, din lucrurile care m-au făcut cine sunt azi. Vreau să văd ce se află

pe partea cealaltă. Dar cred că pentru a putea face asta, eu sunt cel care trebuie să întoarcă broderia pe partea cealaltă. Eu sunt cel care trebuie să facă paşii aceştia. Eu sunt cel care trebuie să înţeleagă cum se leagă toate, cum toate au un sens, cum arată broderia mea.

Nu îţi cer să mă aştepţi, nu aş putea fi atât de egoist. Dar te rog să nu mă urăşti. Nu vreau să te rănesc niciodată, dar nu sunt suficient de bun pentru tine. Nu sunt suficient de bun pentru nimeni în momentul acesta şi vreau să aflu dacă aş putea fi.

Te rog să înţelegi. Te rog să ştii că te iubesc. Te rog să mă ierţi.

Archer

Mâinile îmi tremurau acum ca frunzele şi lacrimile îmi şiroiau pe obraji. Am început să plâng în hohote, am lăsat scrisoarea să cadă şi mi-am dus mâna la gură.

Sub scrisoare erau un set de chei, telefonul mobil şi o factură pentru un hotel de căţei fără limită de timp. Am suspinat din nou şi m-am prăbuşit pe canapea, aceeaşi canapea pe care Archer mă legănase în braţele lui după ce mă salvase din capcana unchiului său, aceeaşi canapea unde mă sărutase întâia oară. Am plâns în pernă, vrând ca el să se întoarcă, dorindu-mi cu atâta disperare să îi aud paşii intrând pe uşa din spatele meu, încât fiecare celulă a corpului meu tânjea după asta. Dar casa rămase tăcută, liniştea fiind întreruptă doar de suspinele mele înecate.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

Bree

Zilele treceau cu greu. Simţeam că inima mi se rupe în două şi zace greoaie în piept şi eram tot timpul pe punctul de a plânge. Îmi era atât de dor de el încât în majoritatea zilelor aveam impresia că mă scufundam, mă uitam la lumea din jurul meu şi mă întrebam de ce nu mă pot conecta la ea, de ce toţi şi toate erau atât de neclare şi de distante, inaccesibile.

Eram şi îngrijorată. Oare ce făcea? Unde dormea? Cum comunica cu cei cu care era nevoit să comunice? Îi era teamă? Am încercat să nu mă gândesc la asta, pentru că era unul dintre motivele pentru care plecase. Nu se simţise suficient de bărbat pentru că depindea atât de mult de mine pentru atâtea lucruri din lumea exterioară. Nu îmi spusese asta folosind aceste cuvinte, dar ştiam că era adevărat. Nu voia să se simtă ca şi cum aş fi fost mama lui, dar el, de fapt, era egalul meu, protectorul meu, cel pe care *eu* mă bazam uneori.

Am înţeles. Încă mă durea inima la gândul că soluţia lui pentru asta a fost să mă părăsească. Oare avea să se întoarcă? Oare când? Iar atunci când avea să se întoarcă, dacă avea să facă asta, oare ar fi continuat să mă iubească?

Nu ştiam. Dar aveam să aştept. Aveam să aştept pentru totdeauna dacă era nevoie. Îi spusesem că nu o să îl părăsesc niciodată. Aveam să fiu aici când se întorcea.

Lucram, o vizitam pe Anne, care îşi revenea rapid, mă plimbam pe lângă lac, îi făceam curăţenie lui Archer acasă şi îmi era dor de el. Zilele mele se prelungeau, trecând, goale, una după cealaltă.

Oraşul bârfi cu fervoare pentru o perioadă şi, din câte îmi ajunse pe la urechi, nimeni nu a fost prea surprins că Archer era fiul lui Connor atunci când totul a ieşit la iveală. Oamenii construiau scenarii dacă Archer avea să se întoarcă şi dacă avea să ceară ceea ce

era, de drept, al lui sau dacă nu avea să se mai întoarcă vreodată. Dar mie nu îmi păsa de toate astea. Eu îl voiam doar pe el.

În mod surprinzător, în ziua ce a urmat paradei, nu am auzit nimic despre Victoria Hale. Îmi trecu la un moment dat prin cap că nu era un semn bun; nu părea genul de femeie care să stea în umbră şi să se dea bătută, dar eram prea îndurerată pentru a face ceva în legătură cu asta. Poate că avea impresia că Archer nu reprezenta o ameninţare pentru ea. Şi poate că nici nu era. Inima îmi era îndurerată.

Travis încercă de câteva ori să vorbească cu mine după paradă, dar i-am tăiat-o scurt şi, din fericire, nu a insistat. Nu îl uram, dar ratase atât de multe oportunităţi să fie o persoană mai bună cu Archer. În loc de asta, încercase să îşi bată joc de cineva care deja ducea atâtea lupte interioare. Nu aveam să îl respect niciodată. Era fratele lui Archer doar cu numele.

După toamnă, veni iarna. Frunzele colorate viu se veştejiră şi căzură, temperatura scăzu dramatic şi lacul îngheţă.

Într-o zi de noiembrie târziu, la câteva săptămâni de la plecarea lui Archer, Maggie veni la mine în timp ce refăceam stocul din spatele tejghelei şi îşi puse mâna pe umărul meu.

— Bree dragă, ai planuri să mergi acasă de Ziua Recunoştinţei?

M-am ridicat şi am dat din cap.

— Nu. Rămân aici.

Maggie se uită la mine cu tristeţe.

— Scumpo, dacă se întoarce cât timp eşti plecată, o să te sun.

Am dat din cap şi mai vehement.

— Nu, trebuie să fiu aici dacă se întoarce.

— Bine, scumpo, bine, zise ea. În cazul ăsta, vii la noi de Ziua Recunoştinţei? Fiica noastră va veni cu familia. Şi vin şi Anne şi sora ei. O să ne simţim foarte bine.

I-am zâmbit.

— Bine, Maggie. Îţi mulţumesc.

— Bine, zâmbi ea, părând totuşi tristă.

Puţin mai târziu în aceeaşi zi, când am închis după ultimul client, Norm se aşează cu mine la măsuţa noastră de pauze cu o bucată din plăcinta mea cu dovleac în faţă şi luă o înghiţitură mare.

— Faci cea mai bună plăcintă cu dovleac pe care am mâncat-o vreodată, zise el, şi eu am început să plâng, chiar acolo, la măsuţa unde făceam pauză, pentru că ştiam că era modul lui Norm de a-mi spune că mă iubeşte.

— Şi eu te iubesc! am început să plâng în hohote şi Norm se ridică în picioare, încruntat.

— Of, Doamne, Maggie, strigă el. Bree are nevoie de tine.

Poate că prea mi-am dat frâu liber sentimentelor.

Noiembrie se transformă în decembrie şi Pelion avu parte de prima ninsoare uşoară. Totul a fost acoperit cu o pătură de zăpadă, aruncând o lumină magică peste oraş, făcându-l să pară chiar mai demodat, ca dintr-un tablou de Thomas Kinkade.

Pe 2 decembrie era ziua de naştere a lui Archer. Mi-am luat liber în ziua aceea şi mi-am petrecut-o în faţa şemineului de la el de acasă, citind „Ethan Frome". Nu a fost cea mai bună alegere, a avut dreptate, era cea mai depresivă carte scrisă vreodată. Dar era ziua lui de naştere şi îmi doream să îl simt aproape de mine. *La mulţi ani, Archer!* i-am şoptit în seara aceea, punându-mi o dorinţă. Întoarce-te la mine!

O săptămână şi ceva mai târziu, într-o sâmbătă răcoroasă, stăteam cuibărită pe canapea alături de Phoebe, cu o pătură şi o carte când am auzit un ciocănit uşor la uşă. Inima îmi sări din piept şi m-am ridicat repede, aruncând o privire pe fereastră, imaginea unui băiat stând ud leoarcă în ploaie revenindu-mi imediat în minte.

Melanie stătea pe veranda mea, îmbrăcată într-o geacă largă, lungă, un fular roz aprins şi o pălărie. Dezamăgire. O iubeam pe Melanie, dar, pentru o secundă, îmi îngăduisem să sper că era Archer care se întorcea la mine. M-am dus să îi deschid.

— Bună.

Melanie zâmbi.

— Intră, i-am spus, tremurând din cauza aerului rece ca gheaţa ce pătrundea prin deschizătura uşii.

Melanie intră şi închise uşa în urma ei.

— Am venit să te iau la ceremonia de aprindere a luminiţelor din bradul de Crăciun. Haide, îmbracă-te! îmi ordonă ea.

Am oftat.

— Melanie...

Dădu din cap.

— Îhî. Nu accept niciun „nu”. Refuz să te las să devii doamna cu pisici a Pelionului.

Am râs, deşi nu îmi prea ardea.

— Doamna cu pisici a Pelionului?

— Îhî. O privire tristă îi brăzdă trăsăturile frumoase. A plecat de mai bine de două luni deja, Bree. Şi ştiu că îţi este dor de el, ştiu. Dar nu o să te las să stai închisă în casă şi să te stingi de dorul lui. Nu e sănătos. Tonul vocii îi deveni mai dulce. A ales să plece, draga mea. Şi ştiu că a avut motivele lui. Dar încă ai viaţa ta. Încă ai prieteni. Ai voie să îţi fie dor de el, dar te rog să nu încetezi să trăieşti.

O lacrimă îmi alunecă tăcută pe obraz, dar am şters-o şi mi-am tras nasul. Am dat din cap în timp ce o altă lacrimă aluneca pe celălalt obraz. Melanie mă luă în braţele ei şi mă strânse la piept. După o clipă, se dădu un pas înapoi.

— E frig. Va trebui să te înfofoleşti. Să-ţi iei ceva fără păr de pisică.

Am râs uşor şi mi-am şters şi ultima lacrimă de pe obraz.

— Bine, i-am şoptit şi m-am dus să mă îmbrac.

Luminile de Crăciun străluceau peste tot în drumul nostru spre centrul oraşului. Pentru prima dată de când plecase, am trăit un sentiment foarte apropiat de liniştea interioară, uitându-mă de jur împrejur la orăşelul pe care ajunsesem să îl iubesc atât de mult, plin de oameni care acum făceau parte din inima mea.

Ne-am întâlnit cu Liza în mulţimea din centrul oraşului şi am zâmbit mai mult decât o făcusem în ultimele două luni. Fetele mă serviră cu cele mai noi poveşti legate de ultimele lor întâlniri şi mă luară de mâini în timp ce bradul se aprinse în urale şi fluierături.

Am tras în piept aerul îngheţat de decembrie, m-am uitat în sus la cerul plin de stele şi am şoptit în mintea mea „Întoarce-te la mine!". Mă cuprinse un sentiment de pace şi am privit în jurul meu, mi-am strâns prietenii mai aproape şi am început să zâmbesc fără niciun motiv.

Crăciunul veni şi trecu. În ciuda faptului că Natalie mă imploră să mă duc la ea şi să îl petrecem împreună, am refuzat şi mi-am petrecut încă o sărbătoare alături de Maggie şi de Norm. Mă simţeam mai bine, încercând să-mi trăiesc viaţa, dar trebuia să fiu în Pelion. Trebuia să fiu acasă, acolo unde Archer ar fi ştiut unde să mă găsească.

Oare era bine? Am stat la fereastră privind lacul îngheţat, am privit zăpada căzând uşor şi m-am întrebat dacă îi era cald, dacă avea suficienţi bani. Oare mai funcţiona cum trebuia maşina aia veche? Oare îi era şi lui dor de mine la fel de mult pe cât îmi era mie dor de el? Întoarce-te la mine! am şoptit pentru a mia oară de când plecase.

În ajunul Anului Nou, restaurantul a fost deschis doar până la orele amiezii. Melanie şi Liza mă rugaseră să merg cu ele la o petrecere mare, pe malul celălalt al lacului, acasă la un tip pe care îl cunoşteau şi care locuia acolo tot timpul anului. Acceptasem invitaţia, dar acum, în timp ce mă îmbrăcam cu rochia neagră pe care mi-o cumpărasem pentru acea ocazie de la buticul lui Mandy, m-am gândit să le sun pe fete şi să mă scuz. Pur şi simplu nu aveam chef de petrecere. Dar ştiam că aveau să insiste şi că nu aveau să accepte un refuz, aşa că am oftat şi am continuat să îmi aranjez părul şi să mă machiez.

M-am străduit să îmi prind părul într-un coc ce mi se păruse că

arăta drăguţ şi m-am machiat cu atenţie. Mă simţeam drăguţă pentru prima dată de când plecase Archer, luând cu el acea privire de dorinţă pură şi de adoraţie, cea care mă făcea să mă simt cea mai dorită femeie de pe pământ. Am închis ochii şi am tras adânc aer în piept, înghiţind nodul ce mi se pusese în gât.

Liza şi Melanie m-au luat de acasă la ora opt şi am ajuns la petrecere o jumătate de oră mai târziu, la o vilă imensă din afara oraşului. Mi s-a tăiat respiraţia când am ajuns pe aleea ce ducea la intrare.

— Fetelor, nu mi-aţi spus că mergem la vila unui star de cinema.

— Drăguţ, nu-i aşa? Gage Buchanan. Tatăl lui deţine staţiunea din zonă. E cam măgar când vrea să fie, dar organizează nişte petreceri grozave şi noi suntem de obicei invitate pentru că suntem prietene cu sora lui, Lexie.

Am dat din cap, admirând casa frumos luminată şi maşinile care erau parcate în faţa ei. Când am oprit maşina, un valet îmbrăcat într-o haină roşie ne-a deschis uşile, iar Melanie i-a dat cheile.

Am trecut pe lângă fântâna imensă din faţa casei şi am ajuns la uşă, acolo unde ne aştepta, foarte serios, un majordom, care ne-a făcut semn să intrăm. Liza începu să chicotească în timp ce ne îndreptam spre garderobă.

Interiorul casei era şi mai ameţitor, o scară impresionantă, chiar din hol, multă marmură şi candelabre strălucitoare peste tot, cu mobilă clasică având un aer foarte elegant şi destul de mare încât să umple camerele imense. Totul părea grandios şi extraordinar de mare. Cum am traversat holul larg, cu portrete şi cu ferestre ce ajungeau până în tavan, fiecare conducând către un balcon, m-am simţit exact ca Alice în Tara Minunilor.

Am colindat toată casa, eu clătindu-mi ochii cu tot ce vedeam în jurul meu, Liza şi Melanie pălăvrăgind, fără ca să le ascult cu tragere de inimă.

Casa era frumos decorată cu panglici negre şi aurii, cu baloane peste tot şi cu mese pline cu fluiere şi cu confetti de aruncat când

ceasul bătea doisprezece. Oamenii râdeau şi vorbeau, dar eu nu reuşeam să intru în atmosferă. Eram neliniştită, nerăbdătoare, ca şi cum ar fi trebuit să fiu altundeva exact în secunda aceea, dar nu ştiam exact unde sau de ce. M-am învârtit puţin în cerc, privind oamenii din jurul meu, căutând ceva, dar... nu ştiam exact ce.

Când am ajuns în sala de bal, o femeie veni cu o tavă spre noi şi ne oferi un pahar de şampanie. Am luat fiecare câte unul şi am început să mă uit distrasă în jur.

— Bree? Pământul către Bree, râse Liza. Unde eşti?

I-am zâmbit şi am revenit cu picioarele pe pământ.

— Scuze, locul ăsta este copleşitor.

— Ei bine, ia şi bea! Trebuie să dansăm.

— Bine. Am râs, încercând să scap de sentimentul acela.

Am băut şampania şi ne-am îndreptat spre ringul de dans şi pe măsură ce dansam şi râdeam, şampania îmi intră în sânge şi am reuşit să mă întorc în prezent.

Când să plecăm de pe ringul de dans după ce se termină cântecul rapid pe care dansasem, începu unul lent.

— Oh, hei, uite-i pe Stephen şi pe Chris, zise Melanie uitându-se către doi tineri ce stăteau pe marginea ringului de dans şi vorbeau.

Le observară şi ei pe Liza şi pe Melanie, le zâmbiră şi le făcură semn să se apropie.

Mi-am pus mâna pe umărul lui Melanie.

— Duceţi-vă să vorbiţi cu ei. Eu, oricum, am nevoie de o gură de aer.

Melanie se încruntă.

— Eşti sigură? Putem să venim cu tine dacă vrei.

Am dat din cap.

— Nu, nu, pe bune, sunt bine. Promit.

Ezitară puţin, dar apoi spuseră:

— Bine, o să venim să te căutăm dacă o să lipseşti prea mult. Zâmbi şi îmi făcu cu ochiul. Şi dacă te găsim într-o cameră goală, mângâind pisica familiei, o să ai parte de o *intervenţie.*

Am râs.

— Promit să nu stau mult.

Am străbătut camera de bal spre balconul mare pe care îl văzusem la intrare şi chiar când am păşit afară, am tras adânc aer în piept. Aerul era rece, dar nu îngheţat şi după cât dansasem, îmi făcea bine aerul rece pe piele.

M-am plimbat de-a lungul balconului, lăsându-mi mâna să alunece pe balustradă. Afară, totul părea magic; de-a lungul exteriorului casei erau copăcei în ghivece împodobiţi cu luminiţe strălucitoare, iar printre ei erau aranjate băncuţe mici, intime, suficient de mari cât să încapă două persoane. M-am aplecat peste balustradă, privind oaspeţii care vorbeau şi râdeau în balconul de dedesubt, după care m-am îndreptat şi am rămas acolo câteva minute, inhalând aerul rece şi privind stelele.

Aveam senzaţia stranie că cineva mă urmărea. M-am învârtit uşor, în cerc, cuprinsă din nou de acelaşi sentiment pe care îl simţisem şi înăuntru. Am clătinat uşor din cap şi m-am readus în prezent.

Un cuplu ieşi pe balcon, râzând, bărbatul încercând să o pipăie pe femeie în timp ce ea îl aţâţa împingându-l înainte de a-l trage înapoi pentru un sărut.

Am privit în altă direcţie şi inima mi se strânse când am văzut intimitatea dintre ei. „Te rog, întoarce-te la mine”, mi-am spus în minte.

M-am îndreptat spre uşă, pe lângă cei doi, lăsându-i să aibă parte de intimitate şi am intrat din nou în casă. Odată ajunsă în hol, am rămas nemişcată şi am tras din nou aer adânc în piept înainte de a mă îndrepta spre salon. Am tresărit când am simţit o mână pe braţul meu, respiraţia mi s-a oprit şi m-am întors încet. În spatele meu stătea un tip înalt, frumos, cu părul negru cărbune şi ochii albastru închis. Mă privea fix.

— Dansezi? zise el direct, după care îşi întinse mâna către mine ca şi cum acceptul meu era de la sine înţeles.

— Hmm, bine, am răspuns încet, respirând din nou şi prinzându-l de mână.

Mă conduse pe ringul de dans şi se opri exact în mijloc, trăgându-mă aproape de el.

— Cum te numeşti? îmi şopti el în ureche cu o voce gravă, de mătase.

M-am lăsat uşor pe spate şi am privit direct în ochii lui albaştri.

— Bree Prescott.

— Îmi pare bine să te cunosc, Bree Prescott. Eu sunt Gage Buchanan.

M-am tras puţin în spate.

— Ah, asta este casa ta. Mulţumesc că m-ai invitat. Sunt prietena Lizei şi a lui Melanie Scholl. Ai o casă foarte frumoasă.

Gage zâmbi şi mă învârti cu uşurinţă, unduindu-şi corpul pe ritmul muzicii. Era uşor de urmat deşi, trebuia să recunosc, nu sunt o bună dansatoare.

— Şi cum de nu te-am cunoscut până în seara asta? Îmi vine greu să cred că o fată atât de frumoasă ca tine nu a fost subiect de bârfă pentru oraş. Aş fi creat un motiv. Îmi făcu cu ochiul.

M-am dat în spate.

— Locuiesc în Pelion, i-am spus. Poate că...

M-am oprit busc din vorbit, căci zarva din jurul nostru păru să se liniştească, discuţiile fiind acum doar un murmur încet ce străbătea mulţimea în timp ce muzica, melodia „In My Veins” părând să se audă din ce în ce mai tare pe măsură ce vocile din jur se estompaseră complet. Gage se opri din dansat şi la fel am făcut şi eu, uitându-ne în jur, complet derutaţi.

Şi atunci l-am văzut. Stătea pe marginea ringului de dans, cu ochii lui superbi, de culoarea whiskey-ului aţintiţi asupra mea şi cu o expresie de nepătruns.

Mi-am simţit inima în gât, surprinsă, am scos un ţipăt scurt şi mi-am dus mâna la gură, fericirea răspândindu-se în fiecare celulă din corpul meu. Stând aşa, acolo, părea un zeu, parcă mai înalt, mai

bine făcut, cu un aer de autoritate pe care nu-l avusese înainte, dar păstrând aceeaşi blândeţe minunată în ochi. Am clipit, complet vrăjită. Părul lui închis la culoare era mai lung, ondulat peste guler şi purta un costum negru cu cravată şi o cămaşă deschisă la culoare. Umerii îi păreau mai largi, întreaga siluetă părea mai bine făcută, frumuseţea îi era şi mai evidentă. L-am sorbit din priviri cu inima bătându-mi de trei ori mai repede decât în mod normal.

Am observat ca prin ceaţă că oamenii ne urmăreau în timp ce am făcut un pas către el şi el a făcut un pas către mine, ca şi cum am fi fost doi magneţi ce erau atraşi reciproc de o forţă pe care niciunul dintre noi nu o putea controla. Am auzit o femeie din mulţime murmurând cu voce delicată, visătoare:

— E copia fidelă a lui Connor Hale, nu-i aşa?

Oamenii de pe ringul de dans se dădură într-o parte ca să îi facă loc, iar eu stăteam acum nemişcată. Luminile străluceau în jurul meu şi muzica se auzea din ce în ce mai tare atunci când Archer ajunse lângă mine pe ringul de dans, uitându-se undeva în dreapta mea.

Am simţit o mână pe braţul meu şi când mi-am dezlipit privirea de la Archer, l-am văzut pe Gage, de care uitasem complet că era acolo, care îmi zâmbi, se aplecă spre mine şi şopti:

— E evident că eşti deja luată. Mi-a părut bine de cunoştinţă, Bree Prescott.

Am oftat şi i-am zâmbit.

— Şi mie mi-a părut bine de cunoştinţă, Gage.

Am avut impresia că Gage Buchanan era un tip mai drăguţ decât mi-l prezentaseră Liza şi Melanie. Îl salută pe Archer, după care plecă, dispărând în mulţime.

M-am uitat din nou către Archer şi, pentru câteva momente, nu am făcut nimic altceva decât să ne privim lung unul pe celălalt, apoi am ridicat mâinile şi i-am spus:

— *Eşti aici...* în timp ce lacrimile îmi curgeau şiroaie pe obraji şi bucuria mă învălui ca o adiere de primăvară.

Oftă, privindu-mă cu căldură şi îşi ridică mâinile.

— *Am venit pentru tine,* zise el.

Şi chiar în momentul acela cel mai frumos zâmbet pe care l-am văzut vreodată îi apăru pe faţă şi m-am aruncat în braţele lui, plângând şi suspinând la gâtul lui, ţinându-mă strâns, cu toată puterea, de bărbatul pe care îl iubeam.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

Archer

O ţineam în braţele mele, mirosindu-i parfumul frumos, cu inima exaltată de uşurarea pe care o simţeam să o am din nou aproape de mine. Bree a mea. Îmi lipsise atât de mult, încât am crezut că mor fără ea în primele săptămâni. Dar nu murisem. Aveam atâtea să îi spun, atâtea să îi împărtăşesc.

M-am lăsat pe spate, privind adânc în ochii ei ca de smarald, cu pupilele aurii, pe care îi iubeam atât de mult care licăreau şi mai strălucitor, scăldaţi în lacrimile ei sclipitoare. Era superbă. Şi mă rugam la Dumnezeu să mai fie încă a mea.

— *Nu prea ştiu să dansez,* i-am spus, neputând să îmi iau ochii de la ea.

Oftă şi zâmbi discret.

— *Nici eu nu prea ştiu.*

Am luat-o oricum în braţele mele şi am ţinut-o strâns de mine, apoi am început să ne legănăm în ritmul muzicii. Aveam să ne descurcăm noi.

Mi-am trecut mâna peste pielea de pe spatele ei gol şi am simţit cum se cutremură în braţele mele. Ne-am uitat amândoi cum, cu cealaltă mână mi-am împletit degetele cu ale ei, în timp ce o sorbeam din priviri. Când îmi întâlni privirea, înghiţi în sec şi îşi întredeschise buzele.

Am tras-o mai aproape de mine şi i-am lipit corpul de al meu, simţind cum mă cuprinde un sentiment de linişte.

Când se termină cântecul, ne-am tras în spate şi Bree mă întrebă:

— *Se întâmplă cu adevărat?*

I-am zâmbit.

— *Nu ştiu. Aşa cred. Dar am impresia că totul e un vis.*

Râse uşor, apoi mă privi de jos în sus.

— *De unde ai ştiut că sunt aici?*

— *Am fost la tine acasă,* am gesticulat. *Anne m-a văzut şi mi-a spus unde eşti.*

Ridică mâna şi mă mângâie pe obraz ca şi cum ar fi vrut să se asigure că eram cu adevărat acolo, iar eu mi-am închis ochii şi m-am aplecat către ea. După o secundă, îşi lăsă mâna jos şi spuse:

— *Unde ai fost, Archer? Unde ai fost?*

Mi-am pus mâinile în jurul ei, oprindu-i cuvintele şi se uită surprinsă la mine. I-am dat apoi drumul şi am ridicat mâinile.

— *Am atâtea să îţi spun, avem atâtea lucruri de vorbit.*

— *Mă mai iubeşti?* mă întrebă ea, uitându-se la mine cu o privire vulnerabilă, înecată din nou în lacrimi.

Îşi deschidea complet inima şi sufletul, iar eu o iubeam cu atâta disperare încât simţeam asta până în măduva oaselor.

— *Nu voi înceta niciodată să te iubesc, Bree,* i-am spus, sperând ca ea să o vadă în ochii mei, să vadă că i-o spuneam din adâncul sufletului, cu fiecare fibră din care eram făcut.

Îmi studie faţa pentru câteva secunde, apoi îşi lăsă ochii în pământ şi când îi ridică din nou, îşi aţinti privirea în pieptul meu, spunând:

— M-ai părăsit.

— *Am fost nevoit,* i-am răspuns.

Se uită la mine, studiindu-mă cu atenţie.

— *Du-mă acasă, Archer,* zise ea şi nu a fost nevoie să mă roage a doua oară.

Am luat-o de mână şi am condus-o prin mulţimea de a cărei prezenţă şi uitasem.

Când am păşit în aerul răcoros al nopţii, Bree spuse:

— *Aşteaptă, Melanie şi Liza...*

— *M-au văzut,* i-am spus printr-un semn, *vor şti că ai plecat cu mine.*

Aprobă din cap.

Valetul îmi aduse camioneta ce făcea notă discordantă printre

atâtea BMW-uri şi Audi-uri. Dar nu mă deranja. O aveam pe Bree Prescott la braţul meu şi nu aveam de gând să îi mai dau drumul.

I-am zâmbit şi am pornit camioneta. Chiar când să plecăm, aceasta dădu un rateu, făcând mulţimea din jurul nostru să sară în sus de spaimă şi să ţipe, o doamnă îmbrăcată cu blană de nurcă chiar aruncându-se la pământ. Probabil avură impresia că cineva deschise focul. Am ridicat din umeri şi le-am făcut un semn cu mâna, cerându-mi scuze.

După ce am demarat, mi-am aruncat privirea către Bree care îşi muşca buzele, încercând, în mod evident, să se abţină din râs. Ea se uită la mine, eu m-am uitat la ea, apoi ne-am uitat amândoi în faţă. Câteva secunde mai târziu, mă privi din nou, îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă zgomotos. Am făcut ochii mari, dar nu m-am mai putut abţine, aşa că am izbucnit şi eu în râs odată cu ea, încercând în acelaşi timp să nu îmi iau privirea de la drum.

Râdea atât de tare încât începură să-i curgă lacrimi, iar eu m-am prins de piept, încercând să controlez criza de râs care ne cuprinsese.

Câteva secunde mai târziu, mi-am aruncat din nou privirea spre ea şi, din senin, criza de râs se transformă în plâns. Îmi pieri şi mie râsul şi mă uitam la ea, neliniştit, fără să îmi dau seama ce naiba se întâmpla.

Mi-am pus mâna pe piciorul ei, dar mi-o dădu la o parte cu putere, plângând şi mai tare, părând să nu mai aibă aer. Mă cuprinse panica. Ce se întâmpla? Nici nu ştiam ce să fac.

— Ai fost plecat trei luni de zile, Archer. Trei luni! Vocea i se înecă rostind ultimele cuvinte. Nu mi-ai scris. Nu ţi-ai luat telefonul. Nici măcar nu am ştiut dacă mai trăieşti. N-am ştiut dacă îţi este cald. Nu am ştiut cum comunici cu cei cu care erai nevoit să comunici. Izbucni într-un nou hohot de plâns.

M-am uitat la ea şi am tras maşina pe marginea drumului, pe un petic de pământ de pe malul râului. M-am întors către Bree chiar când deschise uşa şi sări din maşină, fugind pe marginea drumului

în rochia ei neagră. „Ce naiba făcea?" Am sărit şi eu după ea, fugind ca să o prind din urmă, cu pietrele sărind sub picioarele mele în timp ce Bree alerga clătinându-se pe tocuri în faţa mea.

Luna plină de deasupra noastră lumina noaptea, aşa că o puteam vedea clar în faţa mea.

Când în sfârşit am ajuns-o din urmă, am prins-o de braţ, iar ea se opri şi se întoarse, lacrimile încă şiroindu-i pe obraji.

— *Nu fugi de mine,* i-am spus. *Nu pot să te strig. Te rog, nu fugi de mine.*

— *Tu ai fugit de mine,* zise ea. *Tu ai fugit de mine şi am murit câte puţin în fiecare zi. Nici măcar nu mi-ai dat un semn că eşti bine. De ce?*

Vocea i se frânse la ultimul cuvânt şi am simţit cum inima mi se strânse în piept.

— *Nu am putut, Bree. Dacă ţi-aş fi scris, dacă te-aş fi contactat, nu aş fi putut să stau departe. Şi trebuia să stau departe, Bree. Trebuia. Tu eşti siguranţa mea şi trebuia să fac asta fără să mă simt în siguranţă. Trebuia.*

Rămase acolo tăcută pentru câteva clipe, privindu-mi fix mâinile, fără să se uite la mine. Tremuram amândoi şi scoteam aburi pe gură.

Dintr-odată, am înţeles. Timp de trei luni, Bree blocase în ea toate emoţiile şi sentimentele provocate de absenţa mea, iar acum, reîntoarcerea mea rupse zăgazurile. Ştiam cum era când emoţiile se precipitau şi ieşeau la suprafaţă şi ţi se făcea rău şi nu le puteai controla, ştiam asta mai bine ca oricine. De aceea şi plecasem. Dar acum eram din nou acasă. Şi era rândul meu să fiu puternic pentru Bree. Acum eram în sfârşit în stare să fac asta.

— *Întoarce-te în camionetă. Te rog. Lasă-mă să te încălzesc şi după aceea, vorbim.*

— *Au existat alte femei?*

Am dat din cap şi am oftat, lăsându-mi privirea în pământ la picioare, apoi ridicând-o pentru a o privi pe ea. M-am aplecat şi i-am „vorbit" cu mâinile lipite de corpul ei, privind-o direct în ochi în timp ce ea se uita când la faţa mea, când la mâini.

— *Nu a fost nimeni în afară de tine. Întotdeauna. Vei. Fi. Doar. Tu.*

Închise ochii şi lacrimi i se scurseră pe obraji. Îi deschise apoi şi rămaserăm tăcuţi, răsuflările noastre încălzite, disipându-se înspre cer.

— M-am gândit, dădu ea uşor din cap, că aşa cum erai, cuprins de singurătate, te-ai fi putut îndrăgosti de oricare alta, sau măcar poate că te-ai gândit că asta ar putea fi o posibilitate.

Îşi lăsă privirea în jos.

I-am prins bărbia între degete şi i-am ridicat faţa în sus, către mine. Mi-am lăsat mâna în jos şi am spus:

— *Nu era nimic de aflat. Ceea ce ştiu e că ai păşit pe poartă în ziua aceea şi inima mea a fost pierdută. Dar nu pentru că ar fi putut fi orice fată, ci pentru că ai fost tu. Tu mi-ai furat inima. Şi, Bree, în caz că te întrebi, nu o s-o vreau niciodată înapoi.*

Îşi închise din nou ochii, apoi îi deschise şi i-am văzut corpul relaxându-se.

— Ce ai făcut tot timpul ăsta? întrebă încet, împreunându-şi braţele goale.

— *Întâi lasă-mă să te încălzesc,* i-am repetat, întinzând mâna către ea.

Nu zise nimic, dar mă luă de mână şi ne-am întors împreună la maşină. Când am ajuns, am ajutat-o să se urce, apoi m-am dus pe partea mea şi am intrat şi eu înăuntru, întorcându-mă către ea.

M-am uitat pentru o secundă pe geamul din spatele ei, gândindu-mă la toate lucrurile pe care le făcusem în ultimele trei luni, răspunzându-i la întrebarea pe care mi-o pusese afară.

— *Am mers prin restaurante, cafenele... am fost chiar şi la film odată.*

I-am zâmbit blând şi privirea i se întoarse rapid asupra mea. Se uită la mine clipind şi lacrimile încetaseră să-i mai cadă pe obraji.

— Chiar aşa? şopti ea.

Am dat din cap.

Ochii ei îmi căutară faţa pentru câteva secunde înainte de a mă întreba:

— *Ce film ai văzut?*

— *Thor,* i-am spus pe litere.

Râse uşor, râsul ei fiind muzică pentru urechile mele.

— Ţi-a plăcut?

— *La nebunie. Am rămas să-l văd de două ori. Mi-am comandat chiar şi popcorn şi suc, chiar dacă era coadă în spatele meu.*

— *Cum ai făcut asta?* se uită la mine cu ochii mari.

— *A trebuit să arăt cu degetul şi să gesticulez puţin, dar puştiul a înţeles. A fost drăguţ.*

M-am oprit pentru o clipă.

— *Am înţeles asta cam la o lună după ce am plecat. De fiecare dată când mergeam undeva şi trebuia să comunic cu cineva, iar oamenii îmi vedeau cicatricea şi înţelegeau de ce gesticulam, fiecare reacţiona diferit. Unii se simţeau stânjeniţi, alţii erau amabili, săritori, erau şi unii care nu aveau răbdare şi erau mai iritaţi.*

Mă privea înduioşată, dar îmi sorbea cuvintele.

— *Am înţeles că reacţiile oamenilor aveau legătură cu cine erau ei, cu felul lor de a fi, nu aveau de-a face cu mine. Bree, parcă mă lovise un fulger.*

Ochii i se umplură din nou de lacrimi, veni spre mine şi îmi atinse piciorul, lăsându-şi mâna să se sprijine pe piciorul meu.

Dădu din cap.

— *Exact aşa s-a întâmplat şi cu tatăl meu. Altceva, ce ai mai făcut?* întrebă ea.

— *Am obţinut o slujbă, i-am zâmbit,* în timp ce o privire surprinsă îi apăru pe faţă. *Da, m-am oprit într-un orăşel din statul New York şi am văzut un anunţ că se caută băieţi pentru a descărca camioane de marfă la aeroport. Am scris o scrisoare despre situaţia mea în care explicam că aud şi că înţeleg instrucţiuni şi că muncesc mult, dar nu pot să vorbesc. I-am înmânat-o direct tipului cu anunţul, a citit-o şi m-a angajat pe loc.*

Am zâmbit amintindu-mi sentimentul de mândrie ce mă cuprinsese în acel moment.

— *Era o muncă plictisitoare, dar acolo am cunoscut un tip, Luis, care vorbea fără oprire şi care mi-a spus toată povestea vieţii lui. Cum venise el*

din Mexic fără să vorbească limba, cum încă se zbătea să îşi ajute familia, dar că erau fericiţi pentru că se aveau unul pe celălalt. Vorbea foarte mult. Parcă nu-l ascultase nimeni vreodată.

Am zâmbit, amintindu-mi de primul meu prieten adevărat în afară de Bree.

— M-a invitat la el acasă pentru cina de Crăciun şi fetiţa lui învăţase câteva semne înainte de a veni eu şi am învăţat-o şi eu alte câteva.

Am zâmbit, gândindu-mă la micuţa Claudia.

— M-a întrebat care e semnul pentru iubire şi i-am arătat numele tău.

Bree scoase un sunet scurt, ceva între râs şi plâns.

— Şi acum o să umble peste tot şi o să gesticuleze „Te Bree-esc?" întrebă ea, zâmbind uşor.

Am dat din cap.

— Aha.

M-am întors mai mult către ea, concentrându-mă pe faţa ei.

— Totuşi, îmi susţin logica. Eu cred că iubirea este un concept şi că fiecare persoană are o altă denumire care o înglobează. Cuvântul meu pentru iubire este Bree.

Am rămas cu privirile lipite unul de celălalt pentru câteva momente şi i-am sorbit din ochi frumuseţea şi compasiunea atât de dulce pe care mi le arăta. Ştiam toate astea despre ea şi înainte, dar nu la nivelul la care ştiam acum.

În cele din urmă, întrebă:

— Ce te-a determinat să te hotărăşti că e momentul să te întorci acasă?

Am privit-o câteva secunde, gândindu-mă la întrebare.

— Acum câteva zile stăteam într-o cafenea şi am văzut un bătrân la masa de peste drum de mine. Părea atât de singur, de trist. La fel mă simţeam şi eu, dar dintr-odată am înţeles că unii oameni trec prin viaţă fără să fie iubiţi sau fără să iubească atât de profund cum te iubesc eu pe tine. Mereu va exista riscul să te pierd în viaţa asta. Dar fix în acel moment am decis că sunt mai interesat să mă concentrez asupra privilegiului care mi-a fost dat, acela de a te avea.

Din nou îi licăriră lacrimi în ochi şi şopti:

— Şi dacă nu aş mai fi fost aici când te-ai fi întors?

— *Atunci te-aş fi căutat. Aş fi luptat pentru tine. Dar, nu înţelegi? Întâi a trebuit să lupt pentru mine. Trebuia să simt că sunt o persoană care merită să te câştige.*

Se uită fix la mine pentru o secundă, şi mai multe lacrimi începură să-i şiroiască pe obraz.

— Când te-ai făcut atât de deştept? întrebă ea, râzând scurt şi trăgându-şi nasul.

— *Eram deja deştept. Doar că am avut nevoie de nişte experienţă în lumea largă. Am avut nevoie de Thor.*

Râse din nou şi se încruntă către mine.

— *Aşa eşti tu când vrei să pari amuzant?*

M-am strâmbat şi eu la ea, observând că în sfârşit îşi folosea mâinile pentru a vorbi.

— *Nu, eu nu glumesc niciodată despre Thor.*

Râse, după care se uită către mine, tăcută, cu o privire foarte serioasă.

Am devenit şi eu serios şi am întrebat-o:

— *De ce ai rămas, Bree? Spune-mi.*

Oftă, privindu-şi, pentru o secundă, mâinile aşezate în poală. Într-un târziu, şi le ridică şi-mi zise:

— *Pentru că te iubesc. Pentru că te-aş aştepta o veşnicie.*

Se uită adânc în ochii mei, frumuseţea ei tăindu-mi din nou respiraţia.

— *Du-mă acasă, Archer,* zise ea.

Îmi crescu inima când am pornit camioneta şi am ieşit din nou pe şosea. Restul drumului l-am parcurs într-o linişte profundă. Când eram aproape de casă, Bree întinse mâna după a mea şi restul drumului l-am făcut ţinându-ne de mână.

Am parcat în faţa casei, am intrat pe poartă şi am ajuns în faţa uşii fără să spunem un cuvânt.

Când am intrat şi s-a întors spre mine, i-am spus:

— *Ai păstrat casa curată.*

Se uită în jur ca şi cum abia atunci îşi amintea şi dădu din cap.

— *De ce?* am întrebat-o.

Părea că stă să se gândească la răspuns.

— *Pentru că dacă făceam asta aveam impresia că o să te întorci, era ca şi cum urma să ajungi curând acasă.*

Inima mi se strânse.

— *Îmi pare rău, Bree.*

Dădu din cap şi se uită la mine cu ochii mari, vulnerabili.

— *Să nu mă mai părăseşti niciodată, te rog.*

Am dat din cap şi m-am apropiat de ea.

— *Niciodată,* i-am spus, după care am luat-o în braţe.

Şi-a ridicat gura către a mea şi mi-am lipit buzele de ale ei, gemând fără sunet la gustul ei atunci când mi-am strecurat limba în gura ei. Nu mi-am putut controla tremurul ce îmi cuprinse tot corpul la gustul de piersici şi de Bree ce îmi explodă pe limbă. Penisul mi se întări imediat şi mi l-am presat de corpul ei. Oftă şi, fără să vreau, m-am întărit şi mai mult. Simţeam că trecuse o veşnicie de când nu mai fusesem înăuntrul ei.

Îşi dezlipi gura de a mea şi spuse:

— Mi-a fost atât de dor de tine, Archer. Atât de dor.

Am lăsat-o jos o secundă şi i-am spus prin semne:

— *Şi mie mi-a fost dor de tine, Bree. Foarte tare.*

Mi-am aplecat din nou gura către a ei, când îşi ridică o mână şi o trecu prin părul meu şi spuse:

— A crescut. Va trebui să te tund din nou. Zâmbi. Poate că de data asta nu o să mă mai dai afară din casă atunci când o să încerc să te molestez.

Am chicotit fără zgomot, după care am zâmbit şi mi-am ridicat mâinile:

— *Sunt şanse mari să nu fac asta. De asemenea, Bree, o să încetez să îmi folosesc mâinile pentru a vorbi şi o să le folosesc pentru alte lucruri, bine?*

Făcu ochii mari, îşi desfăcu uşor buzele şi şopti:

— Bine.

Am ridicat-o şi am dus-o în braţe pe holul scurt până în dormitorul meu şi am aşezat-o în picioare chiar lângă pat.

Mi-am aruncat pantofii din picioare, mi-am desfăcut cravata şi am început să-mi desfac nasturii de la cămaşă în timp ce ea îşi scoase pantofii cu toc şi se întoarse cu spatele la mine ca să-i desfac fermoarul de la rochie.

I-am tras încet fermoarul, lăsând la iveală tot mai multă piele. Dungile bronzate îi dispăruseră acum şi pielea îi era mai catifelată şi mai deschisă decât fusese ultima dată când o văzusem. Era frumoasă. Şi era a mea. Toată a mea. Mă cuprinse un sentiment profund de satisfacţie şi disperarea de a fi înăuntrul ei atinse cote şi mai înalte.

Se întoarse către mine şi îşi lăsă rochia neagră să îi alunece la picioare. Penisul îmi săltă nerăbdător când am văzut-o cum mă privea printre genele acelea mari, iar buzele roz întredeschizându-se uşor.

M-am aplecat şi mi-am scos ciorapii, apoi m-am ridicat din nou, mi-am desfăcut cureaua, mi-am descheiat pantalonii şi i-am lăsat să cadă pe podea, apoi i-am dat într-o parte. Bree îşi linse buzele şi se uită la penisul meu în erecţie, apoi îmi privi faţa. Ochii ei erau strălucitori şi dilataţi.

M-am întins către ea şi i-am desfăcut sutienul fără bretele şi l-am lăsat să cadă pe podea. Am simţit o picătură de lichid seminal pe vârful piciorului în timp ce îmi desfătam privirea cu sânii ei, deja cu sfârcurile întărite, cerşind după gura mea.

Am privit în spatele ei şi am dat din cap, indicând patul, iar Bree se aşează şi se lăsă pe spate în timp ce eu m-am pus peste ea, piele pe piele. Căldura ei mă mângâia, trimiţând scântei de pură excitare pe şira spinării; ochii ei îmi spuneau că eram iubit. Eram iubit de femeia frumoasă de sub mine, care era gata să mă invite înăuntrul ei.

De câte ori făcusem dragoste cu ea înainte, auzisem un strigăt disperat în capul meu care spunea „E a mea!”, dar acum era doar o confirmare tandră, un adevăr reconfortant. A mea, a mea, întotdeauna doar a mea.

Mi-am aplecat capul în jos şi i-am prins un sfârc între buze, umezindu-l cu limba în timp ce Bree gemea şi îşi presa coapsele în penisul meu excitat. Doamne, cât de bine era. Gustul ei, pielea ei caldă şi mătăsoasă sub mine, ştiind că aveam să mă scufund în strânsoarea ei în curând... dar nu prea curând. Voiam ca toate astea să dureze.

I-am supt şi lins sfârcurile clipe în şir în timp ce ea îşi trecea mâinile prin părul meu, trăgând uşor. Corpul meu se apăsa în pântecul ei fără să vreau, încercând să se elibereze de intensitatea ce pulsa în penisul meu.

Bree se arcui de spate şi gemu adânc.

— Archer, Doamne, Dumnezeule, te rog, oftă ea.

Mi-am întins mâna în jos, între picioarele ei şi am simţit lichidul alunecos care îmi spunea că e pregătită pentru mine, mai mult decât pregătită pentru mine. I-am umezit clitorisul cu puţin lichid şi am început să i-l masez uşor, cu mişcări circulare, în timp ce Bree gâfâia.

— Ah, Doamne, Archer, te rog, o să am orgasm şi nu vreau. Vreau să am orgasm în timp ce eşti înăuntrul meu. Te rog.

M-am aplecat spre ea şi i-am sărutat gura şi limba ei parcă dansa împreună cu a mea, moale şi umedă şi incredibil de delicioasă. Nu mă puteam sătura de gura ei, nu mă puteam sătura de ea.

Mi-am luat penisul în mână şi i-am apropiat capul tensionat de deschizătura ei, apoi am împins înăuntru, scufundându-mă adânc dintr-o singură apăsare. Mi-am închis ochii la atingerea intensă şi cuprinzătoare a interiorului ei şi am rămas nemişcat pentru câteva momente.

Bree se apăsă în mine, rugându-mă tăcută să mă mişc şi am ascultat-o, umezeala ei extremă făcându-mă să alunec înăuntru şi

afară cu uşurinţă. Fricţiunea strânsă ne ducea la un nivel de extaz ce nu putea fi explicat în cuvinte.

La început m-am mişcat încet, căci uşurarea ce o simţeam cauzată de simplul fapt că eram înăuntrul ei mă făcea să îmi doresc ca acest moment să nu se termine niciodată. Dar după numai câtva timp, propriul meu corp îmi ceru să mă mişc mai repede, aşa că am accelerat ritmul mişcărilor.

Bree gemu şi zise cu răsuflarea tăiată:

— Ah, da, apoi închise ochii, lăsându-şi capul din nou în pernă.

„A mea, a mea, a mea" pe vecie, îmi suna în minte în timp ce mă avântam în ea, privindu-i expresia frumoasă, plină de plăcere, părul împrăştiat în jurul ei pe faţa albă de pernă, ca o zeiţă, un înger, şi sânii mici ce vibrau odată cu mişcarea.

Am continuat să mă mişc înăuntrul ei, ţinându-mi penisul în mână, în timp ce ea gâfâia şi scâncea de plăcere. Mi-am aşezat una dintre mâini sub genunchiul ei drept şi i-am ridicat piciorul în sus pentru a putea pătrunde mai adânc şi ea gemu din nou, zgâriindu-mi fesele cu unghiile. Doamne, cât îmi plăcea asta.

Câteva minute mai târziu, faţa i se îmbujoră, semn al unui orgasm iminent, după cum ştiam din experienţă, şi deschise ochii.

Mâinile i se mutară pe bicepşii mei tensionaţi, unde şi le plimbă de sus în jos, cu ochii înceţoşaţi şi buzele formând un „O" mut chiar înainte de a-i simţi muşchii cum se încordară şi mai mult în jurul penisului meu şi începură să se strângă spasmodic. Gâfâi şi se arcui sub mine cu acea expresie de satisfacţie pe faţă, apoi gemu uşor în timp ce corpul i se relaxă.

Se uită la mine cu ochi pierduţi în timp ce eu continuam să apăs înăuntrul ei şi îmi spuse blând *Te iubesc.*

— Te iubesc, i-am spus pe buze şi am închis ochii, simţind primele furnicături pe şira spinării.

M-am ridicat în genunchi şi mi-am băgat mâinile sub Bree, prinzând-o de fund şi înclinându-i coapsele ca să pătrund şi mai adânc decât înainte. Acum apăsam înăuntrul ei cu putere şi repede,

plăcerea intensificându-se ameţitor.

— Oh, Doamne, gemu Bree, apăsându-se tot mai tare în mine în timp ce eu devenisem martorul unui nou orgasm ce îi cutremură tot corpul.

Deschise ochii mari şi mă privi plină de uimire. În mod normal, aş fi zâmbit să o văd atât de plină de uimire, însă plăcerea ce mi se învârtea în abdomen, întărindu-mi testiculele, făcându-mi penisul să mi se încordeze şi să mi se întărească datorită orgasmului iminent, era atât de intensă încât aproape pierdusem controlul.

Am apăsat înăuntrul ei o dată, de două ori, apoi lumea îmi explodă într-un milion de fascicule de lumină, chiar şi aerul din jurul meu părând să sclipească, în timp ce extazul profund şi iminent îmi străbătea corpul, penisul tresărindu-mi înăuntrul ei la atingerea orgasmului.

Când mi-am revenit în fire, Bree încă mă privea insistent cu o expresie de mirare pe faţă. Nu-mi puteam imagina decât că şi eu aveam exact aceeaşi expresie. Am ieşit din ea, luându-mi penisul semi-întărit în mână, folosind-o pentru a elimina sperma ce acum se scurgea din ea, acoperindu-i clitorisul şi atingându-i fesele.

Nu ştiam sigur de ce am făcut asta, a fost aproape instinctiv, nici nu m-am gândit la asta. Dar eram fascinat de ceea ce tocmai experimentaserăm împreună şi imaginea ei şi a mea împreună şi dovada că simţeam plăcerea când era deasupra mea mă entuziasmau şi mă făceau să simt o posesivitate paşnică pe care o iubeam, pur şi simplu.

M-am uitat din nou către Bree, expresia de pe faţa ei fiind liniştită, părând somnoroasă şi satisfăcută, cu o privire caldă plină de iubire.

Mi-am luat mâna de pe penis şi am gesticulat:

— *Te iubesc.*

Îmi zâmbi, îşi întinse mâinile şi mă trase către ea, plimbându-şi degetele de-a lungul spatelui meu până când am simţit că aproape adorm chiar acolo, peste ea. Am sărutat-o repede pe buze, m-am

ridicat şi am tras-o după mine la baie unde am făcut duş şi ne-am spălat unul pe celălalt, fără nicio tentă sexuală, doar drăgăstos şi delicat.

După ce am terminat, ne-am uscat şi ne-am întors în pat, unde ne-am băgat sub aşternuturi, dezbrăcaţi. Am tras-o spre mine şi am ţinut-o aşa, simţindu-mă mulţumit şi mai fericit decât fusesem vreodată în viaţa mea.

Am întors-o cu faţa la mine şi i-am spus:

— Într-o bună zi, când vom fi bătrâni şi cărunţi, o să te privesc întinsă în pat, lângă mine, exact ca acum, o să mă uit în ochii tăi şi o să ştiu că întotdeauna ai fost doar tu. Şi aceea va fi marea bucurie a vieţii mele, Bree Prescott.

Zâmbi şi ochii i se umplură de lacrimi de fericire. Am tras-o aproape de pieptul meu, îmbrăţişând-o strâns, respirându-i întreaga fiinţă.

Puţin mai târziu, am tresărit auzind artificii în depărtare. Mi-am dat seama, adormit fiind, că era miezul nopţii, un nou an, un nou început. Am tras fata frumoasă mai aproape de mine şi ea oftă în somn, apoi am închis şi eu ochii. Eram acasă.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

Bree

În următoarele două zile, am ieşit din casa lui Archer doar de două ori; spre norocul nostru, în săptămâna aceea am avut două zile libere la rând. Ne-am dus o dată la cumpărături a doua zi dimineaţă şi pe drumul de întoarcere am luat-o şi pe Phoebe de la mine de acasă. Apoi seara am ieşit la cină pe partea cealaltă a lacului. Sentimentul de încântare pe care l-am ghicit în ochii lui Archer când comandă un pahar de vin pentru mine şi o cola pentru el mă făcu să-i zâmbesc şi să-i fac cu ochiul. Era o încântare să îl privesc cum începea să se regăsească şi mă simţeam privilegiată să fiu martora acestei schimbări. Îmi venea să oftez şi să mă pierd în şarmul degajat şi zâmbetul frumos şi am văzut că la fel simţea şi ospătăriţa care ne servi, căci toată seara aruncase priviri spre cicatricea lui şi se alintase pe lângă el. Totuşi, nu m-a deranjat, chiar îmi plăcea. Îmi plăcea la nebunie. Cum aş fi putut să o învinovăţesc? După cum spusese şi Natalie, avea puterea de a face femeile să îşi dorească să îl alinte şi după aceea să îl devoreze. Dar el era al meu. Şi eram cea mai norocoasă fată din lume.

Am vorbit foarte mult despre ceea ce făcuse în cele trei luni în care fusese plecat, despre oamenii pe care îi cunoscuse, despre camerele pe care le închiriase, despre cum singurătatea pe care o simţise nu fusese mai puţin intensă decât înainte, doar că de data asta fusese diferită. Ajunsese la concluzia că diferenţa consta în faptul că de data aceasta se avea pe *sine* şi era mai capabil decât ştiuse sau crezuse vreodată să fie.

— *Trebuie să îmi iau permisul,* zise el în timp ce mâncam.

Am dat din cap.

— *Da, ştiu, şofer în ilegalitate ce eşti tu,* i-am spus, ridicând o sprânceană.

Zâmbi.

— *Dacă mă prinde Travis, mă închide şi aruncă cheia.* Ridică amândouă sprâncenele. *Apropo de Travis, l-ai văzut în tot acest timp? A încercat să vorbească cu tine?*

Părea îngrijorat. Am dat din cap.

— *Da, de câteva ori, dar l-am evitat. I-am tăiat-o scurt şi nu a insistat. Şi Victoria Hale s-a făcut nevăzută.*

Mă studie pentru o secundă, după care dădu din cap.

— *Te-am lăsat cu toată încurcătura asta pe umeri şi îmi pare rău pentru asta. Eu sunt cel pe care îl urăşte Tori, nu tu. Cred că m-am gândit că o să fie mai uşor pentru tine cât timp o să fiu plecat, cel puţin din punctul ăsta de vedere.*

Se uită într-o parte pentru o secundă, apoi se întoarse către mine:

— *O să vorbesc cu Travis şi cu Tori. Mă întrebam dacă ai fi de acord să vii să interpretezi pentru mine?*

Am clipit rapid.

— *Sigur că o să vin, Archer, dar ce ai de gând să le spui?*

— *Mă gândesc să preiau controlul asupra pământurilor... asupra oraşului.*

Îmi susţinea privirea, aşteptându-mi reacţia. Am rămas cu gura căscată, apoi mi-am revenit.

— Te simţi pregătit pentru asta? i-am şoptit.

— *Nu ştiu,* zise el, îngândurat. *Poate că nu sunt pregătit... dar totuşi simt că aş putea fi. Simt că sunt câţiva oameni în oraşul ăsta care m-ar putea ajuta... Maggie, Norm, Anne, Mandy... şi câţiva alţii. Şi asta va conta. Asta mă face să mă gândesc că poate ar trebui să încerc.*

Luă o gură din mâncare şi continuă:

— *Părinţii mei au făcut foarte multe greşeli până în ultimul moment. Dar au fost oameni buni. Au fost oameni iubitori. Unchiul meu, Marcus, nu a fost o persoană bună. Travis nu inspiră nici el multă încredere. Şi Victoria e cea mai rea dintre toţi. Nu merită să câştige. Şi poate că nici eu nu merit. Sau poate că da. Dar numai posibilitatea că aş merita mă determină să încerc.*

M-am întins şi l-am strâns de mână, mândria inundându-mi venele.

— *Sunt alături de tine cu orice ai avea nevoie. Absolut orice.*

Îmi zâmbi şi am mâncat în linişte pentru o vreme, după care mi-am adus aminte de telefonul primit de la inspector în ziua paradei şi i-am povestit lui Archer despre el. Părea îngrijorat.

— *A ieşit pe cauţiune? Ai putea fi în pericol?*

Am dat din cap.

— *Nu, nu, nu cred. Tipul nu are nicio idee unde mă aflu şi e înconjurat de avocaţi. Poliţia ştie cine e. Doar că e... dezamăgitor că procesul durează atât de mult. Vreau doar ca toată chestia asta să se termine şi probabil că o să fie un proces mare... O să trebuiască să merg în Ohio,* am zis şi am dat din nou din cap.

Archer se întinse şi mă prinse de mână. Mi-o strânse, apoi şi-o retrase pe a lui şi gesticulă:

— *În cazul acesta, o să merg cu tine. Şi îl vor condamna. O să se termine totul. Şi între timp, eşti în siguranţă aici, cu mine, lângă mine.*

Am zâmbit, simţind cum cuvintele lui mă umplu de căldură.

— Nu există niciun alt loc în care mi-aş dori să fiu, i-am şoptit.

— *Nici pentru mine.*

Am terminat cina şi am condus înapoi acasă la Archer unde ne-am petrecut restul nopţii şi mare parte a zilei următoare în pat, redescoperindu-ne unul altuia corpurile şi absorbind prezenţa celuilalt. Eram înconjuraţi de fericire. Viitorul părea luminos şi plin de speranţă şi, pentru moment, lumea noastră era perfectă.

Dimineaţa următoare m-am trezit devreme, m-am dezlipit de Archer şi l-am sărutat uşor de „la revedere” în timp ce încă dormea. Îşi scoase mâna de sub aşternut şi mă trase înapoi lângă el în timp ce eu am început să râd tare, apoi schiţă un zâmbet somnoros. Inima îmi tresări la vederea acelui zâmbet de dimineaţă, ridicol de frumos, aşa că m-am aplecat şi i-am spus:

— Rămâi aici, exact aşa cum eşti. Mă întorc cât pot de repede.

Chicoti, îşi deschise un ochi şi dădu din cap în semn de aprobare. Am râs din nou, m-am ridicat şi m-am îndreptat spre uşă înainte să mă hotărăsc să trag chiulul de la serviciu.

Tocmai când mă pregăteam să ies din cameră, m-am întors încă o dată în spate şi i-am aruncat o privire. Îmi zâmbi din nou, îşi ridică mâinile şi gesticulă:

— *Mă faci atât de fericit, Bree Prescott.*

M-am oprit în uşă, am înclinat capul şi i-am zâmbit. Ceva din momentul acela părea să fie foarte important. Ceva îmi spunea să rămân acolo şi să îl absorb, să îl preţuiesc. Nu ştiam de ce simţeam asta, dar m-am sprijinit de tocul uşii şi am lăsat acel sentiment să mă pătrundă.

— *Voi continua să te fac fericit, Archer Hale.*

După aceea, am zâmbit şi am ieşit pe uşă.

Ne făcurăm planuri ca Archer să se întâlnească cu mine la restaurant pentru un prânz mai devreme, înainte ca localul să se aglomereze, aşa că ştiam că o să îl văd curând. Nu trebuia să-mi fie prea dor de el.

Restaurantul era foarte aglomerat în dimineaţa aceea, aşa că orele parcă zburară. Pe la zece patruzeci şi cinci am servit ultimul meniu special de mic-dejun şi am început să strâng după iureş.

— Hei, Norm, am strigat. Cum au mers brioşele roşii ca de catifea cât timp am fost plecată?

Făcusem o tură în ajunul Anului Nou, înainte de a pleca de la restaurant. Doamne, mi se părea că trecuse un milion de ani de atunci. Plecasem din locul acesta încă tânjind după Archer până în măduva oaselor şi mă întorsesem lăsându-l în pat. Bărbatul meu puternic, frumos, tăcut. Eram mândră de el la nebunie.

— Mi s-a părut că oamenilor le-a plăcut, zise Norm. Poate că ar trebui să mai coci o tură.

Am zâmbit. Asta însemna că fuseseră un succes şi că ar fi apreciat ca eu să mai coc câteva. Recent învăţasem că, de multe ori, dragostea însemna să vorbeşti pe limba unei persoane.

— Bei cu mine o cafea? întrebă Maggie în timp ce umpleam două sticle de ketchup. Cred că îmi eşti datoare cu vreo trei ore de noutăţi. Dar accept şi versiunea de cincisprezece minute. Râse.

I-am zâmbit.

— De fapt, Maggie, Archer trebuie să apară în vreo cincisprezece minute. Ce zici de versiunea de treizeci de minute chiar după prânz?

Pufăi.

— Bine. Cred că trebuie să mă mulţumesc cu ce primesc.

Simulă o privire enervată, însă am început să râd pentru că privirea ei din dimineaţa aceea şi lacrimile ce îi curgeau pe obraji îmi spuseseră tot ceea ce trebuia să ştiu. Era încântată pentru mine şi uşurată că Archer se întorsese cu bine.

Clopoţelul de deasupra uşii sună doar câteva minute mai târziu şi apăru bărbatul în discuţie, zâmbindu-mi. M-am dus cu gândul în urmă cu câteva luni, la ziua în care îşi adunase pentru prima dată curajul să treacă pragul acestui restaurant, iar acum nu-mi mai puteam lua ochii de la el. Când văzu că mă uitam la el, zâmbi şi am observat aceeaşi expresie dulce şi blândă pe faţă, însă acum avea o postură care îmi spunea că ştia că avea încredere în el şi că era binevenit.

Mi-am îngăduit câteva momente să îl sorb din priviri, după care m-am grăbit să ies de după tejghea şi i-am sărit în braţe. Mă învârti în timp ce eu râdeam, după care mă lăsă jos, uitându-se cu timiditate către Maggie.

Maggie îşi flutură mâna.

— Nu vă abţineţi din cauza mea. Nimic nu mă face mai fericită decât să vă văd împreună. Bine ai venit acasă, Archer.

Archer îşi aplecă capul şi zâmbi, după care se uită la Norm care venea din spate.

— De ce nu vă opriţi voi din a vă da în spectacol şi nu vă duceţi să vă aşezaţi la masa aia din spate? E destulă intimitate acolo.

Se uită la Archer şi faţa i se îmbună puţin.

— Archer, zise el, arăţi bine.

Archer îi zâmbi şi se întinse să îi strângă mâna, după care îmi zâmbi mie şi eu lui, inima cântându-mi în piept.

— Mergem? l-am întrebat.

Ne-am aşezat la masa din spatele restaurantului şi Maggie strigă:

— Ce să vă aduc?

— Suntem în regulă, Maggie, i-am răspuns. O să comand imediat.

— Bine, răspunse ea, aşezându-se din nou la masa la care luam pauza.

M-am întins şi i-am luat mâna lui Archer într-a mea chiar când clopoţelul de la uşa de la intrare sună din nou. Mi-am ridicat privirea; sângele îmi îngheţă în vene, mi se făcu pielea de găină şi am scos un ţipăt răguşit. Era *el.*

„Nu. Doamne, Dumnezeule. Nu, nu, nu." Urechile îmi ţiuiau şi îngheţasem, pur şi simplu.

Ochii lui sălbatici mă găsiră aproape imediat şi pe faţă avea împietrită o expresie plină de ură.

„Nu se poate. Nu se poate", mi-am spus în sinea mea şi îmi veni să vomit. Mi-am oprit impulsul şi am ţipat din nou.

Capul lui Archer se întoarse în direcţia privirii mele şi imediat se ridică în picioare când văzu bărbatul din spatele lui. M-am ridicat şi eu, însă picioarele îmi tremurau atât de tare încât nici nu ştiam dacă stăteam dreaptă, simţind cum adrenalina îmi acaparase dintr-odată tot corpul.

Individul era atât de concentrat asupra persoanei mele încât părea că nici nu-l văzuse pe Archer stând în faţa mea, mai la dreapta.

— Mi-ai distrus viaţa, târfă, scrâşni el printre dinţi. Ştii cine sunt eu? Tata urma să îmi lase *mie* compania înainte ca tu să pui degetul pe fotografie. Chiar crezi că o să te las să scapi cu toate astea în timp ce eu pierd totul?

Mintea îmi urla, sunetul pătrunzător al sângelui învolburându-

se, nepermiţându-mi să înţeleg vorbele lui.

Avea ochii împăienjeniţi de sânge şi mult prea strălucitori, exact cum îi avea data trecută. Era drogat. Ori asta, ori era nebun.

— Te rog, te rog să suni la poliţie, Maggie. Doamne, Dumnezeule, cum e posibil aşa ceva?

Şi apoi, totul s-a petrecut într-o secundă. Ceva lucea în mâna tipului şi în secunda aceea încăperea începu să se învârtească şi am realizat că era o armă. O ridică şi o îndreptă exact în direcţia mea. Am văzut o scânteie înainte ca Archer să se arunce rapid înainte mea, izbindu-se de mine când ne prăbuşirăm amândoi la pământ, eu ajungând pe jos în spatele lui Archer.

După care, am auzit o altă împuşcătură şi vocea lui Travis urlând în staţia radio:

— Am nevoie de ajutoare.

M-am strecurat repede cu spatele şi am observat imediat că tipul care trăsese către mine zăcea nemişcat pe podea şi că nici Archer nu se mişca. Am început să plâng înăbuşit şi m-am împleticit în faţă, spre el. Zăcea pe o parte, cu faţa la pământ. L-am întors pe spate şi când am văzut că partea din faţă a tricoului era deja îmbibată cu sânge, am început să urlu.

— Oh, nu, oh, Doamne, nu, nu, nu. Te rog, nu. Te rog, nu.

Hohotele mele se combinau cu celelalte sunete pe care le auzeam acum în jurul meu, paşi, plânsul încet al lui Maggie, vocea gravă a lui Norm şi scaune scârţâind pe podea. Dar nu mi-am luat ochii de la Archer.

L-am tras către mine, legănându-l, mângâindu-i faţa în timp ce îi şopteam iar şi iar:

— Rezistă, iubitule, rezistă. Te iubesc, Archer, te iubesc, să nu îndrăzneşti să mă părăseşti acum.

— Bree, l-am auzit pe Travis spunând încet, sunetul ambulanţei auzindu-se din ce în ce mai tare în afara restaurantului. Bree, lasă-mă să te ajut să te ridici.

— Nu, am ţipat, trăgându-l pe Archer şi mai aproape de mine.

Nu! Nu!

Îl legănam fără oprire, lipindu-mi faţa de a lui, simţindu-i obrazul aspru lipit de al meu, şoptindu-i din nou:

— Nu mă părăsi. Am nevoie de tine, să nu îndrăzneşti să mă părăseşti.

Dar Archer nu mă auzea; era deja dus.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

Ai adus cu tine tăcerea,
Cel mai frumos sunet pe care l-am auzit vreodată,
Pentru că era acolo unde erai tu.
Dar acum ai luat-o cu tine.
Şi toate zgomotele, toate sunetele din lume,
Nu se aud suficient de tare cât să-mi străpungă inima frântă.
Mă uit în sus la stele, fără oprire şi pentru vecie, şoptind,
Întoarce-te la mine,
Întoarce-te la mine,
Întoarce-te la mine.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

Bree

Tot oraşul se strânse ca să-i aducă un omagiu lui Archer Hale.

Locuitorii Pelionului, tineri şi bătrâni, se strânseră împreună pentru a-şi arăta susţinerea lor pentru bărbatul care fusese o parte a comunităţii lor încă din ziua în care se născuse. Suferinţa lui, izolarea lui, acum înţeleasă de toată lumea, şi nu în ultimul rând, inima lui blândă şi actul lui de curaj au fost ceea ce îi inspirase pe toţi să închidă magazinele şi pe cei ce rareori ieşeau din casele lor să se alăture celorlalţi locuitori în cea mai mare adunare de susţinere pe care o văzuse oraşul. Un astru mic, tăcut, întotdeauna ostracizat, aproape neobservat până atunci, strălucise atât de puternic acum încât întregul oraş se oprise să îi privească splendoarea, pentru ca apoi să deschidă ochii suficient de mult ca să îl integreze în mica lor constelaţie.

Din nou şi din nou auzeam că povestea mea şi a lui Archer îi ajutase pe oameni să îşi dorească să fie mai buni, să se îndrepte spre cei pe care nimeni nu îi observă, să se împrietenească cu cei fără prieteni, să fie mai atenţi la cei din jur şi să recunoască durerea atunci când le ieşea în cale şi, dacă puteau, să facă ceva ca să o aline.

Am mers în ziua aceea rece de februarie cu Maggie de un braţ şi cu Norm de celălalt şi ne-am ocupat locurile în timp ce oamenii îmi zâmbeau binevoitor şi îşi aplecau capetele. Le-am zâmbit şi eu şi le-am răspuns cu acelaşi semn din cap. Aceasta era şi comunitatea mea acum. Eram şi eu parte din constelaţie.

Afară, ploaia tocmai începuse să cadă atunci când am auzit un tunet puternic în depărtare. Dar nu m-am speriat. *De fiecare dată când vine o furtună cu fulgere şi tunete,* îi spusesem lui, *o să mă gândesc la tine, la nimic altceva în afară de tine.* Şi întotdeauna făceam asta. Întotdeauna.

Archer mai fusese plecat odată, trei luni foarte lungi în care îmi fusese cu disperare dor de el în fiecare zi. De data asta, a fost plecat de lângă mine trei săptămâni întregi, dar s-a întors la mine. A fost în comă profundă, iar medicii nu îmi putuseră spune când credeau că avea să se trezească sau dacă avea să se mai trezească. Dar am aşteptat. Întotdeauna aveam să aştept. Şi m-am rugat şi în fiecare noapte am şoptit către ceruri, întoarce-te la mine, întoarce-te la mine, întoarce-te la mine.

Într-o zi ploioasă, de sfârşit de ianuarie, chiar când se auzi tunetul puternic şi fulgerul îi lumină camera de spital, a deschis ochii şi s-a uitat la mine. Inima mi-a bubuit în urechi, mult mai tare decât tunetul de partea cealaltă a ferestrei. Am sărit din scaunul în care stăteam şi am fugit lângă el, spunând cu vocea tremurândă:

— Te-ai întors.

I-am luat mâinile într-ale mele şi le-am dus la buze, sărutându-le iar şi iar, cu lacrimile mele alunecându-i pe degete şi pe încheieturi, pe mâinile acelea frumoase, care cuprindeau un întreg limbaj, acele mâini care mă lăsau să aflu ce era în mintea şi în inima lui. Iubeam mâinile acelea. Îl iubeam pe el. Lacrimile continuau să îmi şiroiască pe obraji.

S-a uitat la mine câteva minute înainte de a-şi lua mâinile din ale mele, gesticulând lent, cu degetele ţepene:

— *M-am întors pentru tine...*

Am dat să râd, dar ieşise un plânset sugrumat, după care mi-am pus capul pe pieptul lui şi l-am îmbrăţişat strâns în timp ce asistentele intrau grăbite în cameră.

Iar acum, întregul oraş aştepta liniştit ca Archer să păşească pe podium, rigid de la bandajele ce îi înconjurau toracele şi de la operaţiile pe care le suferise ca să-i fie reparate organele interne.

M-am uitat încă o dată de jur împrejur. Travis stătea în spatele încăperii, îmbrăcat încă în uniformă fiindcă venise direct de la serviciu. I-am întâlnit privirea şi i-am făcut un semn din cap. Mă salută şi el şi zâmbi uşor. Încă nu eram sigură care erau

sentimentele mele faţă de Travis, dar cu siguranţă merita respectul meu pentru actul său de eroism din ziua aceea îngrozitoare.

Se aflase recent că omul care mă găsise în acea zi, Jeffrey Perkins, devenise dependent de heroină şi fusese izgonit de familia lui. În noaptea aceea, venise în magazinul nostru în căutare de bani şi de o doză.

Cel care îi procura drogurile lui îi dăduse numele poliţiei ca parte a unei înţelegeri pentru a-şi scăpa propria piele. Se pare că apăruse la întâlnirea cu el mânjit de sânge şi bolborosind că împuşcase un tip într-un magazin de delicatese.

Începuse să se pună pe picioare şi tatăl lui îl acceptase din nou în sânul familiei până când l-am identificat din fotografii.

După arestarea lui, tatăl l-a dezmoştenit din nou şi a revenit la droguri.

Travis îşi confruntase mama. Era un poliţist bun, cu instincte bune şi şi-a dat seama cine era mama lui cu adevărat, o femeie răzbunătoare, atât de plină de ură şi amărăciune încât ar fi fost în stare de orice pentru a păstra ceea ce credea că este al ei de drept: oraşul, banii, respectul, statutul social.

Fusese şi el de faţă atunci când Victoria Hale îmi ascultase convorbirea telefonică legată de arestarea lui Jeffrey Perkins. A pus informaţiile cap la cap. Cum altfel ar fi putut un dependent de heroină în sevraj să mă găsească în restaurant în acea zi îngrozitoare? Îi subestimasem ura faţă de mine, faţă de persoana care, în esenţă, ruinase tot ce clădise ea prin manipulare de-a lungul anilor.

Când Travis îmi povesti despre confruntarea cu ea şi despre negarea ei, o negare pe care el nu o credea, îmi spuse că îi ceruse să se mute departe, altfel avea să o supună unei anchete. Deşi ştia că nu avea suficiente probe pentru a o pune sub acuzare, nu rămăsese absolut nimic pentru ea în Pelion în afară de ruşine.

Acum, cu plecarea Victoriei şi în lipsa unui executor tutelar, Archer devenise moştenitorul testamentului şi al pământului

familiei Hale cu un an înainte să împlinească douăzeci şi cinci de ani.

Travis era descompus la faţă, neras şi aproape amorţit, de parcă nu dormise deloc. Şi el devenise expert în manipulare. Doar învăţase de la cei mai buni. Totuşi, în adâncul sufletului, nu credeam că Travis dorea cu adevărat răul cuiva. Cu mama lui era altă poveste. Am avut impresia că se schimbase radical după ce văzuse cum era ea cu adevărat şi ce era capabilă să facă. În privirea lui se întrezărea o tristeţe profundă şi îmi livrase informaţiile pe un ton monoton, după care mă lăsă în suferinţa mea, căci asta se întâmpla pe holurile spitalului, înainte ca Archer să îşi revină.

Sala se cufundă în linişte când Archer începu să urce scările.

Norm, care stătea într-o parte, îi făcu semn: *Dă-i gata...* şi-şi ridică bărbia către el foarte serios. Pe faţa lui Archer se citi surprinderea, dar îi răspunse apoi lui Norm cu un semn din cap. Mi-am muşcat limba, încercând să ţin în frâu un hohot de plâns.

Doamna Aherne, bibliotecara oraşului, cea care îi împrumutase lui Archer sute de cărţi în ultimii patru ani, de la zidărie la limbajul semnelor, dar care nu îl întrebase niciodată nimic sau nu încercase să interacţioneze cu el în vreun fel, gesticulă şi ea:

— *Suntem alături de tine, Archer...*

Îi licăreau lacrimi în ochi, iar expresia de pe faţa ei îmi spunea că probabil şi-ar fi dorit să se descurce mai bine. Archer îi zâmbi şi dădu din cap, răspunzând tot cu limbajul semnelor:

— *Mulţumesc!*

Chiar când ajunse pe scenă şi se aşeză în spatele podiumului, Archer îl salută pe interpret, care stătea în dreapta lui, un bărbat pe care îl angajase să îl ajute atunci când era nevoie să se adreseze locuitorilor oraşului, cum era şi ocazia de faţă.

Archer începu să îşi mişte mâinile şi interpretul începu să vorbească. Însă ochii mei îl vedeau doar pe Archer, pe care îl priveam în timp ce mâinile parcă se unduiau în aer, atât de graţioase şi de sigure în mişcări. Inima mi se umplu de mândrie.

— *Vă mulţumesc tuturor că aţi venit,* zise el, după care făcu o pauză şi se uită de jur împrejur. *Pământul pe care este construit acest oraş aparţine familiei mele de foarte, foarte mult timp şi am de gând să îl conduc aşa cum a făcut-o fiecare Hale înaintea mea: cu cunoştinţa şi cu încrederea că fiecare persoană care trăieşte aici contează şi că fiecare dintre voi aveţi un cuvânt de spus în legătură cu ceea ce se întâmplă sau nu în Pelion.*

Se uită atent la toate feţele din mulţime înainte de a continua:

— *La urma urmei, Pelion nu reprezintă pământul pe care e aşezat, ci oamenii care îi străbat străzile şi care îi conduc magazinele şi care trăiesc şi se iubesc aici.*

Se opri din nou.

— *Sper să mă consideraţi un proprietar agreabil. Mi s-a spus că sunt un bun ascultător.*

Mulţimea râse uşor, iar Archer păru puţin timid pentru o secundă, căci se uită în pământ înainte de a continua:

— *În seara aceasta se va vota pentru dezvoltarea acestui oraş şi ştiu că unii dintre voi sunteţi foarte nerăbdători să începem. Dar aş vrea ca toată lumea să ştie că, pe viitor, uşa mea vă va fi întotdeauna deschisă pentru orice probleme care vă preocupă sau pentru sugestii.*

Mulţimea îl urmărea, zâmbind şi dând din cap aprobator, căutând alte perechi de ochi cu care să-şi împărtăşească aprobarea.

În cele din urmă, Archer privi mulţimea şi murmurul blând, liniştit al ei, murmur ce se opri de tot când ochii lui mă găsiră pe mine. I-am zâmbit încurajator, dar el continuă să se uite la mine înainte de a-şi ridica din nou mâinile.

— *Sunt aici pentru tine. Sunt aici datorită ţie. Sunt aici pentru că m-ai văzut, nu doar cu ochii, ci şi cu inima. Sunt aici pentru că ai vrut să ştii ce am de spus şi pentru că ai avut dreptate... Toată lumea are nevoie de prieteni.*

Am râs uşor, ştergându-mi o lacrimă de pe obraz. Archer continuă să mă privească, cu ochii plini de dragoste.

— *Sunt aici datorită ţie,* zise el, *şi întotdeauna voi fi aici datorită ţie.*

Am oftat din adâncul sufletului, lacrimile şiroindu-mi acum pe

obraji. Archer îmi zâmbi blând şi se uită de jur împrejur la mulţime.

— *Vă mulţumesc din nou pentru prezenţa voastră, pentru sprijinul vostru. Sunt nerăbdător să vă cunosc mai bine pe toţi,* încheie el.

O persoană începu să bată din palme de undeva din spatele sălii, după care i se mai alăturară câteva, până când întreaga sală începu să aplaude şi să fluiere. Archer zâmbi şi îşi plecă timid privirea în pământ încă o dată, iar eu am mai vărsat nişte lacrimi, împletite de data aceasta cu zâmbete. Câţiva oameni se ridicară în picioare, urmaţi de alţi câţiva până când întreaga audienţă se ridică în picioare, aplaudându-l frenetic.

Şi, zâmbind mulţimii, ochii i se fixară din nou asupra mea, ridică mâinile şi gesticulă:

— *Te Bree-esc...*

Iar eu am râs şi am gesticulat:

— *Te Archer-esc. Doamne, te Archer-esc atât de mult...*

Dădu mâna apoi cu interpretul şi coborî de pe podium, iar eu m-am ridicat din scaun, Maggie strângându-mă de mână când am trecut pe lângă ea. M-am îndreptat hotărâtă spre el şi când ne-am întâlnit, m-a ridicat în braţe şi m-a învârtit, în ciuda bandajelor pe care le avea, râzând tăcut lipit de buzele mele, cu ochii brun-aurii plini de căldură, de iubire.

Iar eu m-am gândit că vocea lui Archer Hale era unul dintre cele mai frumoase lucruri din întreaga lume.

EPILOG

Cinci ani mai târziu

Îmi priveam soţia cum se legăna alene în hamac, cu un picior atârnând uşor în iarbă în timp ce se mişca încoace şi-ncolo sub soarele verii. Îşi răsucea o şuviţă din părul auriu în jurul unui deget, cu cealaltă mână întorcând paginile unui volum broşat, ce stătea proptit pe burta ei umflată.

Mă cuprinse o aprigă mândrie masculină în timp ce o priveam pe Bree, femeia care mă iubea şi la copiii noştri.

Băieţii noştri gemeni, în vârstă de trei ani, Connor şi Charlie, se zbenguiau prin iarbă prin apropiere, învârtindu-se până ameţeau şi cădeau în iarbă în hohote de râs. Băieţi.

Le dădusem numele în amintirea taţilor noştri, bărbaţii care ne iubiseră nebuneşte şi care atunci când au fost puşi în faţa unui pericol de moarte, singurul lor gând a fost să ne salveze. Am înţeles asta. La urma urmei, acum eram şi eu tată.

M-am dus încet spre Bree şi când mă văzu, întoarse cartea invers pe burtica ei, se întinse pe spate şi îmi zâmbi visătoare.

— *Ai ajuns acasă.*

M-am aşezat pe vine pe marginea hamacului şi am gesticulat:

— *S-a terminat mai repede întâlnirea.*

Fusesem la bancă pentru a negocia cumpărarea unei bucăţi de teren aflată chiar în afara oraşului, aşa cum este împărţit acum. Totul mersese bine.

Oraşul votase împotriva planurilor de expansiune pe care le propusese Victoria Hale în urmă cu cinci ani, chiar înainte ca eu să preiau pământul. Dar se dovedi mai târziu că rezidenţii nu erau împotriva expansiunii sau împotriva ideii de a aduce mai multe afaceri în oraş, ci se opuneau genului de plan pe care Tori Hale îl avea în minte. Aşadar, când am propus deschiderea unor pensiuni,

care să păstreze atmosfera elegantă, istorică şi tradiţională pe care oraşul întotdeauna o iubise, rezidenţii votară *pentru* într-un număr covârşitor.

Cea de-a patra pensiune avea să fie ridicată pe terenul pe care tocmai îl cumpărasem în acea dimineaţă.

Oraşul prospera, afacerile înfloreau şi, după cum se dovedi mai târziu, eram un om de afaceri foarte iscusit.

„Cine ar fi crezut?" o întrebasem eu pe Bree într-o noapte, zâmbind, după primul vot care îmi susţinuse planul.

„Eu am ştiut", zisese ea încet. „Am ştiut."

Şi chiar ştiuse. Ea îmi spusese că vocea mea conta şi că dragostea ei mă făcuse să cred că putea fi adevărat. Şi, uneori, nici nu ai nevoie de mai mult, ai nevoie doar de o singură persoană care să îţi asculte inima, sunetul pe care nimeni nu a încercat până atunci să îl audă.

Am smuls din iarba de lângă mine o păpădie plină de puf şi am zâmbit când i-am oferit-o lui Bree. Ea îşi înclină capul şi mă privi cu duioşie atunci când o luă dintre degetele mele şi şopti:

— Toate dorinţele mi s-au îndeplinit.

Aruncă o privire către băieţii noştri şi continuă:

— Asta e pentru ei.

O suflă uşor şi puful dansă în aer, apoi fu purtat spre înaltul cerului de vară.

Privirile ni se întâlniră din nou şi mi-am pus mâna pe burtica ei, simţind bebeluşul nostru care se mişca.

— Să ştii că e băiat, zise ea, zâmbind.

— *Probabil*, am rânjit. *Cred că bărbaţii Hale numai din ăştia ştiu să facă. Sper că nu te deranjează.*

Zâmbi cu blândeţe.

— Nu, nu mă deranjează deloc, zise ea, apoi adăugă, atâta timp cât acolo, înăuntru nu e decât unul singur, din partea mea poate să fie şi o capră.

Râse, privind către micuţa pereche ce încă se învârtea pe iarbă, gemenii care nu s-au oprit din mişcare din ziua în care au apărut pe

lume. Agitatori mici.

Am râs încet, apoi am bătut din palme de trei ori, atrăgându-le atenţia. Ridicară căpşoarele şi începură să strige amândoi în acelaşi timp:

— Tati, Tati!

Alergară către mine şi i-am lăsat să creadă că m-au răsturnat, lăsându-mă pe spate în iarbă în timp ce mă placară, râzând, acel clinchet frumos răsunând în toată proprietatea.

M-am ridicat în picioare, luându-i pe băieţi cu mine.

— *Care dintre voi, bărbaţilor, o să mă ajute astăzi cu construcţia?*

— Eu! Eu! strigară amândoi.

— *Bine, în regulă. Avem mult de muncă dacă vrem să terminăm camera nouă înainte ca frăţiorul sau surioara voastră să sosească.*

Mi-am întins mâna către ei şi ei îşi puseră mânuţele dolofane peste a mea, privindu-mă serioşi.

Mi-am tras mâna şi am gesticulat:

— *Fraţi până la capăt,* apoi gesticulară şi ei după mine, cu o privire solemnă.

— *Exact*, am spus. *Acesta e cel mai important pact făcut vreodată.*

Poate că într-o zi voi avea o relaţie mai apropiată cu propriul meu frate. Aceasta se îmbunătăţise de când preluasem oraşul, iar el devenise Şeful Poliţiei. Ştiam că Travis îşi iubea nepoţii, dar mai aveam cale lungă de bătut.

Băieţii dădură din capetele lor mici, clipind din ochii brun-aurii, parcă prea mari pentru feţele lor, feţele acelea identice care arătau exact ca faţa mea. Nu puteam nega asta.

— Bine, băieţi, fugiţi înăuntru. O să intru şi eu să pregătesc prânzul în timp ce tati îşi ia uneltele, zise Bree, ridicându-se din hamac, râzând de ea când căzu înapoi, incapabilă să îşi ridice propria greutate.

Am prins-o de mână şi am ridicat-o în braţele mele, sărutându-i buzele şi îndrăgostindu-mă de ea, aşa cum încă o făceam de o mie de ori pe zi.

În seara aceea, acum patru ani, în biserica din Pelion, când Bree păşea spre altar la braţul lui Norm, lăsându-mă mut de admiraţie, mi-am jurat că o voi iubi pe vecie, doar pe ea, şi intenţionam din adâncul sufletului să fac asta.

Şi chiar şi acum, cu toată nebunia şi tevatura vieţii, chiar şi cu slujba mea şi cu afacerea de catering în plin avânt a lui Bree, în fiecare noapte, înainte să adorm, am grijă să mă întorc către soţia mea şi să îi spun pe buze: *Doar tu, întotdeauna vei fi doar tu.* Iar dragostea ei alunecă în linişte în jurul meu, ţinându-mă strâns, dându-mi sprijin, reamintindu-mi că, dintre toate, cuvintele pe care le rostim cel mai tare sunt cele pe care le trăim.

Sfârşit

„—Vreau să pot să te iubesc mai mult decât îmi este teamă că te pierd, și nu știu cum să fac asta. Învață-mă, Bree! Te rog, învață-mă!

Dumnezeule, Archer. Cum să înveți un bărbat care a pierdut tot să nu se teamă că va pierde totul din nou?"

EXISTĂ, OARE, RĂNI PE CARE IUBIREA SĂ NU LE POATĂ VINDECA?

www.edituraepica.ro

ISBN 978-606-8754-23-9

EpicLove

Ficțiune contemporană pentru tineri.
+18 ani

www.facebook.com/epicapublishinghouse